BURASI GÜVELERİN SİHİRLİ VE TANRILARIN GERÇEK OLDUĞU YER.
BURADA ÖLÜM SON DEĞİL.

Kâbus Perisi

ARTEMİS

Çoğu seçim kendiliğinden yapılırdı.
Ve çoğu kader, karar veremeyenlerin kararıyla gerçekleşirdi.

LAINI TAYLOR

SARAI, ALTI YAŞINDAN BERİ KÂBUSLARLA YAŞIYOR, ONLARLA NEFES ALIP VERİYORDU.
ARTIK BÜTÜN KORKULARI TANIDIĞINA, HİÇBİR ŞEYİN ONU ŞAŞIRTAMAYACAĞINA İNANIYORDU.
AMA ÇOK YANILIYORDU.

Büyük trajedinin sonunda artık Lazlo da Sarai da eskiden oldukları kişiler değiller. Lazlo bir tanrı, Sarai ise hayalet. Hıçkırık'tan intikam almaya yeminli Minya, onları karanlık amaçları için esir tutarken yeni kimliklerinin sınırları ikisini de zorluyor.

Lazlo imkânsız bir seçimle karşı karşıya. Sevdiği kadını mı kurtaracak, yoksa onun dışındaki herkesi mi? Sarai ise kendisini hiç olmadığı kadar çaresiz hissediyor. Fakat gerçekten öyle mi? Bazen gerçek gücümüzü keşfedebilmek için en zor durumlarla karşılaşmamız gerekir. Sarai bir Kâbus Perisi ve neler yapabileceğini daha kendisi bile bilmiyor.

İnsanlar ve tanrıtohumları kozlarını paylaşmaya hazırlanırken yeni bir düşman bütün kırılgan umutları paramparça ediyor ve Mesarthim sırları gün yüzüne çıkıyor. Tanrılar nereden ve neden geldi? Hisardaki doğumhanede doğan binlerce çocuğa ne oldu? Ve en önemlisi, unutulmuş kapılar açılıp yeni dünyalar ortaya çıktığında kahramanlar canavarları her zaman öldürmeli mi yoksa onları kurtarmak da mümkün mü?

New York Times çoksatarı *Hayalci*'nin devam romanında aşk, nefret, intikam, bağışlama, yıkım ve kurtuluş muhteşem bir hikâyede buluşuyor. Elinizden bırakamayacağınız büyüleyici bir masal dünyası sizi çağırıyor.

"KÂBUS PERİSİ TEKRAR TEKRAR OKUNMAYI VE SONSUZA DEK HATIRLANMAYI HAK EDEN FELSEFİ BİR FANTASTİK MACERA, TEHLİKELİ BİR ARAYIŞ VE DESTANSI BİR AŞK HİKÂYESİ."

– KATHERINE WEBBER

KAKTUSUN
TELEGRAM

Artemis Seyerler
artemiskitap
artemisyayınları

ARTEMİS

YAYIN NO: 2098

KÂBUS PERİSİ
LAINI TAYLOR
Orijinal Adı: *Muse of Nightmares*

İngilizceden Çeviren: Uğur Mehter
Editör: Yeliz Üslü
Kapak Tasarım: Asmin Ayşe Gündoğdu
Sayfa Tasarım: Merve Güven

1. Basım: Şubat 2020
ISBN: 978 - 605 - 304 - 544 - 1
Sertifika No: 43949

Laini Taylor © 2018

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

LAINI TAYLOR

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kâbus Perisi

İngilizceden Çeviren: Uğur MEHTER

ARTEMİS YAYINLARI

BÖLÜM I

Elilith (el-lil-lit) *isim*

Hıçkırık'ta kadınlığa adım attıklarında genç kızların göbeklerine yapılan dövmeler.

Köken: Eles (kendi) + llithai (kader).
Kadınların kaderlerini sahiplenip hayat yollarına karar verdikleri zamanı belirtir.

1

Mücevher Gibi, Nispet Gibi

Kora ve Nova daha önce hiç Mesarthim görmemişti ama hakkında her şeyi biliyorlardı. Herkes bilirdi. Mesela ten renkleri... Hayatı boyunca hiç safir görmeyen Nova, "Safir mavisi," demişti. Kora da, "Buzul mavisi," diyordu. Buzulları hep görürlerdi. *Mesarthim* kelimesinin *Hizmetkârlar* anlamına geldiğini biliyorlardı ama bunlar sıradan hizmetkârlar değildi. Bunlar imparatorluğun asker-büyücüleriydi. Uçabiliyor, ağızlarından ateş saçabiliyor, akıl okuyabiliyor, gölgelere dönüşebiliyorlardı. Gökyüzündeki yarıklardan gelip giderlerdi. Şifa verebiliyor, şekil değiştirebiliyor, ortadan kaybolabiliyorlardı. İnanılmaz savaş yeteneklerinin yanı sıra imkânsızlık derecesinde güçlüydüler. Dahası, insana nasıl öleceğini söyleyebilirlerdi. Tabii bütün bu güçlerin hepsine sahip değillerdi, her birinde ayrı bir güç vardı ve seçim onlara ait değildi. Herkeste olduğu gibi bahşedilen güçleri içlerindeydi, havayla temas etmeyi bekleyen bir kor gibi zamanını bekliyordu. Kutsanmış ve seçilmiş olmak ancak şansla açıklanabilirdi.

On altı yıl önce Mesarthim'in Rieva'ya son gelişinde Kora'yla Nova'nın annesi de seçilenlerden biri olmuştu.

Kızlar o zaman henüz bebekti, o yüzden mavi tenli Hizmetkârları ve gökyüzünde kayarcasına ilerleyen metal gemilerini hatırlamıyorlardı. Annelerini de hatırlamıyorlardı çünkü Hizmetkârlar onu alıp götürmüş, kendilerinden biri yapmıştı. O yüzden anneleri hiç geri dönmemişti.

Yine de kadın, imparatorluk şehri Aqa'dan mektuplar gönderirdi. Yazdığına göre oradaki insanlar sadece beyaz ve mavi değildi, her renkten insanlar vardı. Tanrı metalinden yapılan saray gökyüzünde asılı duruyor, istediği yere gidebiliyordu. *Canlarım*, demişti sekiz yıl önce yazdığı son mektubunda. *Yola çıkıyorum. Ne zaman dönerim bilmem ama o zamana kadar büyüyüp birer kadın olacaksınız. Benim için birbirinize iyi bakın ve kim ne derse desin hiç unutmayın: Seçmeme izin verselerdi, sizi seçerdim.*

Sizi seçerdim.

Rieva kışlarında kızlar geceleri uyudukları kürklerin içine ateşte ısıttıkları düz taşları yerleştirirlerdi ama taşlar çabuk soğurdu ve uyandıklarında kaburgalarına batardı. İşte böyle gecelerde annelerinin yazdığı bu iki kelime, ısıttıkları taşlar gibi asla soğumaz, kaburgalarına batmazdı. Kora ve Nova bu iki kelimeyi hep yüreklerinde taşırdı. Daha doğrusu bu iki kelimeyi *mücevherler* gibi taşırlardı. Nispet yaparcasına. Skoyë'nin kem bakışları altında ya da babalarının önünde ağlamamak için kendilerini tutarken yüzlerinden tek bir şey okunurdu: *Bizi seven biri var.* Mektuplar elbette bir annenin yerini tutmazdı ve Skoyë onları *kazara* yaktığından mektupların da sadece anısı kalmıştı ama en azından beraberlerdi. Kora ve Nova... Arkadaş, müttefik, kardeş. Bir şiirden çıkarıldığında bütün metni bağlamından koparan bir mısra gibi

bölünemez bir ikiliydiler. Nadiren ayrı ayrı konuştukları için adları *Koravenova* bile olabilirdi. Zaten ayrı konuştuklarında, ortasından yarılmış bir midyenin iki kabuğu gibi olurlardı. Birbirleri için yaşıyorlardı, ikisi de birbirlerinin sığınacakları limanlarıydı. Birbirlerinin aklından geçenleri bilmek için sihre ihtiyaçları yoktu. Tek bir bakışla her şeyi anlarlardı. Kendileri ikiz olmasalar da umutları ikizdi. Geleceğe karşı yan yana, omuz omuza duruyorlardı. Hayat onları neye zorlarsa zorlasın ve umutları ne kadar boş çıkarsa çıksın, hep yan yana olacaklarını biliyorlardı.

Sonra Mesarthim geri geldi.

Onları ilk gören Nova oldu. Kumsaldaydı, gözlerine giren saçları çekmek için henüz doğrulmuştu. Bir elinde kancası, diğerinde bıçağı olduğu için saçlarını geri çekmek için bileğini kullanması gerekmişti. Elindeki silahları sımsıkı kavramıştı. Parmak uçlarından dirseklerine kadar kan içindeydi. Bileğini alnına götürürken yarı kuruyan kanın derisini çekiştirdiğini hissedebiliyordu. Sonra gökyüzünde bir şey parlayınca ne olduğunu anlamak için bakmıştı.

"Kora," dedi.

Kardeşi duymadı. Onun da yüzü gözü kan içindeydi. Uyuşmuş gibi bakıyordu, beti benzi atmıştı. Bıçağı hâlâ ileri geri oynuyordu ama gözleri boştu. Sanki zihnini yaptıkları işin iğrençliğinden uzaklaştırmak istercesine daha güzel bir yere göndermişti. Ortadan yardıkları *uul* leşi aralarında devasa bir kütle oluşturuyordu. Kumsaldaki düzinelerce karkasla kamburunu çıkarıp uğraşan daha bir sürü insan vardı. Kumlar kan ve yağ damlalarıyla lekelenmişti. İç organlarla boğuşan Cyrs iğrentiyle çığlıklar atıyordu. Sığ sular, çürümeye yüz tutan tatlı-tuzlu artıklara gelen kılıç ve köpekbalıkla-

rıyla kaynıyordu. Mezbaha zamanı, en azından kadınlar ve kızlar için Rieva'nın en kötü zamanıydı. Erkekler ve erkek çocuklar büyük zevk alıyordu. Onlar kanca ve bıçaklar yerine mızraklar kuşanmışlardı. Onlar öldürdüklerinin uzun dişlerini ganimet olarak saklamak üzere koparıyor, yaratıklardan geriye kalanları kumsala bırakıyorlardı. Öldürmekten çok daha fazla kas gücü gerektiren kasaplık işi ise kadınlara kalmıştı. "Kadınlarımız güçlüdür," diye böbürlenirdi erkekler, leş kokusu ve sineklerden uzak burunda kalırken. Ve kadınlar gerçekten de *güçlüydü*. Buna rağmen bitkin düşmüşlerdi, suratları asılmıştı, sarf ettikleri güçten kolları ve bacakları titriyordu. Leşlerin bütün iğrençliklerine bulaşmış haldeydiler ki işte o sırada gökyüzündeki bir pırıltı Nova'nın gözünü almıştı.

"Kora," dedi yeniden. Kardeşi bu sefer başını kaldırıp baktığı yere baktı.

Nova, gördüğünün ne olduğunu Kora görene kadar adlandıramamıştı. Kora gözlerini gökyüzündeki şeye diktiğinde ikisi birden dehşetle sarsıldı.

Bu bir gökgemisiydi.

Gökgemisi demek, Mesarthim demekti.

Ve Mesarthim demek...

Kurtuluş. Rieva'dan, buzdan, uul yaratıklarından ve angarya işten kurtuluş demekti. Skoyë'nin tiranlığından, babalarının anlayışsızlığından ve son zamanlarda bir anda başlarına ekşiyen erkeklerden kurtuluş demekti.

Son bir yıldır köylü adamlar onları görünce duruyor, kesecekleri tavuğu seçiyorlarmış gibi bir Kora'ya bir Nova'ya bakıyordu. Kora on yedi, Nova on altı olmuştu. Canı istese babaları onları istediği zaman evlendirebilirdi. Bunu yapmamasının tek nedeni, üvey anneleri Skoyë'nin kendine köle ettiği kızları kaybetme fikrinden nefret etmesiydi. İşin çoğunu

kızlar yapıyor, küçük üvey kardeşlerinin bakımını üstleniyorlardı. Yine de Skoyë onları sonsuza kadar yanında tutamazdı. Kızlar, verilmesi gereken hediyelerdi. Daha doğrusu, Rieva'da evlenme çağında kızı olan her babanın farkında olduğu üzere satılacak hayvan muamelesi görürlerdi. Üstelik keten sarısı saçları ve ışıl ışıl kahverengi gözleriyle Kora'yla Nova oldukça güzel kızlardı. İncecik zarif bileklerine rağmen güçlüydüler. Kat kat yünlü kıyafet ve uul pisliği altında bedenleri kolayca seçilemese de en azından kalçaları kendilerini belli ediyordu. Hem kürklerin içinde sıcacık uyumaya yetecek kıvrımlara sahiptiler hem de çalışkan oldukları herkesçe bilinirdi. Zamanı gelmek üzereydi. Derinkışın en karanlık ayı geldiğinde, babalarına en iyi teklifi veren birileriyle evlenmiş olacak, böylece ayrı düşeceklerdi.

Hem mesele sadece ayrı düşmeleri ya da birilerinin karısı olmak istememeleri değildi. En kötüsü, yalanı kaybetmekti.

Ne yalanı?

"Bu bizim hayatımız değil."

Kendilerini bildiklerinden beri, hem sözlü hem de sözsüz bir şekilde birbirlerine bunu söylerlerdi. Sarsılmaz bir inatla birbirlerini korumaları, sözlerden bile daha iyi gelirdi. İşler sarpa sardığında, mesela karkasları deşmek zorunda kaldıkları Mezbaha zamanında, Skoyë onları tokatladığında ya da daha kış bitmeden yiyecek bir şey kalmadığında, bu yalanı aralarındaki bir kamp ateşi gibi körüklemeye devam ederlerdi. *Bu bizim hayatımız değil. Unutma. Buraya ait değiliz. Mesarthim geri gelip bizi seçecek. Bu bizim hayatımız değil.* İşler ne kadar sarpa sararsa sarsın, bunu sürdürmeleri gerekiyordu. İki yerine tek bir kız olsalardı, iki parmak arasında soluveren bir mum alevi gibi şimdiye çoktan ölmüş olurlardı. Ama iki kişiydiler ve yalanı aralarında yaşatmaya devam

ediyor, yalanı birbirlerinde görüyor, asla yalnız kalmıyor, asla yenilmiyorlardı.

Geceleri fısıldayarak güçlerinin nasıl bir şey olacağını hayal ederlerdi. Anneleri gibi güçlü bir hediye bahşedileceğinden *emindiler*. Satılan gelin ya da köle evlat değil asker-büyücü olacaklardı. Dövüş ve savaş eğitimi almak için Aqa'ya gönderilecek, tanrımetali zırhlarına bürüneceklerdi. Zamanı geldiğinde onlar da Yol'a çıkacak, gökyüzündeki yarıktan yukarılara çıkıp imparatorluğun safir ve buzul mavisi, yıldızlar kadar güzel kahramanları olacaklardı.

Ama yıllar geçip giderken Mesarthim bir türlü görünmemiş, aralarındaki yalan da yavanlaşmaya başlamıştı. Öyle ki yalana olan inançlarını birbirlerinde görmek istediklerinde artık daha çok korku görmeye başlamışlardı. *Ya hayatımız bundan ibaretse?*

Her yıl Derinkış arifesinde Kora ve Nova, güneşin kısacık bir an için görünüp kayboluşunu görmek için buzlu yamaca tırmanırlardı çünkü güneşi bir ay boyunca göremeyeceklerini bilirlerdi. Eh, aralarında yaşatmaya çalıştıkları yalan da güneşi kaybetmek gibiydi. Üstelik sadece bir aylığına değil, sonsuza kadar...

Gökgemisi ise ışığın geri dönüşü gibiydi.

Nova sevinçle bir çığlık attı. Kora'nın neşesi aynı zamanda suçlayıcıydı. "Bugün mü?" dedi gökyüzündeki gemiye bakarken. Kahkahalarıyla bütün kumsalı çınlatıyordu. "*Cidden mi?*"

"Geçen hafta gelemez miydin?" diye bağırdı Nova, kızgınlığın sınırında neşeli bir kahkahayla başını geriye atarken. Kan ter içinde kalmışlardı, yaratığın bağırsaklarından yayılan pis gazlar nedeniyle gözleri kıpkırmızı kesilmişti ve Mesarthim şimdi geliyordu, öyle mi? İçleri yarı boşalmış kanlı canavar-

ların ve her yanlarını ısıran sinek bulutlarının arasında kumsaldaki bütün kadınlar gökyüzüne bakıyordu. Bıçaklar durmuştu. Gemi yaklaşırken mezbaha uyuşukluğu yerini hayrete bırakıyordu. Ayna parlaklığında masmavi tanrımetalinden yapılan gemi, güneşi yansıtıyor, gözlerini alıyordu.

Mesarthim gökgemileri, kaptanlarının zihninde şekillenirdi ve bu seferki daha çok bir eşekarısına benziyordu. Kanatları bıçak kadar keskindi, oval başında göz niyetine iki devasa küre vardı. Arıyı andıran gövdesinde göğüs kafesiyle karnı arası incecik daralıyordu. İğnesi bile vardı. Üstlerinden geçen gemi buruna yöneldi, sonra köyü rüzgârlardan koruyan kayalığın ardında gözden kayboldu.

Kora'yla Nova'nın kalpleri göğüslerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Sevinçliydiler, heyecanla, umutla, saygıyla, sinirle ve hınçla titriyorlardı. Kanca ve bıçaklarını uul yaratığının etine saplamışlardı. İkisi de parmaklarını geri çektiklerinde, bir daha bu aletleri tutmak zorunda olmayacaklarını biliyorlardı.

Bu bizim hayatımız değil.

"Siz ikiniz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye sordu Skoyë, kumsalda bata çıka uzaklaşırlarken.

Onu duymazdan geldiler. Buzlu sığ sularda yüzlerini yıkamak için dizlerinin üstüne çöktüler. Dalgaların köpüğü pembeleşmişti, etraflarında yağ ve bağırsak parçaları süzülüyordu ama ne olursa olsun su onlardan daha temizdi. Yüzlerini ve saçlarını keselercesine yıkadılar, birbirlerinin temizlenmesine özenle yardım ettiler. Kılıç ve köpekbalıklarının kaynadığı derinliklere adım atmamaya dikkat ediyorlardı.

"Siz ikiniz, hemen iş başına!" diye bağırdı Skoyë. "Elinizdeki işi bitirin."

İnanamıyormuş gibi üvey annelerine baktılar. "Mesarthim geldi," derken Kora'nın sesi hayretle titriyordu. "Teste gireceğiz."

"O uulun işi bitmeden hiçbir yere gitmiyorsunuz."

"Kendin bitir," dedi Nova. "*Seni* görmeleri gerekmiyor."

Skoyë'nin yüzü taş kesti. Kızların ona cevap vermesine alışık değildi. Dahası, sorun verdikleri cevap da değildi. Nova'nın ses tonu kulağını tırmalamıştı. Küçümsemeydi bu. Kendisi on altı yıl önce test edilmişti ve bahşedilen gücü hepsi biliyordu. Rieva'daki bebekler dâhil herkes test edilmiş ve sadece kızların annesi Nyoka *seçilmişti*. Nyoka'nın sarsıcı bir savaş gücü vardı. Kelime anlamıyla *sarsıcı* bir güçtü. Kadın toprağa ve havaya şok dalgaları gönderebiliyordu. Gücü ilk uyandığında bütün köy sarsılmış, ağızlarına tahta çakılmış maden ocaklarına çıkan yola çığ düşmüştü. Skoyë'nin gücü de teknik olarak bir savaş gücüydü ama o kadar etkisizdi ki şaka bile sayılabilirdi. Deride iğnelenme hissi yaratabiliyordu. En azından kısacık test süresinde bunu yapabilmişti. Ama sadece Seçilmiş olanlar güçlerini korumaya devam edebiliyordu ve sadece onlar imparatorluğa hizmet etmeye layık görülürdü. Geriye kalan herkes normal hayatına dönerdi. Değersiz. Güçsüz. Renksiz.

Sinirleri zıplayan Skoyë, Nova'yı tokatlamak için elini kaldırdı ama Kora hemen kadının bileğini tuttu. Bir şey demeden sadece başını iki yana sallıyordu. Skoyë öfkesine rağmen afallayarak elini geri çekti. Kızlar her zaman canını sıkıp onu öfkelendirmeyi başarırdı. İtaatsizlik etmeseler de hep dokunulmaz ve üstte olmaları sinir bozucuydu. Sanki herkese hakları olmadığı halde tepeden bakıyorlardı.

"Sırf *onu* seçtiler diye sizi de seçeceklerini mi sanıyorsunuz?" diye terslendi. Skoyë tükürmek istedi. Mükemmel Nyoka... Seçilip bu buz cehenneminden götürülmesi yetmiyormuş gibi Nyoka hâlâ kocasının kalbinde, kızlarının hayallerinde ve herkesin sıcacık anılarında yaşamaya devam

ediyordu. Nyoka kaçmıştı *ve* sahte bir mükemmellikle ödüllendirilmişti. O her zaman çok büyük işler yapan güzel ve genç anne olacaktı.

Dudakları pis bir sırıtışla kıvrıldı. "Bizden daha iyi olduğunuzu mu sanıyorsunuz? *Onun* hepimizden daha iyi olduğunu mu sanıyorsunuz?"

"*Evet,*" diye tısladı Nova ilk soruya karşılık. "*Evet,*" diye tısladı ikincisine de cevap olarak. "*Ve evet.*" Dişlerini gösteriyordu. Üvey annesini ısırmak istiyordu. Ama Kora elini tutup onu yamaca doğru yılan gibi kıvrılan patikaya çekiştirdi. Giden sadece onlar değildi. Kumsaldaki bütün kadınlar ve kızlar köyün yolunu tutmuştu. Misafirler gelmişti. Rieva dünyanın dibindeki gider deliği gibiydi. Yabancı misafirler, fırtınaların getirdiği kelebekler kadar nadirdi ve bu sefer gelenler *Mesarthim*'di. Kesip biçtikleri yaratıklar kumsalda çürüse bile kimse böyle bir ziyareti kaçırmak istemezdi.

Herkes heyecanla cıvıldıyor, kahkahalarını bastırmaya çalışıyordu. Diğerleri yıkanma zahmetine bile girmemişti. Gerçi Kora ve Nova da pek temiz sayılmazdı ama en azından elleriyle yüzlerini yıkamış, tuzlu saçlarını parmaklarıyla taramışlardı. Diğer herkes yağ ve kana bulanmıştı. Bazılarının elinde hâlâ bıçakları ve kancaları vardı.

Bu halleriyle kovanlarından fırlayan katil kraliçe arılara benziyorlardı.

Köye geldiler. Eşekarısı şeklindeki gemi meydana inmişti. Etrafta toplanan adam ve erkek çocukların kadınlara bakışları iğrenti ve utançla doluydu. "Koku için özür dilerim," dedi köyün yaşlısı Shergesh, saygın misafirlerine bakarak.

Kora ve Nova hayatlarında ilk kez Mesarthim görüyordu. Gerçi on altı yıl önce hayatının değişeceği o dönüm noktasında Nyoka tam olarak şimdi iki kızın durduğu yerde duru-

yordu ve kızları henüz birer bebek olduğu için Mesarthim'i görmüş olsalar bile hatırlamaları pek mümkün değildi.

Dört kişiydiler. Üç adam ve bir kadın. Gerçekten de buzullar kadar maviydiler. Nyoka'nın da gelmiş olabileceğine dair umut kırıntıları o anda sönüverdi. Annelerinin saçları tıpkı Kora ve Nova gibi açık renkliydi. Bu kadın simsiyah kıvırcık saçlarını başına yapıştırmıştı. Adamlara gelince... Uzun boylu olanı saçlarını kazıtmıştı, diğerinin beyaz saçları belikler halinde beline dökülüyordu. Sonuncusuysa mavi derisi dışında daha sıradan görünüyordu. Ya da... sıradan görünmesi gerekirdi. Saçları kahverengi, yüzü düzdü. Ne uzun boylu ne kısa boyluydu. Ne yakışıklı ne çirkindi. Ama tuhaf bir şekilde aralarında en dikkat çeken de oydu. Dik duruşu, çenesinin kibirli açısı mıydı onu farklı kılan? Nedenini bilmeseler de Kora ve Nova onun kaptan olduğundan neredeyse emindiler. Tanrımetalini eşekarısı şekline sokarak buraya getiren oydu. Nalbant oydu.

Sihrin sürekli genişleyen evreninde yepyeni mutasyonlarıyla sayılamayacak kadar Mesarthim gücü vardı ama içlerinde bir tanesi en üstünüydü. Mesaret dünyasında doğan herkesin tanrımetaline dokunduğu anda uyanacak bir yeteneği vardı. Nadir bulunan masmavi tanrımetaline mesartiyum deniyordu. Ama milyonlarca insandan yalnızca birkaç kişi en üstün yetenek sayılan tanrımetalini biçimlendirebilme yeteneğine sahip olabiliyordu. Bu birkaç kişiye nalbant deniyordu çünkü tıpkı sıradan demir ustaları gibi tanrımetalini şekillendirebiliyorlardı. Fakat demir ustalarından farkları, ateş, örs ve çekiç kullanmadan, sadece zihin güçleriyle bunu yapabilmeleriydi. Mesartiyum, bilinen en sert maddeydi. Kesilemez, ısı ya da asitle zarar görmezdi. Çizik atmak bile mümkün değildi. Bununla birlikte nalbandın zihin gücüyle metal adeta eriyor,

sadece zihin gücüne tepki veriyordu. O yüzden mesartiyumu sadece nalbantlar yeraltından çıkarabilir, şekillendirebilir, inanılmaz özelliklerine hayat verebilirdi. Metalle binalar inşa edebilir, içinde uçabilir, metalin kendisiyle *bağ* kurabilirlerdi. Yani tanrımetali canlı gibi bir şeydi.

Köyde Hizmetkârlık oyunu oynayan çocukların hayal ettiği güç buydu işte. Şimdi de aralarında bunu fısıldaşıyor, heyecandan yanakları al al olmuş, kendi gemilerinin neye dönüşebileceğini fısıldaşıyorlardı. Kanatlı köpekbalıkları, uçan sinekler, metal sürüngenler, iblisler, ışık hüzmeleri... Bazılarının aklında daha az korkutucu şeyler vardı. Cıvıldayan kuşlar, yusufçuklar, denizkızları... Kora'yla Nova'nın üvey kardeşlerinden biri olan Aoki kendi gemisinin *kıça* benzeyeceğini söylüyordu mesela.

Kendi kıçını gösterirken, "Kapısı da *delik* olacak," diye kıkırdıyordu.

"Yüce Thakra, Aoki'nin nalbant olmasına lütfen izin verme," diye fısıldadı Kora, kayaya oyulmuş küçük kiliselerinde dua ettikleri, yüreklere korku salan Seraph'a içinden yakararak.

Nova gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Kıça benzeyen bir savaş gemisi gerçekten korkunç olurdu," dedi. "Nalbant olursam bu fikri çalabilirim."

"Hayır, çalmayacaksın," dedi Kora. "Bizim gemimiz, evimizin sevgi dolu anısına bir uul olacak."

Bastıramadıkları kıkırtıları babalarının kulağına çalındı. Adam bir bakışıyla onları susturdu. Bu konuda çok iyiydi. Belki onun da gücü buydu. Eğlenceyi bozan kahkaha düşmanı biri olmak. Aslında testte doğal gücü ortaya çıkmıştı. Her şeyi buza dönüştürebilmesi kişiliğine çok uygundu. Ama Skoyë ve Rieva'da yaşayan herkes gibi onun da rütbesi düşük-

tü. Hizmetkârlar zaten bu yüzden yerleşim birimlerini dolaşıyor, dünyanın her yerinde insanları test ederek samanlıkta iğne arar gibi imparatorluk hizmetleri için rütbe verebilecekleri insanları arıyorlardı.

Kora ve Nova, iğne olduklarını biliyorlardı. Öyle *olmalıydı.*

Neşelerinin kaçması babalarının sert bakışları yüzünden değil, Hizmetkârların toplanan kadınları gözden geçirip... onları koklamasındandı. Yüzlerindeki iğrentiyi saklayamıyorlardı. Biri bir şeyler mırıldanınca diğerinin kahkahası öksürüklerine karışıyordu. Kora ve Nova onları suçlayamazdı. Alışık olanlar için bile koku berbattı. Uul yaratığıyla hiç tanışmayan ve bir gün olsun iç organlarını çıkarmakla uğraşmayan biri için bu koku nasıl bir şeydi acaba? Leş kokular saçan bu kalabalığın içinde olmak ve ziyaretçiler tarafından fark edilmeyeceklerini bilmek en kötüsüydü. İkisi de içten içe çaresizce dua etmeye başladı. Aynı anda aynı şeyi dilediklerini elbette bilemezlerdi ama öğrendiklerinde şaşırmayacakları da kesindi.

Bizi görün, diye geçiriyorlardı içlerinden. *Bizi görün.*

Ve sanki kelimeler dudaklarından dökülmüş, hatta bağırmışlar gibi dört ziyaretçiden biri cümlesini yarıda kesti, birden dönüp doğrudan onlara baktı.

İki kız kardeş bıçak tutmaktan kasılan parmaklarını kenetleyerek adamın bakışları karşısında büzüşüp donakaldı. Mavi kafasını kazıyan uzun boylu Hizmetkâr onlara bakıyordu. Adam onları duymuştu. Herhalde telepati yeteneğine sahipti. Gözleri gözlerini deliyor, adeta *içlerine* akıyordu. Kızlar onu otları titreten serin bir yel gibi hissedebiliyordu. Görülmek istemişlerdi ve şimdi görülmüşlerdi. Adam yanındaki kadına bir şey söyleyince, kadın da dönüp Shergesh'e bir şeyler dedi.

Köyün yaşlısı memnuniyetsizlikle dudaklarını büzdü. "Belki önce oğlanlar..." demeye yeltense de kadın, "Hayır," dedi. "Hizmetkâr kanından birileri var. Önce onları test edeceğiz."

Böylece Kora ve Nova, eşekarısı şeklindeki gemiye bindirildi. Sonra kapılar arkalarından eriyerek kapandı.

KAKTÜS TEAM

2

Taze Korkular

Sarai, altı yaşından beri kâbuslarla yaşıyor, onlarla nefes alıp veriyordu. Dört bin gece boyunca Hıçkırık'taki rüya âlemini keşfe çıkmış, dehşete tanık olmuş, dehşet saçmıştı. O Kâbus Perisi'ydi. Yüz güvesiyle hemen herkesin alnına konmuştu. Hiçbir kadın, hiçbir erkek, hiçbir çocuk ondan kaçamazdı. Hepsinin utançlarını ve acılarını, yaslarını ve korkularını biliyordu. Ve artık bütün korkuları tanıdığını düşünüyor, buna inanıyordu. Hiçbir şey onu şaşırtamazdı.

Ne var ki hisarın bahçesindeki tomurcukların arasında diz çöküp kendi bedeninin yakılmasına hazırlanacağı aklının ucundan bile geçmemişti.

Zavallı şey. Mavi tenli, pembe ipek gömleği, tarçın rengi saçları ve kıpkırmızı kanıyla cesedi harika bir renk bulamacı gibi bembeyaz tomurcukların arasında yatıyordu.

On yedi yıl o *bedende* yaşamıştı. O ayaklarla hisarda dinlenmek bilmeden çaresiz voltalar atmıştı. O dudaklarla gülümsemiş, oymalı gümüş kupadan yağmur suyu yudumlamış, o ağızdan gökyüzüne sessiz çığlığıyla güvelerini salmıştı.

Bunların hepsi, Sarai'ın bir zamanlar o kemik ve et bütününe demir attığı anlamına geliyordu. Şimdiyse bedeninden koparılıp alınmış, ölümle teninden soyulmuştu ve bu beden... neydi? Bir şey. Sona eren hayatının bir kalıntısı. Ve şimdi bedenini yakacaklardı.

Artık biliyordu. Her zaman taptaze yeni korkular olacaktı.

KAKTÜS TEAM

3

Böcek Kabuğu Gözleriyle Perişan Bir Kız Çocuğu

Bir gece önce Mesarthim hisarı neredeyse gökten düşüp aşağıdaki Hıçkırık şehrine çarpacaktı. Çarpışmadan birileri kurtulabilse bile yeraltı nehri taştığında seller yüzünden sokaklarda telef olup gideceklerdi. Ama bunların hiçbiri olmamıştı çünkü biri durdurmuştu. Uzaylı metalinden bir tanrı tarafından bir melek şeklinde yapılan hisarın yüzlerce metre yüksekliğinde olması önemli değildi. Lazlo, hisarın düşüşünü durdurmuştu. Bir şekilde kendisi de tanrı olan hayalci yabancı Lazlo Strange. Onun sayesinde herkes ölümden kurtulmuş ama Sarai ölmüştü.

Eh, bu tam olarak doğru sayılmazdı. Patlayıcı uzmanı da ölmüştü ama onun ölümü daha çok ilahi bir adaletin sonucuydu. Sarai'ınki sadece kötü şanstı. Devasa Seraph'ın avucundaki terasın hemen ucunda duruyordu. O sırada hisar sarsılıp eğilmişti. Tutunacak hiçbir yer yoktu. O yüzden ipeksi mesartiyum metalinden mavi avucun kıyısından kayıvermişti.

Düşmüş ve ölmüştü. Böyle durumlarda dehşetin sona ereceği sanılırdı, oysa hiç de öyle olmamıştı. Ruhun bedenden ayrılması çok daha kötüydü. Can bedenden çıkarken ölenin ruhu çekilip alınmıyordu. Ruh avare bir şekilde boşluğa süzülüyordu. Uzun bir hayat yaşayıp çoktan yorulan ve ölmeye hazır hissedenler için belki huzur veren bir süzülüş olabilirdi. Ama Sarai ölmeye henüz *hazır* değildi ve ruhunun bedenden ayrılması daha çok havada çözünüyormuş gibi hissetmesine neden olmuştu. Sanki suya düşen bir kan damlası ya da kırmızı dilin sıcaklığında eriyen bir dolu parçasıydı. Dünya onu emmeye çalışıyordu.

Sonra... Bir şey çözünmeyi durdurmuştu.

Elbette bunu yapan Minya'ydı.

Küçük kız, dünyanın kocaman ağzından çok daha güçlüydü. Ruhları bütün bütün yutmaya çalışırken dünyanın boğazına elini sokuyor, hepsini çekip alıveriyordu. Sarai'ı da çekip almıştı. Onu kurtarmıştı. Minya'nın, tanrıtohumu olarak gücü buydu. Yeni ölenlerin ruhlarını yakalayıp yok olmalarını engelleyebiliyordu. Eh, gücünün yarısı buydu ve kurtuluşunun baş döndüren ilk anlarında Sarai'ın gerisini düşünecek hali yoktu.

Boğulmaktan kurtulmuş gibiydi. Yok oluşun girdabında tek başına çaresizce yuvarlanırken bir anda girdaptan kurtulduğunu fark etmişti. Yine kendisiydi, yine hisarın bahçesinde duruyordu. Yeni gözleriyle gördüğü ilk şey Minya oldu. Yeni kollarıyla ilk yaptığı şey ona sarılmak oldu. Aralarındaki bütün anlaşmazlıklar rahatlamayla birlikte unutulup gitmişti.

"Teşekkürler," diye fısıldadı titreyerek.

Minya ona sarılmıyordu ama Sarai bunu da fark edecek durumda değildi. O anda tek hissettiği rahatlamaydı. Neredeyse hiçlikte yok olacaktı ama işte buradaydı, gerçekti ve *evindeydi*.

Bir zamanlar kaçıp kurtulmayı hayal ettiği bu yer, şimdi sığınağıydı. Etrafına bakındı. Herkes oradaydı Yakut, Kırlangıç, Vahşi, Koca Ellen, Küçük Ellen, diğer hayaletler ve...

Lazlo.

Muhteşem mavilikteki Lazlo, gözlerinde büyücü kıvılcımlarıyla oradaydı. Sarai onu görür görmez çarpıldı. Karanlıkta içe çekilen bir nefesin sadece şarkı söylemek üzere salınması gibi hissediyordu. Ölüydü ama şimdi müziğin ta kendisiydi. Kurtulmuştu, sevinçliydi. Ona doğru uçtu. Lazlo onu yüzünde sevginin ateşiyle yakaladı. Yanakları ıslaktı. Sarai gözyaşlarını öptü. Sonra gülümseyen dudakları birleşti.

Sarai hayalet, Lazlo tanrıydı ve kaybettikleri rüyayı bulmuş gibi öpüşüyorlardı.

Lazlo'nun dudakları, gömleğinin incecik askısını okşadı. Paylaştıkları son rüyada da aynen orayı öpmüştü. Tüylerin arasında vücutları birbirine yapışırken ateş, ışık gibi her yanlarını sarmıştı. O gece, son geceleri olmuştu. Lazlo, onun rüyadaki omzunu öpmüştü ve şimdi de hayalet omzunu öpüyordu. Sarai kulağına fısıldamak için başını eğdi.

Dudaklarında kelimeler vardı. Dünyanın en tatlı kelimeleri. Yine de dile gelememişti. Çok az zamanları olmuştu ve Sarai bir saniye bile kaybetmek istemiyordu. Oysa dudaklarından dökülen kelimeler hiç tatlı değildi... Üstelik *kendi* kelimeleri bile değildi.

Minya'nın gücünün yarısı da buydu işte. Evet, küçük kız ruhları yakalayıp dünyaya bağlıyor, onlara şekil veriyordu. Hayaletleri gerçek kılıyor, boşlukta eriyip gitmelerine engel oluyordu.

Ama aynı zamanda onları kontrol ediyordu.

"Bir oyun oynayacağız," kelimelerinin döküldüğünü duydu Sarai kendi dudaklarından. Sesi kendi sesiydi ama tını ona

ait değildi. Buz kesen bir bıçak kadar keskin ve tatlı bir tınıydı. Minya onun *ağzından* konuşuyordu. "Oyun oynamakta üstüme yoktur. Göreceksin." Sarai, sözlerin ağzından çıkmasına engel olmaya çalışsa da başaramadı. Dudakları, dili, sesi... Hepsi Minya'nın kontrolündeydi. "Şöyle oynayacağız. Sadece tek bir kural var. Her dediğimi yapacaksın, yoksa Sarai'ın ruhunu salarım. Kulağa nasıl geliyor?"

Her dediğimi yapacaksın.

Yoksa ruhunu salarım.

Lazlo'nun gerildiğini hissetti. Delikanlı geri çekilip yüzüne baktı. Gözlerindeki kıvılcımların yerini yeni gerçekliği kavramanın korkusu almıştı.

Sarai artık bir hayaletti. Minya'nın kuklasıydı ve küçük kız fırsatı görmüştü. Lazlo, Sarai'ı seviyordu ve Minya, Sarai'ın ruhunu elinde tutuyordu. Yani Lazlo'nun ipleri de onun elindeydi. "Anladıysan başını salla," dedi.

Lazlo başını salladı.

"Hayır," dedi Sarai. Ağzından çıkan tek kelime, dehşetli mutsuzluğunun hırçınlığını taşıyordu. Bir an için sesini Minya'dan geri aldığını sanmıştı ama hemen ardından aslında küçük kızın buna *izin* verdiğini kavradı. Artık yaptığı her şey ya Minya tarafından yaptırılacaktı ya da onun *izniyle* olacaktı. Tanrılar adına. Bir daha Minya'nın çarpık zihniyetine asla hizmet etmemeye yemin etmişti ve şimdi küçük kızın kölesi olmuştu.

Hisarın bahçesindeki manzara şöyleydi: Sessiz tomurcuklar, bir dizi erik ağacı ve Minya'nın hayalet ataklarından korunmak için Lazlo'nun duvardan söktüğü metal kurdeleleri. Silahları hızla teslim alınmıştı ve bir düzine hayalet arkada süzülüyordu. Yakut, Kırlangıç ve Vahşi hâlâ terasın korkuluğuna tutunuyordu. Metal canavar Rasalas neredeyse kıpır-

damadan duruyordu ama devasa göğsü inip kalktığına göre kıpırtısız olmasına rağmen hâlâ yaşıyordu. Hepsinin üstünde bembeyaz Hayalet kartal, gökyüzünde turlar atıyordu.

Ve bahçenin ortasındaki tomurcukların arasında pembe, mavi, tarçın ve kırmızı renkleriyle Sarai'ın bedeni yatıyordu. Lazlo ve Sarai bedenin üstünden karşıdaki Minya'ya bakıyordu.

Kız doğal olamayacak kadar küçüktü. Hâlâ on beş yıl boyunca üstünde parçalanan doğumhane kıyafetleriyle duruyordu. Çocuksu yüzü yumuşacık ve yuvarlaktı. Kocaman kapkara gözleri gaddar bir zaferle ateş saçıyordu. Minicik huysuz bedenine rağmen işte gözlerindeki o ateşle etrafına güç yayıyordu ve daha kötüsü, kendine özgü yasalara sahip olan kötücül bağnazlığıydı.

"Minya," diye denedi tekrar Sarai. Her şey yeniydi... Ölümü, Lazlo'nun gücü, hayatlarını yöneten nefret ve korku... Tabii bir de insanların hayatları. Beyni bu yenilikler karşısında allak bullaktı. "Her şey değişti," dedi. "Anlamıyor musun? Artık özgürüz."

Özgürlük. Kelime tek başına bir şarkıydı. *Uçuyordu.* Sarai, kelimenin güvelerinden biri gibi şekil alıp havada ışıltılar saçarak taklalar attığını hayal etti.

"Özgür mü?" Aynı kelime Minya'nın ağzından çıktığında ne ışıldıyor ne de uçuşuyordu.

"Evet," dedi Sarai çünkü her şeyin cevabı buradaydı. *Lazlo* her şeyin cevabıydı. Ölümü ve kurtuluşuyla birlikte Sarai bunun ne anlama geldiğini hemen anlayamamıştı ama şimdi umut kırıntılarını çok iyi kavrıyordu. Hayatları boyunca gökyüzündeki hapishaneye tıkılıp kalmış, ne kaçabilmiş ne de kapılarını kapatabilmişlerdi. Eninde sonunda insanların gelip kan dökeceğine inanarak yaşamışlardı. Daha bir hafta önce-

sine kadar dökülecek kanın *kendi* kanları olacağına inanmışlardı. Minya'nın ordusu durumu değiştirmişti. Şimdi ölmek yerine öldüreceklerdi. E, o zaman hayatları ne olacaktı? Yine hapishanede, bu sefer ailelerinden miras kalmayan bir nefret ve korkuya eşlik eden cesetlerle yaşamak zorunda kalacaklardı. Tek başlarına.

Öyle olması gerekmiyordu. "Lazlo mesartiyumu kontrol edebiliyor," diye devam etti. "Tek ihtiyacımız buydu. Artık hisarı başka yere taşıyabilir." Haklı olduğunu umarak Lazlo'ya baktığında içinde yepyeni umut kıvılcımları uçuştu. "Artık istediğimiz yere gidebiliriz."

Minya, birkaç saniye duygusuzca ona baktı, sonra bakışlarını Lazlo'ya çevirdi.

Lazlo, küçük kızın ne düşündüğünü kestiremiyordu. Böcek kabuğu kadar kapkara ve boş bakan gözlerinde soru yoktu ama Lazlo da en az Sarai kadar umutluydu. "Bu doğru. Manyetik alanları hissedebiliyorum. Demirleri çekersem sanırım..." Sustu. Şimdi emin olmadığı şeyler söyleme zamanı değildi. "*Uçabileceğimizi* biliyorum."

Önemli bir andı. Gökyüzü her yönden onları çağırıyordu. Sarai bunu ta içinden hissedebiliyordu. Aynısını hisseden Yakut, Kırlangıç ve Vahşi de hâlâ birbirlerine sarılmış oldukları halde yaklaştılar. Hisarda geçen çaresiz yıllar boyunca korkuyla saklanmalarının ardından, artık öylece çekip *gidebilirlerdi.*

"Ah, Herkesin Kurtarıcısına selamlar olsun," dedi Minya. Sesi de bakışları kadar soğuktu. "Ama hemen güzergâh belirlemeye çalışmayın. Hıçkırık'la henüz işim bitmedi."

Hıçkırık'la işim bitmedi. Sarai'ın ağzı kurudu. Minya o ruhsuz sesiyle herhangi bir konuda konuşabilirdi ama onun derdi intikamdı.

Kıyımdan bahsediyordu.

Son günlerde sürekli kavga etmişlerdi ve şimdi Minya'nın bütün çirkin kelimeleri beynine üşüşüyordu.

Midemi bulandırıyorsun. Fazla yumuşak kalplisin.

Zavallısın. Hepimizin ölümüne neden olacaksın.

Sarai hakaretlere, hatta ihanet suçlamalarına katlanabilirdi. İçini acıtıyordu ama umutlarını asıl tüketen, Minya'nın kan dökme merakıydı.

Ancak akan kanın bedelini ödettiğimde katliama doyacağım.

Minya kafayı takmıştı. İnsanlar onun kanından olanları katletmişti. Pasajda dururken sessizlik çökene kadar bebeklerin çığlıklarını dinlemişti. Kurtarabildiğini kurtarmıştı ama yeterli değildi. O gün katliamı dinlerken katledilen otuz bebekten sadece dördünü kurtarabilmişti. Şimdi olduğu kişi ve yaptığı her şey, Katliam günü şekillenmişti. Sarai, tarihte Minya'nın duyduğu hınçtan daha safi olamayacağını düşünüyordu. Ona bakarken daha önce hiç arzulamadığı bir şeyi, annesinin gücüne sahip olabilmeyi diliyordu. Umutsuzluk tanrıçası Isagol, duyguları manipüle edebilirdi. Sarai da aynısını yapabilseydi Minya'nın nefretini köreltirdi. Ama yapamıyordu. Zaten kâbuslardan başka ne işe yarardı ki?

"Minya lütfen," dedi. "Çok fazla acı yaşandı. Şimdi yeni bir başlangıç için şansımız var. Bizler anne babalarımız gibi değiliz. Bizler canavar olmak zorunda değiliz." Yakarışı bitkin bir fısıltıdan farksızdı. "*Lütfen bizi canavarlara dönüştürme.*"

Minya burnunu havaya dikti. "*Biz?* Canavar mı? Seni beşikte öldürmeye çalışan babanı mı savunuyorsun? Bebekleri katleden muhteşem Tanrıkatili. Kahraman olmak böyle bir şeyse Sarai..." Minik süt dişlerini gösterip hırladı. "*O zaman canavar olmayı tercih ederim.*"

Sarai başını iki yana salladı. "Onu savunmuyorum. Mesele onunla ilgili değil. Mesele biziz. Mesele ne olmayı seçeceğimiz."

"Seçim şansın yok," diye tersledi onu Minya. "Öldün. Bense canavarlığı seçiyorum!"

Sarai'ın bütün umutları soldu. Zaten umutları kırıntılardan ibaretti. Minya'yı çok iyi tanıyordu. Artık bir hayalet olduğu için Minya ona uzun zamandır reddettiği şeyi yaptırabilir, babası Tanrıkatili Eril-Fane'yi öldürtebilirdi. Peki sonra? Minya'nın intikam hırsı onları nereye götürecekti? Minya Katliamın hesabını tam olarak nasıl görecekti? Hıncını tatmin edene kadar daha kaç kişinin ölmesi gerekiyordu?

Lazlo'ya döndü. "Beni dinle," dedi hızla. Minya'nın konuşmasını engellemesinden korkuyordu. "Onun dediklerini yapamazsın. Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun." Sonuçta her şey Lazlo'ya bağlıydı. Minya canavar olmayı seçebilirdi ama Lazlo'nun gücü olmadan, şimdikinden daha büyük bir tehdit olmayacak, hisardan çıkamayacağı için düşmanlarına ulaşamayacaktı. "Onu durdurabilirsin," diye ekledi fısıldayarak.

Lazlo onu duydu ama kızın kelimeleri şifresi çözülmesi gereken semboller gibiydi. Her şeyi birden aynı anda kavramakta zorlanıyordu. Sarai ölmüştü. Cansız bedenini kendisi taşımıştı. Ve şimdi aynı cansız beden şuracıkta yatıyordu. Dünyada bildiği her şey, bunun son olması gerektiğini söylüyordu. Oysa Sarai hemen yanında duruyordu. Hem orada hem *buradaydı*. Gerçi şu anda dokunduğunun kızın hayaleti olduğunu biliyordu ama yine de inanamıyordu. O kadar gerçekti ki. Avucunu kızın sırtından aşağı kaydırdığında ipek gömleği açıldı ve parmakları sıcacık, yumuşacık tenine değdi. "Sarai," dedi. "Sana kavuştum. Ruhunu göndermesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

"Böyle konuşma! Ona yardım edemezsin, Lazlo. Ne benim için ne de başka bir şey için. Asıl bunun *sözünü* ver."

Lazlo gözlerini kırpıştırdı. Kızın söylediklerini anlıyor ama kabul edemiyordu. Sarai, rüyalarında tanışıp yıldızların arasında süzüldüğü tanrıçaydı. Ona ayı getirmiş, mavi boynunu öpmüş, uyurken sarılmıştı. Sarai hayatını kurtarmıştı. *Sarai hayatını kurtarmıştı* ama Lazlo onun hayatını kurtaramamıştı. Bir başarısızlık daha söz konusu olamazdı. "Sen ne diyorsun?" diye sordu boğuk bir sesle.

Sarai, delikanlının sesindeki ıstırabı hissedebiliyordu. Sıra dışı bir sesle konuşuyordu. Duyguları sert tınısını boğuyordu. Nasırlı bir elin tatlı dokunuşu gibi içini okşarken, Sarai kendini onun sesine bırakmak, sonsuza kadar okşanmak istiyordu. Bunun yerine kendini zorlayarak acı gerçeği dile getirdi. Dehşet içinde adeta bir nabız gibi atmaya devam ederken kendinden çok emindi. "Hıçkırık'ın ölmesinden ve senin harabeye dönüşmendense ruhumun yok olmasını tercih ederim."

Harabe. Ölüm. Bu iki kelime baştan aşağı yanlıştı. Lazlo başını iki yana sallasa da etkisinden kurtulamıyordu. Hıçkırık'ı *kurtarmıştı*. Şehre bir daha asla zarar veremezdi. Öte yandan Sarai'ı kaybetmesi söz konusuydu. Tek seçeneği gerçekten bu muydu? "Seni kurtarmamamı benden isteme."

O zaman Minya konuşmaya karar verdi. "Gerçekten Sarai, ne düşünüyorsun?" Sesinden Lazlo'nun haline acıdığı sanılırdı. Sanki Sarai kendi yerine delikanlıyı iki arada bir derede bırakmıştı. "Gitmene izin verip bunu *vicdanına* yedirebileceğini mi sanıyorsun?"

"Bana vicdandan bahsetme!" diye bağırdı Sarai. "Gözünü kırpmadan vicdanını yırtıp atarsın sen!"

Minya omuz silkti. "Yine de iki yarı, bir tam eder."

"Hayır etmez," dedi Sarai tıslarcasına. "Bunu benden daha iyi kimse bilemez." Minya onu bir Kâbus Perisi yapmıştı ama yıllar boyunca insanların rüyalarına girmek, içinde bir şeylerin değişmesine neden olmuştu. Nefret bir zırh gibi olsa da Sarai artık zırhından soyunmuştu ve zırhı olmadığından Hıçkırık'ın çektiği acılara karşı savunmasız kalmıştı. Vicdanı *parçalanmış*, parçalandığı yerde onulmaz bir yara açılmıştı. İki yarı asla bir tam etmiyordu. Vicdanının iki kanlı yarısından biri, hâlâ tanrıtohumu ailesine sadıktı, diğer yarısı ise insanların da birer kurban olduğunu anlıyordu.

"Zavallı şey," dedi Minya. "Bu kadar zayıf bir vicdana sahip olman benim suçum mu?"

"Savaş yerine barışı seçmek *zayıflık* değildir."

"Kaçmak zayıflıktır," diye hırladı Minya. "Ve ben kaçmayacağım!"

"Kaçmaktan bahseden kim? İstediğimiz yere gidebiliriz..."

"Hiçbir yere gidemeyiz!" diye bağırdı Minya onun sözünü keserek. "Adalet yerini bulmadan nasıl özgür olabiliriz ki?" Öfkesi yine harlanmıştı. Öfke hep oradaydı, hep dumanı tüterdi ve yeniden canlanması tek bir kıvılcıma bakardı. Canilerin paçayı cezadan kurtarması ve Tanrıkatili'nin Hıçkırık'ın güneşli sokaklarında rahatça dolaşması fikri bile, Minya'nın yüreğinde cehennem alevlerini harlıyordu ve neden Sarai'ın aynı öfkeyi hissedemediğini anlayamıyordu. *Hiçbir* zaman da anlamayacaktı. Katliam nasıl olurdu da hiçbir şey ifade etmezdi? Konuşmaya devam ederken adeta köpürüyordu. "Bir konuda çok haklısın. Her şey gerçekten *değişti*. Artık bize gelmelerini beklememiz gerekmiyor." Hesaplı bakışlarını kanatlı canavar Rasalas'a çevirip ekledi. "Artık istediğimiz zaman şehre inebiliriz."

Şehre inmek.

Minya, Hıçkırık'ta.

Lazlo'yla Sarai dip dibe duruyordu. Delikanlının sıcak elini belinde hisseden Sarai, onun aynı zamanda sarsıldığını sezebiliyordu. Minya'nın Hıçkırık'ta olması fikri kendisini de sarsıyordu. Nasıl olacağını hayal edebiliyordu. Böcek kabuğu gözleri olan perişan bir kız çocuğu, hayalet ordusunu peşinden sürükleyecekti. Hayaletlerini kendi kanlarından olanların üstüne salacak, insanlar öldükçe ordusu daha da büyüyecekti. Böylesi bir güce kim karşı koyabilirdi ki? Tizerkane askerleri güçlüydü ama sayıları azdı ve hayaletlerin ne canı yanıyordu ne de öldürülebiliyorlardı.

"Olmaz," dedi Sarai boğulurcasına. "Lazlo seni aşağı indirmeyecek."

"Seni seviyorsa indirir."

Daha birkaç saniye önce Sarai'ın dudaklarından çıkan tatlı kelime, şimdi Minya'nın ağzındaki bir küfür gibiydi. "Öyle değil mi?" dedi, kapkara gözlerini Lazlo'ya çevirerek.

Lazlo buna nasıl cevap verecekti? İki seçenek de akıl almazdı. Başını iki yana sallarken, aslında herhangi bir cevap vermiyordu. Başı dönüyordu, ayakları yerden kesiliyordu. Aslında derdi düşüncelerini toplamaktı ama bunun bir cevap olduğunu düşününce Minya'nın gözleri kısıldı.

Bu yabancı delikanlının nereden geldiğini ya da nasıl olup da onun da kendileri gibi bir tanrıtohumu olabildiğini bilmiyordu ama bildiği bir şey vardı. Kendisi kazanmıştı. Lazlo, Skathis'in gücüne sahipti ve Minya onu yenmişti. Anlamıyorlar mıydı? İkisinin de ipleri *elindeydi* ve buna rağmen hâlâ pazarlık yaptıklarını sanıyorlardı, öyle mi?

Bu bir pazarlık değildi.

Baskın oyununu ne zaman kazansa, ki *hep* kazanırdı, Minya oyun tahtasını altüst edip parçaların etrafa saçılmasına

neden olurdu, böylece kaybeden dört ayak üstünde emekleyerek hepsini toplamak zorunda kalırdı. Kaybedenin kaybettiğini anlaması önemliydi. Bazen kaybettiğini kaybedenin gözüne sokmak gerekirdi. Ama nasıl?

Kolay olmayacaktı. Yabancı, sanki kendisininmiş gibi Sarai'a sarılıyordu. Minya izin vermese bunu yapamazdı.

Ve Minya izin vermedi.

Sarai'ı çekip aldı. Ah, kılını bile kıpırdatmamıştı. Sarai'ın bütün varlığıyla itaat etmesini sağladı. Kızın kendi isteğiyle uzaklaşıyormuş gibi yapmasını sağlayabilirdi ama o zaman ikisine de bir ders verme fırsatını kaçırmış olurdu. Bunun yerine bileklerinden, saçlarından, *varlığından* çekip Sarai'ı Lazlo'dan uzaklaştırdı.

KAKTÜS TEAM

4

İmkânsızla Savaş

Lazlo, mantık uçurumunun kıyısında parmak uçlarından sarkıyormuş gibi hissediyordu. Dünyanın dönüşü bile bir gece önceki patlamada olduğu gibi bir anda savrulmasına neden olabilirdi. Muhtemelen hâlâ zonklayan başının dönmesinin nedenlerinden biri de başını kaldırım taşına vurmuş olmasıydı. Çınlayan kulaklarından akan kan boynunda kurumuş, patlamanın yarattığı toz dumanla birlikte tenine yapışmıştı ama boynundaki kan kollarındaki, ellerindeki, göğsündeki kan lekelerinin yanında hiç sayılırdı. Sarai'ın kanı kapkara olmuştu. Ve kanın gerçekliği, içinde yas ve olanlara inanamama arasında bir savaşa neden oluyordu. Kandan daha gerçek ne olabilirdi ki?

Olan biteni aklı almıyordu. Hayatının en güzel rüyasında iki kalbini Sarai'la paylaşmış, onu öpmüş, masumiyetin kıyısından çok daha sıcak, çok daha tatlı, çok daha mükemmel bir yere birlikte uçmuşlardı. Ama bir anda rüyasından uyanmış...

... Pencerede simyacı Thyon Nero'nun suçlayıcı soğuk bakışlarıyla karşılaşmış, kim ve ne olduğuna dair sıra dışı keşfi

böylece başlamıştı. Lazlo, Zosma'da bulunan bir savaş yetimi değil, bir tanrının yarı-insan oğluydu. Hıçkırık'ın laneti olan güçle, tam zamanında şehri kurtarmıştı.

Ama Sarai'ı kurtaramamıştı.

Herkesi kurtarmış, onu kurtaramamıştı. Hâlâ doğru dürüst nefes alamıyordu. Kızın düştüğü kapının üstünde yay gibi gerilen bedeni ve uzun saçlarının ucundan damlayan kanlar, gözünün önünden hiç gitmeyecekti.

Öte yandan mucize ve dehşet zinciri kızın ölümüyle bitmemişti. Burası Lazlo'nun masal kitaplarından öğrendiği dünya değildi. Burası güvelerin sihirli ve tanrıların gerçek olduğu yerdi. Melekler, iblisleri ay büyüklüğünde bir yığın halinde yakmıştı. Burada ölüm son değildi. Sarai'ın ruhu hâlâ buradaydı, bu bir mucizeydi ama şimdi kaderi küçük bir kızın elindeki bir oyuncaktan farksızdı ki bu da dehşeti beraberinde getiriyordu.

Ve şimdi Minya kızı çekip aldığında Lazlo'nun bütün umutları dibe vuruyordu. Bu derinliğin sonu yoktu. Sarai'ı ne kadar tutmaya çalışırsa kız o kadar uzaklaşıyordu. Sudaki ayın yansımasını tutmaya çalışmak gibi bir şeydi.

Masallardan birinde bir kelime vardı. *Sathaz.* Asla sahip olunamayacak bir şeye duyulan arzu anlamına geliyordu. Mantıksız ve ümitsiz bir arzuydu. Kenar mahallelerde büyüyen bir çocuğun bir gün kral olmayı istemesi gibiydi. Masalı, aya âşık olan bir adam yazmıştı. Lazlo bu hikâyeyi çok severdi ama şimdi nefret ediyordu. Masal imkânsızla barışmayı anlatıyordu ve Lazlo artık bunu yapamıyordu. Sarai kollarının arasından çekilip alınırken çok iyi biliyordu. Tek yapabileceği imkânsızla savaşmaktı.

İmkânsızla savaş. Önündeki canavar çocukla savaş. Her türlü *savaş.*

Ama... *Sarai'ın ruhu elindeyken küçük kızla nasıl savaşacaktı?*

Akılsızca bir şey söylememek için çenesini sıktığında dişlerinin arasından tıslıyordu. Yumruklarını da sıkmıştı. Öfkesi bedenini zorluyordu ve artık sadece bir insan olmadığını henüz tam olarak kavramış değildi. Varlığının sınırları değişmişti. Etten kemiktendi ama artık aynı zamanda *metaldi.*

Rasalas *kükredi.* Bir zamanlar Skathis'in korkunç canavarı olan yaratık, artık Lazlo'nundu ve muhteşem görünüyordu. Kısmen *spektral,* kısmen *ravid* olan yaratık pırıl pırıl ve güçlüydü. Devasa boynuzları ayna gibi parlıyordu. Mesartiyum tüyleri dokunulabilecek kadar yumuşaktı. Lazlo, onu kükretmek istememişti ama yaratık artık bir uzantısıydı ve kendi çenesini sıkarken Rasalas kendiliğinden ağzını açmıştı. *Sesi...* Yaratığın şehirde attığı çığlık katıksız bir acının eseriydi. Bu seferki öfkeydi ve bütün hisar bu kükremeyle titreşiyordu.

Titreşimi hisseden Minya gözünü bile kırpmadı. Kimin öfkesinin daha önemli olduğunu biliyordu. Lazlo da farkındaydı. "Canavar dilini bilmem," dedi küçük kız, kükreme sona erdiğinde. "Ama umarım *hayır* anlamına gelmiyordur." Sesi sakindi, hatta canı sıkılmış gibi konuşuyordu. "Sanırım kuralı hatırlıyorsundur. Sadece tek bir kural var."

Her dediğimi yapacaksın, yoksa Sarai'ın ruhunu gönderirim.

"Hatırlıyorum," dedi Lazlo.

Sarai, artık Minya'nın yanındaydı. Oklava gibi dimdik duruyordu. Daha doğrusu kancadan asılmış gibi havada süzülüyordu. Gözlerinden dehşet ve çaresizlik açıkça okunabiliyordu. Lazlo biliyordu. Şimdi sevdiği kızla bütün bir şehir arasında imkânsız bir tercih yapması gerekiyordu. Kulakları uğuldarken yalvarırcasına ellerini kaldırdı.

"Ona zarar verme."

"Beni *buna* zorlama," dedi Minya tükürürcesine.

O sırada Lazlo arkasında bir ses duydu. Nidayla hıçkırma arası bir sesti. Zor duyulmuştu ama tehdit ortamında adeta bir örümcek ağı gibi yayılıyordu. Minya diğer üç tanrıtohumuna baktı. Yakut, Kırlangıç ve Vahşi hâlâ dehşet içindeydi. Hisarın sarsılması, Sarai'ın düşüşü ve yabancı bir delikanlının onun cansız bedenini geri getirişi... Şok üstüne şok yaşamışlardı. Ve şimdi de *bu*.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Kırlangıç, inanamıyormuş gibi. Minya'ya dalgın gözlerle bakıyordu. "Sarai'ı... *kullanamazsın*."

"Tabii ki kullanabilirim," dedi Minya. Sarai bunu kanıtlarcasına başını salladı.

O küçücük baş hareketi bile başlı başına korkunçtu çünkü Sarai'ın gözleri adeta yalvarıyordu. Minya'nın gücündeki tek zayıf nokta buydu. Kölelerinin gözlerindeki dehşete engel olamıyordu. Ya da belki böylesini tercih ediyordu.

Kırlangıç bir kez daha hıçkırdı. "Kes şunu!" diye bağırdı. Sarai'ı almak için öne doğru yürüdü, gerçi bir şey *yapamazdı* ama yerde yatan cansız bedenin önünde duraksadı. Etrafından dolaşabilir, üstünden atlayabilirdi, fakat olduğu yerde kalıp bakakalmıştı. Şimdiye kadar sadece terasın diğer ucundan Lazlo'nun onu yere yatırdığını görmüştü. Yakından bakarken acımasız gerçek nefesini kesiyordu. Diğerleri de yanına gelip Sarai'ın cansız bedenine bakarken Yakut istemsizce inledi.

Sarai'ın göğsü delinmişti. Gövdesinin tam ortasında çirkin bir delik vardı. Baş aşağı asılı kaldığı için kan boynuna akıp saçlarını boyamıştı. Şakakları ve kâkülü hâlâ tarçın rengindeydi ama uzun dalgalı saçları koyu şarap rengindeydi ve kandan keçeleşmişti.

Gözleri iki Sarai arasında gidip geldi. Cesetten hayalete, hayaletten cesede... Kavramaya çalışıyorlardı. Hayalet de aynı pembe gömlekten giyiyordu ama üzerinde ne kan ne de yara vardı. Hayaletin gözleri açık, cesedinkiler kapalıydı. Lazlo yere yatırırken Sarai'ın gözlerini öpücükleriyle kapatmıştı ama huzurlu göründükleri söylenemezdi. Bir tanrıtohumu tarafından hınzır bir oyuna köle edilen ve donmuş gibi havada asılı duran hayaletin gözlerinde de huzur yoktu.

"O öldü, Minya," dedi Kırlangıç, yanağından bir damla yaş süzülürken. "Sarai öldü."

Minya küçük bir kahkaha attı. "Farkındayım, sağ ol."

"Farkında mısın?" diye atıldı Vahşi. "Yani sonuçta buna oyun diyorsun." Yabancının sesiyle karşılaştırıldığında sesi kulağına çok daha tiz geliyordu. Farkında olmadan Lazlo'nun gür sesine öykünerek devam etti. "Ona bak Minya," dedi, eliyle cesedi işaret ederek. "Bu bir oyun değil. Bu ölüm."

Minya baktı ama Vahşi herhangi bir tepki bekliyorduysa hayal kırıklığına uğrayacaktı. "Ölümün ne olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sorarken, küçük kızın dudakları eğleniyormuş gibi kıvrıldı.

Ah, tabii ki biliyordu. Altı yaşındayken tanıdığı herkes soğukkanlılıkla öldürülmüştü. Geriye sadece tam zamanında kurtarabildiği dört bebek kalmıştı. Onu bugünkü Minya yapan ölümdü. Asla büyümeyen bu tuhaf çocuk asla unutmayacak, asla affetmeyecekti.

"Minya," dedi Yakut. "Bırak onu."

Diğerlerinin Minya'ya karşı çıkmalarının ne kadar sıra dışı bir durum olduğunu Lazlo bilemezdi. Bunu sadece Sarai yapardı ve tabii şimdi küçük kıza karşı çıkması mümkün değildi, o yüzden diğerleri Sarai'ın yapacağını bildikleri şeyi yapıyor, kızın tutsak edilen sesi oluyorlardı. Nefes nefese konuşurlar-

ken yanakları menekşe rengine dönüşüyordu. Minya'ya karşı çıkmak, kimsenin denemeye cesaret edemediği bir kapıyı açmak gibi hem korkutucu hem de özgürleştiriciydi. Lazlo onların müdahalesine minnet duyarak beklerken Minya'nın onlara kulak vermesi için sessiz dualar ediyordu.

"Onu *bırakmamı* mı istiyorsunuz?" diye sorarken küçük kızın gözlerinde tehlikeli kıvılcımlar çakıyordu.

"Hayır..." dedi Lazlo hemen. Minya'nın aklından geçeni biliyordu. Sarai'ın ruhu söz konusuydu. Dile getirilemeyen bir dileğin, dileği tutan kişinin aleyhine döndüğü bir peri masalı gibiydi.

"Neyi kastettiğimi biliyorsun," dedi Yakut sabırsızlıkla. "Biz bir aileyiz. Birbirimizi *köleleştirmeyiz*."

"Köleleştirmezsiniz çünkü bunu *yapamıyorsunuz*," diye terslendi Minya.

"Elimde olsaydı da yapmazdım," dedi Yakut. Doğrusu pek ikna edici değildi.

"Güçlerimizi birbirimize karşı kullanmayız," dedi Vahşi. "Kural bu."

Küçükken Minya hepsine söz verdirmişti. Ellerini kalplerine koyup yemin etmiş, sonrasında Kural'a hep uymuşlardı. Arada sırada yağan yağmurlar ya da yanan yataklar istisnaydı.

Minya, artık yabancı delikanlının etrafında toplanan ailesine baktı. Sanki hepsi ona baş kaldırmıştı. Aptala anlatır gibi ağır ağır cevap verdi. "Gücümü kullanmasaydım, ruhu uçup gidecekti."

"O zaman gücünü onun *için* kullan, ona *karşı* değil," diye üsteledi Kırlangıç. "Ruhunu tutabilirsin ama kendi iradesiyle dolaşmasına izin verebilirsin. Her iki Ellen'da yaptığın gibi."

Koca Ellen ve Küçük Ellen, onları yetiştiren iki hayalet kadındı. Ama Kırlangıç'ın masum önerisinde bir sorun var-

dı. Artık o iki kadının *kendi iradeleriyle* dolaşmadıklarını çok iyi biliyorlardı. Öyle olsaydı şimdi bir kenarda durmaz, Minya'nın saldırısına karşı Lazlo'nun yükselttiği metal bariyerin arkasında kalmazlar, her zamanki gibi cıkcıkları ve patronluk taslamalarıyla onların yanında olurlardı.

Ama iki hayalet kadın yanlarında değildi. Zaten bunu kavradıkları anda panikleri yeni bir zirveye ulaştı. "Minya," dedi Vahşi afallamış bir şekilde. "Onları da kontrol etmediğini söyle."

Akıl almaz bir şeydi. Koca Ellen ve Küçük Ellen, Minya'nın hüzünlü ölüler ordusundan çok farklıydı. Tanrıtohumlarından asla nefret etmemişlerdi. Aksine hepsini sevmişlerdi ve tanrıtohumları da onları severdi. Sonuçta ikisi de onları Tanrıkatili'nden korumaya çalışırken ölmüştü. Kana bulanmış hapishanelerinde dört bebekle baş başa kalan Minya ilk onların ruhlarını yakalamıştı. Onlar olmadan asla başaramazdı ve Kırlangıç'ın da dediği gibi şimdiye kadar küçük kız gücünü onlara karşı değil, onlar *için* kullanmıştı. Evet, diğerleri gibi iki hayalet kadının ruhunu da ipin ucunda tutuyordu ama bunu sırf ruhları uçup gitmesin diye yapıyordu. Kendi iradeleriyle hareket etmelerine izin veriyordu. En azından şimdiye kadar hepsi böyle düşünmüştü.

Minya'nın gerilen yüzünde kaşla göz arasında bir suçluluk duygusu belirip kayboldu. "Onlara ihtiyacım vardı. Hisarı savunuyordum," dedi Lazlo'ya ateş saçan gözlerle bakarak. "*O* ordumu içeri hapsetti."

"Eh, şimdi savunmana gerek kalmadı," dedi Vahşi. "Bırak."

"Peki," dedi Minya.

Özgür kalan hayalet kadınlar bariyerin arkasından çıktı. Koca Ellen gözlerinden ateş saçıyordu. Bazen çocuklara doğruyu söyletmek için başını şahin kafasına dönüştürürdü. O

zaman çocuklar delici bakışlarından kaçamazdı. Şimdi dönüşmese de gözleri delercesine bakıyordu.

"Canlarım, yılancıklarım," dedi kadın yanlarına gelirken. Ayakları yere değmeden havada süzülüyordu. "Şu saçma konuşmalara bir son verelim, olmaz mı?" Sesindeki sevgi ve kınamayla Minya'ya döndü. "Öfkelendiğini biliyorum ama Sarai düşmanın değil."

"Bize ihanet etti."

Koca Ellen dilini şaklattı. "Hiç de öyle bir şey yapmadı. Sadece yapmasını istediğin şeyi yapmadığı için kızgınsın. Buna ihanet denmez, tatlım. Olsa olsa anlaşmazlık denir."

Daha genç, daha anaç ve biraz daha tonton olan Küçük Ellen espriyle ekledi. "Ne zaman bir şey yapmanı *istesem* sen de yapmıyorsun. Banyo zamanı saklanmaların da mı ihanet sayılıyor?"

"O farklı," diye söylendi Minya.

İki kalbini birden mengeneye sıkıştıran hayretle izleyen Lazlo için bu konuşmalar tuhaflığın çok ötesindeydi. Sanki Minya, Sarai'ın ruhunu tutsak etmemiş de sıradan bir sohbete koyulmuş gibiydiler. Kedi yavrusuna hoyrat davranan küçük bir çocukla da en fazla böyle konuşulurdu.

"Ne yapacağımıza hep birlikte karar vermeliyiz," dedi Vahşi, sesini iyice kalınlaştırarak. "Hep birlikte."

Kırlangıç yakarırcasına ekledi. "Minya, karşındaki *biziz*."

Biz. Bu küçücük kelime aynı zamanda devasa boyutlardaydı ve Minya'ya *aitti*. O olmasa *biz* diye bir şey olmaz, geriye sadece beşiklerdeki kemik yığınları kalırdı. Buna rağmen daha önce hiç görmedikleri bir adamın etrafına toplanmış, sanki asıl yabancı *kendisiymiş* gibi ona bakıyorlardı.

Hayır. Neredeyse düşmanca bakıyorlardı. Minya bu bakışları çok iyi bilirdi. On beş yıldır yakaladığı bütün ruhlar

ona hep böyle bakmıştı. İçinde... bir tür ürperti hissetti. Neşe kadar güçlü bir ürperti ama neşe değildi. Erimiş mesartiyum gibi damarlarına hücum eden şey yenilmez hissetmesine neden oluyordu.

Nefretti bu.

Karşındaki düşmanın parmakları seğirirken bıçağa davranmak kadar gayriihtiyari bir refleksti. Nefret damarlarında atıyor, elleri nefretle karıncalanıyordu. Sanki güneş birden parlamıştı ve her şey netleşmişti. Minya tek bir şey biliyordu. Düşmanın olsun, düşman ol. Senden nefret edenlerden nefret et. Onlardan daha iyi nefret et. Onlardan *daha* çok nefret et. En korktukları canavar ol. Ve fırsat bulduğun anda nasıl olursa olsun *acı* çekmelerini sağla.

Nefret duygusu göğsünde birikti. Sivri dişleri olsaydı, bir yılan gibi şimdiye kadar zehriyle saldırıya geçmişti bile.

Ama... *kimi* ısıracaktı?

Kimden *nefret* edecekti?

Karşısındakiler kendinden olanlardı. Son on beş yıldır yaptığı her şeyi onlar için yapmıştı. *Biziz*, demişti Kırlangıç. *Biz biz biz.* Oysa şimdi karşısına dikilmişlerdi ve Minya artık *biz* değildi. Artık tek başına dışarıda kalmıştı. Bu sefer içini bir boşluk doldurdu. Sarai gibi hepsi birden ona ihanet mi edecekti? Peki... bu durumda kendisi ne yapacaktı?

"Hayatlarımız konusunda şu anda bir karar vermek zorunda değiliz," dedi Koca Ellen. Gözlerini Minya'ya dikmişti. Artık şahin gibi değil, çok daha yumuşak bakıyordu. Kadifemsi kahverengi gözlerinde adanmış bir sevgi vardı.

Minya, karşısındakilerin bakışları karşısında içinde bir düğümün her saniye biraz daha gerildiğini hissedebiliyordu. Ona ne yapması gerektiğini söylemeleri en fazla köşeye sıkışması anlamına gelirdi. Ve köşeye sıkışmış bir yaratık gibi

sonuna kadar savaşırdı. Her şey bir yana, Lazlo, Rasalas'ın üzerinde bir Mesarthim olarak inanılmaz bir şekilde bir anda ortaya çıkmıştı ve bu tüylerini diken diken ediyordu. Dahası Sarai'ın ruhunu yakalamasını emretmişti. Sanki kendisi bunu yapmayacakmış gibi! Delikanlının kibirli tavrı, asit gibi midesini yakıyordu. Hatta Rasalas'ın toynağıyla göğsüne bastırarak onu yere bile yapıştırmıştı. Hâlâ canı yanıyordu ve göğsünün morarmaya başladığından emindi ama bunlar kızgınlığının ve dargınlığının yanında hiçbir şeydi. Zaten yapmakta olduğu bir şeyi zorla yaptırarak Lazlo kazanmış, kendisi kaybetmişti.

Peki sadece rica etseydi? *Lütfen, Sarai'ın ruhunu yakalar mısın?* Hatta zaten Sarai'ın ruhunu yakalayacağı konusunda ona *güvenerek* sesini çıkarmayabilirdi. Eh, elbette birbirlerine hal hatır sorup çay içecek değillerdi ama öyle olsaydı Sarai şimdi havada donmuş gibi asılı durur muydu? Belki durmazdı.

Öte yandan Lazlo'nun onu tanımadığını kabul etmek gerekirdi ama diğerleri çok iyi tanıyordu. Yine de sadece Koca Ellen ne yapılması gerektiğini biliyordu.

"Bebek adımları," dedi. "Neden bize söylemiyorsun, tatlım. Önce ne yapalım?"

Emir vermek yerine soruyordu. Minya'nın hakkını vererek kararı ona bırakıyordu. Minya içindeki düğümün bir parça gevşediğini hissetti. Bilmese de düğümün nedeni korkuydu. Öfke olduğuna inanıyordu, hayatı hep öfkeyle geçmişti, oysa öfke bir paravandan ibaretti çünkü korku zayıflıktı ve Minya bir daha asla zayıf görünmemek için ant içmişti.

İlk yapmaları gereken işin Eril-Fane'yi öldürmek olduğunu söylemesi gerekirdi. Diğerleri ondan böyle bir cevap beklerdi. Hepsinin gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. Ama

başka bir şey daha gördü. Birlikten güç alan bir meydan okuma. Sonunda ona karşı seslerini yükseltmişlerdi ve zaferin tadı hâlâ ağızlarındaydı. Bu haldeyken onları zorlamak aptallık olurdu. Hayır, Minya aptal biri değildi. Tabla oyununda olduğu gibi hayatta da doğrudan saldırılar en büyük dirençle karşılaşırdı. Ortamı yumuşatarak kalkanlarını indirmelerini sağlamak en akıllıcası olacaktı. O yüzden kendini zorlayarak da olsa gerileyerek sakinleştiğini gösterdi.

"Önce..." dedi. "Sarai meselesini halledelim."

Bunu der demez kızı serbest bıraktı. Tabii ruhunu değil, sadece iradesini. Hile hurda yoktu. Güvenilir olduğunu kanıtlamalıydı.

Ondan kurtulan Sarai yere yığıldı. O kadar ani olmuştu ki dizlerinin üstüne düşmüştü. Kaskatı kaldığı o saniyeler boyunca felç olmuş gibi hissetse de direnmiş, Minya'nın zayıf bir noktasını bulmaya çalışmıştı. Ama öyle bir şey yoktu. Minya onu mengene gibi sıkıyordu. Ve şimdi özgür kaldığı halde kontrol edilemez bir şekilde titriyordu.

Lazlo gür sesiyle mırıldanarak hemen ona koştu. "Tamam, geçti. Seni kurtaracağız, Sarai. Bir yolunu bulacağız. *Seni kurtaracağız.*"

Sarai cevap vermeden başını delikanlının omzuna dayadı. Bitkin düşmüştü. Aklında tek bir soru vardı. *Nasıl?*

Minya haricinde diğerleri de etrafına toplanıp kollarını, saçlarını okşamaya, iyi olup olmadığını sormaya koyuldu. Bir taraftan mahcup bakışlarla Lazlo'yu süzüyorlardı. Sonuçta delikanlı hisara gelen ilk canlı yabancıydı. Yüzü asılan Kırlangıç emin olamasa da Minya'ya dönüp sordu. "Halledelim derken ne kastediyordun?"

"Ah," dedi Minya, yapacak başka bir şey yokmuş gibi yüzünü ekşiterek. "Bütün nezaketinle senin de hatırlattığın

üzere Sarai öldü." Parmaklarını kelebek gibi oynatarak cesedi işaret etti. "Orada bırakamayız, öyle değil mi? Onu yakmamız gerekecek."

KAKTÜS TEAM

5

Yangın ve Sızı

Yakmak.

Şok etkisi yaratmamalıydı ama yine de yarattı. Bahçedeki toprak, cesedi gömmek için fazla sığdı ve elbette Minya haklıydı. Cansız bedeni öylece ortada bırakamazlardı. Ama hiçbiri kendini buna hazır hissetmiyordu. Fazla acımasızdı, ceset bütün gerçekliğiyle oradaydı ve... *Sarai* da oradaydı.

"Hayır," dedi Lazlo. Rengi atmıştı. Hâlâ Sarai'ın hem ölü hem canlı olmasını kafasında birleştiremiyordu. "Biz... Sarai'ın cansız beden ve ruhu var. İkisini... birleştiremez miyiz?"

Minya kaşlarını kaldırdı. "Birleştirmek mi?" diye ciyakladı dalga geçercesine. "Ne yani? Kırılan yumurtayı yine kabuğuna koymak gibi mi?"

Koca Ellen, yatıştırmak için elini onun omzuna koyup Lazlo'ya büyük bir nezaketle, "Korkarım bu bir işe yaramaz," dedi.

Sarai, bedeninin artık kullanılamayacak halde olduğunu biliyordu. İki kalbi de delinmiş, omurgası parçalanmıştı. Yine de bir mucize olmasını dilemekten kendini alamıyordu. "Şifa

gücü olan tanrıtohumları yok muydu?" diye sorarken, aklında hisarda doğup yıllar önce yok olan diğer çocuklar vardı.

"Gerçekten de vardı," dedi bakıcıları. "Ama o da bir işe yaramaz. Ölümden geri dönüş olmaz."

"O zaman ölümden döndürebilecek biri?" diye üsteledi Sarai. "Öyle biri yok muydu?"

"Olsa bile şu anda bize bir faydaları olmaz. Her neredeyseler huzur bulsunlar. Cansız bedenini kurtarmanın bir yolu yok, canım. Çok üzgünüm ama Minya haklı."

"Ölüm kalıcıdır," dedi Küçük Ellen. "Kılıf ise yok olur." Koca Ellen kadar baskın bir karakteri yoktu ama sakinleştiren elleri ve tatlı sesiyle dengeli biriydi. Küçükken onları Hıçkırık'tan bildiği ninnileri söyleyerek uyuturdu. Şimdiyse, "En iyisi şimdi yapmak," diyordu. "Bekleyerek hiçbir şey kazanamayız."

İki hayalet kadından daha iyi kim bilebilirdi ki? Bir zamanlar kendi katledilmiş bedenlerini, aynı karanlık günde ölen diğer tanrı ve bebeklerle birlikte yakmak zorunda kalmışlardı.

Kırlangıç cesedin yanına diz çöktü. O kadar ani bir hareketti ki sanki dizleri bir anda boşalıvermişti. İçinden cansız bedene dokunmak gelmişti. Onun gücü dokunmaktı. Dokunduğu her şey büyürdü. O, Orkide Cadı'ydı. Şifacı sayılmazdı ama en kötü haldeyken bile bitkilerdeki yaşam belirtilerini hissederdi ve ölü gibi görünen saplarında nice tomurcuklar açmasını sağlamıştı. Sarai'ın bedeninde hâlâ hayat varsa, en azından *hissedebilirdi*. Duraksayarak titreyen ellerini kana bulanmış mavi tenin üzerine yerleştirip gözlerini yumdu ve dinledi. En azından dinliyormuş gibi görünüyordu. Sıradan bir his değildi ve Minya'nın havada ruhların bağını hissetmesine öykünen bir yanı vardı.

Ama Minya, Sarai'ın ruhundaki titreşimi hissedince hemen kancayı taktı. Haliyle Kırlangıç sadece korkunç bir *hiçlikle* karşılaştı.

Geri çektiği elleri titriyordu. Daha önce hiç cansız bir bedene dokunmamıştı ve bunu bir daha hiç yapmak istemiyordu. Fazlasıyla cansız, fazlasıyla... boş bir histi. Bu bedenin bir daha asla hiçbir şey hissedemeyeceğini, bir daha hiçbir şey yapamayacağını düşününce hıçkırdı. Gözyaşları bir gece önce akıttığı yaşların tuzlu izinden akıyordu.

Onu seyreden diğerleri sonun geldiğini anlıyordu. Lazlo gözlerinin ardındaki yangını ve iki kalbinde birden sızıyı hissedebiliyordu. Gözleri ve kalpleri gerçek olmasa da Sarai da ondan farksızdı. Gözlerinin ardındaki yangın ve kalplerindeki sızı da gerçek değildi.

Yakut hıçkırarak yüzünü Vahşi'nin göğsüne gömdü. Delikanlı kocaman elini saçlarına götürdüğünde parmakları kapkara vahşi dalgaların arasında kayboldu. Kızın omuzları sessizce sarsılırken yüzünü iyice gömebilsin diye hafifçe öne eğildi.

İki hayalet kadın da ağlıyordu. Sadece Minya'nın gözleri kuruydu.

Sadece Lazlo onun çiçeklerin arasında yatan cansız bedene baktığı anı yakaladı. Küçük kız bir an için gerçekten de küçük bir çocuk gibi görünüyordu. Gözleri artık böcek kabuğu değildi, o gözlerde artık zafer kıvılcımları uçuşmuyordu. Bakışları... dalgındı. Sanki baktığını görmüyordu. Ne var ki yabancı delikanlının onu izlediğini fark edince hemen kendini toparladı. Göz göze geldiklerinde yine meydan okuyordu.

"Temizleyin," dedi, ortalığı temizlemelerini istercesine elini sallayarak. "Vedalaşın. Ne gerekiyorsa yapın. Bu iş hallolduktan sonra Hıçkırık meselesini konuşuruz." Arkasını

döndü. Başka bir şey demeden gitmeye yeltendiği belliydi ama Lazlo'nun hayalet ordusunu hapsetmek için yükselttiği bariyerle karşı karşıya kalmıştı. "Sen..." dedi emredercesine. Dönüp bakmadı bile. "Kapıları aç."

Lazlo söyleneni yaptı. Tıpkı eriterek kapattığı gibi kapıları yine eriterek açtı. Bunu sakin bir ruh haliyle ilk kez yapıyordu. Daha öncekiler hep çaresizlik içinde çırpınışlardan ibaretti. Şimdiyse ne kadar kolay yapabildiğine şaşırıyordu. Mesartiyum her isteğine karşılık veriyordu. İçi tuhaf bir heyecanla ürperdi.

Güç bende, diye düşündü hayretle.

Kemerli kapı açıldığında hayalet ordusunun içeride beklediğini görebiliyordu. Minya'nın tekrar saldırmasından endişelendi ama küçük kız sadece yürüyüp gitti.

Lazlo, iki kalbinde de bu karanlık çocuğa karşı savaş ilan etmişti. Oysa bir savaşçı değildi ve kalplerinde nefrete hiç yer olmamıştı. Küçücük kızın tek başına gidişini izlerken, bir anda bir şeyi bütün netliğiyle kavradı. Minya iflah olmaz bir vahşi olabilirdi, ruhu geri dönüşü olmayan bir şekilde kararmış olabilirdi ama Sarai'ı ve Hıçkırık'ı kurtarmak istiyorlarsa önce onu kurtarmaları gerekecekti.

6

Hepsi Canavar Diye Bağırdı

Minya hayaletlerini ite kaka geçip gitti. Hepsini kenara çekip kendine yol açabilirdi ama şu andaki ruh haline itip kakmak daha uygun düşüyordu. Sertçe, "Yerlerinize dönün," diye emrettiğinde hepsi hisardaki nöbet yerlerine döndü.

Bunu söylemesine gerek yoktu aslında. Hayaletler kelimelere değil, Minya'nın boğucu iradesine itaat ediyorlardı. Her birini oyun tablasındaki taşlar gibi oynatabiliyordu. Ama konuştuğunda itaat edilmesi iyi hissettiriyordu. Herkes ölüp emrine girse hayat ne kadar da kolay olurdu.

Aradığı kapıya ulaşmak için galeriden sonra birkaç köşeyi dönüp kısa bir pasajı geçmesi gerekti. Tam olarak kapı sayılmazdı, artık bir kapı değildi. Skathis öldüğünde kapanamadan yarıda kalmıştı. İnsan boyunun iki katıydı ve bir zamanlar geniş olsa bile şimdi küçük bir aralıktan ibaretti. O kadar ki sadece Minya, o da zar zor bu aralıktan geçebiliyor, geçerken başını iyice yana çevirmesi gerekiyordu. Kulakları olmasa daha kolay olabilirdi. Her şey daha kolay olurdu. Kulakları olmazsa diğerlerinin zavallı zayıflıkları-

nı, merhamet dilenmelerini ve itirazlarını duymak zorunda kalmazdı.

Başı geçtikten sonra omzunu kurtarıp içeri girdi. Sadece sinirli nefesleri yüzünden kabaran göğsü biraz zorluk çıkarmış, nefesini salması gerekmişti. Rasalas'ın toynağıyla bastığı yer hâlâ acıyordu ama öfkesi bütün acıları bastırıyordu.

İçeride küçük bir hol vardı. Bu holden daha geniş bir alana geçiliyordu. Küçükken hisarın kalbi adını taktıkları bu yer onun sığınağı olmuştu.

İçeri girer girmez de içinde tuttuğu çığlığı boğazı yırtılırcasına saldı. Çığlığın tizliğiyle beyni titreşiyordu. Kıyamet çığlığı gibi bir şeydi ama koskoca tuhaf odada dudaklarından çıkan sesle kafasının içinde duyduğu sesin birbiriyle uzaktan yakından alakası yoktu. Hisarın kalbi sesi yutuyordu ve Minya burada çığlık attığında sanki oda öfkesini de yiyip bitiriyordu. Gerçi hiçbir zaman yeterince çığlık atamazdı çünkü öfkesi tükenmeden sesi tükenirdi. Çığlığıyla boğazında bir delik açabilir, güvelerin kemirdiği ipek kumaşlar gibi dağılıp gidebilirdi, yine de bitmek bilmez bir çığlığın kırıntılarıyla haykırmaya devam edebilirdi.

Sonunda öksürüklerle çığlık atmayı bıraktı. Boğazı şişmişti. Kıyamet hâlâ içinde fokurduyordu ama zaten hep fokurdamaya devam edecekti. Hep etmişti.

Odanın çevresini dolaşan dar balkonda yere çöktü. Küre şeklindeki devasa oda insana kendini bir topun içindeymiş gibi hissettiriyordu, tamamı pürüzsüz mesartiyum metalinden oluşan alanın çapı yaklaşık otuz metreyi buluyordu. Şaşırtıcı bir yerdi. Yerden on beş metre kadar yüksekte çeperi dar bir balkon dolaşıyordu. Aşağısı da yukarısı da boştu. Gerçi tam olarak boş denilemezdi. Tam ortada havada asılı duran hisar gibi daha küçük bir küre asılı duruyordu. Boşlukta sa-

bit duran şey, altı metre çapındaydı. Bir de eşekarıları vardı. Mesartiyumdan iki devasa, harika ve korkunç eşekarısı duvarın eğimine tünemişti.

Aşağısı boş bir kâseden ibaretti. Minya bu boşluğa bir türlü alışamamıştı. Yıllar boyunca ordusunu burada tutmuş, bütün ruhları teker teker burada biriktirmişti. Şimdi hepsi pasajlarda, bahçede ve Seraph'ın açık avuçlarında nöbet tutuyordu. Hıçkırık'tan gelebilecek her türlü tehlikeye karşı tetikteydiler.

Şimdi yanında sadece tek bir hayalet vardı. Ari-Eil, Sarai sayılmazsa en yeni hayaletiydi. Kendisi Tanrıkatili'nin en küçük kuzeniydi ve kısa bir süre önce ölmüştü. Minya onu şahsi fedaisi olarak tutuyordu. Göz göze geldiler. Adamın gözleri her zamanki gibi sertti. Minya'dan ölesiye nefret ediyordu. Bütün hayaletler ondan nefret ederdi ama Ari-Eil'inki en tazesiydi ve bir şekilde Minya'nın içindeki öfkeyi sivrilten bir bileme taşı görevi görüyordu. Adama tek bir bakışı bile nefretini körüklemeye yetiyordu. İnsanların bakışlarına karşı her zaman kendiliğinden savunmaya geçerdi. *Senden nefret edenlerden nefret et.*

Nefret etmek kolaydı. *Doğaldı.* Doğal olmayan nefret *etmemekti.*

"Ne?" diye patladı hayalete. Adamın gözlerindeki tatmin kıvılcımlarını görmek hoşuna gidiyordu. "Aklından ne geçtiğini bilmiyorum ama beni henüz *yenemediler.*" Sesi çığlıktan çatallaşmıştı. "Onlara mola hakkı tanıdım. Cesedi yakmaları için."

Adamın konuşmasına izin verdi. Böylece hayalet ona hakaret edecek, o da adamı cezalandırabilecekti. Oysa adam düz bir sesle, "Sen iyiliğin ta kendisisin," demekle yetindi.

Yüzünün seğirmeye başladığını hisseden Minya onu kapıya döndürdü. Hayalet adamın kendisine bakmasını istemi-

yordu. "Şehrinin güvende olduğunu sanma," diye fısıldarken cevap verme özgürlüğü verdiği halde adam bir şey demedi.

Küçük kız bunun üzerine bacaklarını balkondan aşağı sallandırdı. Titriyordu. Dakikalar geçmek bilmedi. Sonunda sessizlikte sakinleşti, ardından başka bir ruh haline girdi.

Bomboştu.

Diğerleri farkında değildi ama Minya nadiren uyurdu. Elbette uyuyabiliyordu ve gerektiğinde uyuyordu. Bazen kendini hayalet gibi hissetmeye başlardı. Ama uyku, kendini pek rahat hissetmediği derin bir bilinç kaybıydı. Uyurken hayaletlerini kontrol edemiyor, sadece emirler vererek itaat etmelerini sağlıyordu. Bir de bilincinin, vadinin en dar noktasından fışkırıp daha geniş bir alanda yavaşlayan nehirler gibi sığlaştığı durumlar vardı. İşte bu sığ sularda, kendini karanlığa teslim etmeden dinlenebiliyordu.

Daha önce su canavarlarını hiç duymamıştı. Lazlo ona batıdaki bebek mavisi denizlerde insanların henüz küçükken deniz canavarlarını nasıl yakaladıklarını, kaçmasınlar diye bunları büyük göletlere nasıl taşıdıklarını anlatabilirdi. Sonrasında yüzlerce yıl boyunca bu canavarlar gemi görevi görüyor, bir daha asla derinliklere dalıp kaybolamıyorlardı. Minya'nın zihni de böyleydi. Böyle olmasını *tercih* ediyordu. Zihnini hep yüzeyde tutuyor, sadece nadiren vahşi ve bilinmez derinliklere dalıyordu.

Bu sığ sularda hayaletlerin iplerini elinde tutabiliyor, gerektiğinde tepki verebiliyordu. Gözleri açık olsa da boş bakıyordu. Öne arkaya sallanması haricinde bu haliyle boş bir kabuğu andırıyordu. Hareketleri belli belirsizdi, sadece omuzları küçük hareketlerle öne arkaya sallanırken sessizlikte hep aynı kelimeler tekrar tekrar şekillenir, hep yaşadığı aynı hatıralarda aynı çığlıklar sonsuzlukta yankılanırdı.

Hep, sonsuza kadar... çocuklar. Her birinin yüzü aklına kazınmıştı. İki versiyon yan yanaydı. Canlıyken dehşet içindeki halleri ve cam gibi gözleriyle öldüklerindeki halleri. Onları *kurtaramamıştı*.

Sadece o dördünü taşıyabildim.

Dudaklarında şekillenen kelimeler işte bunlardı. Öne arkaya sallanırken tekrar tekrar bunları söylüyordu. Otuz bebekten sadece dördü. Sarai ve Vahşi, Yakut ve Kırlangıç. Seçmemişti, en yakınındakileri kaptığı gibi kaçırmıştı. Diğerleri için de gidecekti.

Ama o sırada çığlıklar başlamıştı.

Kucağında yumulan parmakları sürekli oynuyor, avucundaki hayali kayganlığı çıkarmaya çalışıyordu. Terli elleriyle Sarai'la Vahşi'nin durmak bilmeyen ellerini tutmaya çalıştığını hatırlıyordu. Yakut ve Kırlangıç henüz birer bebekti. Onları iki koluna almıştı. Sarai ve Vahşi artık emekleme çağındaydı. Onları adeta sürüklemişti. Gelmek istememişlerdi. O yüzden minicik parmaklarını sımsıkı tutmak zorunda kalmıştı. Canları acıdığından ağlamışlardı. "Hadi," diye tıslayıp durmuştu bebekleri çekiştirirken. "Siz de mi ölmek istiyorsunuz? *Ha?*"

Koca Ellen'la Küçük Ellen'ın cansız bedenleri koridorda öylece yatıyordu. Bebekler cesetlerin üstünden atlayamayacak kadar küçüktü, o yüzden kanlı önlüklerinin üzerinden emeklemiş, hayalet kadınların içinden geçmişlerdi. Tabii o zaman hayaletleri göremiyorlardı. Sadece Minya görebiliyordu ve o zamanlar hayaletlere bakmak istemiyordu.

Diğerleri hatırlamıyordu. O zaman gerçekten çok küçüktüler. Kana bulanmış çığlıkların yaşandığı o gün onlar için yoktu ve şanslıydılar. Minya hiç unutamıyordu. Bazen başka düşünceler o günün önüne geçip paravan oluyordu

ama her seferinde o günün canlılığıyla anılar tekrar yüzeye çıkıyordu.

Katliam'dan sonraki on beş yıl boyunca Minya başka ceset görmemişti. Şimdi hatıralarındaki doğumhanede, iki Ellen'ın cesetleri arasında Sarai'ın cansız bedenini de görüyordu. Yaralı, pembe ve mavi. Tarçın ve kırmızı. Üstünden atlayacakken Sarai'ın gözleri ardına kadar açıldı. "Canavar," diye tıslaması küre odada yankılandı.

"Canavar," dedi Koca Ellen'ın cesedi.

"Canavar," dedi Küçük Ellen, diğerini onaylarcasına.

Ve bebeklerin çığlıkları kelimelere dönüşerek hepsi *canavar* diye bağırdı.

KAKTÜS TEAM

7

Hayalet

Bahçede Lazlo, Minya'nın hayaletlerini hapsettiği duvarı düzeltince mesartiyum yukarı doğru akıp Seraph'ın göğsüne, köprücük kemiklerine ve zarif boynunu oluşturan sütuna geri dönerken, metale takılıp kalan silahlar takırdayarak yerlerde yuvarlandı.

Sadece bir saniye sürmüştü. Hemen ardından Sarai'a baktı. Güneş altında saçları, mavi omuzlarındaki baharat renkleri, dolgun yanaklarıyla yüzü, yumuşacık dudakları ve titreyen küçücük sivri çenesiyle hayranlık uyandıran bir görüntüydü. Alnı endişeyle kırışmıştı, gözleri hiç istemediği yakma işlemi yüzünden ağırlaşmıştı. "Gitmen gerekiyor," dedi kız dalgın bir ifadeyle.

Lazlo yanlış duyduğunu sandı. "Ne?"

"Anlamalısın Lazlo. Gitmen gerekiyor. Seni kullanmasına izin veremezsin."

Oysa delikanlıya söylemek istediği en son şeydi. Lazlo *buradaydı*. Yüzünü onun boynuna gömüp sandal ağacı kokusunu içine çekmekten başka bir şey istemiyordu ama ne zaman

istediğini yapabilmişti ki? Durum çok riskliydi. Cesur olmak zorundaydı.

"Gitmek mi?" diye tekrarlarken Lazlo şaşkın görünüyordu. "Sensiz hiçbir yere gitmem."

"Ama ben bir yere *gidemem*. Buraya bağlıyım ve senin kalman çok riskli. Bunu anlamalısın. Minya asla pes etmez. Asla. Pes *edebileceğini* sanmıyorum."

Lazlo zorlukla yutkundu. Gitme düşüncesi bile boğulmasına neden oluyordu. "Ben buraya aitim," derken duyguların gerçekliğiyle sarsılıyordu. Sevdiği Sarai, kendinden olan diğerleri ve tabii ki metal. Özellikle mesartiyum metali, içinde daha önce hiç bilmediği yeni bir boyut açmıştı. Artık dokunmak ya da görmek kadar gerçek yepyeni bir algıya sahipti. Artık mesartiyum onun bir parçasıydı. Mesartiyum *onun* bir parçasıydı. Gitmek sadece Sarai'ı değil, kendinden bir parçayı da geride bırakmak anlamına gelecekti.

"Kalırsan, seni ikna etmenin bir yolunu bulacaktır," diye ekledi Sarai.

"Hiçbir şekilde boyun eğmeyeceğim."

Sarai ona inanmak istiyordu. Artık cesur olmaktan yorulmuştu. "Ruhumu bıraksa bile bana bir söz vermeni istiyorum," dedi. "Ne olursa olsun, onu sakın Hıçkırık'a götürme."

"Söz," dedi Lazlo. İçinden bir söz daha veriyordu. Sarai'ı bir daha kaybetmeyecekti. *Ne olursa olsun*. Peki bu iki söz birbiriyle çelişirse? Bir yolunu bulurdu. Bir yolunu bulmak zorundaydı.

"Hepsini aşacağız," dedi. "Birlikte başarabiliriz."

Elini uzattığında Sarai bütün direncini kaybetti.

Diğerleri büyülenmiş gibi seyrederken adeta delikanlının sarılışında eriyor, Lazlo bu tatlı ağırlığı sarmalıyordu. Gözleri

kapalı alınlarını birleştirdiklerinde dudaklarında fısıltılar kıpırdıyordu. Öpüşmediler, buna rağmen öpüşmek kadar özel bir mahrem bir andı. Birbirlerine dokunuşlarından, kollarının birbirlerine sarılmasından bunu daha önce de yaptıkları çok açıktı. Ama *ne zaman?* Sarai bu sırrı nasıl saklayabilmişti? Bir *sevgilisi* vardı ve tek bir kelime bile etmemişti!

"Pardon," diye cıvıldadı Yakut dikkatlerini çekmek için. "Şimdiye kadar bilmemiz gerektiğini hissediyorum ama... Sen *kimsin?*"

Sarai ve Lazlo aynı anda ona döndü. "Ah," dedi Sarai dudağını ısırarak. "Doğru ya. Bu Lazlo. Lazlo, bunlar da Yakut, Vahşi ve Kırlangıç." Hepsini teker teker işaret etti. "Ve Koca Ellen'la Küçük Ellen."

"Tanıştığımıza çok sevindim," dedi Lazlo, hülyalı gri gözleriyle hepsine teker teker bakarak. "Hepiniz hakkında o kadar çok şey duydum ki."

"Öyle mi?" diye sordu Vahşi, Sarai'a bir bakış fırlatarak. "Çünkü biz aynı şeyi söyleyemeyiz."

"Seni daha önce hiç duymamıştık," dedi Yakut açıklarcasına.

Sarai bir an mahcubiyetle yanaklarının yandığını hissetti ama uzun sürmedi. Çenesini havaya dikip "Dün su ve yemek olmadan odama hapsedildiğimde yanıma gelseydiniz, size ondan bahsedebilirdim."

"Hadi bakalım," dedi Koca Ellen aralarına girerek. "Birbirinizle dalaşma zamanı değil." Sonra Lazlo'ya elini uzattı. "Ben de seni tanıdığıma sevindim, delikanlı," dedi tokalaşırlarken. "Hoş geldin. Yoksa..." Gözlerini dikip Lazlo'yu uzun uzun süzdü. "*Yine* hoş geldin mi demeliyim?"

Yine hoş geldin? Lazlo başta olmak üzere hepsi kadına bakakaldılar.

"Beni tanıyor musunuz?" diye sordu sonunda delikanlı.

"Olabilir," dedi Koca Ellen. "Ama gerçekten sensen, son gördüğümden beri biraz değişmişsin. Sonuçta bebekler birbirine benzer."

"Ne demek istiyorsun?" diye araya girdi Sarai. "Lazlo burada mı doğdu?"

"Emin olamam." Hayalet kadın kaşlarını çatıp anılara daldı. "Ama bir bebek vardı. Bir oğlan..." Gerisini duyamadılar çünkü bir çığlıkla birlikte hepsi irkilip yukarı baktılar.

Bir kadının tiz ve ağlamaklı çığlığıydı ama aslında bir kuştan geliyordu. Eh, sıradan bir kuş değildi tabii. Hayalet dedikleri devasa boyutlardaki beyaz kartal gelmişti. Hayali çizgileri havada eriyip gidiyordu. Aslında bir hayalet değildi. Yoksa öyle olsa Minya gücünü kuşta kullanabilirdi ama bugüne kadar hiç kullanmamıştı. Kendilerini bildiklerinden beri arada sırada birden ortaya çıkıp hisarın üstünde turlar atan ve onları belli bir mesafeden izleyen kuşu görüyorlardı. Daha önce hiç sesini çıkarmamıştı. Şimdiyse çığlık atıyordu.

Üstelik daha önceki seferlerden çok daha yakın uçuyordu, öyle yakındı ki hisardakiler kuşun kapkara bir mücevher gibi parlayan gözlerini ilk kez görebiliyorlardı. Bahçenin kıyısındaki erik ağacının ince uzun dalına konmadan önce devasa kanatlarını açıp hançer kadar sivri gagasıyla bir çığlık daha attı. Ağırlığıyla sarsılan daldan birkaç erik aşağıdaki şehre düştü.

Kuş gözlerini üstlerine dikip boynunu öne doğru uzatarak yine çığlık attı. Diğer herkes donakalmıştı.

Lazlo'nun kalbi deli gibi atıyordu. Kuşu ilk kez Zosma'daki kütüphanenin penceresinden görmüş, o zaman bir sayfayı açıp yeni bir hikâyeye başlıyormuş gibi tuhaf bir aşinalık ve

telaş hissetmişti. Ve hemen ardından Tizerkane askerlerini ve Tanrıkatili'ni görmüş, griye boğulmuş ve sabırla eğitilmiş hayatı bir anda paramparça olup onu geleceğe fırlatmıştı. *Bu* geleceğe. Gelecek askerlerin spektrallerinin üstünde avluya girip bütün kütüphanede heyecan yaratmasıyla değil, bilakis tam da pencereden dışarı bakıp havada süzülen devasa boyutlardaki beyaz kuşu görmesiyle başlamıştı.

Ama o seferinde aşinalık hissine anlam verememişti. O zaman kim olduğunu bilmiyordu. Artık bildiği için kuşu görür görmez en derinlerdeki hatıraları da yüzeye çıkmak için yarışıyordu. Oysa küçücük bir bebekti. Gerçekten olduysa... Hatırlaması mümkün müydü?

Şüphelerinde haklıysa, onu Zosma'ya bu kuş götürmüştü.

İyi de neden?

Hayalet konduğu daldan havalandı. Son bir çığlıkla dalışa geçip görüş alanından çıktığında, hepsi birden korkuluğa giderek aşağı baktı. Dev kuş döne döne aşağı süzülüyordu. Sonunda çatıların üzerindeki küçük bir beyaz lekeye dönüştü.

"Eh," dedi Sarai. "Böylesi daha önce olmamıştı."

"Nasıl yani?" diye sordu Lazlo.

"Daha önce hiç böyle şeyler yapmamıştı. Ne sesini duyduk ne de bu kadar yakınımıza geldi."

"Sence bize bir şey mi demeye çalışıyordu?" diye fikir yürüttü Kırlangıç.

"Ne gibi?" diye sordu Yakut. Aklı almıyormuş gibi görünüyordu.

Lazlo'nun da aklı almıyordu. Yine de o aşinalık hissiyle, bir şeyler olduğundan emindi. Çünkü haklıysa, kuş bugüne kadar hep hayatının gidişatını değiştirmişti. *Ne oluyordu ucaba?*

Tam soracakken Vahşi parmağıyla korkuluğun üstünden aşağıdaki şehri işaret etti. "Bakın," diyordu.

Hepsi bir anda Hayalet'i unuttu.

Hıçkırık'ta bir şeyler oluyordu.

KAKTÜS TEAM

8

Damar Gibi Dolu Sokaklar

Kuş, şehrin üstünde dalışa geçti.

Mükemmel bir bale gibi gölgesi, on beş yıldır ilk defa güneşi gören çatıların üstünden geçiyordu. Altın kubbeler sabah ışığında adeta alev almıştı. Şehrin topografyası bir gecede değişivermişti. Devasa mesartiyum bloklarından sadece üçü kalmıştı. Dördüncüsünün olduğu yer, kapkara harabelerden oluşan sefil bir lavabo giderini andırıyordu.

Eriyen çapa, katlı kanatlar ve Hıçkırık'ın üstünde süzülen hisarda yeni bir mavi tanrı. Bütün bunların bir *anlamı* vardı ve kuş her saniye biraz daha huzursuz hissediyordu. Çok uzun zamandır beklemişti. Son bir çığlık atıp gölgesiyle birlikte gözden kayboldu.

Aşağıdaki sokaklar, insanların şehrin ana caddelerindeki hareketleriyle nabız gibi atan damarlara benziyordu. Hıçkırık adeta kanıyordu. Yüzbinlerce insan şehirden çıkmak istiyordu. Bu yüzden daracık sokakların ağzında birikiyor, kavanoz gibi birbirlerine iyice sokuluyorlardı. Küfrü basıp birbirlerine dirsek atmanın eşiğindeydiler. Panikleri alçak sesli bir

uğultuya dönüşmüştü. Eşyalarını el arabalarına doldurmuş, en tepeye de bilge kraliçeler gibi büyükannelerini oturtmuşlardı. Tavuklar kafeslerinde çırpınıyordu. Çocuklar anne babalarının omuzlarındaydı, bebekler sırtlarına bağlanmıştı, köpekler kuyruklarını kısarak yürüyordu. Bir tek kediler istifini bozmamıştı. Hıçkırık onlara kalmıştı. Şehrin sakinleri bir gece önce yaşanan felaketten ve ortaya çıkan gerçeklerden kaçıyordu.

Tanrıtohumu.

Bu kelime yüz binlerce kez küfür niyetine kullanılmış, ardından yere tükürülmüştü, şehirden korkuyla kaçarken doğu kapılarına akan insanlar tarafından yüz binlerce kez fısıldanmış, acı bir inleme eşliğinde söylenmişti.

Tizerkane askerleri spektralleriyle insanlara eşlik ediyor, asayişi sağlıyorlardı. Önceden planlanmış bir tahliye elbette daha iyi olurdu. İnsanlar mahalle mahalle şehirden çıkarılırdı ama gitme sırasını evinde bekleyen ahalinin isyan çıkarması ihtimali çok daha yüksekti. O yüzden Tizerkane askerleri onları durdurmaya çalışmıyor, sadece telaşla birbirlerini ezmelerini engellemeye çalışıyorlardı. Askerler iyi eğitimliydi, çoğu insanların arasına karışıp kaçmak istese de korkularını belli etmiyorlardı.

Şehrin yabancıları, faranjilerin çoğu toplu göçün ağır temposuyla ilerleyen arabalardaydı. Yumrukları ve bastonlarıyla arabaların tavanlarına vurup şoföre hızlanmasını söylüyorlardı. Ama şoförler omuz silkip insan selini işaret ediyorlardı. Sadece insanlar mı? Vagonlar, tasma takılmış domuzlar, en az bir tane tekerlek takılmış devasa yatak, arabaları çeken keçi çeteleri... Haliyle şoförlerin şehirden çıkan yavaş yolda hızlarını korumaktan başka çareleri yoktu.

Şehrin bazı kısımları sessizdi.

Özellikle de bir gece önce cehennem kapıları açıldığında eriyen çapanın olduğu mahallede çıt çıkmıyordu.

Yangınlar sönmüştü. Patlamanın yarattığı toz duman yatışmıştı. Ve lavabo deliğini andıran kraterin kenarında altın saçlı bir delikanlı duruyordu. Simyacı Thyon Nero, alttan akan nehri dinlerken taşmak üzereyken suların nasıl kükrediğini hatırlıyordu. Gözleriyle güneş altında küçük dereler gibi akarak yerin altında gözden kaybolan mavi metalin izlerini takip etti. Strange, bir şekilde çatlayan kayayı kapatmıştı.

Gerçekle bağını yeniden keşfetmeye çalışan Thyon, beyninin bir büzüşüp bir genleştiğini, algılarının altüst olduğunu hissedebiliyordu. Bazı anlarda kavrayışının sınırları hızla yer değiştiriyordu. Hırçın bir dalgayla denizde sürüklenip geriye yüzmek gibiydi. Ne var ki karaya çıktığında bambaşka bir dünyayla karşılaşıyordu. Bilgi krallığı bir şehirse, Thyon'un bilgi kırıntıları yerle bir olmuştu ve şimdi gerçekle düşüncelerini birbirinden ayırmaya çalışırken dizlerine kadar molozların içinde duruyordu.

Dün gece neyi gözden kaçırmıştı?

Strange neydi?

"Ah. Hâlâ *buradasın* demek."

Sesle birlikte Thyon arkasına baktı. Düşüncelere daldığından birinin geldiğini duymamıştı. Akrobat, tırmanıcı, mücevher hırsızı, muhtemel suikastçı ve kendisi gibi Tanrıkatili'nin saygın heyetinin bir üyesi olan Calixte Dagaz'ı görünce şaşırmadı.

"Senin de diğerleriyle kaçtığını sanmıştım," dedi kız. Sesinde umursamaz bir kınama vardı.

"Sahi mi?" diye sordu Thyon. Gerçi soru sormak için bile kendini toparlaması gerekmişti. "O zaman pek insan sarrafı sayılmazsın."

Esnekliğine rağmen Calixte incecik, sıskacık bir kızdı. Kalçaları dar, göğsü düzdü. Hapisteyken kırpılan saçları uzamaya başlamıştı, o yüzden artık eskisi gibi bir oğlana benzemiyordu. Öte yandan Thyon'un zevk anlayışına göre genç kızın yüzü güzel olmasa da su götürmez bir şekilde kadınsıydı. Dudakları dolgun, gözleri keskindi. Kirpikleri dikkat çekecek kadar yoğundu. Sert hatlarındaki zarafet bir tür tezat oluşturuyordu. Kaba konuşurdu ve gürültülü kahkahalarını muhtemelen sirkte çalışırken kılıç ve ateş yutanlara yapılan tezahüratlar arasında kendini göstermek için huy edinmiş olmalıydı.

"Mükemmel bir insan sarrafıyım," dedi. "Tam da bu yüzden seninle değil, Lazlo'yla arkadaş oldum."

Kinaye yerini bulsa da Thyon etkilenmedi. Calixte'nin hakkında ne düşündüğü umurunda değildi. "Arkadaş olmamız bir seçenekmiş gibi konuşuyorsun."

Elbette bir dükün oğlu, bir kraliçenin vaftiz oğlu ve genç yaşına rağmen ünlü bir simyacı olarak, birilerinin acımasıyla hapisten çıkarılan bir sirk şarlatanından çok daha üstün olduğunu kastediyordu ama Calixte onu kendi kelimeleriyle vurdu.

"Hayır. Senin hiç arkadaşın yok. Bunu hemen anlamıştım. Seninle yakınlaşmaya çalışmak boşuna zaman harcamak olurdu. Yine de değeceğini düşündüğümde şartları zorladığım olmuştur."

Thyon bitkin bir ifadeyle gülümsedi. "Şartları zorlamana değecek biri olmadığımı düşünüyorsan, neden şimdi beni rahatsız ediyorsun?"

Haklı bir soruydu. Calixte ağzını çarpıttı. "Çünkü rahatsız edecek başka birini bulamadım."

"Kız arkadaşına ne oldu? Senden sıkıldı mı yoksa?"

Arkadaşlık insanların hayatlarına karışmaksa, Thyon arkadaş olmamayı tercih ederdi ama Calixte'nin savaşçı kadınlardan biriyle yakınlaştığı gözünden kaçmamıştı. Heyettekiler, çamaşırcı kadınlar gibi ikisinin dedikodusunu yapmış, yakınlıklarını doğal bulmadıklarını söyleyip haklarında ağza alınmayacak sözler sarf ettikleri halde aç gözlerini iki genç kadından ayırmamışlardı.

Thyon, aynı cinsten iki kişinin yakınlaşmasına Hıçkırık'ta hiç de tuhaf bakılmadığının farkındaydı.

"Benden sıkılmak mümkün mü?" dedi Calixte, basit bir gerçekten bahsediyormuş gibi. "Tzara'nın işi var," derken eliyle güneydeki kaosu işaret etti. Göçün uğultusu terk edilmiş mahalleye kadar geliyordu. "İzdiham falan olmasın diye uğraşıyor."

Önemli bir şey yokmuş gibi konuşsa da dudaklarının ve gözlerinin kenarlarındaki endişe çizgileri onu ele veriyordu. Hem asayişi sağlamakla görevli Tzara hem de nefret ettikleri metal melekte en büyük korkuları hayat bulduğu için Hıçkırık için endişeleniyordu. Bir de yukarı çıkıp hâlâ geri dönmeyen Lazlo için.

"Oyun oynamak için kimsen kalmadıysa niye kaldın?" diye sordu Thyon. O da genç kız gibi kinayeli konuşmayı sürdürüyordu. Dahası rahatsız olmuştu. Bu sohbet asla ona göre değildi. Calixte konuşmaya değer *biri* değildi.

Aslında Thyon sıradan insanlarla nadiren bir araya gelmişti. Şimdi rahatlıklarına şaşırıyor, saygısızlıkları karşısında afallıyordu. Kendi evindeyken, kinayeli konuşup *hakaret* etmek şöyle dursun, Calixte gibi biri onunla konuşmaya cesaret bile edemezdi.

"Hâlâ arabalardan birine yetişebilirsin. Eminim Tod sana yanında yer açmaktan mutluluk duyacaktır."

Yapmacık bir gülümsemeyle Calixte'nin gözleri kısıldı. Heyettekiler tarafından bir türlü kabul edilmemişti ve memleketlisi Ebliz Tod en fenalarıydı. "Ah, şimdiye çoktan gitmiştir," dedi. "Herhalde insanların kafalarının üstüne basa basa ilk kaçan o olmuştur."

Thyon istemeden de olsa gülümsedi. Adamı gözünde canlandırabiliyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye ekledi Calixte, sessiz bir inatla. Sonra çukurun yanına gelip Thyon'un yanında durdu ve tıpkı simyacının yaptığı gibi gözlerini aşağıya dikti. "Dün gece ne olduğunu bilmek isterdim."

"Hangi kısmını? Ezilerek ölmenin eşiğinden dönmek? Metalin canlanması? Ya da..."

"*Lazlo mavi oldu.*"

Thyon, Lazlo yerine daha çok Strange ismini tercih ediyordu. Ama Calixte'nin meraklı, kafası karışmış ve *hayretler* içindeki dudaklarından delikanlının ismi döküldüğünde az önce küçümsediği sohbetin sıradanlığı silinip gitmişti. Artık sıradanlığı aşmışlardı.

"Evet, öyle," dedi.

İkisi de görmüştü. Lazlo'nun yere batan çapaya koşup sanki öylesi bir kütleyi tutabilecekmiş gibi çıplak elleriyle dokunduğunu kendi gözleriyle görmüşlerdi. Ve inanılmaz bir şekilde bunu başarmıştı. Gerçi beden gücüyle olmadığı aşikârdı. Lazlo, hayal bile edemeyecekleri bir güçle metal çapayı tutmuştu. Bu gizem karşısında ikisi de bir süre bir şey diyemedi.

"Nasıl?" diye sordu sonunda Calixte. Gerçekten bilmek istiyordu.

Bu tek kelimeye dünyalar sığardı. Thyon, hem metalin hem de tanrıların başka bir dünyadan geldiğinden emindi ama sonuçta kendisi bir gizemci değil, bir simyacıydı ve bil-

diği tek bir şey vardı. "Metal," dedi. "Metalin dokunuşa tepkimesi."

Calixte gözlerini kısıp ona baktı. "Ama ben de defalarca dokunmuştum ve maviye dönmedim."

"Evet. Ben de dönmedim. Sadece o. Onunla alakalı bir şey."

"İyi de bu ne anlama geliyor? Lazlo da onlardan biri mi? O şeyi yapan tanrılardan biri mi?"

Strange? Tanrı? Kulağa eğlenceli gelse de Thyon bu iki kelimeyi bir araya getirmekte zorlanıyordu. "Çok saçma," dedi kararlı bir tavırla.

Calixte de ona katılıyordu ama farklı bir nedenle. Thyon, Lazlo'nun tanrı olması ihtimalini tümden reddediyordu. Calixte ise Mesarthim tanrılarının kötü yaratıklar olduğu fikrine karşı çıkıyordu. "Kimse Lazlo kadar iyi yürekli olamaz. Ve o kız... o zavallı şey de kötü birine benzemiyordu."

Kız. Lazlo Strange'in kızı göğsüne bastırdığını gördüğünde, Thyon hiç bilmediği yepyeni duygularla sarsılmıştı. Gördüklerini nasıl yorumlayacağını bilemiyordu. Kavranamayacak kadar beklenmedik bir şeydi. Strange ve bir kız. Kızın mavi ve ölü olması gibi detayları ancak neden sonra fark etmişti. Strange kızı götürdükten sonra bile hâlâ anlamaya çalışıyordu. *Havalanmışlardı. Canlanan bir heykelin üstünde.* Gerçekten de olanları kavraması hâlâ güçtü.

Strange muhtemelen tanrıça olan bir kızla tanışmıştı, kız ölmüştü ve delikanlı şimdi yastaydı.

Thyon Nero başka insanların da bir hayatları olduğu gerçeğini yeni yeni anlıyordu. Elbette entelektüel düzeyde daha önce de bunu biliyordu ama hiç şimdi olduğu kadar bu gerçekten etkilenmemişti. Diğer insanlar onun gösterisindeki figüranlardan ibaret olmuş, küçük hikâyeleri arada sırada kendi

hikâyesiyle çakışmıştı ve şimdi sanki senaryoda ani bir değişiklik olmuş da ona yanlış sayfalar verilmiş gibi bugüne kadar bildiği her şey altüst olmuştu. Strange'in metal bir canavarın üzerinde kollarındaki ölü tanrıçayla havalandığı çukurun başında toz toprak içinde dururken kendisi bir figürana dönüşmüştü.

Strange'in bir tanrıçayı nereden ya da *nasıl* tanıdığı sorusunu bir an için kenara bıraktığında çok daha önemli bir mesele öne çıkıyordu.

"İyi ya da kötü fark etmez. Kız yukarıda ne yapıyordu? Eril-Fane bize hisarın boş olduğunu söylemişti."

Tanrıkatili kendinden emin bir şekilde tanrıların öldüğünü, hisarın boş olduğunu ve hiçbir tehlike söz konusu olmadığını söylemişti.

Calixte dudaklarını büzüp yukarıda süzülen devasa yapıya baktı.

"Belli ki yanılmış."

Eril-Fane'yle Azareen, amfi tiyatroyla doğu kapısının arasında bir yerdeydi. Burada birleşen sokaklardaki kalabalık iğrenç bir karmaşaya neden oluyordu. Şehrin ana caddesi üzerindeki küçük bir köprünün üzerinde spektralleriyle yan yana duruyorlardı. Aşağıda insanların öfkesi ve korkusu patlama noktasına gelmişti, aynı anda bir an önce şehirden çıkmak istedikleri için kabalıklarıyla ortalığı mahşer yerine çeviriyorlardı. İki savaşçı en azından varlıklarıyla, kaynayan öfkeyi sakinleştirebileceklerini umuyorlardı.

Yeni doğan güneş üstlerine vururken izleniyorlarmış gibi hissediyorlardı.

"Neden hâlâ orada?" diye sordu Azareen, parmağıyla havada asılı duran hisarı işaret ederek. "Buradan götürebileceği-

ni söylemişti. Neden yapmadı? Hisar ve tanrıtohumu neden hâlâ *gitmedi?*"

"Bilmiyorum," dedi Eril-Fane. "Belki o kadar kolay değildir. Belki metal konusunda ustalaşması gerekiyordur." Bir de delikanlı yastaydı ama bunu söylemedi.

"Dün gece gayet ustaydı. Kanatları gördün. Rasalas. Onu yapabildiyse, hisarı da götürebilir. Tabii başka planları yoksa."

"Ne planı?"

"Saldırıya hazır olmamız lazım."

"Lazlo saldırmaz," derken Eril-Fane huzursuzdu. "Diğerlerine gelince... Saldırmak isteselerdi, neden daha önce saldırmadılar?"

"Güvende olduğumuzu varsayamazsın."

"Hiçbir şey varsaymıyorum. Elimizden geldiğince hazır oluruz ama açıkçası böyle bir şeye nasıl hazır olabileceğimizi de bilmiyorum." Ölen sevdiklerinden oluşan bir orduyla nasıl savaşabilirlerdi ki? Kâbus gibiydi.

"Başkaları da olabilir," diyen Azareen, çenesiyle Doruk'u işaret etti. Hisarda hâlâ yaşayan tanrıtohumları olduğunu biliyorlardı ama Lazlo'nun dönüşümü çok daha rahatsız edici yeni bir olasılığı ortaya koyuyordu. Dünyanın en uzak köşelerinde bile miraslarından habersiz daha birçok tanrıtohumu olabilirdi.

"Olabilir," dedi Eril-Fane, kadına hak vererek.

"İnsan gibi yaşayabiliyorlar," dedi Azareen. "Lazlo gibi göz önünde olabiliyorlar."

"Lazlo saklanmıyordu," diye karşılık verdi Eril-Fane. "Bilmediğini söyledi."

"Sen de ona inandın, öyle mi?"

General duraksadı, sonra başını salladı. Genç faranji onda hayatta en büyük eksikliğini hissettiği babalık duygu-

larını körüklüyordu. Lazlo'dan hoşlanmakla kalmıyor, onu korumak istiyordu ve her şeye rağmen elinde olmadan ona güveniyordu.

"Hayatı boyunca Hıçkırık'ı araştırmış olmasının tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Azareen. "Efsanelerimizi ve dilimizi öğrenmesi?" Artık ne olduğunu öğrendiği için Lazlo'ya duyduğu hayranlık sinsi bir şüpheye dönüşmüştü.

"Tesadüf değil, hayır," dedi Eril-Fane. "Bence anlamadığı bir şekilde onu çağıran bir şeyler vardı."

"O zaman ta Zosma'ya nasıl gitti? O... bizimkilerden biri mi?"

Eril-Fane dönüp ona baktı. Hıçkırık kızlarının çoğu gibi karısı da tanrıtohumuna hamile kalmıştı. *Bizimkiler* derken, tanrıların belli amaçlar için kullandığı hisardaki steril odada şehirden bir kadının Lazlo'yu doğurup doğurmadığını sorguluyordu.

"Öyle umalım," dedi Eril-Fane. "Çünkü öyle değilse, başka bir yerlerde daha çok Mesarthim tanrısı var demektir. Belki Zeru'da bir yerlerde başka bir şehrin üzerinde başka bir hisar süzülüyordur."

Büyük bir dünyaydı, çoğu yeri henüz haritalarda yerini almamıştı. Kim bilir başka hangi ücra köşelerde kötü yürekli tanrılar hüküm sürmeye devam ediyordu? Yine de Eril-Fane, Lazlo'nun Hıçkırık'la bağlantılı olduğunu seziyordu. Olan biten her şey bu şehirle, bu hisarla, bu tanrılar ve tanrıtohumlarıyla alakalıydı.

On beş yıldır Hıçkırık halkı canavarların öldüğünden emin bir şekilde yaşamıştı ve Eril-Fane bunun yükünü sırtlanmıştı. Tanrıları ve çocuklarını katleden elleri... Hatta yanılmıyorsa *kendi* çocuğu... En az tanrılar kadar korkunç bir

suç işlemişti ve kendini affetmeye asla yeltenmese de başka çaresi olmadığını, Hıçkırık'ın bir daha asla dizlerinin üstüne çökmemesi için bunun yapılması gerektiğini kendine söyleyerek biraz olsun suçluluk duygularını yatıştırmıştı.

Şimdiyse yeni keşfinin etkilerini hesaplıyordu. Metal, Mesarthim tanrılarının gücünü sağlıyordu. Bu bile içindeki küçücük inanç kırıntılarının kayıp gitmesine neden oluyordu. Ya onları öldürmesi gerekmiyorduysa? Kuşkularını asla dile getiremezdi ama düşünmeden edemiyordu. Metalden uzak kaldıklarında ya tanrıların güçleri... öylece azalıyorsa?

Azareen onun neler düşündüğünü anlamaya çalıştı. Yıllardır bunu yapıyordu. Kocası, umutsuzluk tanrıçasının oyuncağı olmuştu. Isagol duygularını darmadağın etmiş, sevgiye ve güvene dair bütün duygularını zehirlemişti. Nefret ve utanç birbirine geçtiğinden artık hangisinin hangisi olduğunu anlamak mümkün değildi. Yine de onun ne demek istediğini anlıyordu ve kendini suçladığını bilmek yüreğini sızlatıyordu. Bu da Azareen'in sırtlandığı yüktü. Eril-Fane'nin kendine işkence ederken çektiği bütün acıları hissetse de ona yardım edemiyordu.

"Öyle olsa bile bilemezdin," dedi.

"Beklemeliydim. Beşikte onca bebek... Acelemiz neydi? Bize zarar veremezlerdi. Anlamaya çalışmalıydım."

"Sen yapmasan başkası yapacaktı," dedi Azareen. "Çok daha kötüsü olabilirdi."

Eril-Fane bunun doğru olduğunu biliyordu, yine de başkalarının kendisinden daha barbar olabileceğini bilmek içini hiç rahatlatmıyordu. "Onlar bebekti. Onları koruyabilirdim..."

"Ama sen *bizi* korudun!" dedi Azareen hırçın bir ifadeyle.

"Kendimizi de koruyamadım."

Generalin sesi fısıltıya dönüşmüştü. Karısı bu bakışı çok iyi biliyordu. Bu, çaresiz bir suçluluk duygusundan başka bir şey değildi. Eril-Fane hisardaki çığlıkları ve karısının karnının insan olmayan bir bebekle şiştiğini hâlâ hatırlıyordu. "*Seni* koruyamadım."

"Ben de *seni* koruyamadım," dedi Azareen. "Kimse kimseyi koruyamadı. Nasıl koruyabilirdik ki? Onlar tanrıydı! Buna rağmen sen özgürlüğümüzü sağladın. *Hepimizi* özgürleştirdin, aşkım. Bütün şehri." Aşağıda akıp giden insanlar arasında küçük bir kızı gösterdi. Babasının omzunda oturan al yanaklı ve kocaman gözlü kızın simsiyah saçları domuz kuyrukları gibi başının her yanından fırlıyordu. "Bu çocuk senin sayende köle olmadı. Ailesi asla kapılarını çalan Skathis'i ve onları alıp götüren Rasalas'ı görmedi."

Bir kahraman olduğunu da söyleyebilirdi ama kocasının bunu istemediğini biliyordu. Kahraman olmak hiçbir zaman işe yaramamıştı, hatta muhtemelen Eril-Fane bunu hiç duymamıştı. Kalabalığın arasındaki küçük kıza bakarken generalin gözleri dertliydi ve Azareen onun başka bir şey daha gördüğünü biliyordu. Lazlo'nun şafak sökerken yaralı mavi bedenini demir kapının üstünden alıp götürdüğü kendi kızını düşünüyordu.

Eril-Fane onu görür görmez dizlerinin üzerine çökmüş ve Isagol hem bedenini hem de zihnini bozduğundan beri hiç yapmadığı bir şeyi yapmıştı. Ağlamıştı. Azareen hâlâ bunun iyi mi, yoksa kötü mü olduğuna karar veremiyordu. Adam yıllarca ağlamamıştı ve şimdi ağlıyordu. Bu, körelen duygularının iyileşmeye başladığına mı işaretti?

Tam da kızının ölümüne üzüldüğünde.

Sıra Azareen'deydi. Yıllardır yapmadığı bir şeyi yapacaktı. Kocasının eline uzanıp parmaklarıyla avucundaki nasırları,

yara izlerini, sıcaklığını ve gerçekliğini hissetti. Karı koca olarak sadece beş gün ve beş geceleri olmuştu. Yaklaşık yirmi yıl önceydi ama Azareen *bu* ellerin bedeninde yarattığı hisleri hâlâ hatırlıyordu. Bu eller, genç bir kocanın en azından beş gün, beş gece boyunca bedenini keşfe çıktığı elleriydi. Kurtuluş'un ardından Eril-Fane ona bir daha ne dokunmuş ne de onun dokunmasına izin vermişti. Şimdi Azareen'in iki kalbi birden sanki durmuş, kocasının ne tepki vereceğini bekliyordu.

Bir an için Eril-Fane hiç kıpırdamadı. Azareen, adamın kocaman elinin içinde kaybolan kendi eline baktı. İki el de nasırlı ve yaralıydı. Geçmişte birbirlerine dokunan gencecik ellerle artık uzaktan yakından hiç alakaları yoktu. Sonunda kocası yutkunup gözlerini yumdu ve nazikçe parmaklarını kavradı.

İşte o anda Azareen'in iki kalbi birden yeniden atmaya başladı. Bir kez daha ruhunu taşıyan damarlarında bir kıvılcımın parladığını hissedebiliyordu.

Tanrıkatili'nin annesi Suheyla, avlunun ortasında durup yüzünü güneşe çevirdi. Yine de hisarı görmemek için gözlerini yumuyordu.

Bir süredir evinde yaşayan o tatlı delikanlının şu anda yukarıda olduğuna, dahası onlardan biri olmasına inanamıyordu. Onun dönüşümüne tanık olmamıştı. Olan biten her şeyi kaçırmıştı. Eh, yaşlı başına sokaklarda deli gibi koşamazdı ya! O yüzden başkalarından duyduğu kadarını biliyordu. Lazlo'yu mavi renkte düşünemiyordu. Bu ne anlama geliyordu? Şimdi ne olacaktı? Tam olarak kavrayamasa da her şeyin değişeceği kesindi. Yine de midesinde hissettiği yas kızgın yağ gibi içini kavururken bir gün sonra neler olabileceğini hayal etmek son derece zordu.

Bir gün önce bir torunu olduğunu öğrenmişti. Yarı canavar olsa da kendi kanından bir torun. Ve kız ölene kadar ne hissetmesi gerektiğini bilememişti. Şimdi biliyordu. Torununu istiyordu. Ama artık çok geçti.

Her gün yaptığı üzere kendini günlük işlerle oyaladı. Şehrin sokakları, hayvan leşine üşüşen sinekler gibi insanlarla doluydu. Şehri terk ediyorlardı.

Oysa ne Hıçkırık bir hayvan leşiydi ne de Suheyla bir sinek. Eski korkuları hâlâ bakiydi ama bu korkulara Lazlo'yu ekleyemiyordu. Mavi tenli olup olmaması önemli değildi. Bütün olasılıklar önünde belirsizlik ve kıyametten oluşan bir ziyafet sofrası gibi serilse de Lazlo Strange'in Hıçkırık'a ya da herhangi birine zarar verebileceğine aklı yatmıyordu.

Güneşe aç kalan zavallı bahçesine baktı. Belki bir şeyler yapabilirdi. Ah, yeni filizler için şehir dışına çıkması gerekiyordu ve bugün olmazdı. Ama hazırlık yapabilirdi. Bunu yapabilirdi.

Kollarını sıvayıp işe koyuldu.

"O ne?" diye sordu Calixte.

Thyon ona bakarken hisardan bahsettiğini sanmıştı ama kız çukurun dibini işaret ediyordu. "Ne?" diye sordu gözlerini kısıp Calixte'nin gösterdiği yere bakarak.

Çapa batarken şehrin altındaki toprak çökmüş, kazı yapılmış gibi taş ve moloz katmanları ortaya çıkmıştı. Tanrıkatili, tanrıların çapaları özenle yerleştirdiğini, altındaki binalarınsa ezildiğini söylemişti. Dediğine göre üniversite, kütüphane, Tizerkane garnizonu ve kraliyet sarayı yerle bir olmuştu.

Bu çapanın yerinde eskiden ne vardı? Çapanın ağırlığıyla ezilen molozlar arasındaki katmanlardan bir şey anlamak neredeyse imkânsızdı. Ama Calixte katmanların *altını* işaret

ediyordu. Dikkatle bakıldığında temellerden geriye kalanlar ve daha altlardaki katlar seçilebiliyordu. Binaların tamamen çökmemiş olması mümkün müydü?

"İşte şurası," dedi Calixte. "Köşesi görülebiliyor. Sanki..."

Thyon gördüğünde aynı anda kızın cümlesini tamamladılar. "Bir kapı."

KAKTÜS TEAM

9

Ölmüş Bir Tanrının Dolabı

Cesedi öylece yakmadılar. "Bu güzel bedeni onurlandırmalısın," dedi Koca Ellen, Sarai'a. "Tıpkı sevdiğin birini kaybettiğinde yapacağın şekilde."

Sarai'ın bir hayalet olarak katılacağı tuhaf bir cenaze töreni olacaktı ama zaten hayatın kendisi tuhaftı, o yüzden ölüm neden tuhaf olmasındı ki?

Koca Ellen her zamanki gibi sorumluluğu üstlendi. Küçük Ellen'a mutfağa gidip su, sabun ve yumuşak bez getirmesini söyledi. "Bir de makas," diye seslendi kadının ardından. Sonra Yakut'la Kırlangıç'a döndü. "Siz ikiniz. Sarai'ın odasından temiz bir gömlek getirin."

"Ne renk istersin Sarai?" diye sordu Kırlangıç. Sıradan olduğu kadar abes bir soruydu çünkü gömlek Sarai için değil, cansız bedeni için isteniyordu.

Sarai'ın, Vahşi yağmuruyla ıslatınca gömleğini ateşiyle yakan Yakut'u haşlayalı daha sadece bir hafta olmuştu. "Bütün gömlekleri giyecek kadar uzun yaşamayacağız," demişti o zaman Yakut ve onun bu pervasızlığı Sarai'ı şok etmişti.

Şimdiyse o günkü kehanet en azından kendisi için gerçekleşmişti. Artık ölen annesinin giysileri ve aksesuarlarıyla bir işi kalmamıştı. En azından cenaze töreninden sonra o giysilere gerek kalmayacaktı. Son bir kez cansız bedeninin giydirilmesi gerekiyordu.

"Beyaz," dedi. Beyazlar içinde yakılmak istiyordu.

Kızlar gömleği almak için gidince Koca Ellen, delikanlılara döndü. "Vahşi," dedi. "Misafirimize üstüne başına çekidüzen vermesi ve temizlenmesi için yardım eder misin lütfen?"

Lazlo itiraz etti. Sarai'ın yanında kalmak istiyordu ama gerçekten berbat görünüyordu ve cansız beden yıkanırken orada kalması uygun olmazdı. O yüzden Sarai'dan ayrılmak zor gelse de boyun eğip Vahşi'yle birlikte içeri girdi.

Hisarın içini ilk kez görüyordu. Gözüne ilk çarpan, Kırlangıç'ın metal görünümünü yumuşatan orkideleriyle adeta yaşayan duvar oldu. Her yer metaldi. Duvarlar, yerler, tavanlar, mobilyalar, eşyalar... Hepsi mesartiyum metaliydi, çok fazlaydı. Sanki hepsi nefesini tutmuş onu bekliyordu. Bu hisle Lazlo ne yapacağını kestiremiyordu. Ağır bir hisli. Sanki buraya *aitti*... Yoksa metal mi onu sahipleniyordu? Elbette başka bir dünyaya ait olabilecek bu devasa hisar onun *olamazdı* ama... Bir şekilde buraya ait olduğunu, hisarın kendini teslim etmek için sabırsızlandığını hissetmeden edemiyordu.

Hayaletler pürdikkat duvarın dibine dizilmişti. Birkaç yaşlı adamla bir kız. Kaskatı, dimdik önlerine bakıyorlardı ve delikanlılar yanlarından geçerken başlarını çevirmiyor, çeviremiyor, sadece beyazları belirgin gözleriyle onları takip ediyorlardı. Rahatsız edici bir görüntüydü. Lazlo, Vahşi'nin onlara kaçamak bir bakış fırlatıp hemen başını başka tarafa çevirdiğini fark etti.

"Burası galeri," dedi delikanlı, Lazlo'yu ortasında uzun bir mesartiyum masası bulunan büyük odadan geçirirken. "Mutfak hemen şurada. Yağmur odasında yıkanıyoruz." Eşikte durup Lazlo'yu tepeden tırnağa süzdü. "Yanında yedek kıyafet getirdiğini sanmıyorum."

Lazlo kollarını iki yana açıp hiçbir şey taşımadığını gösterdi.

Bu ilk değildi. Hayatı tamamen değiştiği gün de Lazlo Strange sadece üzerindeki giysilerle yola çıkmıştı. Şimdi üçüncü... Hatırlamadığı halde bebekliğindeki yolculuk da düşünülürse dördüncü kez hayatı bambaşka bir yola girmişti. İkincisinde on üç yaşındayken Büyük Kütüphane'ye gönderilmişti, sonra Eril-Fane'yle birlikte bir spektralin üstünde oradan ayrılmıştı. Lazlo'nun şansı anlıktı, o an geldiğinde eşyalarını toplamak aklına bile gelmiyordu.

"Bir şeyler buluruz," dedi Vahşi. Hâlâ temkinli olsa da bir tür merakla Lazlo'yu inceliyordu.

Hisarın içinde küçük bir tur attılar. "Buradan tekinsiz kola gidiliyor," dedi delikanlı sol tarafı işaret ederek. Lazlo *tekinsiz* kelimesinin armacılık dilinde sol anlamına geldiğini biliyordu ama Vahşi'nin söyleyiş tarzında değerlendirilince akla çok daha fazlasını getiriyordu. "Oraya gitmeyiz," diye ekledi Vahşi.

Böylece doğru kola yöneldiler. Uzun koridor pürüzsüz metalden bir tüpü andırıyordu. Sağa doğru kıvrıldığı için Lazlo sonunu göremeyince Seraph'ın sağ kolunda olduklarını fark etti.

Kapısına perde asılmış bir kapının önünden geçtiler. Önünde iki hayalet nöbet tutuyordu. "Minya'nın dairesi," dedi Vahşi. "Önceden Skathis'indi, o yüzden buranın en büyüğü."

Koridor boyunca başka kapılar da vardı. Vahşi yanlarından geçerken kime ait olduğunu açıkladı.

"Kırlangıç'ın odası. Önceden Korako'nundu. Yakut'unki Letha'ya aitti. Burası benim. Vanth'ın odasıydı. Kendisi babam olur." Sonuncusunu duygusuzca söylemişti. Her kapının önünde nöbetçiler duruyordu. Delikanlı onlara aldırmadı. "Burası da Ikorok'un. Kimse kullanmıyor. Sanırım burası senin."

Senin? Lazlo, hisarda bir odası olacağını ve burada *yaşayacağını* hayal bile etmemişti. Aklı hemen Sarai'a gitti. Sarai neredeyse onun yanında olmak istiyordu. Vahşi, aklını okumuş gibi biraz ileriyi işaret etti. "Yandaki son oda Sarai'ınki." Delikanlının tavrında kaçamak bir merak hâlâ varlığını sürdürüyordu. Belli ki sormak istediği bir şey vardı. Sonunda dayanamayıp sordu. "Nasıl tanıştınız?" diyerek ağzındaki baklayı çıkardı. "Sarai seni nereden tanıyor? Ne zaman... *Nasıl* tanışmış olabilirsiniz ki?"

"Rüyalarda," dedi Lazlo. "Bizi kurtardığı ipek kızak meselesine kadar gerçek biri olduğunu bile bilmiyordum."

"Demek o sendin." Vahşi yeni fark ediyordu. O günü pek düşünmemişti ve tabii o zaman Lazlo henüz bir tanrı değildi. Mahcubiyetle yanakları kızardı. Sarai, uçan aracın hisara gelmesini engellemesi için bulutları çağırmasını istemişti ama Vahşi o gün Minya'ya karşı çıkmaktan korkmuştu. Ona kalsa o gün Lazlo ölmüş olacaktı.

Bir şey daha fark edince midesi adeta düğüm oldu. O gün Lazlo ölseydi, bir gece önce hisardaki *herkes* ölecekti. Midesi ağzına gelirken zorlukla yutkundu.

"İnsanların onu görebileceği aklıma hiç gelmemişti," dedi.

Bu doğruydu. Normalde Sarai birinin rüyasına girdiğinde görünmez olurdu. Yıllarca kendisini bir hayalet gibi hisset-

mişti. Sonra Lazlo... Sarai'ı ilk gördüğü rüya hâlâ Lazlo'nun hatırındaydı. Kızıl-kahverengi vahşi saçları ve bir şakağından diğerine çektiği siyah boyayla şahane güzellikte bir kızdı. Saklamadığı bir merakla ona bakarken masmavi gözleri adeta kıvılcımlar saçıyordu.

"Ben görebiliyorum," dedi. Görüyor, dokunuyor, sarılabiliyordu. Bir gece önce... bedenleri bir olmuş, Lazlo ağırlığı altında kızın bütün bedenini hissetmişti. Boynunu öperken Sarai iki elini birden saçlarına daldırmıştı.

Ne kadar da gerçekti! Her şey uyanıkken olduğu kadar gerçekti.

"Neden acaba?" dedi Vahşi. "Belki de insan olmadığındandır."

"*Sen* onu görebiliyor musun?" diye sordu Lazlo.

Delikanlı omuz silkti. "Bilmem. Hiç rüyama gelmedi. Hiçbirimizin rüyasına girmedi. Minya yasaklamıştı."

"Ve ona itaat ettiniz."

Vahşi küçük bir kahkaha attı. "Her zaman. Bizi suçlayabilir misin?"

"Asla," dedi Lazlo. "Bence korkunç biri."

Vahşi, odanın kapısındaki perdeyi çekip Lazlo'yu içeri buyur etti. Çarşaftan ibaret perdeler hisarın kusursuz görünümüyle tam bir tezat oluşturuyordu.

"Kapı yok mu?" diye sordu Lazlo.

"Vardı. Yani metal dokunuşla açılıp kapanıyordu. Koca Ellen kapıların kime açılıp açılmayacağını algıladığını söylüyor. Ama Skathis ölünce hepsi dondu kaldı. O zamandan beri böyle." Başını yana eğdi. "Belki sen kapıları tekrar açıp kapatabilirsin."

Lazlo elini kapı pervazında dolaştırdı. Pürüzsüz soğuk metal... bekliyordu. Metalin kendisi kadar kapıları çalıştıran

enerjileri de hissedebiliyordu. Kapıları tekrar açıp kapatabilir, hisarı uçurabilir, devasa Seraph heykeline tıpkı Rasalas gibi kolayca *hayat* verebilirdi.

"Deneyebilirim," dedi çünkü kendine duyduğu güvenle söyleyeceklerinin kibirli algılanmasını istemiyordu.

"Sonra denersin," dedi Vahşi. Lazlo'ya giyinme odasını gösterdi. "Temelde giyim tarzın, tilki kafatasından apoletleri olan ve mücevherlerle kaskatı kesilmiş on kiloluk brokarla burunlarında bıçak olan çizmelerse, bugün şanslı günün sayılabilir."

"Hımmm," dedi Lazlo, tanrının giysilerini görünce. "Pek sayılmaz."

"O zaman iç çamaşırları var."

Kızlar iç gömlek giyerken Vahşi de fanila ve dizlerinden kestiği bir don giyiyordu. Babası Vanth'ın iç çamaşırlarıydı bunlar. Ikorok'un iç çamaşırlarını gösterdi. Son derece basit ve kaliteli giysilerdi.

"Pijamalar da var," dedi delikanlı, gümüş renkli dikişleri ve inci düğmeleri göz alan kıpkırmızı bir pijamanın uzun kolunu kaldırıp havada tutarken. "Biraz abartılılar." Kolu bıraktı. "Sen yine de bak. Eminim işine yarayacak bir şeyler bulursun."

Ölmüş bir tanrının dolabını karıştıracağı o güne kadar Lazlo'nun aklının ucundan bile geçmemişti ama öte yandan aynı gün içinde başına gelen en tuhaf şey de değildi. Takılmadı. Vahşi'ninkilere benzer iç çamaşırlar seçip üzerine tuttu.

"Biraz kısa galiba," dedi Vahşi giysileri incelerken. "Muhtemelen Skathis'in giysileri daha uygun olur." Sonra önemli bir şey değilmiş gibi aklından geçeni ekledi. "Sanırım onun oğlusun."

Lazlo az daha elindekileri yere düşürüyordu.

"*Ne?*"

"Eh, onun gücüne sahipsin, o yüzden onun oğlu olduğunu düşünüyorum. İstersen ona ait her şeyi sahiplenebilirsin. Zaten Minya'nın hiçbirine ihtiyacı yok. Tanrılar aşkına, bir kez olsun giysilerini bile değiştirmedi... Yani *hiç*. Ama bugün gidip kapısını tıklamanın akıllıca olacağını sanmıyorum. Bilirsin işte. Zaten kapı da yok."

"Kapıları çalıştıracağım," dedi Lazlo.

"Onun sana kardeş sevgisi besleyeceğini hiç sanmıyorum ama bunu zaten anlamışsındır."

Lazlo bir kez daha kaskatı kesildi. "*Kardeş mi?..*"

Vahşi kaşlarını kaldırdı. "Minya, Skathis'in kızı. Yani sen de oğluysan..." Omuz silkti.

Lazlo ona bakakaldı. Bu doğru olabilir miydi? Minya, onun *kız kardeşi* miydi? Bu, dönüşümünden bile daha ağır bir düşünceydi, o yüzden Vahşi'nin sonrasında söylediklerine neredeyse hiç duymadı.

Ailesinden umudu kestiğinde küçücük bir oğlandı, keşişler bu dünyada tek başlarına olduklarını manastırdaki çocukların başına kakıp dururdu. Lazlo da aile özlemini bir o kadar imkânsız başka bir hayale dönüştürmüştü. Görünmez Şehir'e gidip neler olduğunu öğrenecekti. Eh, işte gelmişti. Demek hayali imkânsız değildi. Peki ailesini de bulmuş olabilir miydi?

"Hadi," dedi Vahşi, giysileri işaret ederek. "Sana banyoyu göstereyim."

Sarai'ın odasından beyaz bir iç gömlekle çıkan kızlarla koridorda karşılaşınca hep birlikte geriye yürüdüler. Nedense Lazlo'dan utanıyormuş gibi görünüyorlardı. Yakut bile durgunlaşmıştı. Birkaç kere soru soracak gibi olduysa bile her

seferinde kendini tutmuştu. Vahşi'yle Kırlangıç bile onun utanmış görünmesine şaşırıyordu.

Lazlo ise onların iletişimi kolaylaştırmasını bekliyordu. Bu üçü, aynı kanı taşımasalar da Sarai'ın ailesiydi. Hepsinin kendisinden hoşlanmasını istiyordu. Öte yandan sıradan sohbet konusunda en az onlar kadar deneyimsiz olduğu için nereden başlayacağını bile kestiremiyordu.

Galeriye geldiklerinde Kırlangıç beyaz gömlekle Sarai'ın yanına giderken, Yakut ve Vahşi banyo yapması için Lazlo'yla kaldı. Lazlo için birilerinin banyo hazırlığına yardım etmesi oldukça tuhaf bir durumdu. Ama Vahşi'nin ellerini havaya kaldırıp küvet niyetine kullanılan kocaman bakır davulun üstünde hiçlikten bir bulut yaratmasıyla birlikte şaşkınlığı daha da arttı. Hava bir anda yoğunlaştığında her yeri sık orman kokusu sardı ve birkaç dakika boyunca bakırı döven yağmur damlalarının seslerini dinlediler.

Lazlo hayretle gülümsedi. "Bu numarayı daha önce hiç görmemiştim."

"Eh, senin numaralarının yanında hiç kalır," dedi Vahşi alçakgönüllülükle. "Sadece yağmur işte."

Yakut tam o sırada itiraz edebilirdi. İnsanın kendini övmesi abes kaçardı, övme işini daha çok arkadaşlar üstlenmeliydi. Hatta sevgililer. Ama bütün dikkatiyle Lazlo'yu izlediğinden çocukluk arkadaşının gücünün hiç de azımsanmayacak olduğunu söylemek Yakut'un aklının ucundan bile geçmiyordu. O yüzden Vahşi eklemek zorunda kaldı. "Gerçi suyumuz olmasaydı çoktan ölmüş olurduk."

"Su önemli," dedi Lazlo hak vererek.

"Ateş de önemli," dedi Yakut, sohbete dahil olmak için. Ellerini uzattığı anda avuçlarında alevden toplar belirdi. Banyo suyunu hep o ısıtırdı ama hiç bu kadar gösterişçi dav-

ranmazdı. Ellerini küvetin yan tarafına dayayabilirdi, sonuçta hep böyle yapardı ama o bu sefer ellerini suya daldırmayı tercih etti. Ateşle suyun buluşmasından buharlar fışkırırken su kısa zamanda kaynamaya başladı.

"Onu pişirmeyi mi planlıyorsun?" diye sordu Vahşi, yeni bir bulut çağırırken. Bu sefer sık orman kokusu yoktu. Dahası tertemiz soğuk havayla birlikte sıcak suyun üstüne şimdi kar yağıyordu. Sonunda su banyo yapılabilecek kadar soğudu.

Dudaklarını büzen Yakut bunun üzerine çaktırmadan parmağının ucunda yarattığı bir kıvılcımı delikanlının ensesine fırlattı. Vahşi çığlığını bastırsa da ateş saçan gözlerle kıza bakmaktan kendini alamıyordu.

"Bu inanılmaz," dedi Lazlo yine hayretle. "İkinize de teşekkür ederim."

"Bir şey yapmadık," dedi Vahşi elini ensesine götürerek. "Burası eskiden et dolabıydı. Pek düzgün bir yer değil. Odalarımızda banyo var ama artık çalışmıyorlar..."

"Bence mükemmel," diye rahatlattı onu Lazlo. "Hıçkırık'a gelene kadar hayatım boyunca hiç doğru düzgün banyo yapmamıştım. Küçükken kış zamanı, yıkanmadan önce kovadaki buzu kırmamız gerekirdi."

Yakut'a gülümsedi. "Keşke o zaman sen de olsaydın." Biraz düşündü. "Eh, sanırım keşişler senin iblis olduğunu düşünürdü."

"Belki bir *iblisimdir*," dedi Yakut. Gözlerinde şımarık kıvılcımlar uçuşuyordu.

"Neyse," diye geçiştirdi Vahşi, gerektiğinden daha yüksek sesle. "Sabun hemen şurada. Seni yalnız bırakalım."

Çıktılar. Vahşi perdeyi arkalarından çekerken Lazlo düşünüyordu. Kapıyı kapatsa kabalık etmiş olur muydu? Sonunda

öyle olacağına karar verdi. Bu insanlar hayatları boyunca kapılarını kapatmadan yaşamışlardı. Dahası mahremiyetine saygı göstermedikleri izlenimini yaratmak istemezdi. Onlara güvenmek zorundaydı.

Aslında güveni neredeyse yerle bir olacaktı. Vahşi'yle birlikte galeriye ulaştıklarında Yakut birden durmuştu. "Hemen geri dönerim. Mutfağa gitmem gerekiyor."

Vahşi bunun üzerine kaşını kaldırıp sorarcasına baktı. "Ya? Niye?"

Yakut'un cevabı kaçamaktı. "Küçük Ellen'a bir şey söylemek istiyorum."

"Ben de geleyim."

"Ah, dert etmene gerek yok."

"Dert olmaz."

"Ama benim için dert," dedi sonunda Yakut, kaşlarını çatarak. "Özel bir konu."

"Bunu söylemen komik," dedi Vahşi. Yakut'u çok iyi tanıyordu. "Sanki anlamını biliyormuşsun gibi."

Yakut gözlerini devirdi. "Tamam," diyerek pes etti. "Sadece gidip gizlice bakacaktım."

"Yakut! İnsanları gözetlemek doğru bir şey değil. Bunu bildiğinden eminim." Azarlarcasına konuşuyordu.

Yakut omuz silkti. "Daha önce *seni* defalarca gözetledim ve sen hiç sorun etmedin."

"Ne?" Vahşi afallamıştı. "Bilmediğim bir şeyi nasıl sorun edebilirim ki?"

"Sana bir zararım olmadı, öyle değil mi?"

Delikanlı iki elini birden yüzüne götürürken, "Yakut," diye inliyordu. Yine de içten içe biraz olsun keyiflenmişti. Lazlo'yu gözetlemek istediğinde Yakut'un kendisini hiç gözetlemediğini düşünerek biraz kıskanmıştı doğrusu.

"Sen beni hiç gözetlemedin, öyle mi?" diye sordu Yakut.

"Tabii ki gözetlemedim. Perdelere *hep* saygı duydum."

"Ya da sadece umurunda bile olmadı," derken kız gücenmişe benziyordu.

Kızların arasında büyüdüğü halde Vahşi hâlâ onları anlamakta zorlanıyordu. "*Ne?*"

Önceki gece hisarın sarsılmasıyla kaos ve yas hepsini teslim aldığında Kırlangıç'ın söyledikleri hâlâ Yakut'un kulağındaydı. Kendi savına göre Vahşi'nin kendisini seçeceğini söylediğinde Kırlangıç, *Bu doğruysa, onu istemiyorum*, demişti. *Ben sadece beni isteyen birini isterim.* Eh, Yakut da öyle düşünüyordu. Aslında tıpkı Lazlo'nun Sarai'a baktığı gibi bakan birini istiyordu. Kendini birlikte olduğu kızın ellerine teslim eden pasif bir çocukla işi olmazdı.

"Perdene saygı gösterseydim, aramızda hiçbir şey olmayacaktı," dedi. "Ben *sana* geldim. Eminim hatırlarsın. Kucağına oturdum. Beni öpmeye *zorladım*. Bütün bunları umursamadığın açık ama önemli değil." Çenesini havaya dikti. "Ölmeden önce yapmak istediğimiz bir şeydi. Bak, hâlâ hayattayız." Sertçe gülümsedi. "Artık dert etmene gerek yok. Artık seninle uğraşmayacağım."

Vahşi, bütün bunlara anlam veremiyordu. Her şeyi Yakut'un başlattığı doğruydu ama bu aralarındaki ilişkinin *bitmesini* istediği anlamına gelmezdi. "Çıplakken seni hiç gözetlemediğim için mi kızdın şimdi?" diye sordu inanamıyormuş gibi.

"Kızgın değilim," dedi Yakut. "Sadece geçmiş olsun. En azından güzel bir denemeydi. Şimdi beni umursayan biriyle tanışırsam çaylaklık yapmayacağım."

Kapkara vahşi saçlarını savurduğunda Vahşi'nin yüzünü kaçırması gerekti.

"Peki," dedi Vahşi arkasından ama başı dönüyordu ve az önce neler olduğunu kavramakta zorlanıyordu. Bildiği *tek* şey, mutlu hissetmediğiydi.

KAKTÜS TEAM

10

Hayaletler Yanmaz

Sarai, süngeri Küçük Ellen'ın hazırladığı su leğenine daldırdı. Su, hayatı boyunca kullandığı sabun gibi gül ve nektar kokuyordu. Titreyen elindeki ıslak süngerle yerde yatan cansız bedenine baktı.

Hayır. Gözlerini sımsıkı yumdu. Yerde yatan cansız beden *o* değildi. Hâlâ *buradaydı.* Gözlerini açtığında aklı hâlâ karışıyordu. Hem orada hem buradaydı. Hem canlı hem cansızdı. Çiçeklerin arasında yatan kendi cesedinin yanında diz çökmüş duruyordu.

Kendinin yanına nasıl diz çökebilirsin ki? Kendi cesedini nasıl temizleyebilirsin?

Şimdiye kadar her şeyi nasıl yapıyorsan öyle yapabilirsin, dedi kendine. *Öylece yaparsın.*

Hayatı boyunca yıkanmıştı. Son bir kez daha bunu yapabilirdi.

"Yardım edeyim," dedi Kırlangıç. Sesi açık bir yara kadar acı doluydu.

"Sorun değil," dedi Sarai. "Ben iyiyim."

Koca Ellen makasla iç gömleğini kesip aldığında cansız beden çıplak kaldı. Leğen kemiklerinin çıkıntısı, pembe meme başları, boynunun hemen altındaki oyuk... Şimdi tanıdık gelse de başka bir kıza aitmiş gibi görünüyordu. Sarai elini uzatıp süngeri sıktığında sular ölü göğüslerinden süzüldü. Canını yakmaktan korkuyormuş gibi nazikçe kanı temizlemeye başladı.

İşi bittiğinde leğendeki su çamurlu bir kırmızıydı. Cesedin saçlarındaki kanı kucağında temizlediği için üstü başı da kan olmuştu. İpeği bacaklarına yapıştıran ıslak lekeye baktığında birden bunun bir yanılsama olduğunu fark etti. Gömleği ıslak değildi. Gömleği *orada* değildi. Bedeni bile orada değildi. Artık her şey bir yanılsamadan ibaretti. Eskisinden farksız görünüyordu ama hiçbiri gerçek değildi. Hayalet bedeninin bilinç dışı bir yansıma olduğunu biliyordu. Zihni kendini yeniden yaratıyordu. Dahası bu şekilde kalması gerekmiyordu.

Hayaletler, yaşayanlarla aynı kurallara bağlı değildi. Kendilerini diledikleri gibi şekillendirebilirlerdi. Gerçek hayatta bir gözünü kaybeden Küçük Ellen, hayalet olduğunda gözünü geri getirmişti. Koca Ellen, sürekli şekil değiştirmekte ustaydı. Bazen şapka yerine başında cıvıldayan kuşlar olurdu, bazen ihtiyaç duyduğunda üçüncü bir kol çıkarırdı, bazen de başını bir şahin başına dönüştürürdü.

Çocukken bakıcılarının bu değişimleri karşısında büyülenen Sarai ve diğerleri, hayalet olsalar hangi şekillere bürüneceklerini konuşmaktan çok hoşlanırdı. Kesinlikle kasvetli bir konu olmazdı. Eğlenceliydi, daha çok evcilik kadar harikaydı. Ravid dişlerine ya da akrep kuyruğuna sahip olduklarını hayal eder, şarkı söyleyen bir kuş kadar küçülebilmeyi dilerlerdi. Çizgili, tüylü ya da pencere kadar şeffaf camdan olduklarını

gözlerinde canlandırırlardı. Görünmez bile olurlardı. O zamanlar en sevdikleri oyun buydu.

Şimdiyse Sarai sadece kendisi olmak istiyordu.

Temizleyip kurutmak için kucağındaki ipek kumaşın üzerinden parmaklarını geçirdi. Ve leke öylece yok oldu.

"Aferin," dedi Koca Ellen. "Çoğumuz bunu yapabileceğimizi uzun süre fark edemeyiz. Mesele inanmaktır ve çoğu hayalet için bu gerçekten zordur."

Sarai inanıyordu. "Rüyalardaki gibi," dedi.

"Eh, avantajlısın."

Ama rüyalarda Sarai, sadece kendini değil, her şeyi kontrol ederdi. İpekten kan temizlemek iş bile sayılmazdı. Rüyalarında geceyi gündüze, gündüzü geceye çevirebilirdi. Özlemle, "Rüyalarda kendimi hayata döndürebilirdim," dedi.

"Keşke yapabilsen," dedi Koca Ellen, saçlarını okşayarak. "Zavallı sevgili kızım. Her şey yoluna girecek, bak göreceksin. Yaşadığımız *hayat* sayılmaz ama güzellikleri de yok değil."

"Minya'nın kölesi olmak gibi mi?" diye sordu Sarai terslenerek.

Hayalet kadın derin bir iç çekti. "Umarım değildir."

"Hiç umut *yok*. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

"Evet biliyorum ama ne ondan ne de senden umudumu kesmiş değilim. Hadi gel. Seni giydirelim."

Kızlar beyaz gömlekle geri geldi. Yarayı kapatması için boyundan bağlanan bir gömlek seçmişlerdi. Omuzlarını ve kollarını kaldırarak gömleği giydirebilmek için hepsinin uğraşması gerekti. Sonunda cansız bedeni beyaz çiçeklerin arasına yatırıp kollarını iki yanına uzattılar. Sonra tarçın rengi saçlarını kurutması için yayıp aralarına tomurcuklar taktılar.

İğrenç yarayı ve kanı görmedikleri için artık cesede bakmak daha kolaydı ama yine de içlerindeki sızı bir nebze olsun azalmıyordu.

Lazlo döndüğünde Sarai kendini daha iyi hissetti. Vahşi gibi hisar tarzında giyinmişti, siyah saçları tertemiz omuzlarına dökülüyor, güneşin altında ıslak ıslak parlıyordu. Delikanlının mavi tenine bakmaya doyamıyordu. Sanki bir rüyadaydılar, hâlâ ikisi de hayattaydı, mucizeyi hissediyor, mahalath onları dönüştürdükten sonra el ele tutuşuyorlardı.

"İyi misin?" diye sordu Lazlo. Masmavi hayalci gözlerdeki tatlılık ve hüzün öylesine kaynaşmıştı ki neredeyse Sarai'ın hüznünü çekip alıyordu.

Sarai başını sallarken matemine rağmen gülümsemeyi başardı. Bunun üzerine Lazlo alnına bir öpücük kondurdu. Dudaklarının sıcaklığı Sarai'a güç veriyordu. Ve şu anda buna çok ihtiyacı vardı.

Ateş.

Yakut yapmak istemiyordu. Cesede dokunmak istemiyordu. Cesedi yakmak istemiyordu. Gözleri adeta birer alev topuna dönmüştü. Ağlarken gözyaşları tıslıyordu. Tir tir titriyordu. Kırlangıç onu teselli etmeye çalışsa da yapması gereken şeyi yaparken yanında kimse duramayacaktı.

"Minya'yı beklesek mi?" diye sordu. Sadece zaman kazanmaya çalışıyordu. Hepsi nefeslerini tutup, adı anıldığında küçük kız birden ortaya çıkacakmış gibi kemerli kapıya baktı. Ama kimse yoktu.

"Hayır," dedi Sarai. İradesiz bir şekilde havada asılı durmanın nasıl bir şey olduğunu hâlâ aklından çıkaramıyordu. Yıllardır Minya'yla hep kavga etmişti ama artık kavga etmenin ötesine geçmişlerdi ve küçük kızın uzak durduğu her saniye, kaderinin ötelenmesi açısından kazanılmış bir saniyeydi.

"Ben sana yardım ederim," diyerek Yakut'la birlikte yere diz çöktüler. Sonra cesedin pürüzsüz teni üzerinde elini Yakut'un elinin üstüne koydu. Alevler çıkarken bile elini çekmedi. Yakut'a Şölen Ateşi derlerdi. Sebebi buydu. Sıcak alevler bir anda kızın ellerinde belirivermiş, sonra canlı yaratıklar gibi sıçrayarak cesedi saniyeler içinde sarıvermişti. Sıcak inanılmazdı. Diğerleri geri çekilse de Sarai, elleri Yakut'unkilerin üstünde olduğu yerde kaldı. Bu zor görevin yükünü arkadaşıyla üstlenmek istiyordu. Sıcağı hissetse de acı hissetmedi. Hayaletler yanmazdı. Cesetler yanardı. Bir dakikadan az bir sürede alevler Yakut'un eline geri döndü.

Artık ellerinin altında ne bir ceset ne de tarçın rengi saçlar vardı. Kameriyeye bir şey olmamıştı, beyaz tomurcuklar da duruyordu. Bunlar Letha'nın kutsal çiçeği sayılan anadne çiçeğiydi. Bütün bu kaos yaşanmadan önce Sarai'ın rüyasız uyuyabilmesi için bu çiçekten uyku ilacı yapılıyordu. Leğendeki su gibi beyaz yaprakları pembeleşmişti ama hâlâ cesedin bıraktığı boşlukta yaşıyorlardı. Yanık et kokusu bile belli belirsizdi. Her şey hızla yanmıştı ve şimdi rüzgâr kokuları alıp götürüyordu.

Sarai hıçkırdı. Lazlo arkasından yaklaşıp kollarıyla sardı ve onu kendine çektiğindeyse kız, başını çevirip onun göğsünde ağlamaya devam etti. Diğerleri etraflarına toplanmıştı. Hepsinin gözleri yaşlıydı.

"Oldu işte canım," dedi Koca Ellen. "Artık iyisin. Hâlâ bizimlesin ve önemli olan da bu."

En azından iki Sarai çelişkisi sona ermişti. Şimdi tek bir Sarai vardı. Cansız bedeni gitmiş, geriye hayaleti kalmıştı.

İki Ellen onları masaya götürdü. Aç değillerdi, yine de su götürmez bir şekilde bitkindiler. Yemek yemelerinin ve uyuma-

larının üstünden saatler geçmişti. Yaşadıkları hüzünle uyuştuklarından kimse davete karşı çıkmadı.

Hepsi oturduğunda masanın başına kaçamak bakışlar attılar ama Minya hâlâ ortalıkta değildi.

Ziyafet sofrası sayılmazdı. Gece ve sabah yaşananlar yüzünden hayalet kadınlar yemek hazırlayamamışlardı. Sadece ekmek ve bir kavanoz reçel vardı. İkisinin de malzemesi tükenmek bilmeyen kimril ve erikti. Sırayla birer dilim ekmek alıp reçel sürdüler ama tepsi geldiğinde Sarai öylece önündekilere bakıyordu. Artık yemek yiyemeyecekti, yine de yaşarken alışık olduğu duygular hâlâ devrede olduğu için midesinin kazındığını hissedebiliyordu. Ne var ki kendisi için üzülmesine fırsat kalmadan Koca Ellen arkasından yaklaştı.

"Seyret," derken ekmeğe uzanıyordu. Bir dilim ekmek kesip aldı. En azından öyleymiş gibi görünüyordu. Ekmek dilimi elinden düşse de hâlâ elinde duruyordu. Hayalet bir ekmek dilimi yaratmıştı. Sonra hayalet bir kaşıkla üstüne reçel sürüp ağzına götürdü ve dilimi kocaman ısırdı. Yakından bakmayan biri, onun gerçekten bir şey yediğini sanırdı.

Sarai onu taklit edip hayalet ekmeğinden bir ısırık aldı. Her zamanki gibi tadı vardı. Bunun nedeninin, hatıraları olduğunu biliyordu. Hayatında ilk kez kimrilin tadına bakacak Lazlo'nun gerçek dilimden bir ısırık almasını seyretti. Besleyici kök ana yemek malzemeleriydi. Ama delikanlının hiç tat almadığını görünce gülmeden edemedi.

"Lazlo," dedi ciddiyetle. "Seni kimrille tanıştırayım."

"Siz..." dedi Lazlo şaşkınlığını gizlemeye çalışırken. "Bununla mı yaşıyordunuz?"

"Artık değil," dedi Sarai, dudaklarını çarpıtarak. "Benimkini de yiyebilirsin."

Lazlo tereddütle, "Çok aç değilim," dediğinde hepsi kahkahalarla gülüyordu. Yıllardır çektikleri işkenceyi onun da yaşaması hoşlarına gitmişti.

"Sen bir de çorbayı dene," dedi Yakut. "Kaşıkta araf."

"Tuz yüzünden," diye açıkladı Koca Ellen. "Baharatlarımız var ve işimize de yarıyorlar ama tuzumuz azaldığından kimrilin tadına pek faydası olmuyor."

"Sanırım biraz tuz getirebiliriz," dedi Lazlo.

Yakut hemen atıldı. "Bir de şeker!" dedi. "Yok hayır. Pasta. Bütün fırınlar boşalmıştır. Zavallı pastalar oldukları yerde bayatlayacak." Hepsi insanların Hıçkırık'ı terk ettiğini görmüştü. "Hadi getirsene." Son derece ciddiydi. "*Hepsini* getir."

"Hemen getirmeyi düşünmemiştim," dedi Lazlo küçük bir kahkaha eşliğinde.

"Neden?"

"Of Yakut," dedi Sarai. "Şimdi fırın yağmalama zamanı mı?"

"Sana hava hoş. Şunu istediğin anda pastaya dönüştürebilirsin." Gözleriyle Sarai'ın elindeki hayalet ekmek dilimini işaret ediyordu.

Sarai elindekine baktı. "Haklısın," diyerek dilimi pastaya dönüştürdü. Öyle ani olmuştu ki pastayı görünce Yakut'un dudaklarından küçük bir hayret nidası fırladı. Üç katlı dilim kar kadar beyazdı, keklerin arası köpük gibi kremayla doldurulmuştu ve üzerinde uçuk pembe çiçeklerden süsler vardı. Kırlangıç'la Vahşi de nefeslerini tuttular. O kadar gerçek görünüyordu ki! Sanki ellerini uzatsalar alıp yiyebileceklerdi ama faydası olmayacağını bildiklerinden sadece bakmakla yetindiler. Yakut'un gözleri ise ateş saçıyordu. "Pastayı hak *ediyorum*," diye burnunu çekti. "Yaptığım şeyden sonra bunu hak ediyorum."

"Doğru," dedi Sarai. "Hak ediyorsun." Gerçi asıl acınması gerekenin kendisi olduğunu hissetmeden edemiyordu. "Yaşadıklarımız göz önüne alınırsa ben de hayali bir pastadansa gerçek bir ekmek dilimi yemeyi tercih ederdim." Pastadan bir ısırık aldığında, yüz ifadesinden pastanın tadını alabileceklermiş gibi diğerleri iştahla onu seyrediyordu.

"Nasıl?" diye sordu Kırlangıç inlercesine.

Sarai omuz silkince pasta kayboldu. Kendini bir parça hınzır hissediyordu. "Aman, tatlı bir pasta işte." Lazlo'ya kaçamak bir gülümsemeyle baktı. "Rüyada pasta yemek gibi."

Lazlo da ona bakarak gülümsedi. Masadaki herkes yaşadıklarının kıvılcımlarını hissedebiliyordu.

"Ne rüyası?" diye sordu Vahşi.

"Ne *pastası?*" diye üsteledi Yakut.

Ama Sarai hikâye anlatma havasında değildi. Bunun yerine, canlı olmasa da kalan zamanını başka bir şeyler yaparak, hissederek, var olarak harcamak istiyordu. Hayatı boyunca zamanı hiç bu kadar yoğun hissetmemişti. Her saniye bir gümüş para olsaydı, dikkatsiz bir savurganlıkla zaman savrulup giderdi. Masanın başındaki Minya'nın sandalyesine baktı. Boşken bile küçük kızın egemenliğini hissettiriyordu. Sevimsiz oyun tablası da yeni bir oyuna hazır bir şekilde oradaydı. *Oyun oynamakta üstüme yoktur*, demişti Minya. İçinden tablayı yere fırlatmak istiyordu.

Keşke Minya'nın oyunlarına bir son verebilseydi.

"Yorgun olmalısın," dedi Lazlo'ya, sandalyesinden kalkarken. "Ben yorgunum."

"Yorgun mu?" diye sordu Yakut. "Hayaletler uyur mu?"

Vahşi, suratını ekşitip başını iki yana salladı. "Hayatını hayaletlerle geçirdiğin halde bunu şimdiye kadar nasıl merak etmezsin?"

"Merak etmiştim. Sadece sormadım."

"Hayaletler de canlıların yaptığı her şeyi yapabilir," dedi Kırlangıç, onay beklercesine hayalet bakıcılarına bakarak. "Tabii inandıkları sürece."

"Ve..." diye ekledi Sarai. "Minya izin verirse."

Ama zaten uyumayı düşünmüyordu. Lazlo'nun elini tutup onu galeriye götürürken, aklındaki en son şey uykuydu.

KAKTÜS TEAM

11

Yamyamlar ve Bakireler

"İp alıp gelsek daha iyi olur," dedi Thyon, çukurun kenarında kayan toprağa bakarken.

"Sen onu yaparken ben de aşağı inip kapıyı açayım," dedi Calixte.

"Bu hiç..." *Güvenli değil* diyecekti ama bunun bir anlamı olmadığının farkındaydı. Calixte çukura atlamıştı bile.

Nefesini tutup hiç ağırlığı yokmuş gibi bir yerlere tutunup ya da öylece zıplayarak neredeyse hiç ses çıkarmadan dar bir kirişin üstüne konmasını seyretti. Kız sadece birkaç saniyede çukurun dibine inmiş, deredeki taşların üstünden atlayarak geçen küçük bir çocuk gibi zıplayarak karşı tarafa geçmişti. Tek fark aşağıda taş değil, çatlak kayaların ve aşağıda coşkuyla akan nehri gösteren toprak yığınlarının arasında parlayan mesartiyum damarları olmasıydı.

Toprak her an çökebilir, kızı karanlığa çekebilirdi. Ama korktuğu olmadı. Calixte çukurun en ucuna indiği hızla tırmanmaya başladı. Kapının birkaç metre altında durup omzunun üstünden seslenmeyi de ihmal etmedi. "Eee?"

Eee? Thyon ne yapacaktı? Calixte'nin kapıyı açıp içeride ne olduğunu herkesten önce öğreneceğini bilirken gidip ip mi alacaktı? Yoksa Uzumark sularının karanlığında sürüklenmeyi göze alıp peşinden mi gidecekti?

İki seçenek de cazip değildi.

"Korkuyorsan merak etme, sana ne bulduğumu söylerim!" diye seslendi Calixte.

Dişlerini sıkan Thyon, karşıya geçebileceği başka bir yol bakındı. Calixte kolayca yapmıştı. Ama kolay iş değildi. Kızın sıçradığı yerde ayağı kayınca toprak çığ gibi aşağı yuvarlandı. Neyse ki bir toprak yığınının üstüne çarparak durdu. Çürük hava nefesini kesiyordu. Bir kaya çıkıntısına tutunmaya çalıştı ama çıkıntı elinde kalınca dengesini yitirdi, yine de sonunda çukura baş aşağı düşüp denizyıldızı gibi yere yayılmaktan kurtulmayı başardı. Olduğu yere yapışırken toprak ağzını dolduruyordu. İçinden onu bu tehlikeye çeken kıza küfürler ediyordu. Hayatı, böylesi saçma bir tehlikeye atılamayacak kadar değerliydi.

"Kalk," diye seslendi Calixte. "Seni beklerim. Yavaş hareket et. Hepimiz örümcek güçlerine sahip değiliz."

Örümcek?

Thyon doğruldu. Yani doğruldu sayılır. Toprağa sarılarak yokuştan aşağı kaymaya başladı. Her saniye üstü başı pisliğe bulanıyordu. Çukurun karşısına geçerken zıplamanın gereksiz olduğunu gördü. Mesartiyum damarını takip ederek üstünden ilerlerken dengesini kaybetmemek için iki kolunu yanlara açmıştı. Calixte'nin oradan oraya zıplaması gösterişten başka bir şey değildi. Ya da tehlikeden katıksız bir zevk alıyordu. Sonunda kızın altına geldiğinde başını kaldırıp baktı. Calixte gerçekten de onu beklemişti.

Hatta uykuya dalmış gibi yapıyordu.

Sinirle yerden kaptığı bir çakılı ona fırlattı. İsabet ettiremese de kız hemen yan tarafına çarpan taşın sesini duymuştu. Horultusunu yarıda kesip bir gözünü açtı. "Buna pişman olacaksın faranji," derken son derece soğukkanlıydı.

"Faranji mi? Sen de bir faranjisin."

"Senin gibi değilim." Calixte sözde uykulu halinden sıyrılıp sırtındaki tozları silkeledi. "Yani faranji var, *faranji* var." İkinci faranji kelimesinde suratını ekşitip kaşlarını kaldırmıştı. Bu haliyle Thyon'u kötü yabancılar sınıfına soktuğunu belli ediyordu. Yardım etmek için ayağını koyabileceği bir yeri gösterirken, "Bazıları davetle onurlandırılır, diğerleri ise daveti onurlandırdığını sanır."

Thyon ayağını gösterilen yere koyup, yine kızın gösterdiği yere tutundu. Calixte konuşmaya devam ediyordu. "Bunlar gittikleri yerin kültür ve diline ilgi gösterir. Başka kültürleri ve dilleri barbarlık olarak görmez, gittikleri yerde aç kalacakmış gibi develerini kendi memleketlerinin yiyecekleriyle yüklemekte ısrar etmezler."

"Bunu ben yapmadım," diye itiraz etti Thyon. Devesine kendi memleketinin yiyeceklerini yükleyen Ebliz Tod'du. Tamam, o da yanına *bir şeyler* almıştı ama tamamen acil durumlar içindi ve devede kulak sayılırdı. Yanına aldıkları daha çok simya laboratuvarı eşyalarıydı. Bütün ekstra develer bu yüzdendi. "Hem ben hiçbir şeye barbarca demedim," dedi. En azından bu suçlamadan hakkıyla aklanabilirdi.

Calixte omuz silkti. "Düşünceler de önemli Nero. Aklından geçenleri saklayabildiğini düşünüyorsan, çok yanılıyorsun."

Thyon'un içinden kızın söylediklerini öfkeyle yok saymak geliyordu ama bunu yapabilecek miydi? Gerçekten de Hıçkırık'ı varlığıyla şereflendirdiğini düşünmüştü. Neden olmasın ki? Dünyadaki herhangi bir şehir onu konuk ettiğine

memnun olurdu. Dillerine gelince... Bu durumdaki duyguları daha karışıktı. Zosma'dayken Strange'in kitaplarından, Eril-Fane'yi selamlayıp etkilemeye yetecek kadarını öğrenmişti. Ne var ki Strange ağzını açmış ve onu gölgesinde bırakmıştı. Mantıklıydı. Strange hayatı boyunca bu konuyu araştırmıştı. Thyon'un kısa süreli çalışmasıyla karşılaştırıldığında elbette daha iyi konuşacaktı. Ne yani? Delikanlının sesini çıkarmayacağını mı *sanmıştı?*

Gerçekten de öyle sanmıştı. Hayatını adadığı çalışmasını ve hayalini çalmış olsa da Strange'in çıtını bile çıkarmayacağına inanmıştı ve yanılmıştı.

Sonra Strange, Tanrıkatili ve savaşçılarla gitmişti. Thyon onu ancak aylar sonra tekrar görmüştü. Delikanlı resmen onlardan biri olmuş, spektralin üstünde tıpkı onlar gibi giyiniyor, dillerini akıcı bir şekilde konuşuyordu. Bunu gördükten sonra Thyon meselenin önemli olmadığını söylemişti kendine. Kendini basit bir kütüphaneciyle karşılaştırıp canını sıkmayacaktı. Sonuçta o altın vaftiz oğuldu. İsteyen onunla konuşurdu ama kendisi bunun için bir çaba sarf etmeyecekti. Bu yüzden de işine yarayacağını bile bile dillerini öğrenememişti.

Tutunacak başka bir yer bulunca kendini yukarı çekti. "Sanırım sen iyi faranjilerdensin."

"Ah tabii," dedi Calixte. "En iyisi. Diyenin yalancısıyım; *tadım* bile iyiymiş."

Düşüp ölmemeye odaklandığından Thyon kızın sesindeki hınzırlığı fark edemedi. "Tatmış," diye terslendi. "Sanırım yamyamlardan bahsediyorsun. Bir de beni onlara barbar demekle suçluyorsun!"

Calixte inanamıyormuş gibi keyifle güldüğünde Thyon kızın neden bahsettiğini anladı ama geç kalmıştı. *Tanrılar*

aşkına. Tat. Başını kaldırıp kıza bakarken neredeyse dengesini yitirip aşağı kayacaktı. Calixte delikanlının yüzündeki şok ifadesini görünce kahkaha attı. "Yamyamlar!" dedi. "Bu iyiymiş. Tzara'ya bundan sonra yamyam diyeceğim. *Benim tatlı yamyamım.* Sana bir sır vereyim mi?" Gözlerini kocaman açıp zevkle kendinden geçmiş gibi fısıldadı. "Ben de bir yamyamım."

Thyon kıpkırmızı kesildi. Hayatında bu kadar utandığını hatırlamıyordu. "Özel hayatını kendine saklarsan memnun olurum."

"Kızlar gibi kızarıyorsun," dedi Calixte. "Aslına bakarsan en az Lazlo kadar masumsun. Kimin aklına gelirdi ki?"

"Masumiyet değil, düzgünlük..."

"Gerçek bir leydi falan demeye kalkarsan, lafı ağzına tıkarım Nero. *Ben leydi falan değilim.*"

Thyon'un hakaret olarak değerlendirdiği bu yaklaşımı Calixte keyifle boşa çıkarıyordu, o yüzden enerjisini kızın durduğu toprak parçasına atlamak için kullandı. Artık aynı hizadaydılar, göz gözeydiler, ne yazık ki başını çevirmeye çalışsa da yanaklarının daha da fazla kızarmasına engel olamıyordu.

"Sen bir *kız* mısın?" diye sordu Calixte. "Bana söyleyebilirsin."

Kız? Thyon tırmanmaya devam etti. Bakire mi demek istemişti? Gerçekten bunu mu soruyordu? İnanamıyordu. Kapıya ulaşmak üzereydi ve kız hâlâ onunla dalga geçiyordu.

"Utanılacak bir şey yok," dedi Calixte arkasından. "Birçok centilmen evlenene kadar bekler."

"Ve sen de bir sürü centilmen tanıyorsun, ha?"

"Eh, hayır," dedi kız kabul edercesine. Sonra aklına yeni bir şey gelmiş gibi hınzır bir merakla sordu. "*Sen* tanıyor musun?"

Thyon ima karşısında donakaldı. Zosma'da böylesi bir imanın sonu düelloydu. Yanakları aynı anda hem buz tutmuştu hem de yanıyordu. Düello kılıcı her zamanki gibi belindeydi ama kadınlarla dövüşmezdi. Zorla da olsa kendini kızın hakaret amaçlı sormadığına ikna etmeye çalıştı. İmayı yapan kişi, bunu şeref meselesi yapmaya değmezdi. O yüzden uyaran bir bakış fırlatmakla yetinip tırmanmaya devam etti ve kapıya ulaştı.

Eşik büyük taşlarla kapanmıştı. "Keşke yanımızda aletler getirseydik," dedi.

"Aletmiş," diye terslendi Calixte. "Aletler, düşünüp plan yapmayı sevmeyenler içindir."

Thyon kaşlarını kaldırdı. "Eee... *Biz* şu anda ne oluyoruz?"

"Bu tür işler yapan aptallar." Kız, bir kâğıt parçası gibi adeta ikiye kaplanıp büyük bir kayayla kayan toprak arasındaki dar delikten içeri kaydı. Thyon, bir bedenin bunu nasıl yapabildiğini anlayamıyordu. Bakarken bile insanın içi çekiliyordu. Nasıl yaptıysa dizleri *omuzlarının arkasına* bükülmüştü. Sırtı kayaya yapışmış, ayaklarıyla kayayı itiyordu. Gerinmenin etkisiyle ısırdığı dudakları bembeyaz kesilmişti. Sonunda kaya gıcırdayıp kaydı ve kenardan aşağı yuvarlandı.

Thyon, kız da kayayla birlikte yuvarlanmasın diye gayriihtiyari elini uzatınca Calixte, "Çok teşekkür ederim, iyi kalpli efendim," diyerek paylaştıkları daracık toprak parçası üzerinde saraylılar gibi dizlerini büktü.

Thyon elini hemen geri çekip kirli pantolonuna sildi.

Diğer taşlar daha küçüktü ama yine de hepsi temizlendiğinde elleri kanıyordu. Ahşap kapı güdüktü ve Hıçkırık'taki her şey gibi üstü oymalıydı. Köklerinden dallarına tek bir büyük ağacın her bir yaprağında tembelce ve kınarcasına onlara bakıyormuş gibi görünen gözler vardı.

Bunca uğraştan sonra kapının kilitli olması iyice can sıkıcı olurdu ama Thyon çevirdiğinde kulp kolayca döndü ve paslı menteşeler gıcırdayarak açıldığında önlerine bir koridor çıktı. Yanartaşların gömülü olduğu tavan sayesinde içerisi sabah gibi aydınlıktı. Hava tozluydu, eh, Thyon'un çukura girdiğinden beri içine çektiği havadan çok daha tozluydu. Hem çok uzun zaman ölmüş cesetlerin kemikleri hem deri hem de eriyen kâğıt ve toz kokuyordu. Thyon bu kokuyu çok iyi *tanıyordu*. Bir dükün oğlu olduğu için kraliçenin hediye ettiği bir şatoda doğmuştu. Aynı zamanda bir âlimdi ve bu kokunun içinde *yaşamıştı*. Tanımaması mümkün değildi. Bu... kitapların evrensel kokusuydu.

Kahkaha attığında havadaki tozlar nefesiyle dalga dalga uçuştu. "Kütüphane," derken aklında Strange vardı. Delikanlı burada olmak için kolunu bile verebilirdi. "Burası Hıçkırık'ın kadim kütüphanesi."

12

Cadıkıvılcımı ve Esef

Sarai, Lazlo geçsin diye perdesini açıp arkasından kapattı. Koridordaki hayaletlerden daha fazlası terasta bekliyordu. O perdeyi de çektikten sonra durdu. Girişlere göz atıp Lazlo'ya bakarken yanakları al al olmuştu. "Kapıları kapatabilir misin?"

İpek gibi sıcak ve fısıltılı sesiyle birlikte Lazlo da kızardı. Bu gerçekti. Aralarında mesafe yoktu, bir rüyada değillerdi. Yüz yüzeydiler, hayalet ele dokunabiliyordu. Gün doğarken, narin bir güve öldüğünde ya da simyacı cama taş attığında olduğu gibi ayrılmaları gerekmeyecekti. Buradaydılar, uyanıktılar ve birlikteydiler.

Gerçi Minya her an onları birbirinden *koparabilirdi*. Zaten çaresizlikten ve zamanın düşüncesizliğinden bitap düşmüş kalpleri bu yüzden perişandı.

Lazlo kapıları kapattı.

Bu bir rüya olsaydı, oda eriyip gider, yerine bambaşka bir manzara gelirdi. Ne metal duvarlar ne de kapılarda bekleyen hayaletler olurdu. Sarai, bir gece önceki rüyayı yeniden yaratmayı çok isterdi. Tüylü yatakta Lazlo'nun ağırlığıyla yepyeni

duygularla tanışmıştı. Delikanlının dudakları gömleğinin askısını yana kaydırıp omzunda dolaşırdı.

Ama istemek bir şey, *yapmak* başka bir şeydi. Rüya ustası yetenekleri artık hiçbir işe yaramazdı, o yüzden orada öylece durup cadıkıvılcımı ve esefle dolu gözlere bakmakla yetinmesi gerekecekti.

Lazlo yutkundu. "Demek odan burası." Gözlerini etrafta dolaştırdı. Ortadaki devasa yatak, Büyük Kütüphane'deki odasından bile büyüktü. Dört direğine sahne gibi perde çekilmişti. Hayretle gözleri kocaman açıldı.

"Annemin yatağı," dedi Sarai hemen. "Orada uyumuyorum."

"Ya?"

"Evet. Giyinme odasında daha küçük bir yatağım var."

Yataktan konuşmak işlerini hiç de kolaylaştırmıyordu. Arzularını saklamak çok zordu. Sarai, bir şey demeden onu oraya götürebilirdi ama artık dile getirildiği için fazla cüretkâr bir hal almıştı. Rüyada yaşadıklarına rağmen ikisi de kıpkırmızı kesildi. Toy bedenleri her şeyi yeniden öğrenmek zorunda kalacaktı.

Ve bunun için yanıp tutuşuyorlardı.

"Aslında çok güzel," dedi Lazlo etrafına bakınmaya devam ederken. Yüksek tavanda pervane asılıydı, duvarlar hisarın içinde gördüklerinden çok daha süslüydü. Desenler Hıçkırık'takileri andırıyordu ama tabii bunlar taşa değil, mesartiyum metaline işlenmişti. "Bunların hepsini Skathis mi yaptı?" diye sordu, parmağıyla bir kuş deseninin çizgilerini okşarken. Yüzlercesi vardı, hepsi mükemmel işlenmişti. Canlıymış gibi görünen sarmaşık ve zambakların üstüne konmuşlardı. Kuşlar erimiş mesartiyum metaline batırılmış kadar gerçek görünüyordu.

Sarai, gerçek boyutlardaki bir spektral rölyefinin gözünü okşarken başını salladı. Duvardan fırlayan boynuzları sabahlığını asmak için kullanırdı. "Anlamak zor. Bunların da Rasalas kadar korkunç olması gerekmez miydi?"

Odadaki hiçbir şey korkunç değildi. Su pürüzsüzlüğündeki metalden yapılmış lüks bir tapınağa daha çok benziyordu. Lazlo parmağıyla dokunduğu bir kırlangıcı canlandırdı. Hisarın kendisini havada asılı tutan aynı manyetik güçle küçük kuş kanatlarını çırparak uçmaya başladı.

Sarai gayriihtiyari hayretle nefesini tutmuştu. Bunu görmek Lazlo için paha biçilmezdi, o yüzden diğer kuşları da canlandırıp kızın etrafında uçuşturdu. Sarai'ın kahkahaları müzik gibiydi. Boştaki elini uzattığında kuşlardan biri avucuna tünedi.

"Keşke senin için cıvıldatabilsem," dedi Lazlo. Bunu yapmak gücünün çok ötesindeydi.

Sarai'ın avucundaki kuşun yanında aniden başka bir kuş daha belirdi. Lazlo bir an için afallasa da hemen ardından yeni kuşu Sarai'ın yarattığını fark etti. Kendisi gibi kuş da bir yanılsamaydı ve kusursuzdu. Kahverengi kırçılları olan küçük kuşun simsiyah gagası bir gül dikeni kadardı. Cıvıldadı. Sesi yağmur kadar tatlıydı. Şaşırma sırası Lazlo'daydı. Yan yana duran iki kuş aslında yeni kimliklerini temsil ediyordu. Tanrı ve Hayalet. Ve yeni yetenekler. İkisinin de gücü sınırlıydı. Sarai kırlangıcı cıvıldatabiliyor ama uçuramıyordu. Lazlo ise uçurabiliyor ama cıvıldatamıyordu.

Bileğinin küçük bir hareketiyle Sarai ikisini de havaya uçurdu. Kendi yarattığı kuş anında kayboldu çünkü hayalet bedenden koptuğu anda varlığını sürdüremiyordu. Lazlo kendi kuşunu uçurdu, sürünün geri kalanı konacak yer bulmaya çalışırken düşüyordu.

"Bu nasıl iş?" diye sordu merakla. "Şu dönüşüm meselesi. Sınırı var mı?"

"Sanırım hayal gücünle sınırlı," dedi Sarai, eliyle kendini göstererek. "Söylesene. Ben ne değiştireyim?"

"*Hiçbir şey* değiştirme." Lazlo için düşüncesi bile saçmaydı. Küçük bir kahkaha attı. "Olduğun halinle mükemmelsin."

Utanan Sarai gözlerini yere çevirdi. Farkında olmadan, belki de bile isteye Sarai'ın küçük yatağına doğru çekiliyor gibiydiler. "Ah, bilmiyorum," dedi kız. "Kanatlara ne dersin? Ya da umutsuzluk tanrıçasına ait olmayan kıyafetler?"

Lazlo, çaresizce pembe gömleğe baktı. "İtiraf etmeliyim ki bu kıyafetler çok hoşuma gidiyor."

Sesi sıcaktı. Sarai yanaklarının yandığını hissetti. "Bu *iç çamaşırları* demek istiyorsun herhalde?"

"Bunlar iç çamaşırı mı?" derken Lazlo yapmacık bir masumiyet takınmıştı. "Farkında bile değildim."

Sarai kıkırdadı. Sonra delikanlının koluna dokundu. "Görüyorum ki sen de tanrıların kıyafetlerine bürünmüşsün."

"İstersen değiştirebilirim. Tamamının böcek kanadından yapıldığına emin olduğum bir pantolon görmüştüm."

"Sorun değil," dedi Sarai. "Başka zaman denersin."

"Daha resmi bir davette belki."

"Evet."

Giyinme odasının arkasındaki girintiye açılan kapıyı geçtiler. Yatak oradaydı. Temizdi, bir karyola genişliğindeydi. "Bir şey var," dedi Sarai utangaç bir tavırla.

Lazlo onun ipek gömleğinin üstünden karnında parmağıyla bir daire çizdiğini fark etti. "Ya?" diye sordu. Daha doğrusu yutkunurken ağzından çıkan belli belirsiz kelimeyle birlikte kendini kızın gözlerine bakmaya zorladı.

"Elilith nedir bilir misin?" diye sordu Sarai.

"Şu dövmeler?" Lazlo, Hıçkırık'taki kızların kanamaları başladığında karınlarına dövme yaptırdığını biliyordu. Hiç görmemişti, tek bildiği kadın Tizerkane savaşçılarının zırhlarındaki işlemelerdi.

"Hep dövmem olsun istemiştim," diye itiraf etti Sarai. "Güvelerimin gözünden kızların dövmelerini görürdüm. Yani şehirde. Yataklarında uzanırken dövmelerinin çizgilerini okşarlardı. Rüyalarında bir çizginin ötesine geçmişler de bir daha asla eskisi gibi olmayacaklarmış gibi değiştiklerini görürdüm. Rüyaların kendi enerjileri vardır. Bütün gerçekliğiyle hissedebiliyordum; elilith dövmeleriyle... çok daha güçlü olduklarını hissederlerdi."

Küçük bir kızken bu gücü hiç anlayamamıştı. Yeni anlıyordu. Doğurganlık, cinsellik, güç, *hayat* verme ve besleme yeteneği... Bunlar kadınlara özgü güçlerdi ve dövme onları şereflendiriyor, asırlar öncesinde yaşayan ata-anneleriyle bağ kurmalarını sağlıyordu. Ama Sarai, konunun doğurganlıktan daha fazlası olduğunu sezebiliyordu. Evet, bir tür olgunlaşmaydı ama bu olgunluk sadece çocuk doğurmak ya da eş olmak için değildi. Daha çok kişinin kendini ifade etmesiydi. Başkalarının şekillendirdiği çocukluktan çıkıp kendi seçimleriyle kişinin kendini yeniden yaratmasıydı.

Merak ediyordu. Özgür olsa *kendisi* neyi seçerdi?

Yıllar boyunca bir sürü desen görmüştü. Elma tomurcukları, papatya taçları, Seraph kanatları, kadim dualar... Eril-Fane, Hıçkırık'ı tanrılardan kurtardığından beri en popüleri kendi kuyruğunu yutan yılan deseniydi. Yıkım ve yeniden doğuşun sembolü.

"Sen ne isterdin?" diye sordu Lazlo.

"Bilmiyorum." Sarai onun gözlerine bakarken elini hafifçe göğsüne bastırdı. Yatak Lazlo'nun hemen arkasındaydı.

Geriye adım atamayacağından tek çaresi oturmaktı. Zaten Sarai'ın amacı da buydu. Döşek alçaktı. O yüzden Lazlo kendini kızın kaburgalarına bakarken bulunca başını kaldırıp yüzüne bakmak zorunda hissetti. Sarai bir sır veriyormuş gibi ekledi. "Mahalath bizi değiştirdiği gece bir dövmem vardı."

Tanrıların ve canavarların yarattığı sis. Lazlo maviye, Sarai kahverengiye dönüşmüştü. İnsan tanrı, tanrıça insan olmuştu. Birbirine kenetlenen mavi ve esmer parmaklar yer değiştirmişti. Ve Sarai'ın insana dönüşümünün bir parçası da elilith dövmesiydi.

"Sahi mi?" diye sordu Lazlo. "Neydi?"

"Bilmem. Orada olduğunu biliyordum ama ne olduğuna bakmadım." Mâhalath geldiğinde dönüşümünü bilinçaltına bırakmıştı. Dövmenin şeklini seçen de bilinçaltı olmuştu. "Yani *bakamazdım*." Gömleğini kaldırıp karnına bakıyormuş gibi yaptı.

"Benim için sorun olmazdı."

Kahkahalarla güldüklerinde havada yepyeni bir elektrik hissedilebiliyordu. Sarai, gözünü delikanlıdan ayırmadan hâlâ karnında daireler çiziyordu. Lazlo gülümsemelerinin birbirinde eridiğini hissetti. Kız, ortası şeftali gibi yarık dolgun alt dudağı dişleriyle yakalayarak hafifçe ısırdı.

"Dövmen yine orada mı?" diye sordu Lazlo. Sarai hipnotize olmuş gibi hâlâ karnında daireler çiziyordu. Ve Lazlo kendi sesini bile duymakta zorlanıyordu.

Sarai başını salladı. Âna kapılmışlardı. İkisi de gömleğin altındaki çıplak teni düşünmeden edemiyordu. Lazlo avuçlarının yandığını hissedebiliyordu. Yüzü de yanıyordu. Sadece bir saniye önce kız gömleğini kaldırır gibi yapmış ama kaldırmamıştı. Öne doğru yarım bir adım attığında artık iyice yaklaşmışlardı. Sarai karnını öne doğru itince Lazlo

onun ne istediğini anladı. Nefes alamıyordu, sadece gözleriyle sorabildi.

Sarai daha da sokularak cevap verdiğinde ellerini uzattı. Parmakları hem ağır hem hafif hem de titrekti. Kızın dizlerinin arkasından gömleğinin eteğini tutup kaldırdı. Teni ateşten bir kadifeydi, o da titriyor, Lazlo ellerini yavaşça bacaklarının arkasından kaydırırken tüyleri diken diken oluyordu.

Gömlek ağır ağır yükselirken etekleri bileklerinde toplanıyordu. Nefes nefeseydi. Yepyeni bir keşfe çıkmıştı. Elleri, kızın bacakları. Sonra baldırlarının kıvrımları, iç çamaşırlarının dantelli kenarları, kalçalarının dolgunluğu.

Sarai'ın iki kalbi birer kelebekti, çırpınırcasına dans ediyordu. Lazlo'nun avuçları daha yukarılara kayıyor, hiç durmuyor, gömleğin altındaki gizemi ortaya çıkarmak için ipek kumaşı kaydırıyor, kaydırıyor, kaydırıyordu. Sevimli ve küçücük külotun üstü tendi. Karnının kıvrımı, ayva göbeği...

Lazlo daha önce bir kadının karnını hiç görmemişti. Manzara karşısında büyülendi. Elilith dövmesi, maviliğin tam ortasındaki minicik mükemmel deliğin etrafını sarıyordu.

Gerçek dövmeler çam reçinesi, bronz ve ödden yapılan mürekkeple yapılırdı. Yeniyken siyah olur, yıllar içinde solarlardı. Sarai'ınki ne siyah ne de soluktu. Gümüştendi, renk seçimi hakkını veriyordu. Dövme ne elma tomurcuğu ne de bir duaydı. Kendi kuyruğunu yiyen yılan da değildi.

"Mükemmel," derken Lazlo'nun sesi hırıltıya dönüşmüştü.

Dövme bir aydı. İncecik hilal, göbek kıvrımına oturuyor, çemberi göbeğinin kıvrımına uygun bir şekilde minik yıldızlar tamamlıyordu.

"Ay," diye fısıldadı Sarai zevkle. "Bana hediye ettiğin gibi."

Bir keresinde rüyada ay alışverişine çıkmışlardı. "Ve yıldızlar toplamıştık," dedi Lazlo. Topladıkları yıldızları zincire

dizerek yaptıkları bilezik şimdi rüyadan çağırmış gibi yine Sarai'ın bileğindeydi. Gümüş zincirde minicik ışıltılar...

Sarai hep gececi olmuştu. Ay onun güneşiydi. Her gece ayla birlikte özgür kalıyor, zihni ve sezgileriyle kanat çırparak Hıçkırık'a iniyordu.

Bunu hâlâ yapabilecek miydi? Bu gece karanlık çöktüğünde yine güvelerinin sabırsızlandığını hissedecek miydi? Yoksa ölüm, gücünü de alıp götürmüş müydü? Bilmiyordu. Görüp öğrenecekti. Yine de gücünü kaybetmemiş olmayı çok isterdi. Parmak ucuyla karnına dokunduğunda mavi tenindeki yıldızlara gümüş renkli minicik bir güve eklendi. Güve dileğiydi, belki artık Kâbus Perisi değildi. Belki o günler geçmişte kalmıştı. Ama rüyalarının kalması için dua ediyordu.

"Hatırlıyor musun?" diye fısıldadı. "Ateş böcekleriyle birlikte güneşin sığdığı kavanoz?"

Geceleri için yaşamış, güneşin doğmasından korkmuşlardı çünkü güneşin doğması ayrılık anlamına geliyordu. Ama şimdi gündüzdü ve birlikteydiler. "Hatırlıyorum," diyebildi Lazlo zorla. Elleri kızın tenine yapışmıştı, bel kıvrımına doğru kayıyordu. Parmak uçları belin tam ortasında buluştu. Önde kalan başparmağıyla ayın gümüş çizgilerini, ışıldayan yıldızları ve tek güveyi okşadı. Başka bir şey göremiyordu. Masmavi ten, gümüş yıldızlar ve ay... Sarai gökyüzünün ta kendisiydi. Büyülenmiş gibi öne eğilip dudaklarıyla yıldızlardan birini öptü.

Sarai ürperdi. Yıldızlar teninde olduğu kadar içindeydi, içini ışıkla dolduruyorlardı. Lazlo'nun dudaklarının değdiği yerde bir kıvılcım çakınca titredi.

Gözleri yarı kapalı olduğu halde Lazlo gördükleri karşısında hayrete düşmüştü. Başka bir yıldızı öptüğünde kızın

teninin altında bir ışık göz kırptı. Sanki mavi ipeğin altındaki bir yanartaştı.

Sanki zevkten yapılmış tüyler, ürpertiler ve kayan yıldızların bıraktıkları izler Sarai'ın tenini şeffaflaştırıyor, ışıldatıyordu. Kız parmaklarını Lazlo'nun saçlarına daldırdı. Lazlo ise başparmaklarıyla onun karnında ışıktan izler yaratıyordu. Gümüş mürekkep parlıyor, dokunduğu anda derinin altında inci gibi ışıldıyordu.

Hıçkırık'a gelmek için bir denizi aşmıştı ve geminin güvertesindeyken suların mavi-beyaz parladığını görmüştü. Karanlıkta parlayan canlı mikroorganizmalar, elini sudan geçirdiğinde hareketlenip canlanıyor, ay ışığına bulanmış gibi parmaklarını boyuyor, dalga dalga yayılıyordu. Ve şimdi Sarai'ın teni hem deniz hem gökyüzü hem ışıltıydı. İki kalbi ışık pompalıyormuş gibi kızın damarları bile nehirler gibi parlıyordu.

Metalde de ışıklar göz kırpıyordu. Mesartiyum kuşları yeniden canlanmış uçuyor, neşeyle kanat çırpıyorlardı. Bahçede kükreyip toynağını yere vuran Rasalas'ta olduğu gibi Lazlo'nun aklından bunu yapmak hiç geçmemişti. Kuşlar kendiliğinden canlanmıştı. Ve hisarın kalbinde çok uzun zamandır heykel gibi donup kalan eşekarılarının kanatları da hareketlenmişti. Hatta havada süzülen devasa meleğin kendisi bile onunla birlikte titriyor, titreyişi bütün koridorlarda, bahçede, mutfakta, hisarın kalbinde hissedilebiliyordu.

Ama Lazlo ve Sarai'ın durmaya niyeti yoktu. Onlar sadece birbirlerini hissediyorlardı. Lazlo başını kaldırıp bakarken Sarai delikanlının keskin hatlarına, masal kitaplarının kırdığı burnuna ve cadıkıvılcımı saçan gri gözlerine sevgiyle bakıyordu. Daha çok hayat, daha çok özgürlük... Her şeyi daha çok istiyordu. *Onu* istiyordu. Lazlo'yu *her şeyiyle* istiyordu.

Neredeyse katlanılmaz bir şefkatin ağırlığı altında eziliyordu ve... bunu istiyordu. Gülmek, ağlamak, aşkın altında ezilmek istiyordu. Hiçbir şeyi düşünmeden hareket etmek, gerçekle hayali unutmak, bir şekilde bu dünyaya, bu âna demir atmak, bir daha hiç kopmamak istiyordu. Tatmak, hissetmek, *yanıp tutuşmak* istiyordu. Bütün kaybettikleri ve kaybedecekleri için hıçkırmak istiyordu.

Lazlo'nun elini tutup göğsüne götürdü. İki kalbi teninin altında pırıldıyordu. Delikanlının parmakları dokunduğu anda ışık nabız gibi atmaya başladı.

Gömleğinin askısı tıpkı bir gece önce olduğu gibi yana düşerken Sarai iki eliyle Lazlo'nun elini tuttu ve göğsüne bastırdı, sonra aşağı kaydırdı.

Lazlo neye bakacağını bilemiyordu. Kızın iki kalbi ikiz güneşler gibi ışıldıyordu, dudakları arzuyla kıvrılmıştı. Göğsü avucunda sıcak bir kadife gibiydi, göğüs ucu tıpkı dili gibi yavruağzı renkteydi.

Daha önce hiçbir kadının karnını görmediği gibi bunları da görmemişti.

Büyülenmiş gibi kızın göğüs ucunu dudaklarının arasına aldı. Yumuşaklığı aklını başından alıyordu. Gözlerini yummadı. Sarai gökyüzüydü, geceydi, güneşlerdi, novaydı, denizin yakamozlu sularıydı. Her şeydi. Belde toplanan ipeğin kaybolduğunu fark etmesi biraz zaman aldı. Külot da gitmişti. Sarai çırılçıplak kalmıştı. Dudaklarıyla kızın göğüs ucunu öperken ikisi de heyecandan adeta sarsılıyordu.

Sarai'ın bir kedi yavrusu gibi inlemesiyle dizlerinin boşalması bir oldu. Bütün yumuşaklığı, tatlılığı ve sıcağıyla Lazlo'ya doğru adeta aktı. Lazlo onu kucağına aldı. Sarai onun üstünü de yok etmek istedi, aralarında hiçbir şey kalmasın istiyordu. Ama yapamayınca kendine güldü çünkü rüyada değillerdi.

Başının üstünden çekip alması gerekecekti. Lazlo kendini teslim ederek kollarını yukarı kaldırdı. Sonra... Arada hiçbir şey kalmamıştı. Sarai onun kusurlarıyla kusursuz görünen yüzünü iki avucuyla kavradı.

Kuşlar etraflarında uçuşuyordu. Lazlo'nun elleri tenin-de canlanıyordu. Sarai ruhunun hiç bu kadar *canlı* olduğunu hissetmemişti. Neredeyse artık bir hayalet olduğunu bile unutuyordu.

Pervasızca eğilip delikanlıyı öptü. Neyi düşünecekti ki? Dünyayı unutmuştu. Lazlo'nun dudakları arsız ve sıcaktı. Tıpkı konuşmak kadar tatlı, yumuşak ve ağırdı. Sarai onun dudaklarını seviyordu. Sarai onun dilini seviyordu. Göğsündeki sıcacık göğsünü seviyordu. Delikanlının kaburga kemikleri nefes nefese kalkıp iniyordu. Baygın gözleri birbirinde eridi, Lazlo'nun nehirkedisi kirpikleri ağırlaştı. Sarai dudağını dişlerken sadece onu kışkırtmak istiyordu. Hafifçe ısırdı. Erik kadar tatlıydı. Dilinin ucuyla Lazlo'nun dudağını zorladı. Sonra...

Zihninde ani ve soğuk bir müdahale hissetti. İradesi sökülüp alındı. Bir anda olmuştu. Dişleri Lazlo'nun dudağını *sertçe* ısırdı.

Artık erik tadı almıyordu.

13

Dişler

Minya, beyninin sığlığından yüzeye çıktı. Boş bakan gözleri keskinleşirken kısıldı. Yüzlerce hayaleti kontrol ediyor, örümcek ağı gibi hayal ettiği iplerini beyninin yumruğuyla tutuyordu. Her bir ipin, çalgı telinde olduğu gibi kendine özgü bir titreşimi vardı. Hayır, müzik sayılmazdı ama en yakın tarifi bu olabilirdi. Tuttuğu ipler *duyguları* aktarıyordu.

Nefret.

Korku.

Umutsuzluk.

Hayaletlerinden gelen duygular bunlardı. Bastırabilirdi ama hep oradaydılar. Nefret-korku-umutsuzluk karışımı bu duygular bir arı kovanı gibi uğulduyordu. Yeni hayaletleri ne zaman yakalasa aynı duygularla karşılaşıyordu.

Onu beyninin sığlıklarından çıkaran bu duygulardan biri değildi. Hemen Sarai'dan geldiğini anladı. Üstelik bastırılacak gibi değildi. Bilmediği duyguların senfonisiyle bir an için bayılacak gibi oldu. Zevk ve arzu, sıcak ve tatlılık... ve iç kavuran tarifsiz bir *sevgi*. Ve hepsini mücevherlerin dizili

durduğu altın bir zincir gibi *aşk* duygusu bir arada tutuyordu. Sarsıcıydı.

Çocuk gibi görünse de Minya artık çocuk değildi ve neler olduğunu çok iyi biliyordu. En azından izin verirse neler olabileceğini tahmin edebiliyordu. İğrentiyle kasıldı. İffetle alakası yoktu. Vahşi'yle Yakut birkaç gün boyunca bu ateşle kavrulmuştu ve Minya onlarla dalga geçmeye bile gerek görmemişti. Bu seferki farklıydı. Sarai ve Lazlo, oyun tablasındaki taşlardı ve bu büyük bir riskti. Eğer tatlı sıcaklıklarını ve fısıltılı arzularını yaşamak istiyorlarsa, bunu ancak itaat ederek kazanabilirlerdi.

O yüzden Sarai'ın ipini hızla çekip kızın Lazlo'nun dudaklarındaki dişlerini ele geçirdi ve ısırdı.

Lazlo, Sarai'ın ağzında çığlık attı. Ani acıyla irkilince kafası kızın alnına çarptı. Dişler mengene gibi dudaklarındaydı, ağzını dolduran kanı hissedebiliyordu. Dişlerine söz geçiremeyen Sarai da beyninin içinde çığlıklar atıyordu.

Bir an için Minya'nın, bir köpeğin kemikten et koparır gibi Lazlo'nun dudağını parçalayacağını sandı.

Sonra küçük kız onu serbest bırakınca Lazlo'yu bırakıp hızla kucağından fırladı. Parçalanan dudaktan akan kan delikanlının çenesine akıyordu. Aynı kan kendi çenesinden de süzülüyordu. Ağzı kan tadıyla dolmuştu, beynindeyse korkunç bir his vardı. Dudağı yaran dişlerin gücü karşısındaki *güçsüzlük* hissi. Kelimelere dökemiyordu ama içinden dehşetle sürekli hayıflanıyordu. Titreyen ellerini Lazlo'ya uzatsa da yine zarar vereceğinden korktuğu için dokunamıyordu. Dahası delikanlının artık dokunmasını *istemeyeceğinden* emindi.

Lazlo elini ağzına götürmüştü. Kan şimdi bileğinden süzülüyordu. Şok içinde kocaman açılan gözleriyle başını kaldırıp

baktığında acı çektiği açıkça görülebiliyordu. Ama delikanlı gözlerini kırpıştırıp acı gözyaşlarını kovduğunda Sarai'ın da dehşet içinde kaldığını fark etti.

"Sorun değil, dert etme," dedi teselli edercesine.

"Nasıl sorun etmem? Seni ısırdım!"

"Senin suçun değil..."

"Ne önemi var? Benim *dişlerimdi*." Sarai elinin tersiyle ağzını sildi. Kıpkırmızı kanı görünce tekrar sarsıldı.

"Yok bir şey," dedi Lazlo dudağına dokunarak. Oysa dokunuşuyla birlikte acıyla irkilmesi gözden kaçacak gibi değildi. "Dudağımı koparsaydın bile yine seninle öpüşmek isterdim."

"Dalga geçme," dedi Sarai titreyerek. "Ya koparsaydım?"

"Koparmadın."

Lazlo elini uzatsa da Sarai geri kaçtı. Delikanlının yanında olduğu her an onu tehlikeye attığı düşüncesiyle artan korkularıyla afallamıştı. Artık başka birinin aletiydi, bir silahtı ve ağzındaki kan tadıyla Minya'nın onu nasıl kullanabileceğini iyice anlamıştı. Küçük kız ona kim bilir neler yaptıracaktı? Yaptıracaklarının hiç sınırı olmayacak mıydı? Düşüncesi bile midesini bulandırıyor, başının dönmesine neden oluyordu. Üstelik küçük kıza direnecek güce sahip olmadığı için utanıyordu.

"Gel buraya," dedi Lazlo tatlı tatlı. "Seni canımı yakmak üzere kullanmak istiyorsa, bunu öpüşmediğimiz zaman da yapabilir. Ve bir söz hakkım varsa, beni öpmeni tercih ederim."

"Öpüşecek durumda değilsin."

Bu doğruydu. Lazlo'nun dudağı acıyla zonkluyordu. Hatta şişmeye başlamıştı. Ama bitsin istemiyordu. Sarai çok uzağındaydı, uzansa dokunamayacağı kadar uzaktı ve kızın masmavi harika çıplaklığı içini yakıyordu. Ellerinde hâlâ teninin hissi vardı. Onu yine kollarına almak istiyordu. "Senden korkmuyorum," dedi.

"Asıl *korkan* benim."

Sarai, tatlı anlarının sona erdiğini biliyordu. Minya *oyunu* tekrar başlatmıştı. O yüzden telaşla fısıldadı. "Lazlo, ne olursa olsun bana söz verdiğini unutma." Ve daha kelimeler ağzından dökülür dökülmez sesi tamamen değişti. Samimiyetsiz bir ahenkle konuşan sese engel olamıyordu. "Tutkularınızı birbirine sürtmeniz bittiyse, galeriye gelin de sohbet edelim."

Minya, bacaklarını sarkıttığı balkondan kalktı. Sarai'ın duyguları artık diğerleri kadar çaresiz ve umutsuzdu. Neyse tam zamanında devreye girmişti. Sanki o ikisi kalplerini çıkarıp bir tabakta birbirlerine ikram ediyorlardı. İnsan bunu *neden* yapardı ki? Anlayamıyordu, hiç de anlayamayacaktı.

Gerinip başını iki yana eğerken küçük zaferinin tadını çıkarıyordu. Savunma kalkanlarının inmesini beklemişti. Bu mükemmeldi. Şimdi içlerini sızlatan arzularıyla yanıp tutuşabilirlerdi. Hal böyleyken birbirleri için yapmayacakları bir şey olabilir miydi? Oyunu kendi kurallarıyla sonuna kadar götürecek, kendi tarzıyla kazanacaktı.

14

Oyun Tablasındaki Taşlar

"Sarai'ın ruhunu asla özgür bırakmayacak, değil mi?" diye soruyordu Yakut. Huysuz ve dalgındı. Kırlangıç'la bahçedeydiler. Kırlangıç çalışıyordu, en azından çalışıyormuş gibi yapıyordu. Yakut ise kıpır kıpırdı. Saniyelerin geçtiğini hissedebiliyorlardı. Sanki zaman olduğu yerde birikiyordu ve biri dokunsa anında dağılacaktı. Eninde sonunda korkulan olacak, bekleme sona erecekti. Kargaşa, çığlıklar ve ölüm...

Kıyamet öncesi çay molası gibiydi. Minya ne yapıyordu? Ne kadar zamanları kalmıştı?

Hayaletler duymasın diye fısıltıyla konuşuyorlardı. "Böyle bir şey yapacağı aklımın ucundan geçmezdi," dedi Kırlangıç. "Ama artık o kadar emin değilim."

"Onda bir terslik var," dedi Yakut dalgınlıkla. "Her zaman bu kadar kötü değildi. Ya da öyle miydi?"

Kırlangıç başını iki yana salladı. Topuklarının üzerine çöktü. Parmakları topraktan kararmıştı. Saçlarını güzelce örmüştü. On altı yaşındaydı ve Yakut da yakında on altısına basacaktı. Cümbüş Tanrısı Ikorok'un kızları olarak üvey kardeş

sayılırlardı. Birbirlerinden çok farklıydılar. Yakut her zaman cesur olmuştu, kolayca sıkılırdı. Söyledikleri, yaptıkları ya da istekleri saman alevi gibiydi, gelip geçerdi. Kırlangıç daha sakindi. İzliyor, diliyor, umutlarını kendine saklıyordu ama tatlılığına rağmen yumuşak yürekli değildi. Daha geçen gün, Yakut'un Minya'ya *sımsıcak sarılmasını* önererek hem Sarai'ı hem de Yakut'u şok etmişti. Tabii ki küçük kızı yakmasını kastetmişti.

Aslında elbette bunu *istememişti* ama Minya'daki karanlığı görmüştü ve olacaklardan endişeleniyordu. Haklıydı da çünkü savaşın eşiğine gelmişlerdi. "Merak ediyorum da..." dedi. "Acaba hayaletler yüzünden mi bu kadar karanlık birine dönüştü? Ruhları arada sırada yakalamasının bizim açımızdan kötü olduğunu düşünüyorduk, zaten sadece yeni yakaladıklarını biliyorduk. Hayaletlerin bize bakmasından *rahatsız* oluyorduk. Onların gözünde kendini görmek çok kötü bir şey."

"Bence değil," diye terslendi Yakut. "Çünkü güzel olduğumu biliyorum."

Ama Kırlangıç bunun göstermelik bir meydan okuma olduğunu biliyordu çünkü Yakut da hayaletlerin bakışlarından rahatsızdı. Hatta anne babaları olmadığını kanıtlamak istercesine zaman içinde hayaletlerle bakışma yarışına girmeyi bile denemişti. "Onca zamandır ne kadar çok hayalet olduğunu fark etmedik bile. Minya'nın *körüklediği* nefretleriyle yüzlerce hayalet."

"Hepsi onun suçu. Ne düşünüyordu ki?"

"Bizi koruduğunu," dedi Kırlangıç. Bu çok açıktı. "Hayatta kalmamız için yaptı."

Yakut yarım bir kahkaha attı. "Böyle söyleyince kulağa onun tarafındaymışsın gibi geliyor."

"Basitleşme," dedi Kırlangıç. Taraf tutmak hem kolaydı hem de faydasızdı. "Hepimiz aynı taraftayız. Minya bile. Aynı tarafta olduğun halde farklı düşünebilirsin."

"Eee, ne *yapacağız?*" diye sordu Yakut.

Ne *yapabilirlerdi* ki? Kırlangıç kederle başını iki yana salladı. Parmaklarını daldırdığında köklerin sımsıkı sarıldığı toprağın nabız gibi hayatla dolu olduğunu hissedebiliyordu. Cansız bedeni yaktıkları çiçek tarhındaydılar. Yakut'un alevleri sıcak ve hızlıydı ama sadece Sarai'ı ve cesedini süsleyen orkideleri küle dönüştürmüştü. Üstlerindeki çardak inanılmaz bir şekilde sağlam kalmıştı. Sadece zeminde cesedin şeklinde küçük bir göçük oluşmuştu ve Kırlangıç bu görüntüyü silmek için otlara büyümelerini söylüyordu.

Bir çiçeğe dokundu. Küçük ve beyazdı. Güçsüzdü, bununla birlikte hâlâ nabzı atıyordu. Birden gizemli bir gücün tek bir yöne aktığını, aktıktan sonra asla geri dönüş olmadığını fark ederek afalladı. Çiçeği kopardı. Gizemli güç hemen solmadı. Tomurcuğun ölmesi birkaç saniye sürdü.

Ölümle yaşamı düşünse de arada başka bir düşünce baş veriyordu. Hain ve sinsi bir düşünceydi. Fark edilmeyi bekliyordu. Kırlangıç birden elindeki çiçeği atıp Yakut'a baktı. Aklına bir şey gelmişti. Kaşları soruyordu.

Aklındakini söyleyince Yakut önce bakakaldı. Sonra gülümsedi.

Ve cevap verdi.

Vahşi, arkasından iki döşeği sürükleyerek tekinsiz kolda yürüyordu. Döşekleri, girmekten hiç hoşlanmadıkları odalardan almıştı. Yatak dışında hiçbir şey olmayan ve hücreden farksız o küçük odalardan. Aslında döşek demek için bin şahit isterdi. Daha çok minder denilebilirdi. Tanrıların dairelerindeki

rahat ve kalın döşeklerle yakından uzaktan alakası yoktu. Bu yüzden iki tane almıştı ama ikisi bile yatak yerine geçmezdi.

Yakut için götürüyordu çünkü onun yatağını kendisi alacaktı. Sonuçta yatağını yakan Yakut'tu. O zaman dert etmemişti. Eh... O sıralarda aptal aptal ortalıkta dolaşıyordu. Sanki aralarında gerçek bir ilişki varmış gibi kızın odasında kalacağını sanmıştı.

Gerçi böyle düşünmüş olması aptallık değildi. Çok fazla ileri gitmemişlerdi. Öyle başlamış olabilirdi ve... Vahşi yaptıklarından hoşlanmıştı. Hem de fazlasıyla hoşlanmıştı. Dahası son derece mantık dışı davranan Yakut'tan *hoşlanması* kendini bile şaşırtmıştı. Neymiş? Onu hiç çıplakken gözetlememiş! Yakut onu bununla suçlamıştı.

Tamam, kızlardan biri banyo yaparken yağmur odasının önünden bir iki kez geçmişti ama asla perdenin arasından içeriye göz atmamıştı. Perde aralık kalmış olsa bile adımlarını yavaşlatmamış, fazla bir şey görmemişti.

Neyse işte hiç terbiyesizlik yapmamıştı ve Yakut buna kızıyordu.

Daha ne istiyordu ki?

Beni istemediği kesin, diye düşündü içinden kederle. "Artık çocuk değiliz ve dudaklarımız var," demişti Yakut, onu baştan çıkarmak için odasına geldiğinde. "Bu yeterli bir neden değil mi?" Aslında Yakut'un *onu* umursadığı yoktu. Vahşi onun için dudaklardan ve kızlardan ayrışmasını sağlayan anatomik farklılıktan başka bir şey değildi. Yakut onu kullanıyordu ve Vahşi bunu dert etmemişti ama şimdi ediyordu ve yeni döşekleri getirmesinin tek nedeni bu değildi.

Seraph'ın sol kolunun omuzla kesiştiği pasajın sonuna geldi. Buradan devasa heykelin göğsü boyunca uzanan galeriyle birleşen geniş hole giriliyordu. Yarı yolda durması ge-

rekti çünkü hayaletler her yerdeydi ve hepsi karşı yönden geliyordu. Onlara doğrudan bakmak hiç hoşuna gitmiyordu. Hayaletlerin gözlerindeki nefreti ve perişanlığı görmek hiç hoş değildi. Yine de kimin kim olduğunu biliyordu. Bunlar sağ koldaki nöbetçilerdi. Hepsi uygun adımla galeriye gidiyordu.

Nedense içi sıkıldı. Minya karşısında belirince daha da kötü hissetti. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Gel de gör," dedi Minya en tatlı sesiyle. "Söz veriyorum, hiç sıkılmayacaksın."

Yakut ve Kırlangıç, hayaletleri bahçede görünce bakıştı. Vahşi gibi onların da içi sıkılmıştı, o yüzden temkinli adımlarla kemerli girişe yöneldiler.

Minya masaya gidip sandalyesine tırmandı. Yerleştikten sonra ayak bileklerini çaprazlayıp artık neredeyse parçalanmaya yüz tutmuş pis kıyafetini düzeltti. Tuhaf bir manzaraydı. Kraliçe edasında bir dilenci...

Hayır, kraliçe değildi. Tanrıçaydı. Hem de en zalimi.

Hayaletlerini bir kenara dizdi. Sayıları odaya sığmayacak kadar çoktu, o yüzden hepsini bitiştirdi. Göz yanılsaması gibiydi ama hayaletler bir iskambil destesi gibi adeta birbirlerinin içine geçiyordu. Sonra koridora doğru açılan bir boşluk yarattı. Böylece Sarai ve Lazlo köşeyi dönüp geldiklerinde Minya'yı kölelerinin tam ortasında gördüler.

"Demek geldiniz," dedi. "Hazır mısınız?"

Hepsi boş gözlerle ona bakıyorlardı. Onu amacından saptırabilecek sözler henüz icat edilmemişti.

Cevap gelmeyince küçük kız başını yana yatırdı. "Hayalet kuş dillerinizi mi yedi?" diye sordu. Ardından Lazlo'ya bakıp burnunu kırıştırdı. "Belki de seninkini Sarai yemiştir."

Lazlo'nun şişen dudağını ve çenesinde kuruyan kanı görünce diğerlerinin gözleri kocaman açıldı. "Seni küçük manyak," diye çıkıştı Yakut.

Lázlo ise sakince cevap verdi. "Dilim sağ salim yerinde. Sana teşekkür etmeliyim. Sanırım daha kötüsü de olabilirdi."

"Güzel bir kuraldır. Her zaman kötüye gidebilir. Ama keyfiniz kaçmasın. Uslu olur dediklerimi yaparsanız..." Rüşvet verircesine adeta cıvıldıyordu. "Siz ikinizi rahat bırakırım, sonra kapalı kapıların ardında istediğinizi yapabilirsiniz."

Uslu olurlarsa mı? Rahat bırakmak mı? Sanki sırf zevkleri için katliamı unutacaklarmış gibi? Sarai midesinin bulandığını hissetti. Minya gerçekten bu kadar sığ mı düşünüyordu? Nefreti aklını başından mı almıştı? Sertçe nefesini saldı. "Pazarlık bu mu? Öldürmene yardım edersek öpüşmemize izin vereceksin, öyle mi?"

"Ah, hayır," dedi Minya. "Ona iyilik denmez. Aslında pazarlık falan yok, şapşal. Yoksa yeterince açık konuşmadım mı?"

Elbette açıkça konuşmuştu. *Dediğim her şeyi yapın, yoksa ruhunu bırakırım.* Gerçekten de pazarlık değil, tehditti.

"Gelin," diye ekledi küçük kız. "Niye öyle kapıda kaldınız?" Sandalyesinde ayağa kalkıp masanın üstünde yürümeye başladı. Ellerini belinde bağlamıştı. Gözlerini ikisinden ayırmıyordu.

Sarai, hayaletlerin açtığı koridorda ilerledi. Yakut'la Kırlangıç da kemerli girişten içeri giriyordu. Arkadan gelen Vahşi'yle birlikte hepsi bir grup oluşturdu. Minya bir kez daha kendisine karşı bir *biz* birliği oluştuğunu hissediyordu. Kendilerinden olanların ölümlerinin intikamını almanın eşiğine gelmişlerdi. Aslında hepsi arkasına dizilmeli, tercih ettikleri bir silahı kuşanmalıydı. Oysa işte karşısında duruyorlardı.

İntikam alamayacak kadar zayıf, yumuşak ve zavallı. Hepsini tokatlayıp kendine getirmek istiyordu.

Boşa geçirilecek zaman yoktu. Beklemeye gerek yoktu. Bakışlarını Lazlo'ya dikti. "Zamanı geldi. Neyin tehlikede olduğunu biliyorsun." Gözleri Sarai'a kayıp geri geldi. "Lafı gevelemeyeceğim."

Aralarındaki kapkara delikten kaçış yoktu. An gelmişti. Lazlo dehşetle sarsıldı. "Bir saniye," derken titriyordu. Kanı ve ruhu birbiriyle yarışıyor, düşünceleri beyninde beyaz kuştan daha hızlı dönüyordu. Masallarda kahramanlar canavarlarla savaşırdı ve hep kazanırlardı ama şu anda kazanmak Lazlo için bir seçenek değildi. Kimseyi öldüremezdi, bir tür kahraman olsaydı ve öldürebilseydi bile işe yaramazdı. Bu canavarı yok etse Sarai'ı da kaybedecekti. Öldürmek bu sorunu çözemezdi. "Konuşabilir miyiz..."

"*Hayır.*" Bu tek kelime masaya vurulan yumruk gibiydi. "*Beni. Hıçkırık'a. Hemen. ŞİMDİ. Götür!*" Minya'nın suratı mosmor kesilmişti, adeta kükrüyordu.

Sarai, Lazlo'nun eline yapıştı. Delikanlının titrediğini hissediyordu. Güç vermek için olduğu kadar ondan güç almak için elini sıktı. O anda neden daha çok korktuğunu kestiremiyordu. Lazlo'nun sözünü tutmasından mı, yoksa tutmamasından mı korkuyordu? *Ah, Tanrılar aşkına.* Keşke oracıkta yok olabilseydi ama bu bile kendi elinde değildi.

Kırlangıç'ın Yakut'u dirseğiyle dürtüp kapıya doğru keskin bir bakış fırlattığını kimse fark etmedi. Yakut'un önce yarım, sonra tam bir adım attıktan sonra eğilerek hayaletlerin arasından sıyrılıp odadan çıktığı da fark edilmedi.

Lazlo kaskatı kesilmişti. Sarai ve Hıçkırık arasında acı bir seçim yapma zorunluluğuyla iki arada bir derede kalmıştı. Oysa... Sarai'a söz verdiğinde seçimini de yapmıştı. *Ne olur-*

sa olsun. Çaresizlik isyanla yarışıyordu. İki yemini kılıçlarını çarpıştırıyordu. Her halükârda kızı kurtarması gerekiyordu.

Ama bunu nasıl yapabilirdi ki?

"Yapamam," dedi boğulurcasına.

Küçük kız inanamıyormuş gibi baktı. Kocaman olmuş gözleri ikisi arasında gidip geliyordu. Nasıl oluyordu da hâlâ kendisine meydan okuyabiliyorlardı? Bütün o aşk ve tutkuyu tehlikeye atabilecekleri aklının ucundan bile geçmemişti. Bu nasıl bir şeydi?

Oyun tahtasındaki taşlar, diye hatırlattı kendine karamsarlıkla ama bu sefer konuşan Sarai oldu.

"Lazlo," diye fısıldadı kız en yumuşak sesiyle. "Fikir değiştirdim. Beni bırakma."

Lazlo dönüp ona baktığında diğerlerininki gibi hayalet gözlerle karşılaşmayı bekliyordu. Ama kızın gözleri kocaman açılmamıştı, gözleri yuvalarında çaresizce dönmüyordu. Tereddütlü ve yumuşak bakışlardı. Mahcup, tatlı ve korku dolu. Sanki zayıf olmak canını yakıyordu ve ruhu için yalvarıyordu. "Sarai?" diye sordu emin olamayarak.

"*Hayır!*" diye bağırıyordu Sarai. Ama içinden bağırdığı için Lazlo'nun onu duyması imkânsızdı. Son söyledikleri kendi sözleri değildi. Ruhu için yalvaran kendisi değildi. Ama ne yüzünde ne de gözlerinde içindeki paniği yansıtabiliyordu. Hayaletler hep doğruyu söylerdi, öyle değil mi? Hep buna inanmışlardı. En azından Minya'nın gücü sınırlı olmalıydı. Ama şimdi Lazlo'nun soran gözlerindeki kafa karışıklığı bugüne kadar inandığı her şeyi yerle bir ediyordu. "Korkuyorum," diye fısıldarken delikanlının elini daha çok sıktı. Oysa bunu *Minya* yapıyordu. "Orası çok soğuk, Lazlo. Korkuyorum."

Lazlo adeta kendiyle savaşıyordu. Yüzündeki bütün hatlar başka bir şey anlatıyordu. Doğru bildikleriyle Minya'nın sinsi

ve kusursuz bir gösteriyle sıraladığı yalanları arasında kalakalmıştı.

"Onun istediğini yap," diye yakardı Sarai. "Benim için yap."

İşte o zaman Lazlo anladı. Midesi bulanıyordu. *Ne olursa olsun*, demişti Sarai. Bunu söylerken kızın ne kadar cesur olduğunu hatırlıyordu. Titreyerek Minya'ya döndü. "Kes şunu," derken kanlı şiş dudağı öfkeyle kıvrılmıştı. "Sarai benden *asla* böyle bir şey istemez." Bu doğruydu. Doğru olduğunu biliyordu. Sarai asla ne olacağı belli olmayan hayalet geleceğini insan hayatının önünde tutmazdı.

Sarai'ın dudaklarından acı dolu bir hıçkırık yükseldi. Yakarışı daha abartılıydı ve ikna edicilikten uzak hıçkırığının tek nedeni Minya'nın işkenceyi uzatmak istemesiydi. Lazlo'nun yemi yutmamış olması önemli değildi. "Beni sevmiyor musun?" diye soruyordu. "Beni kurtarmayacak mısın?"

Bu kelimeler Sarai'ın içini yakıyor, midesini bulandırıyordu çünkü içten içe bir yanıyla bunları söylemek, ne pahasına olursa olsun kurtarılmak için yalvarmak *istiyordu*. İncecik bir ipin ucunda tutuluyordu ve boşluk hissi artarken ödü kopuyordu.

Sarai söylemiş olsa da olmasa da aynı sözler Lazlo'nun iki kalbini parçalıyordu. Gözleri doldu, yaşlar kirpiklerini ıslatırken yanaklarından süzüldü. Öğlen güneşi gözlerinde yeni doğan güneşler gibiydi. Minya'ya doğru bir adım atarken, bir tür akrabalık ya da insanlık bulmak için yüzünü inceliyordu.

Oysa ne bir akrabalık ne de insanlık söz konusuydu.

"Demek öyle?" diye sordu küçük kız. Hem hayret ediyordu, hem de iğrentiyle dolmuştu. "*Onları* kurtarmak için demek *onun* yok olmasına göz yumacaksın?" Kontrolü yitirme ve ipi elinden kaçırma hissiyle huzursuzlanmıştı. Böyle olmaması gerekirdi. Dediklerini yapmaları gerekiyordu.

Lazlo başını iki yana salladı. Bütün bu olanlar tamamen yanlıştı. "Hayır," dedi. "Kimsenin yok olmasını istemiyorum."

Minya dişlerini sıktı. Gözleri kısıldı. "Bunun seçimini sen yapamazsın. Çok basit. Ya Sarai'ı seçersin ve katiller ölür. Ya da katilleri seçersin ve Sarai'ı kaybedersin."

Çocuksu sesi ninni gibiydi. Lazlo, hayatı boyunca ne yaşarsa yaşasın, ne kadar uzun yaşarsa yaşasın bu tınıyı asla aklından silemeyeceğini çok iyi biliyordu. Bu akla kara arasındaki seçim çıldırtıcıydı. Birinin yaşaması için diğerinin ölmesi gerekiyordu. Ama... Minya bunu neden böyle göremiyordu? Katliam yaşanmasa Minya'nın nasıl biri olacağını kimse bilemezdi. İnsanların hayatları için Tanrıkatili'nin bebekleri katlettiği gün küçük kız bugünkü Minya olmuştu. Tanrıkatili gelecekteki tehlikeleri gözeterek onları öldürmüştü, onları tanrı oldukları için öldürmüştü. Minya'nın hâlâ oynadığı oyunun kurallarını o belirlemişti. Şimdi avantaj küçük kızın eline geçmişken kuralları değiştirmek adil miydi?

Minya'nın adalet ve öfkeden ibaret dünyasını anlar gibi oldu. Başkalarının nefretiyle şekillenen küçük kızdan daha iyi olmasını bekleyebilir miydi? Cevabın ne olduğunu biliyordu ama yine de denemesi gerekiyordu. "Bu iş burada son bulabilir. Sadece vazgeç. Bizler katil değiliz." Sarai'a sarılıp Minya'ya konuştu. "Sen de katil değilsin."

İşte söylemişti. Bir an için küçük kızın gözlerinde bir dalgalanma gördüğünü sandı. Sanki o saniyede irkilmişti ama hemen ardından kendini toparlayıp omuzlarını dikti. Bakışları her zamankinden daha karanlıktı. "Ne olduğumu bilemezsin. Açık konuşalım. Beni ret mi ediyorsun? Bir daha sormayacağım."

"Ben... ben..."

Lazlo devamını getiremedi. Söz vermiş olsa da olmasa da Sarai'ın kaderini belirleyecek sözleri söyleyemezdi. Dönüp ona baktı. Kızın kocaman gözleri gökyüzü kadar maviydi, bal kızılı kirpiklerinde gözyaşları tomurcuklanmıştı. O masumdu ve Minya haklıydı. Eril-Fane de dahil olmak üzere Hıçkırık suçluydu. Neden Sarai onların hayatının bedelini ruhuyla ödeyecekti ki?

Sarai, "Seni seviyorum," diye fısıldadığında artık hiçbir şey düşünemiyordu. Bu kelimeleri daha önce hayatı boyunca kimse söylememişti. Rasalas'ı çağırdığının farkında bile değildi ama yaratık bahçeden gelmiş, metal kanatlarını açarak yanında duruyordu. Minya masanın üstünden zafer edasıyla inip babasının canavarına bindi. Hıçkırık'a uçmaya hazırdı.

Çoğu seçim kendiliğinden yapılırdı.

Ve çoğu kader, karar veremeyenlerin kararıyla gerçekleşirdi.

Seni ikna etmenin bir yolunu bulacak, diye uyarmıştı Sarai. Şimdi Minya'nın bunu gerçekten de başardığını görünce içinde bir sürü duygu savaşıyordu. Umutsuzluk, *rahatlama*, kendinden nefret... Hâlâ küçük kızın kontrolünde olduğu için bir şey yapamıyor, hiçbir şey söyleyemiyordu ama en kötüsü içindeki sinsi bir yanının çaresiz durumu onu rahatlatıyordu çünkü savaşması gerekmeyecekti.

Son isteyebileceği şey kendi şuuru için savaşmaktı.

Kendine her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalıştı. Şehir boşalmıştı. Halk güvendeydi ve Tizerkane savaşçıları kendi başlarının çaresine bakabilirdi.

Ama bunların yalan olduğunu kendisi de biliyordu. İki kalbiyle birlikte bu yalanlarla, çürüyen bir erik gibi kokuşuyordu. Lazlo da perişan olacaktı. Hıçkırık'ın zarar görmesi onu mahvedecekti ve bunları görmek istemiyordu. Yine de

Minya'nın buna izin vermeyeceğini biliyordu. Sarai, her şey bittikten sonra bile küçük kızın kanlı dişleri olan ve görünmez bağlardan bir türlü kurtulamayan kuklası olarak kalacaktı.

Lazlo, "Ben de seni seviyorum," dedi. Karşısındaki Sarai ve ölüm olmasına rağmen onu konuşturanın Minya olduğunu bildiği için bunu söylemesi son derece tuhaftı. Eğilip dudağının sağlam yanıyla kızın dudaklarına dokundu, yanağını yanağına dayadı. Çenesi sert, teni sıcaktı. Belli belirsiz titriyordu. Sarai sandal ağacı kokusunu içine çekerken, Tanrıkatili'nin evinde onu güvelerinin gözünden ilk gördüğü geceyi hatırladı. İlk başta serseri olduğunu düşünmüştü. Şimdiyse böyle düşündüğüne hayret ediyordu. Zaten onunla birlikteyken birçok kez hayrete düşmüştü ama aklı nedense hep başka bir yere gidiyordu. Hayatının son dakikasına. Şehri sarsan patlamadan hemen önceydi. Karanlığın çöktüğü sessiz sokaklar tenhaydı. Lazlo, Hıçkırık'ta yürüyordu. Sarai, bileğine tüneyen bir güvesiyle yanındaydı. Olacaklar hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

Şimdi düşününce komik geliyordu. Başta neden yaptığını da bilmiyordu. Ama sonra tuhaf bir ürperti her yanını sarmıştı.

Daha önce hiç uyanık birinin zihnine girmemişti. Küçük bir kızken gücünü sınıyor, deneyerek öğreniyordu. Şuuru açık zihinlerin ona kapalı olduğunu böyle öğrenmişti. O gece de öyle olmuştu. Güvesi gece sessizliğinde yürüyen delikanlının bileğindeydi ama onun zihnine giremiyordu. Lazlo'nun ne düşündüğünü bilmiyordu.

Oysa *duygularını* sezebilmişti. Güvesi delikanlının tenindeyken Sarai neredeyse bilincin kapısına dayanmış gibi hissetmişti. Ve duygular, tıpkı bir duvarın ardındaki müzik gibi güçlü bir şekilde kendini hissettirebiliyordu. Şimdi de yanak

yanağa dururken, aynı duygu senfonisini hissedebiliyordu. Akortsuz, hüzünlü, çaresiz, kendinden emin olmayan ve *esrik*.

Sarai, Minya'nın yapmacık sözlerinden başka bir şey söyleyemiyordu ama duyguları ve düşünceleri özgürdü. Yanağını iyice bastırdığında delikanlının kirli sakalı tenine battı. Ve aynı anda içindeki esrik müziği aktardı. En azından bunu yapabildiğini umuyordu.

Beyninde bir rüzgâr uluyor, bıçaklardan bir fırtına kana bulanmış bir hortumla birlikte tek bir kelimeye dönüşüyordu. *HAYIR!*

Lazlo gerildi. Hissetmiş miydi? Gerçek olabilir miydi? Delikanlı geri çekilip gözlerinin içine baktı. Sarai onu yine kendine çekmek istiyordu. Gözleri özgür değildi. Minya, zannettiklerinden çok daha fazlasıyla hayaletlere sahip oluyordu. O yüzden Lazlo ancak Minya'nın istediği kadarını görebilirdi. Delikanlı düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. Sonra gözleri bir şeyleri kavrayarak kararda ve Minya'ya dönüp ağzında çakıl taşları çiğniyormuş gibi, "Seni Hıçkırık'a götüremem," dedi. "Bir söz verdim."

Minya bundan hiç mutlu olmadı.

15

Kıyametten Önce Çay Molası

Galeriden çıktığı anda Yakut sağ koldaki odasına koşup hiç durmadan içeri daldığı için perde yerinden koptu. Hızla kumaştan kurtularak bir zamanlar Unutma Tanrıçası Letha'ya ait olan giyinme odasına girdi. Beş saniye bile kalmadan yine koşarak koridora çıktı ve galeriyi dolduran hayaletlerin arasından kimseye çaktırmadan geri döndü.

Bu sefer iki Ellen'ın elleriyle ağızlarını kapatmış halde durdukları mutfak kapısından girmişti. Kadınların korku dolu gözleri yaşlarla dolmuş, kocaman açılmıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu abartılı bir fısıltıyla ama Lazlo'nun sözleri, sorusunu yuttu. "Söz verdim," diyordu delikanlı, öfkeden kuduruyormuş gibi görünen Minya'ya.

"Sözünden dön o zaman," diye tısladı küçük kız dişlerinin arasından.

Lazlo bir şey demedi. Sarai'a sımsıkı sarılırken acıyla başını iki yana salladı.

Yakut, odanın karşı tarafındaki Kırlangıç'la göz göze geldi. Kardeşinin rengi atmıştı, paniklemenin eşiğindeydi, acele

etmesini istediği her halinden belliydi. Bunun üzerine Küçük Ellen'a dönüp...

Gerçekten *gülünçtü*. Kulağa nasıl geldiğinin farkındaydı. Duyanlar olan biteni hiç umursamadığını sanırdı. "Ellen," dedi. "Çay mı içsek?"

İki Ellen birden ona bakakaldı. Gözlerindeki korku bir anda şaşkınlığa dönüşmüştü. "Çay mı?" diye sordu Koca Ellen.

Dudaklarını yalayan Yakut iyice pervasızlığına büründü. "Ne yani?" dedi kendini savunurcasına. "Susayamaz mıyız?" Oysa iki kalbi birden deli gibi atıyordu. Sırtından bir damla terin süzüldüğünü hissetti. "Çay asla kötü bir fikir değildir. Siz de hep böyle demez misiniz?"

"Eh, az önce bir atasözünü çürüttün," diye yanıtladı Koca Ellen. Küçük Ellen ise sadece, "*Ah!*" diyerek nefesini tuttu.

Nefesini tutmasının nedeni çay değildi. O sırada Yakut, Sarai'ın yok olduğunu gördü. Lazlo havaya sarılıyordu.

Çok geç, diye geçirdi içinden. Aklını kaçıracak gibi oluyordu. Çok geç. Ama vazgeçemezdi. Başka ne yapabilirdi ki? "Aman, çayı kendim yaparım," diyerek iki Ellen'ı itip geri çıktı.

Sarai oradaydı, bir saniye sonra yoktu. Bedeni vardı, bir saniye sonra yok oluvermişti. Onu dünyaya bağlayan incecik bağ bir anda gevşeyivermişti.

Lazlo için yine her şey *sathaz* kıvamındaydı. Kolları boştu, boşluğu sarıyordu. Az önce Sarai'ın bütün tatlılığı ve yumuşaklığıyla durduğu yerde şimdi sadece hava vardı. Onu bulmak için eliyle havayı yokladı ama ortalıkta yoktu. Sarai gitmişti. "Hayır!" Tek bir kelime beyninde bütün korkunçluğuyla yankılanıyordu. Delirmiş gibi Minya'ya döndü.

"Umarım vedalaşmışsınızdır!" diye çığlık attı Minya. Suratı morarmıştı, sesi kulak tırmalıyordu. İçlerinden biri müzik hissetse bile aklına *esriklik* asla gelmezdi. Ona göre hepsi Lazlo'nun suçuydu. Minya'yı buna o zorlamıştı ve cezalandırılması gerekiyordu.

"Onu geri getir!" diye hırladı Lazlo.

"*Sen* getir! Ne yapman gerektiğini biliyorsun!"

Lazlo, küçük kızın sesindeki yakarışı duyacak halde değildi. O korkunç *HAYIR!* kelimesi adeta bir hortum gibi bütün beynini darmadağın ediyordu. Bu da nereden çıkmıştı? Diğerleri hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve Sarai gitmişti.

Sarai öylece gidivermişti.

Minya hâlâ Rasalas'ın üstündeydi. Metal altında kaydığı halde zorlanarak ayağa kalkıp masaya sıçramaya hazırlandı ama canavar metal pençesiyle yolunu keserek küçük kızı yere attı. Lazlo hemen tepesine dikilip eski püskü kıyafetlerinden tutup yukarı çekti ve önünde sallandırdı. Minya ayaklarını boşlukta sallarken gözlerinin içine bakıyordu.

Hayalet ordusu etraflarını sardı. Minya'nın iradesiyle hepsini harekete geçirdiği görülebiliyordu. Hayaletler rüzgârdaki otlar gibiydi. Sıra sıra bıçaklarını, et kancalarını ve satırlarını havaya kaldırdıklarında yeni bilenmiş metaller adeta parlıyordu. İki Ellen bile silahlarına davranmışlardı. Elleri kalkarken gözleri dehşetle kocaman açılıyordu. Sonunda herkes elindekini fırlattı.

Bıçaklar uçtu. Biri çığlık attı.

Lazlo umursamıyordu. Gözünü Minya'dan ayırmadı. Mesartiyum metali anında tepki verdi. Duvarda bir dalgalanma oldu. Mıknatıs gibiydi. Sihir gibiydi. Odanın her yerinde hayaletlerin fırlattığı silahlar tıngırdayarak yere düşüyor, gümüş mavi metalle buluşuyordu.

Bıçaklardan biri duvara çarptı. Ama düşmek yerine oraya saplanıp kaldı. Düşen diğer silahlar da kabzalarına kadar yere gömülüyordu. Hepsi saniyeler içinde olmuştu. Minya'nın sıra dışı silahlara sahip hayalet ordusu cephanesiz kalmıştı. Yani herkes öyle sanmıştı. Ama hayaletler şimdi tırnaklarını çıkarıyor, dişlerini gösteriyordu. Tırnaklar pençeye dönüştü, dişler uzadı.

Lazlo bunu da görmedi. Gözleri hâlâ Minya'daydı. "Beni dinle," dedi bütün sertliğiyle. Kendi sesini tanımakta zorlanıyordu. "Bir şeyi düşünmeyi unuttun. *Seni hayatta tutan tek şey Sarai.* Ruhunu bıraktıysan, tanrılar yardımcın olsun. Seni bitiririm."

Sığ nefeslerin arasında hırıldayan kelimeleri adeta Rasalas'ın boğazından fırlıyordu. Bakışırlarken öfke öfkeyle, irade iradeyle çarpışıyordu.

Bununla birlikte Minya beyninin derinliklerinde, Lazlo'nun tehdidinde bir fırsat görebiliyordu. Delikanlının söylediği doğruydu. Sarai'ın ruhunu dengede tutmalı ama kendine saklamalıydı çünkü tehdidin gerçekleşmesi durumunda Sarai da gitmiş olacaktı.

Vazgeçmesi için iyi bir neden vardı, dahası iki kalbi birden fırsatı değerlendirmek için can atıyordu ama... yapamazdı. İradesi ölen iki düzine bebeğin çığlıklarıyla bilenen ve suya değdiğinde tıslayan kordan bir kılıç gibiydi. Şimdi pes ederse her şeyi kaybeder, bir hiç olurdu. Sarai'ı öldüreceğine inanmazlarsa... bir daha sözünü kim dinlerdi? Sadece oyunda yenilmeyecekti, sonrası da baştan yenilgilerle dolu olacaktı. Pes etmesi gereken Lazlo'ydu. Yüzünü ekşitirken küçük dişlerini gösterdi. Bir katil olmadığını söyleyen Lazlo'nun kendisiydi. Buna güvenmek zorundaydı. "Elinden geleni ardına koyma, *ağabey*," diye hırlarken, delikanlının zaten en kötüsünü yaptığının farkındaydı.

Lazlo'nun elinden geleni ardına koymaması gerçekten de *buraya* kadardı. Küçük kızın canını yakamazdı. Gözlerindeki öfke kaybolmuştu, kasları şaşırtıcı bir şekilde gevşemişti. Stresini saklayamıyordu. Gözlerinden her şey okunabiliyordu. Kimseye zarar veremezdi.

Öte yandan, onu bir gün savaşçı yapmaya ant içmiş Tizerkane arkadaşı Ruza aklına geliyordu. Eh, küçük kızın silkinerek elinden kurtulduğunu görse herhalde ondan iğrenirdi.

"Onu kurtarmanın tek bir yolu var," diyordu Minya.

Lazlo boğulduğunu hissetti. Minya içini okumuştu. İyi de Sarai neredeydi? Hâlâ kurtarılabilecek bir yerde miydi? *Lütfen*, diye geçirdi içinden. Dua gibiydi ama kime dua ediyordu? Serafim bir zamanlar gerçek olabilirdi ama şu anda onu dinledikleri anlamına gelmezdi bu.

Lazlo bir şeyden emindi. Yıldızların süslediği koca evrende duaları duyan kimse yoktu.

O sırada içini kemiren bir panikle iki Ellen'ın Minya'nın ardında durduğunu fark etti. Diğer hayaletler gibi kaskatı kesilmişlerdi ama gözleri delirmiş gibi yuvalarında dönüyordu. İki hayalet kadın ellerini dua eder gibi önlerinde birleştirmişti. Yüzlerinden çaresizlik akıyordu. Göz göze geldiklerinde Koca Ellen, "*Lütfen*," dedi.

Diken kadar küçük ve sivri bir düşünce beynini yaktı. Bu mümkün müydü? Minya içten içe ondan kendisini durdurmasını mı *istiyordu?* İyi de bunu nasıl yapacaktı?

Minya asla pes etmez, demişti Sarai. *Asla. Pes edebileceğini sanmıyorum.*

Küçük kız pes edemiyordu. Katliam onu böyle biri yapmıştı. Pes etmek ölüm demekti. Pes etmek, kanların içinde yatan bebeklerin cansız bedenleriydi.

Lazlo'nun beyninde çarklar dönüyor, düşünceleri oradan oraya sıçrıyordu. Sarai'a kavuşabilmek, yalnız kalmaması için ona yine sarılabilmek için ruhunun çekildiğini hissedebiliyordu. Ama kıza kavuşamazdı. Bir yolunu bulursa bu ancak Minya'nın izniyle gerçekleşecekti.

"Onu buraya getireceğim," deyiverdi. "Eril-Fane'yi buraya getireceğim."

Minya'nın gözleri kısıldı. Bir şey demeden devamını getirmesini bekledi.

Lazlo dudaklarını yaladı. Sonunda küçük kızın kendisini dinlemesini sağlamıştı. İkna edilmeyi bekliyordu. Lazlo bundan emin olamazdı ama yanılıyorsa hiç umut yoktu. "Onu sana getireceğim," derken zaman kazanmaya, Sarai'ı tehlikeden uzak tutmaya, başka bir yol bulmaya çalışıyordu. Sözlerinde ciddi değildi. Ama başka yolu kalmazsa belki yapmak zorunda kalabilirdi. Midesi bulanıyordu. Ruhları kurban eden bir *kahraman* mı olacaktı?

"Yap," dedi Minya.

Elini sallamasıyla birlikte Sarai yeniden şekil buldu. Önce bulanık bir gölgeden ibaretti, sonra yavaş yavaş gözyuvaları belirdi. Dudakları sessiz bir çığlıkla açılmıştı. Dakikalar boyunca yeniden şekillenmenin etkisiyle dalgalandı. İçi hâlâ üşüyordu. Ardından yere yığılırken Lazlo ona koştu. Minya haricinde hepsi kıza koşuyordu. Küçük kız pislik içindeki minyatür bir tanrıça olarak öylece duruyordu. Kimse parmaklarının avucundaki hareketlerini fark etmedi. Sanki Sarai'ı tutan bağları terli elinden kaçırmamak için uğraşıyordu.

Sarai'ı kaybederse, her şeyi kaybederdi.

O sırada Yakut tepsiyle geri döndü. Fincanlar tıngırdıyordu. Masaya bıraktığında sarsıntıdan çaylar taştı. Sesindeki

gerginliği sadece Kırlangıç anlayabiliyordu. Hiçbir şey olmamış gibi, "Çay isteyen?" diye sordu.

Çay.

Gerçekten gülünçtü. Bahçede bunu düşünürken aklı neredeydi acaba? Minya'nın gazabını beklerken kıyamet öncesi bir çay molasıyla mı ortamı yumuşatacaktı? Eh, işte bayağı bayağı çay yapmıştı. Kimse çevresinde olan bitene kulak tıkayıp Yakut gibi olanları umursamadan saçma sapan konuşamazdı. Yine de Vahşi ona sanki omuzlarının üstünde ikinci bir baş çıkmış gibi bakıyordu. Lazlo ise onu duymadı bile. Titreyen Sarai'a sarılmış, "Tamam, seni tuttum," diye mırıldanıyordu.

Minya'ya gelince... Sunulan fincana gözünün ucuyla baktı. Sonra tek bir kelime etmeden aldı. Doğru dürüst düşünemiyordu. Sarai'ı neredeyse gönderiyordu. *Oysa her şeyi onlar için yaptım*, diye geçiriyordu içinden, yüzündeki öfkeden anlaşılmasa da. "Beni Tanrıkatili'ne götür," derken tek derdi, beyninin içindeki sesleri susturmaktı.

Lazlo çenesini sıkıp ona baktı.

Küçük kız çay fincanını şerefe kaldırıyordu. "İntikama," dedi cam gibi tiz bir sesle, ardından fincanı başına dikti.

Yakut onu seyrediyordu. Kırlangıç onu seyrediyordu. İki kız da nefeslerini tutmuştu. Emin olamıyorlardı. Unutma Tanrıçası'nın odasında kalan biri, komodinin üstünde tuttuğu yeşil renkli küçük cam şişedeki iksirin en azından bir kez tadına bakmıştı. Ve şimdi tek yapabildikleri *umut* etmekti.

Minya çayı bir yudumda içti. Susamıştı. Çay sıcak değildi. Aslında çay bile değildi. Her zamanki çaylarıyla alakası yoktu. Çay yıllar önce bitmişti. O yüzden demledikleri bitkilere çay diyorlardı ama bu başkaydı. Oda sıcaklığında ekşimsi bir şey içmişti. Yakut'a kınarcasına bakarken gözlerinde hiç kuşku yoktu. "Bu içtiğim en kötü çay."

Ve aynı anda gözleri bulandı. Dizleri boşalıyordu. Yalpalarken şaşkındı. Elindeki fincanı düşürdü.

Sonra kendisi de düştü.

Hem canavar hem kurtarıcı, hem kardeş hem işkenceci küçük Minya, uzun mesartiyum masanın üstüne yayılırken zaman sanki yavaşlamıştı.

KAKTÜS TEAM

BÖLÜM II

astral (as-tı-ral) *sıfat*

Yıldızlardan gelen ya da yıldızlarla akrabalığı olan.

İsim: Nadir bir Mesarthim gücü;
Ruhun ya da bilincin bedenden ayrılıp özgürce dolaşması.

16

Yıldızlardan

Tanrımetaline izinsiz dokunmanın cezası ölümdü. Bunu herkes biliyordu. Eşekarısı şeklindeki gemiye yaklaşan köy çocukları da biliyordu. Dokunmak akıllarının ucundan bile geçmezdi ama kimin daha yaklaşabileceğine, hele Hizmetkârlar, Kora ve Nova'yla içeride gözden kaybolduktan sonra kimin geminin gölgesine dokunabileceğine dair birbirlerini kışkırtıyorlardı.

Köydekilerden bazıları Nyoka'nın kızlarının ilk test hakkına sahip olduğunu düşünüyordu. Diğerleri söyleniyordu. Farkında olmasalar da onlara göz koyan Shergesh dahil köyün bütün adamları haksızlık olduğunu düşünerek içten içe köpürüyorlardı. Gökten gelen yabancılar kızları alıp götürecekti. Elbette, başka bir Rieva'lının Hizmetkâr yapılması büyük bir onur olacaktı ama neden genç bir delikanlıyı seçmiyorlardı ki? Köyde bir sürü genç adam vardı, hepsi yaşlıların hanımlarına iç geçiriyordu, eh hal böyle olunca da sürüden birinin eksilmesi hiç fena olmazdı. Üstelik sadece bir değil, iki kızın birden eksikliği daha fazla hissedilecekti. Rieva'da hayat

özellikle kadınlar için zordu. O yüzden evli olanlarına kuma getirmek âdettendi.

Etrafta dolaşıp dedikodu yaparken bile toplanan kalabalık gözünü gemiden ayırmıyordu. Testin zaman aldığını biliyorlardı ama sadece birkaç dakika sonra eşekarısının belindeki kapı açılınca hepsi şaşkınlığa düştü.

Gözlerini hırsla kısan Skoyë ise üvey kızlarının bu kadar çabuk reddedilmesinin zaferini yaşıyordu. Reddedilmiş olmalıydılar. Başka ne olabilirdi ki? Güçlü bir yetenekleri olsa zaman alırdı. Ama kapıdan kızlar çıkmadı. Beyaz saçlarını ip gibi örmüş hizmetçi, kollarını kaskatı öne uzatmış, suratında bir iğrentiyle uul derisinden yapılan anorakları kendinden uzak tutuyordu. Giysileri çöp gibi fırlattı, bunları kürklü yün kazaklar ve son olarak kızların botları takip etti.

Kapı kapandığında köylüler gözlerini giysi yığınından alamıyordu. Giysileri buradaysa Kora ve Nova şu anda ne giyiyordu?

"Yanlarında bir kadın var," dedi babaları Zyak, kızların başlık paraları düşmesin diye.

Shergesh yere tükürüp kollarını göğsünde kavuşturdu. Zvak'ın istediği para abartılıydı ve şu anda bir fırsat doğmuştu. "Ne önemi var? Onlar Aqa'dan. Hikâyeleri duydun."

Şu ahlaksız hikâyeler, evet. Dedikoduları balıkçı tekneleri taşıyordu ve söylenenler adadaki yavan hayatın tuzu biberi gibiydi. Rieva'daki dedikodu malzemeleri başkenttekilerle yarışamazdı bile.

"Onlar iyi kızlar," dedi Zyak. Kora ve Nova bunu duysa şaşırırlardı. Ama hemen ardından söyledikleri şaşırtıcı değildi. "Dişleri ve ayak parmakları yerlerinde. Kendini şanslı saymalısın, moruk."

Yaşlı adam ikna olmasa da homurdanarak üstelemedi. Dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Zyak onurlu bir adam-

dı ve başkasının teklifini kabul etmiyordu. Canını sıkmak istemezdi.

"Neyse," dedi Zyak. "Mesarthim onları isterse benim için hava hoş. En azından pazarlık yapmıyorlar." Tabii ki işini çok iyi biliyordu. Eski karısını aldıklarında verdikleri parayla yeni bir kızak ve bir fırın almıştı. İki tulum da içki.

"İsimler," dedi Hizmetkâr kadın Solvay. O da Rieva gibi ücra bir çölde bulunmuştu. Dahası böylesi bir arayışta seçilmemiş, hiçliğin ortasından alınmıştı.

Çıplaklıklarını kollarıyla kapatan Kora ve Nova sessizdi. Üstlerinde sadece iç çamaşırları ve çorapları kalmıştı. Leş uul kokusundan kurtulmak, kıyafetlerden kurtulmak kadar kolay değildi. Geminin içini adeta bir varlık gibi dolduran koku, Hizmetkârların ekşiyen suratlarından okunabiliyordu. Önce Nova cevap verdi. "Novali," dedikten sonra duraksadı. Tam adı Novali Zyak*vasa* idi. Yani Zyak'ın *kızı*. Evlenince Rieva'lı kızların soyadları değişir, *-vasa* yerine kocanın ismiyle birlikte karı anlamına gelen *-ikai* eki gelirdi. Nova bunların hiçbirini istemiyordu. O yüzden, "Nyoka*vasa*," demeyi tercih etti. Özellikle bugün annesinin kızı olmaktan başka bir şey istemiyordu.

Solvay ismi yazdıktan sonra Kora'ya baktı.

"Korako... Nyokavasa," derken Kora kardeşine yan gözle bir bakış attı. İmparatorluk belgelerinde babalarının ismiyle kayıtlı olmayacaklarını bilmek asice bir zevk veriyordu.

"Nyoka," dedi Solvay. "Bu annenizin adı değil mi? Hizmetkârdı?"

Kızlar başlarıyla onayladı. "Onu tanıyor musunuz?" diye soruverdi Nova. Ama kadın başını iki yana sallayınca hayal kırıklığını yutmak zorunda kaldı. Kora'yla birlikte sakin kal-

maya çalışıyorlardı ama kalpleri deli gibi atıyordu. Dışarıda eşekarısı şeklindeki geminin gölgesiyle oynayan çocuklardan bile şaşkındılar. Bunu herkesten çok hayal etmişlerdi ve kendileri dahil hiç kimse kaderlerinin bu olabileceğine asla ihtimal vermemişti. Mesarthim Hizmetkârlarının tanrımetalinden yapılmış incecik taçlarına bakıyorlardı. Hizmetkâr tacı. Tanrımetalinin verdiği güçler bu taç sayesinde aktive oluyordu ve basit olsa da Mesaret Dünyasının en bilinen güç sembolüydü. Kora ve Nova, hayatları boyunca bunlardan birini takmayı hayal etmişti.

Öte yandan nalbantta taç yerine karmaşık desenlerle işlenmiş ve bilekten dirseğe kadar kollarını kaplayan bileklikler vardı. Tanrımetalinin savurganca kullanılması adamın ne kadar önemli biri olduğunu gösteriyordu. Nalbantlar, imparatorluktan hizmetleri ve savaştaki başarıları karşılığında ödül olarak tanrımetali alırdı. Her yeni başarıyla gemileri büyürdü. Gemi ne kadar büyükse kaptanı o kadar rütbeli olurdu. Eşekarısı büyüklüğündeki gemiye bakılırsa nalbant ya rütbesizdi ya da kariyerinin henüz başındaydı.

"Annenizin yeteneği neydi?" diye sordu uzun boylu telepat. Kafasını kazıyan adamın adı Ren'di.

"Şok dalgaları," diye yanıtladı Nova.

"On altı magnitüd büyüklüğünde," diye ekledi Kora. Hizmetkârların gözlerinin kocaman açıldığını görünce ikisinin de göğsü gururla kabardı. Etkilenmişlerdi. Nasıl etkilenmesinler? *Kaçı* on altıydı? Magnitüd büyüklüğü yirmiye kadar gidiyordu ama on sekiz ve üstü büyüklüğündeki güçler tarihte sayılıydı. Pratikte on altı, olabilecek en iyisiydi. Dahası magnitüd genetikti, yani...

"Enteresan," dedi beyaz saçlı Mesarthim Antal. Hâlâ giysilerden eline bulaşan pis kokudan kurtulmaya çalışı-

yordu. Kızlar onun saçlarına merakla bakıyordu. Ne kadar çok, ne kadar beyazdı! Yaşlı görünmüyordu ama öte yandan Mesarthim yaşlanmazdı. Tanrımetalinin yan etkilerinden biri uzun ömür, hatta belki ölümsüzlüktü, o yüzden adamın yaşını anlamak mümkün değildi.

"Bakalım neler yapabiliyorsunuz?" dedi Solvay. Sonra nalbanda döndü.

Adam henüz konuşmamıştı, öylece duvara yaslanmış onları izliyordu. Tembel duruşuna rağmen gözleri keskindi. Dördü arasında pis kokulu kıyafetlerinden kurtulduktan sonra kızlarla bir tek o ilgilenmişti. Kora ve Nova çıplaklıklarından utanırken, adam bembeyaz bacaklarını, omuzlarını, incecik damarların göründüğü gencecik göğüslerini ve karınlarını süzüyordu. Sanki iç çamaşırları ve vücutlarını olduğunca kapatmaya çalıştıkları kolları umurunda bile değildi.

"Skathis?" dedi Solvay ama adam cevap vermeden arsızca kızları süzmeye devam etti. Sonra diğerlerinin onu beklediğinden haberi yokmuş gibi dönüp baktığında kaşlarını çattı. "Başlayalım mı?" diyordu kadın, sesinde belli belirsiz bir hırçınlık ve hatta bir parça uyarırcasına.

"Tabii ki." Skathis, kız kardeşlere baktı. "Bakalım *maviyken* nasıl görünüyorsunuz?"

Ve bu sözlerle birlikte kızların en büyük hayali Skathis'in ağzında kirlendi. Kendilerini iyice çıplak hissederken Kora ve Nova artık adamın bakışları altında daha da geriliyorlardı.

Skathis, Kora'ya bir şey fırlattı. Avucunda sakladığı top şaşkınlıkla irkilmesine neden olsa da hemen yakaladığı bir kartopuydu. O kadar sertti ki insanın canını yakardı. Dahası Kora topu yakalamadan önce bunun tanrımetali olduğunu fark etti. Elinin acıyacağını düşündü ama metal eline jöle gibi çarpıp koluna yapıştı. Kora'yı yakalayan *adeta* top olmuştu.

Cildine yayılan metal hiç canını yakmıyordu. Yere damlamadan altın varak gibi incecik vücuduna yayılıyordu ama parmak uçlarından bileklerine ve dirseğine yayılarak aynadan yapılmış gibi görünen şeffaf eldiven mavi renkliydi. Bir an için hayretle elini çevirip, parmaklarını ve bileğini oynattı. Metal ikinci bir deri gibi eliyle birlikte hareket ediyordu.

İşte o sırada son derece alçak titreşimi hissetti.

Başta metal sadece elinde ve bileğindeydi ama sonra yayılmaya başladı. Mavilik bir eldivenden fazlasına dönüşüp tenini değiştirirken Kora çıplaklığını bile unutmuştu. Omzuna doğru iplikler halinde yayılırken metal fırtına bulutları ya da uul eti gibi grileşti. Artık titreşimi dudaklarında ve dişlerinde hissedebiliyordu.

Nova, kardeşinin önce gri renge boyanıp sonunda Mesarthim mavisine dönüşümünü izledi. Mükemmeldi. Bunu defalarca hayal etmişti. İkisi de mavi olacak, özgür kalacak, buralardan çok uzaklara gideceklerdi. İşte hayali gerçekleşiyordu. Gözleri doldu. Sonunda oluyordu.

İçten içe hep yeteneklerinin annelerininki kadar güçlü olacağına inanmışlardı. Ne olacaklarını umut etmek daha zordu. Elemental, empat, telepat, şekil-değiştiren, kâhin, şifacı, hava-cadısı, savaşçı? Bir türlü karar veremezlerdi. Özellikle Nova tam bir maymun iştahlıydı. Tabii nalbant yeteneklerin imparatoruydu, hatta imparatorun kendisi bile bir nalbanttı ama Kora ve Nova ne kadar nadir bir yetenek olduğunu bildiğinden bunu hayal bile etmemişti. Son zamanlarda köydeki adamlar onlara kurbanlık koyun gibi bakmaya başladığında Kora daha çok görünmez olmaya meraklıydı.

"Ben kör etmeyi tercih ederdim," demişti Nova. "Adamlar hayvanlık yapıyorsa neden ben görünmez oluyormuşum?"

İşte bekledikleri an gelmişti. Gerilim dayanılacak gibi değildi. Yetenekleri uyandığında ne olacaklardı? İmparatorluğa nasıl bir güçle hizmet edeceklerdi?

Titreşim artık Kora'nın damarlarındaydı. Bütün vücudu kaplandığında sanki metal teninin yerine geçiyor, kalbine, gözlerinin arkasına, dizlerinin içine, karın boşluğuna dokunuyordu.

Birden zihninde bir varlık hissetti. Aşina olduğu bir his olsa da şaşkınlıkla irkildi. Kısa bir süre önce dışarıdayken Nova içinden onları görmelerini dilemişti ve telepat olan Ren zihinlerine dokunmuştu. Adam şimdi Kora'nın zihnindeydi.

Düşünme, dedi adam beyninin içinde. *Merak etme. Sadece hisset.*

Sadece... tenimde bir titreşim hissediyorum, diye geçirdi içinden Kora. Adamın onu duyup duymayacağını merak ediyordu.

Duymuştu. *Fiziksel eşik. Daha derine in. Yeteneklerimiz içimizde gömülü.*

Kora onun dediğini yapmaya çalıştı. Gözlerini yumup içine baktığı gözler hayal etti.

Nova, kız kardeşinin gözkapaklarındaki ipeksi gök mavisiyle derisini kaplayan daha koyu maviliğe hayranlıkla bakıyordu. Kora bu haliyle çok güzeldi, hatta iç çamaşırlarına rağmen kraliçelere benziyordu. Tanrımetalinden eldiveni zarafetin simgesiydi, bembeyaz tenine dökülen yumuşacık saçları bile şimdi mavi teninde göz alıcı bir tezatlık yaratıyor, sarı kaşları ve kirpikleri yepyeni bir çarpıcılıkla belirginleşiyordu. Keşke zihinlerini birleştirip hayatları boyunca hayal ettikleri bu deneyimi birlikte yaşayabilselerdi. Acaba ne *hissediyordu?*

Kora içine bakmaya çalışırken başta hiçbir şey hissetmedi ama zaten ne görmesi gerektiğini de bilmiyordu. Geminin

ışıklarıyla kırmızıya boyanan gözkapaklarının ardında hiçbir şey yoktu.

Bakma, dedi Ren. *Hisset. Neyi farklı hissediyorsun?*

Belki rehberlik ediyordu. Belki Kora tek başına başarmıştı ama bir anda çevreden, beklentilerden ve önemli yabancı misafirlerin dikkatli gözlerinden koparak içindeki gizli *kişiliğini* hissetmeye başladı. Kardeşinden bile kopmuştu. Sanki kendi bedenine hapsolmuştu, damarlarında akan kanı, kalbinin atışlarını, kollarını, nefesini, hatta zihnini duyabiliyordu. Mesartiyum içini kaplarken kemiklerinin bile maviye dönüştüğünü hayal etti. Sihir metalle birlikte gelmiyor, aksine içinde var olan sihir uyanıyordu.

Göğsündeki basıncı hissettiğinde telepat da aynısını hissetti.

İşte, diyordu adam. *İşte buldun.*

Bu nedir, diye sordu Kora.

Öne çıkar. Gelmesine izin ver.

Basınç artarken göğsünde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Sinir bozucuydu. Sanki hayati bir organı bedeninden çekilip alınıyordu. Sanki göğüs kafesi açılıp... dışarı bir şey çıkıyordu. Acı yoktu. Dahası sanki bedeni hep buna hazırdı, sanki göğsü bir kapı gibi menteşeliydi ve bunu daha önce hiç fark etmemiş olmak şaşırtıcıydı.

Nova, kardeşinin başını arkaya attığını gördü. Gözleri hâlâ kapalıydı. Elleri göğsünde iç çamaşırını yırtmaya çalışıyordu. Öyle şiddetle çekiştiriyordu ki sonunda göğüs çatalı ortaya çıktı. Mavi göğüsleri sık nefeslerle inip kalkıyordu. "Kora!" diye bağırırken ona koşmak istedi ama yerinden kıpırdayamadı.

Aşağı baktığında ayaklarının tanrımetaline gömüldüğünü fark etti. Az daha düşecekti. O sırada telepat, beyninin içinde konuştu. *Kardeşinin dönüşümüne zarar verme.*

Durulup çaresiz ve hayret dolu gözlerle Kora'nın ortaya çıkan gücünü seyretti.

Resmen ortaya çıkmıştı.

Kora göğüs kafesinin yarıldığını hissediyordu ama tabii öyle bir şey olmamıştı. Göğsü sağlamdı ama iç çamaşırının altındaki mavilik bir anda bulanırken süt rengi bir buhar önünde şekillenmeye başladı. Büyüktü ve hızla büyüyordu. Biraz sonra kız buharın yanında küçücük kaldı.

Nova da en az kardeşi gibi nefes almakta zorlanıyor, göğsü hızla inip kalkıyordu. Şaşkın bir panikle, bunun beklenen ve normal bir durum olup olmadığını anlamak için Hizmetkârlara baksa da gördüğü sadece hayretti. Demek Kora'ya olanların normallikle uzaktan yakından alakası yoktu.

Kora'nın önünde beliren hayaletimsi şeyin kocaman kanatları vardı. Nova'nın ilk aklına gelen bunun bir Seraph olduğuydu. Deliceydi. Dünyalar arasındaki geçitleri açan altı Faerer meleğinden biri olabilir miydi? Ama hemen ardından buhar son şeklini alıp somutlaştığında, bunun bir melek değil, sadece bir kuş olduğunu gördü.

Kora'nın içinden çıkan yaratık, devasa boyutlarda beyaz bir kartaldı.

Kızın başı hâlâ arkaya kaykılmış halleydi, kollarını iki yanda açarken farkında olmadan kuşun açtığı kanatlarını taklit ediyormuş gibi görünüyordu.

İçinden çıkanı bir tek Kora henüz görmemişti. Gözleri hâlâ kapalıydı. Görmemesi gerekirdi ama Hizmetçilerin yüzündeki dehşetli ifadeyi ve Nova'nın açık kalan ağzını görebiliyordu.

"Bir astral," dedi Solvay, hayretten boğulan sesiyle. "İnanamıyorum. *Burada*... bu ücra yerde bir astral."

"Daha önce hiç görmemiştim," dedi beyaz saçlı Antal. Pis uul kokusunu bile unutmuştu.

"Üstelik çok güçlü," dedi Ren. "Şunun bedenlenmesini gördünüz mü?"

Sadece *yaratığın* gözünden görebilen Kora bedeni göremiyor, Hizmetkârların *neden* bahsettiğini anlayamıyordu. Gerçek gözlerini açtığında afalladı. Aynı anda iki çift gözle görmek başını döndürüyordu. Yine de önünde beden bulan şeyi gördü.

Karların üstüne vuran yıldızların ışığı kadar beyaz yaratık büyüleyiciydi. Hırçın yüzü güzeldi, kanca gibi gagası ve simsiyah gözleri vardı. Gören etçil kuşlardan biri olduğunu sanırdı ama doğal olmayan hafifliğiyle kanatlarını çırpması bile gerekmezdi ve tüylerinin uçlarında eriyen haleler somut görüntüsünü daha da tuhaflaştırıyordu.

"Kütlesi var mı?" diye sordu Solvay.

"Dokun bak," diye ağzının içinde geveledi Skathis. Kendisinin yapmayacağı belliydi.

Kuşa dokunan Nova oldu. Bu sefer onu durdurmadılar. Ayakları hâlâ yere gömülüydü ama kartal büyük olduğu için eli kanada ulaşabiliyordu. Parmaklarıyla uzun tüyleri okşadı. Daha önce ipeğe dokunmuş olsaydı, hatta ipek diye bir şeyin varlığından haberdar olsaydı, yumuşaklığı böyle tarif ederdi. Ama görmemişti. Aklına gelen en yakın şey temiz saçın yumuşaklığıydı.

Mesarthim Hizmetkârları kendi aralarında konuşuyordu. Kora ve Nova, *menzil* ve *duyu bağlantısı* gibi şeyler duyuyor, duyduklarına anlam veremiyorlardı. Bir tek *magnitüd* kelimesini anladılar.

"Şüphesiz son derece yüksek," dedi Antal. İki kardeş gururla kızardı. Kendi yeteneği olmasa da Nova en az kardeşi kadar gururluydu.

Test sırasında yine anlaşılmaz konuşmalar oldu. Ren, Solvay ve Antal bir değerlendirme beklercesine arada bir Skathis'e bakıyordu. Adamsa kıvılcımlar saçan gözlerini Kora'ya dikmişti. Sonunda, "İmparator çok memnun olacak," dedi.

Böylece karar verildi.

Ren, Kora'nın kuşu tekrar içine sokmasına yardım etti. Başta imkânsızmış gibi görünüyordu. Bir anda havada belirmişti ve şu anda gerçekti. O kadar iriydi ki tekrar geri dönmesi mümkün değildi. Ama biraz sonra Kora bunun olabileceğini öğrendi. Tıpkı göğsünden akarcasına çıktığı gibi kuş buharlaşarak tekrar göğsüne aktı. Çift görüş düzelirken başının dönmesi geçti. Artık kendini normal hissediyordu. Gerçi bütün bunlardan sonra kendini *normal* hissetmesi o kadar da kolay değildi.

"Astral ne yapar?" diye sordu nefes nefese. "Daha önce hiç duymamıştım."

"Şaşırmadım," dedi Solvay. "Çok nadir bir yetenektir canım."

"Abartma," dedi Skathis. "Kendini özel sanacak."

"Ama zaten özel," dedi Solvay.

"Astral kelimesi *yıldızlardan* anlamına gelir," diye açıkladı Antal. "Çünkü ilk astral, evinden ayrılmadan yıldızlarda dolaşabildiğini söylemişti. Yani duyuların, bilincin, hatta belki ruhun bedeninden ayrılıp fiziksel varlığını geride bırakarak gezebilir, sonra tekrar geri dönebilir."

"Peki... gittiği yerlerde her şeyi görebilecek miyim?"

"Gittiği değil," dedi Antal. "*Gittiğin* yerler, Korako. Kartal sensin, kanıyla canıyla sensin."

Ren ve Solvay'le birlikte memnuniyetle gülümserken artık çok daha az korkutucu görünüyorlardı.

"Ve evet, astral formundayken gezebileceksin."

Eşekarısı şeklindeki geminin havası, kızların ilk girdiklerinden çok farklıydı. Hizmetkârlar başlarda hem önemli görev hem de mide bulandıran pis koku yüzünden suratsız davranmışlardı. Şimdi bu ruh hali neredeyse neşeye dönüşmüştü. Belli ki Kora büyük bir keşifti. Şimdi seçildiği için kız bundan daha emindi. Yeteneğini ortaya çıkaran tanrımetali sayesinde bu köyde kalmayacaktı. Küçüklüğünden beri inandığı şey gerçekti. Güçlüydü.

"Hiç böylesi büyük bir bedenlenme görmemiştim," dedi Solvay. "Azorasp'taki astralın yansıması bir saka kuşuydu." Güldü. "Korako'nunki onu yutabilir."

Korako. Kardeşinin tam adını kendinden bağımsız bir şekilde duymak Nova'nın midesinde kasılmalara neden oluyordu. Sanki ikili hayatları artık ayrı ayrı geçecekti. Hayır. Bu düşünceyi kafasından kovdu. Hep planladıkları gibi olacaktı. Asker-büyücü bir ikili olarak her zaman imparatora birlikte hizmet edeceklerdi.

Hizmetkârlar ayaklarını serbest bırakınca öne atılıp kardeşine sarıldı. "Biliyordum," diye fısıldıyordu. "Muhteşemsin."

Ama kızların neşesi ve heyecanı, ancak Nova'nın yeteneği de kanıtlandıktan sonra tamamlanabilirdi.

Tanrımetalinden eldiven Kora'nın elinden sıyrılmaya başladı. Metal bir kez daha sıvılaşıp bileğe doğru akarken kız adeta sevdiği birinden ayrılıyormuş gibi hissediyordu. Bir daha sihirli ve mavi olmayan Kora'ya dönüşmek istemiyordu.

Ama buna gerek yoktu. Skathis tanrımetalini geri almadı, elinde incecik bir taca dönüştürüp avucuna bıraktı.

İki kız birden nefeslerini tutmuşlardı. Bu anı nasıl da hayal etmişlerdi? Hatta yosunlar ya da dallarla kendilerine taç yaparak oyunlar oynamışlardı.

"Başına tak," dedi Skathis. Kora tam başına götürürken de ekledi. "Hayır. Boğazına."

Kora şaşkınlıkla duraksadı. "Efendim?"

"Tasma gibi," dedi adam.

Solvay'in çenesi kasıldı. Yine de önündeki kâğıtlarla ilgileniyormuş gibi yaparak bir şey demedi.

Kora emin olamasa da söyleneni yaptı. Tanrımetali tenine dokunduğu anda bütün boynunu sardı. Çok sıkmıyordu ama rahat bir his de değildi. Kora böyle olacağını hiç hayal etmemişti. Parmaklarıyla tasmasını okşarken cesur ve minnettar görünmesini umduğu bir gülümsemeyle adama baktı.

Skathis bu sefer Nova'ya döndü. "Yakala," diyerek başka bir küçük tanrımetali topunu kıza attı.

KAKTÜS TEAM

17

Arada Sırada Güzel Rüyalar

Minya bayılmıştı.

"Tanrılar aşkına," dedi Yakut isterik bir kahkahayla. "İçmeyecek diye ödüm koptu." Sandalyeyi çekip üstüne yığıldı. Titreyerek nefesini salan Kırlangıç dışında herkes afallayıp kalmıştı.

"Aferin," dedi kardeşine. Baygın yatan Minya'ya ulaşabilmek için fincan kırıklarını topladı. Küçük kız masanın üzerine yayılmıştı. Gözleri kapalı, ağzı açıktı. Bir kolu yana açılmıştı. Çok küçük görünüyordu. Kırlangıç özenle kolu alıp masanın üstüne koydu.

"Ben şimdi ne gördüm?" diye sordu Vahşi. Gözleri kızlar arasında gidip geliyordu. "Siz ne yaptınız?"

Yakut çenesini havaya dikti. "Bir şey yaptık," dedi gururla. "Duymuşsundur. Hiçbir şey yapmamanın tersi."

Delikanlı boş gözlerle ona bakıyordu. Şimdi *bu* da ne demekti? "Açıklamak ister misin?"

"Minya'ya uyku ilacı içirdim." Kendi dudaklarından dökülenleri duyunca Yakut'un gözleri kocaman açıldı.

Hayretle tekrarladı. "*Minya'ya uyku ilacı içirdim.*" Sonra devam etti. "Bizi kurtardım. Hepsi bu. Hıçkırık'ı da kurtardım. Belki de bütün dünyayı kurtarmışımdır. Bir şey değil." Aklına gelmiş gibi özellikle sesini alçaltarak ekledi. "Kırlangıç'ın fikriydi."

"Ama planı sen uyguladın," dedi Kırlangıç. Başarıdan pay istemiyordu.

O sırada Sarai aralarına girdi. Yerdeki kırık porselenleri umursamadan birkaç santim havada süzülüyordu. Minya'nın küçük suratına baktı. Gözleri kapalıyken, hatta genellikle olduğu gibi dudakları pis bir sırıtış ya da gerginlikle şekillenmemişken çok güzel ve minicik görünüyordu. Şu anda savaş başlatmaktan başka derdi olmayan tiranla hiç alakası yoktu. En azından şimdilik... savaş çıkarmayacaktı. Artık masanın üstünde uyuyakalan küçük bir kızdan başkası değildi. "Teşekkürler," dedi nefesini salarken. Kırlangıç'la Yakut'un ellerini tuttu. Hepsi tehdidin geçici bile olsa kalkmış olmasıyla sarsılmış hissediyordu.

"Evet," dedi Lazlo da nefes nefese. "Teşekkürler." Hâlâ içine düştüğü çıkmazın dehşetini yaşıyordu. Ne yapabileceği ya da kimi kurban edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bunu hiç öğrenmemek için içinden dua etti. Bir daha *asla* aynı duruma düşmek istemiyordu.

"Bunu yaptığınıza inanamıyorum," diye güldü Sarai. Aslında gülmek denemezdi. Daha çok hayret dolu bir rahatlamaydı. Ruhların karanlıkta eridiği o soğuk dünyada sonunun geldiğine inanmıştı. "Yeşil şişe miydi?" diye sordu.

"Evet," dedi Yakut. "Ve tadına baktığım için salak olduğumu söyleyenlerin özürlerini kabul etmeye hazırım. Ama affetmeyi garanti edemem. Sadece özürleri kabul edeceğim." Vahşi'ye bakmadığı için delikanlının kaşlarını çattığını gör-

müyordu ama gözünde canlandırdı ve aslında hayal ettiğiyle gerçek arasında hiç fark yoktu.

"Neyin tadı?" diye sordu Lazlo. "Ne şişesi?"

Yakut bir parmağını kaldırıp onu susturdu. "Sözünü unutma lütfen," dedikten sonra sahne fısıltısıyla ekledi. "Özür bekliyorum."

"Peki," dedi Vahşi sıkıntıyla. "Çocukken söylediğim sözleri geri alıyorum. Letha'nın iksirini içtiğin için salak değildin. Şanslı bir salaktın."

Yakut ateş saçan gözlerle ona baktı. "Şanslı salak olmayı senden daha iyi kimse bilemez. Ama şansını kaybettin. Artık sadece bir salaksın."

Sarai araya girince atışma sona erdi. Onların atışmasına üzülüp üzülmemesi gerektiğini kestiremiyordu ama ikisinin birlikte olması berbat bir fikirdi. Lazlo'ya baktı. "Yakut'un odası eskiden Letha'ya aitti. Komodininin üstünde yeşil bir cam şişe vardı. Küçükken Yakut tadına bakmıştı. Tatlı olabileceğini düşünmüştü ama değildi."

"Sadece dilimi ağzına değdirdim, aynen şöyle..." dedi Yakut, ne yaptığını göstererek.

"Ve iki gün uyudu," diye ekledi Kırlangıç.

"Uyandığımda kendimi harika hissediyordum," dedi Yakut. "Daha o yaştayken..." Bakışlarını Vahşi'ye dikti. "Letha'nın yatağının yanında *zehir* tutmayacağını biliyordum."

"Tutabilirdi," diye karşı çıktı Vahşi. "Sonuçta bütün âşıklarını öldürüyordu."

"Bence harika bir fikir."

"Kesin şunu," dedi Sarai abartmadan. Sonuçta yeşil şişede uyku karışımı vardı. Masanın üzerinde bütün savunmasızlığıyla yatan Minya'ya bakarken aklına bir şey geldi. "Onu uyurken hiç görmemiştim sanırım."

Diğerleri de görmemişti. Kız mutlaka uyuyordu ama kimse onun uyuduğunu hatırlamıyordu.

O sırada Sarai birden sessizliği fark edip iki Ellen'a baktı. Orada durmuş cıkcıklayarak onları azarlamaları gerekirdi ama... Hâlâ mutfağın kapısında kıpırdamadan duruyorlardı.

Hiç kıpırdamıyorlardı.

"Koca Ellen? Küçük Ellen?" dediğinde diğerleri de dönüp baktı. Bir anda Minya'yı unutmuşlardı. "Ellen?" dedi yine Sarai, Koca Ellen'ın omzuna dokunarak. Tepki yoktu. Dahası... kadın sadece donup kalmamıştı. Koca Ellen boştu. Küçük Ellen da öyle. Yüzlerinde hiçbir tepki olmadığı gibi daha kötüsü gözleri de boş bakıyordu. Sarai elini yüzlerinin önünde salladı. Gözlerini bile kırpmadılar. Dönüp bu sefer diğer hayaletlere baktı. Her zamanki gibi görünüyorlardı. Hepsi kaskatıydı ama gözleri oynayıp duruyor, kukla bedenlerinin içinde tamamen bilinçli bir şekilde olup bitenleri izliyorlardı. Oysa iki Ellen...

Çok saçmaydı.

Karar konusunda iyi olmasa da teorilerinde başarılı olan Vahşi'nin açıklaması akla en yatanı oldu. Minya uyuyakaldığında kadınlar, küçük kızın yeni emrini alana kadar oldukları gibi kalmışlardı. O saniye dondurulduysalar, demek hâlâ aynı haldeydiler. Gerçi kanıtlayamıyorlardı ama nöbet tutuyor olsalardı, bütün hayaletler şimdiye çoktan Hıçkırık'ı ele geçirmiş olurlardı. Öte yandan uyumadan önce serbest bıraktığı için Sarai hareket edebiliyordu.

İyi de neden iki Ellen bu haldeydi?

"Belki Minya onları dondurmuştur," dedi Kırlangıç. "Belki onların müdahale etmesini istememiştir?"

Ama Yakut daha bir saniye önce, elinde tepsiyle kapıdan girerken onlarla konuşmuştu. "Gayet normallerdi," dedi.

"Ağlıyorlardı." Gerçekten de kadınların yanakları hâlâ ıslaktı. "Koca Ellen dirseğimi tuttuğunda fincanlar sallanınca bırakması için tısladım." Kaşlarını çattı. "Acelem vardı."

Hem Minya onları bahçede yaptığı gibi dondurmuş olsa bile bu şimdiki durumlarını açıklamıyordu. Sanki iki hayalet kadın resmen... *boştu*.

Huzursuz hissetseler de sonunda onları bırakıp tekrar Minya'yla ilgilenmeye karar verdiler. Asıl soru onunla ne yapacaklarıydı. "Onu sonsuza kadar uyutamayız," dedi Vahşi.

"Eh, aslında *uyutabiliriz*," dedi Yakut etrafına bakınarak. "Yani bütün sorunlarımız çözülmüş olur. Sarai özgür, kimse bizi cinayet işlemeye zorlayamayacak ve zaten canını da yaktığımız falan yok. Sadece uyuyor. Sarai onun arada sırada güzel rüyalar görmesini sağlar, biz de artık canımızın çektiğini yapabiliriz."

"Kalıcı bir çözüm olacağını söylemek zor," dedi Kırlangıç. "Her halükârda iksir bitecek."

Yakut omuz silkti. "Bahse girerim, insanlar uyku ilacı yapıyordur. Onlardan alabiliriz. Yani, *o* alabilir." Başparmağıyla Lazlo'yu işaret etti.

Lazlo için zor değildi ama onun derdi başkaydı. "Peki onlar?" diye sordu, galeriyi dolduran hayalet ordusunu kastederek.

Yakut onlara bakarken burnunu kırıştırdı. "Sanırım onları taşıyabiliriz." Birden gözleri parladı. "Mesartiyum hizmetkârlarına bunu yaptırabilirsin, onlara dokunmamız bile gerekmez."

Lazlo ona şaşkın gözlerle baktı. "Yani..." diye söze başlasa da devamını getiremeyince yardım istercesine Sarai'a baktı.

"Yani..." dedi Sarai açıklama niyetine. "Minya uyuduğu sürece köle olarak kalacak."

"En azından kimse onları kendi ailelerini öldürmeye zorlamayacak," dedi Yakut. "Sorun etmeyeceklerdir."

Vahşi nefesini salıp Lazlo'ya baktı. "Ondan normal duygular bekleme. Yakut böyle biridir."

Yakut'un gözlerinde, normal duyguları varsa bile hiç de inandırıcı görünmeyen bir incinme ifadesi belirip sonrasında kayboldu.

"Belki..." dedi Kırlangıç, bitkin bir tavırla Vahşi'ye. "Sen duyguların farkına varmakta berbatsındır." Tecrübelerinden bildiği kadarıyla delikanlıya âşıkken kendinden gayet memnundu. Kimse cevap veremeden hemen konuyu değiştirdi. "Bu hayaletleri sonsuza kadar tutsak edemeyiz. Ne yapacağımızı düşünürken şimdilik böyle bırakacağız. Onları bir yere götürmeyeceğiz." Otoriter bir tavırla konuşuyordu. "Sırf çektikleri sıkıntıyı görmemek için onları göz önünden kaldıramayız. Onları unutamayız. Hepsi *insan*."

Sarai da aynı fikirdeydi. "Kırlangıç haklı. Kendi özgürlüğüm için bu ruhları köleleştiremem."

"Özgürlükleri senin elinde değil ki," dedi Lazlo, onu suçluluk duygusundan kurtarmak istercesine. "Hepsi Minya'nın kontrolünde ve uyandığında isteyeceği son şey onları özgür bırakmak olacak. Bunu biliyorsun."

Kimse dile getirmese de Minya öldüğünde bütün hayaletlerin özgür kalacağını biliyorlardı.

"Biliyorum," dedi Sarai. Çaresiz hissediyordu. "Düşünmediğimiz bir yolu olmalı. Ona ulaşmanın bir yolu."

Şu anda rahatlamış hissediyordu. Ama Minya'ya en kızdığı zamanlar aklına gelse bile bir masalda lanetlenmiş gibi küçük kızı sonsuza kadar uyutma fikrine katlanamıyordu. Ama başka seçenekleri var mıydı? Çaresizlik onu tüketiyordu. Ne zaman Minya'yla anlaşmaya ya da karşı çıkmaya çalışsa, hep başarısız

olmuştu. Minya'ya ulaşmanın bir yolu belki vardı ama bu yolun ne olduğu hakkında Sarai'ın en ufak bir fikri yoktu.

Yine de...

Az önce Yakut'un pervasızca sarf ettiği birkaç kelime bir anda beynine üşüştü. *Sarai onun arada sırada güzel rüyalar görmesini sağlayabilir.*

Sarai, kimseye güzel rüyalar gördürmezdi. O Kâbus Perisi'ydi. Minya onu bir Kâbus Perisi'ne dönüştürmüştü. Yeteneği ortaya çıktığı andan itibaren küçük kız devreye girmiş, gücünü nasıl kullanacağına ve kim olacağına karar vermişti. Onu Minya yaratmıştı ve... Minya'yı da Katliam yaratmıştı.

Başka bir zaman diliminde büyüseler acaba nasıl kişiliklere sahip olurlardı? Minya ve Sarai güçlerini acaba nasıl kullanırlardı? Biri ruhları, diğeri rüyaları kontrol ediyordu. *Güçlerini* nasıl birleştirebilirlerdi?

Sarai daha o sabah annesinin yeteneğine sahip olmayı dilemişti çünkü ancak o sayede Minya'nın nefretini başka bir şeye dönüştürebilirdi. Eh, bunu yapamayacağına göre geriye sadece rüyalar kalıyordu. Kâbus olması gerekmiyordu. Kâbuslar Minya'nın zorlamasıydı. Sarai'ın gücü *rüyalardı*. Tekrar başlasa bu gücü nasıl kullanırdı?

Tabii öldüğüne göre hâlâ gücüne sahipse...

İç çekerek kendini toparladı ve sırayla diğerlerine baktı. Sonra gözlerini Minya'ya çevirdi. Küçük kızın yüzü uykuda rahatlamıştı, uzun kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düşüyordu.

Zihninde neler oluyordu acaba? Minya rüyasında neler görüyordu? Sarai bunu bilmiyordu. Hiç zihnine girip bakmamıştı. Daha küçücükken Minya bunu yasaklamıştı. Birden her şey aydınlandı. Sarai'ın şimdi bunu öğrenmesi gerekiyordu. İçeri girip onunla konuşmalıydı. Güce hâlâ sahipse, eğer *yapabilirse...*

"Onu yatağa götürüp rahatça uyumasını sağlayalım," dedi. Derin bir nefes aldıktan sonra ekledi. "Gece çökerken güvelerim gelirse rüyasına gireceğim."

KAKTÜS TEAM

18

Gri

Havanın kararmasına daha çok vardı ve bu saatlerin bir şekilde geçirilmesi gerekiyordu. Artık bir planı olduğu için Sarai yerinde duramıyor, duyguları bir sarkaç gibi korkuyla endişe arasında gidip geliyordu. Korkusu, rüya gücünün geri gelmeyeceği, endişesi ise gücünün *gelmesiyle* ilgiliydi. Hangisinden daha çok korkuyordu? Minya'nın kutsal mahremiyetine dalmaktan mı? Yoksa dalamadığı durumda yeni çılgın umutların peşinden koşmaktan mı?

Minya'yı yatağına yatırdılar. Tüy gibi olduğu için hepsi kucaklayıp taşıyabilirdi ama onu kucağına alan Lazlo oldu ve yatağına götürene kadar hayret etmekten kendini alamadı. *Bu benim kız kardeşim.*

Skathis'in dairesi diğerlerinden çok farklıydı. Diğerlerinin hepsinde bir yatak odası, bir banyo, bir giyinme odası ve küçük bir oturma odası vardı. Ama Seraph'ın sağ omzunu kaplayan daire adeta bir saraydı. Artık kuruyan havuz, ortasındaki mesartiyum metalinden nilüfer yaprağı şeklinde taşlarla geçilebiliyordu. Oturma alanı kadife minderlerle doluydu.

Serafîm sütunlarından oluşan bir çember, açıkları kanatlarıyla son derece yüksek ve şık bir kubbe oluşturuyordu. Kavisli bir merdivenle bir asma kata çıkılıyordu. Yukarıda metal dantelden devasa panellerle yan yana filigranlı pencerelerin sıralandığı uzun koridordan büyük yatak odasına geçiliyordu. Ortadaki yatak Isagol'un yatağının bile mütevazı görünmesine neden oluyordu. Lazlo, Minya'yı yatağa yatırdı. Küçük kız masmavi ipekten dalgalar arasındaki bir kibrit çöpü gibi görünüyordu.

"Kıpırdarsa diye başında durmamız gerekiyor," dedi Kırlangıç.

Hepsi öneriyi kabul etti. İlk nöbeti alan Kırlangıç yatağın yanına bir sandalye çekti. Gerektiğinde küçük kızın dudaklarına damlatmak üzere yeşil cam şişeyi elinde sımsıkı tutuyordu.

"Bir şey mi diyor?" diye sordu Yakut yatağın üzerine eğilerek.

Hepsi baktı. Gerçekten de Minya'nın dudakları sanki kıpırdıyordu ama ses çıkmıyordu. Sesler kelimelere dönüşemediğinden dudaklarını da okuyamıyorlardı. Yine de rüyasında kimlerle neler konuştuğunu düşününce kendilerini ürpermekten alamadılar.

Hepsi acıkmıştı. Sabahki ekmek ziyafetinde pek yememişlerdi. O yüzden kapıda boş gözleri ve kaskatı bedenleriyle duran iki Ellen'ın arasından teker teker geçerek mutfağa girdiler. Çaresizliklerinin yeni keşifleri onları bekliyordu.

Ekmek kırıntılardan ibaretti, yenisini nasıl yapacaklarını bilmiyorlardı. Ekmek yapmak onlar için simyadan farksızdı. Neyse ki erik ve kimril hiç eksik olmazdı, bu sayede biraz kimril haşlayıp ezdiler ve lezzet katmak için içine biraz erik reçeli karıştırdılar. Sonra tencereyi alıp Minya'nın odasına

gittiler. Kırlangıç için de bir kaşık almışlardı. Yemeği yerken kendileriyle bir nebze olsun gurur duyuyorlardı. Kaşıklarını tencereye daldırırken hissettikleri çocuksu ve aptal bir gurur... Metale çarpan kaşıkların seslerine kahkahalar ve homurdanmalar ekleniyordu çünkü ya birbirlerinin kaşıklarına saldırarak lokmasını çalıyorlar ya da kaşıklar kazara çarpışıyordu.

Ve bütün bunlar olurken, önce mutfakta, sonra Minya'nın yatağının yanında, inanılmaz olsa da kendilerinden olan yabancı delikanlıya zamanla alışmaya başladılar. Sarai'la nasıl tanıştıklarını, kızın delikanlıya nasıl rüyalar gösterdiğini merak ediyorlardı. "Rüya göstermedim," diye itiraf etti Sarai. Yanaklan yanıyordu. "Lazlo'nun rüyaları oldukları haliyle çok hoşuma gitmişti. Rüyalarına kaçak girdiğimi bile söyleyebiliriz."

Hayalcinin Hıçkırık şehrini Lazlo'nun hayal ettiği şekliyle tarif etti. Tüy pelerinli çocuklar, eyerli vahşi kedilerin üzerinde dolaşan nineler, pazardaki kanatçılar... En sevdiği, günün tadını çıkaran sentorla sevgilisi hanımdan bile bahsetti. Lafı uzatmadan sonuna geldiğinde dinleyenlerin hepsi bu hayalin gerçek olmasını diliyor, orada yaşamak, halk ve yaratıklarla selamlaşmak istiyordu.

Tabii Lazlo'yu da merak ediyorlardı. O yüzden delikanlıyı soru yağmuruna tuttular, o da Eril-Fane hayatına girene kadar nasıl bir hayat yaşadığını anlatmaya çalıştı.

"Yani işin sadece kitap okumak mıydı?" diye sordu Vahşi. Az önce pastalardan bahsedilirken Yakut'un kabaran iştahı kadar heyecanlanmıştı.

"Ne yazık ki okumak değildi," diye yanıtladı Lazlo. "Kitap okumak âlimlerin işidir. Ben daha çok boş zamanlarımda ve gece geç saatlerde okuyabiliyordum."

Vahşi için duydukları cennet gibiydi. "Kaç kitap var?" diye sordu büyük merakla.

"Sayılamayacak kadar çok. Her konuda binlercesi vardı. Tarih, astronomi, simya..."

"Her konuda binlercesi mi?" diye tekrarlarken Vahşi şaşkın ve şüpheci görünüyordu.

"Zavallı Vahşi, gözünde bile canlandıramadı," dedi Sarai nazikçe. "Hayatında sadece bir kitap gördü ve zaten onu da okuyamıyor."

"*Okuyabiliyorum*," diye çıkıştı delikanlı kendini savunurcasına. Koca Ellen okumayı öğretmişti. Hisarda hiç kâğıt olmadığından bir tepsiye koyduğu baharatlar ve bir çubukla öğrettiği için, farkında olmadıkları halde şimdi okumaktan bahsedildiğinde burunlarına nane ve kekik kokuları geliyordu. "Sadece o *kitabı* okuyamıyorum."

Lazlo meraklanınca Vahşi bahsi geçen kitabı getirdi. Bu tek kitabıydı. Lazlo hayatında böylesini görmemişti. Kâğıt ve ciltten değil, tamamen mesartiyum metalindendi. Vahşi kitabı açıp sayfaları çevirdi. Harfler açılı, hatta bir şekilde tehditkârdı. Lazlo, kullanılan dilin sert bir dil olduğunu düşündü. "Bakabilir miyim?" diye sordu, elini kitaba uzatmadan önce.

Eline aldığında kitap titreşiyor, tıpkı aşağıdaki çapalar, hisar ve Rasalas gibi adeta tenine fısıldıyordu. Kendine has, küçük ama yoğun bir enerjisi vardı. Lazlo daha dokunduğu anda gözle görülenden çok daha fazlasını içerdiğine emindi. Parmaklarıyla dokunduğunda sayfa canlandı ve üzerine işlenmiş harfler değişmeye başladı.

"Ne yaptın?" diye sordu Vahşi, korumak istercesine kitaba atılarak.

Lazlo geri verirken açıklamaya çalıştı. "Kitapta görebildiğinden fazlası var. Bak." Tekrar uzanıp parmağının ucuyla sayfayı yeniden canlandırdığında tılsımı andıran harfler eriyip başka bir şeye dönüştü. "Her sayfa bir sürü bilgi içeriyor."

"Ne tür bilgiler?"

Lazlo o kadarını bilemezdi. Hıçkırık dilini kendi başına öğrenmişti ama bu yıllarını almıştı ve şifre anahtarını çözebilmek için birçok manifestoyu karşılaştırmıştı. Tanrıların dilini çevirmek göz korkutucuydu. Parmağını geri çektiğinde sayfa yine eski haline döndü.

"Ne oluyor?" diye sordu Sarai başını kitaba uzatarak.

Sayfa iki dar ve dikey sütuna bölünmüştü. Her sütunun üstünde anlaşılmaz bir başlık vardı. "Raftaki kitaplara benziyor," dedi Lazlo. Çünkü harfler, kitap sırtlarında olduğu gibi yan yana sıralanmıştı.

"Bana da tezgâhta kurumaya bıraktığımız tabakları anımsattı," dedi Sarai çünkü kitap sırtlarından ziyade her bir harf, disk gibi üstte ve altta yay çiziyordu.

Aklına bir şey gelen Lazlo sayfaya dokunup parmağını kaydırdı. Metal canlanırken yüzeydeki işaretler kaymaya başladı. Hepsi büyülenmiş gibi bakakalmıştı. Ne anlama geldiğini anlamadıkları dikey şekiller durmadan kayıyor, bitmek bilmiyordu. Düzinelerce disk, açılı Mesarthim harfleriyle etiketlenmişti.

Hayranlığı zirve yapan Vahşi, kitabı Skathis'in dairesinde bulduğunu açıkladı. "Hep içinde birtakım cevaplar olduğunu düşünmüşümdür. Mesarthim nereden geldi? Neden geldi?"

"Ve diğerleriyle neler yaptılar?" diye ekledi Kırlangıç usulca.

Bu sözle gizemin yarattığı heyecan sönüp gitti.

Hisardaki hayatları boyunca akıllarındaki soru buydu. Katliamda iki düzine tanrıtohumu katledilmişti. Peki öncekiler nereye kaybolmuştu? İki asırlık Mesarthim egemenliğinde muhtemelen *binlercesi* doğmuştu.

"Diğer çocuklar," dedi Lazlo, asılan suratlara bakarken.

"Haklarında bir şey biliyor musun?" diye sordu Vahşi.

Lazlo biliyordu. Suheyla gibi daha birçok kadının hisarda doğum yaptığını ve evlerine dönmeden önce hatıralarının Letha tarafından yendiğini öğrenmişti. Hıçkırık'ın karanlık tarihini keşfettiği son birkaç günde bir soru öne çıkıyordu. Tanrılar neden insanlarla çiftleşiyordu? Çenesi kasılırken durumu hafifleten bu düşünceyi beyninden kovdu. Tanrılar neden insanlara *tecavüz* etmiş, neden tanrıtohumları doğurmaya ya da doğurtmaya zorlamıştı? Lazlo, asıl amacın tecavüz olmadığından emindi. Asıl mesele çocuklardı. Son derece sistematikti. Hatta bir doğumhane bile vardı.

Yani bütün bunların *nedeni* daha önemli bir soruydu. Ve o çocukları ne yapmışlardı? *Bütün o çocukları ne yapmışlardı?* "Sizin bir fikriniz var mı?" diye sordu.

"Yetenekleri ortaya çıktığı anda götürüldüklerini biliyoruz," diye açıkladı. "Onları Korako alıyordu. Sırlar Tanrıçası."

"Korako," diye tekrarladı Lazlo. "Ama onları nereye götürdüğünü bilmiyorsunuz, öyle mi?"

Hepsi başlarını iki yana salladı.

"Sen onlardan biri olabilir misin?" diye sordu Kırlangıç, gözlerini ona dikerek.

"Sanırım iki Ellen öyle düşünüyor," dedi Sarai, kadınların söylediklerini hatırlayarak. Ama şu anda hangi bebekten bahsettiklerini soramazlardı.

Lazlo onlara belli belirsiz bir hatırasından bahsetti. Gökyüzündeki kanatlar ve ağırlıksız hissetme fikri... "Beyaz kuş," dedi. "Sanırım beni Zosma'ya o beyaz kuş götürdü."

"Hayalet mi?" Sarai şaşırmıştı. "Neden ki?"

Beyaz kartal Lazlo'yu neden buralardan götürüp savaşta yerle bir olmuş Zosma'ya bırakmış olabilirdi? Lazlo'nun hiçbir fikri yoktu. "Hepsini götürmüş olabilir mi? *Hepimizi* gö-

türebilir miydi? Bir şekilde aradığımız cevap bu mu? Hayalet bütün bebekleri dünyaya mı dağıttı?"

"Ama bebek değillerdi," dedi Sarai. "Çoğu yetenek dört ya da beş yaşındayken ortaya çıkar. Ancak o zaman götürülmüş olmalı."

Bu farklıydı. Hayalet, o yaştaki çocukları taşıyabilir miydi? Taşıyabilse bile çocuklar mutlaka hatırlardı çünkü artık bebek değillerdi. Dahası bu doğruysa dünya havada süzülen metal bir melekte doğan ve gökyüzünde bir belirip bir kaybolabilen devasa boyutlarda beyaz bir kartal tarafından götürülen erkek ve kadınlarla dolu olmalıydı... Bu konuda hikâyeler anlatılması gerekmez miydi?

"Bilmiyorum." Lazlo iç çekerken yüzünü sıvazladı. Yorgundu. Hepsi yorulmuştu. "*O* ne?" diye sordu. "Dişi kuş yani. Biliyor musunuz? Tanrılardan mı? Bir tür ulak falan mıydı?"

"Dişi?" diye tekrarladı Vahşi. Kuşun cinsiyeti hakkında daha önce hiç düşünmemişti. "Neden ondan *dişiymiş* gibi bahsediyorsun?"

"Eril-Fane öyle diyor," dedi Lazlo. "Sanki onu tanıyordu."

"Belki bizim bilmediğimiz bir şeyi biliyordur," dedi Yakut.

"Bizim bilmediğimiz bir sürü şeyi bildiğinden eminim," dedi Vahşi.

Sarai hemfikirdi. "Burada üç yıl yaşadı. Tanrıları öldürmeden önce haklarında çok şey öğrendi. Zayıf yanlarıyla birlikte kim bilir daha neler öğrenmiştir."

"Onunla konuşabiliriz," diye öneride bulundu Lazlo.

Babasıyla konuşmak? Babasıyla *buluşmak?* Sarai, içinin endişeli bir heyecanla ürperdiğini hissetti ama endişe hızla heyecanı yutunca, geriye sadece *korku* kaldı. Babası onunla buluşmak *ister* miydi? Farkında olmadan Minya'ya göz attı. İki isim aklında kan, intikam ve savaşla eşleşiyordu.

Ama yatakta gördüğü şeyle birlikte Eril-Fane'yi unuttu. Nefesini tutup parmağıyla işaret ettiğinde Minya'nın arkalarında uyandığını ve her zamanki sinsi sırıtışıyla onları izlediğini görme beklentisiyle hepsi yatağa baktı. Kız uyanık değildi ya da sırıtmıyordu.

Sadece *grileşmişti*.

"Ölüyor mu?" diye hıçkırdı Yakut. "Onu öldürdüm mü?" Çünkü küçük kız ölüyormuş gibi *görünüyordu* ve bunun nedeni içirdiği iksirden başka ne olabilirdi ki? Minya küllerin ve taşların rengindeydi. Bir tek Lazlo bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Hiç duraksamadan kızı kucağına aldı ve yere yatırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye çıkıştı Vahşi.

"Sorun yok," dedi Lazlo. "İyileşecek. Bak." Minya'nın minik ellerini teker teker alıp avuçlarını yere bastırdı. Bacakları da metale değiyordu. Kısa süre sonra küçük kızın mavi rengi geri geldi.

Sarai rahatlayarak derin bir nefes aldı. Minya'nın ölümü aynı zamanda kendi ölümü demekti. Korku dolu bir an için ölmeye hazırlanmıştı. Minya o kadar *hasta* görünüyordu ki! Ama artık iyiydi, her saniye biraz daha mavileşiyor, hâlâ huzurla uyuyordu. "Ne oldu?" diye sordu.

"Mesartiyum metaline değmiyordu," dedi Lazlo, başını iki yana sallayarak. "Aptallık. Baştan düşünmeliydim. Ama çok *hızlı* oldu." Hayret ediyordu. "Bu kadar hızlı olacağı hiç aklıma gelmezdi."

"Ne?" diye üsteledi Yakut. "*Ne* bu kadar hızlı oldu?"

"Renginin solması," diye yanıtladı delikanlı kendi ellerine bakarken. Şimdi tamamen maviydiler ama şehirdeyken mesartiyum metaline dokunduğunda parmak uçları grileşmişti.

Griliğin solması günler almıştı ama Minya'yı yatağa yatıralı henüz bir saat olmuştu. "Bende çok daha yavaş olmuştu."

"Solmak mı?" diye sordu Kırlangıç.

Lazlo onlara bakarken bir şeyi fark etti. Hepsi yalın ayaktı, sürekli metalle temas halindeydiler. "Nasıl olduğunu biliyorsunuz, öyle değil mi? Yani mesartiyum metalinin size güç verirken teninizi mavileştirdiğini?"

Aslında bunu hiçbiri *bilmiyordu*. Metal hep hayatlarında olmuştu, hayatları boyunca hep mavi olmuşlardı. Böylesi bir tepkimeyi hayal bile edemeyeceklerinden şimdi hepsi şaşkındı. Bunu nasıl fark edememişlerdi? Lazlo elinden geldiğince kendinden örnekler vererek açıklamaya çalıştı. Mesela bebekken teni gri renkliydi. "Yağmur kadar gri," demişti, bulunduğunda öleceğini sanan keşişlerden biri. Ama grilik yıllar önce yok olmuştu ve Lazlo bir gece öncesine kadar bunu hiç düşünmemişti. Şehirdeyken ellerini çapaya bastırmış, teni önce grileşmiş, ardından maviye dönmüştü.

"Yani metale dokunmayı bırakırsak yine *insan* olacağımızı mı söylüyorsun?" diye sordu Kırlangıç merakla.

Yakut sırtını dikleştirdi. "İnsan olabilir miyiz?" diye sordu. "İnsanlar gibi yaşayabilir miyiz? Dünyada?"

"İstediğiniz buysa sanırım yaşayabilirsiniz."

Sarai usulca sordu. "Bunu *ister miydiniz?*"

Kimse yanıtlamadı. Büyük bir soruydu. Sarai dahil hepsi bunun hayalini kurmuştu. Aynadaki yansımalarına bakarken kendilerini esmer tenleriyle hayal etmeye çalışmış, insan kıyafetleriyle insanların yaptıkları şeyleri gözlerinde canlandırmışlardı. Dahası hepsi onlara hayaletlerin baktığı gibi ruhlarını delen bir nefretle bakmayan yepyeni insanlarla tanışmayı dilemişti.

"O zaman güçlerinizi kaybedersiniz," diye uyardı Lazlo.

"Ama metale tekrar dokunduğumuzda geri gelecekler, öyle değil mi? Sende öyle oldu," dedi Kırlangıç.

"Sanırım."

Bu bilgiyi hazmetmeleri zor olacaktı. Minya'nın başının altına bir yastık koyup üstüne bir battaniye örttüler. Bacaklarıyla ellerinin mesartiyum metaline değdiğinden emin oldular. Biraz tartıştıktan sonra kimril ezmesini biraz sulandırdılar ve Lazlo kucağında tutarken Sarai kaşıkla küçük kızı besledi. Baygın birine bakmanın ne kadar zor olduğunu kavramaya başlamışlardı. Sarai bunun geçici bir çözüm olduğundan her saniye biraz daha emin oluyordu.

Nöbeti Yakut devralıp yeşil şişeyi dizlerinin arasına sıkıştırdı. Gözlerini Minya'nın kirpiklerinden ayırmıyordu. Diğerleri odadan çıktı. Güneş ufka yaklaşıyordu ve Sarai güneşin daha hızlı mı, yoksa daha yavaş mı batmasını istediğini kestiremiyordu.

Minya'nın rüyasında onu beklediğini düşünmekten kendini alamıyordu. Belki masanın başındaki devasa sandalyeye tünemiş, önüne oyun tablasını yerleştirmişti ve dudaklarında bir gülümsemeyle oyunu başlatmaya hazırlanıyordu.

19

İlk Hayalet Gece

Sarai, Doruk'un ardında batan güneşi seyretmesi için Lazlo'yu terasa çıkardı. Bütün hayalet nöbetçiler içeride olduğu için baş başaydılar. Seraph'ın açık avucu onlara kalmıştı.

"Şuradan düştüm," dedi Sarai işaret ederek. Başparmak boğumundan kayıp avuca düşmüş, beşinci parmağın kıyısından kendini boşlukta bulmuştu. Etrafına bakınırken Lazlo çenesini sıktı. İpek kızakla neredeyse buraya inecekti. Sarai'ı ilk ve aslına bakılırsa canlıyken tek görüşüydü. Kız eşikten, "*Gidin!*" diye bağırarak kendisiyle birlikte Eril-Fane'nin, Azareen'in ve Soulzeren'in hayatını kurtarmıştı. Tam burada onların hayatını kurtarmış, kendi hayatından olmuştu.

"Korkuluk olmalıydı," dedi.

Elbette şu anda kulağa iyi bir fikirmiş gibi görünüyordu. "Burada kendimi hiç tehlikede hissetmedim," dedi Sarai. "Hisarın *savrulacağını* bilmiyordum."

Gidip kenardan baktı. Aslında kenar değil, daha çok yukarı doğru kıvrılan alçak bir duvardı. Sınırı belirleyen ama ayağı takıldığında insanın tutunamayacağı bir duvar. Lazlo

bunun bir daha olmaması konusunda kararlıydı ama yine de Sarai'ı orada görmek kollarındaki tüyleri diken diken ediyordu. İradesiyle kızın önündeki duvarı yükseltti.

"Şapşal," dedi Sarai, avucuyla metali okşarken. "Artık düşemem. Fark etmedin mi? Uçabiliyorum."

Kanatçı rüyasında olduğu gibi birden omuzlarında kanatlar belirdi. Yumuşacık turuncu tüyleriyle tilki kanatları. O zamankiler kayışla bağlıydı. Bunlar doğrudan bedeninin uzantısıydı. Neden olmasın? Sarai kanatlarını ardına kadar açıp çırptı ve havalandı. Fazla ileri gidemezdi. Buralardan uçup *gidemezdi*. Minya'nın bağı onu burada tutuyordu ama yine de heyecan vericiydi. Gerçekten uçtuğunu hissedebiliyordu.

Lazlo uzanıp belinden tuttu ve aşağı çekerek kollarıyla sardı. Uçmak kadar yere böyle inmek de güzeldi. Lazlo'ya tutunmak, ona yapışmak... Boynunu saran kolların arasında gözlerini yumup delikanlıyı öptü. Daha önce ısırdığı tarafta olduğu için çok dikkatli davranıyordu. Sadece araladığı dudaklarını dokundurdu. Nazikçe dilinin ucuyla dudakların tadına bakarken Lazlo'nun ürkek diliyle karşılaştı.

Beceriksizce ilk öpüştükleri birkaç gece önce Lazlo'nun söylediklerini tekrarladı. "Damağımın tadını mahvettin," diye fısıldarken az önce öpücük kondurduğu dudakların bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. Nefeslerine kimselerin duyamayacağı iç çekişler ekleniyordu. Bedenleri daha önceden bildikleri sıcaklığı hatırlıyordu. Göğüs uçlarını, göğüslerini ısıtan öpücükler. Ten tene. Isırıktan hemen önce.

Ve alev harlandı. Sanki şiddetli bir rüzgâr esmiş, alevler tekrar canlanmıştı. Artık dikkatli ve nazik davranmak yoktu. Hayır, artık yoktu.

Lazlo yüzünü ekşitti. Dudağındaki yara açıldığı için yine kanıyordu. Yine de durmadı. Sarai'a sımsıkı sarılıp arzuyla

öptü. Sarai'ın ayakları yerden kesilmişti. Parmaklarını delikanlının saçlarına daldırmıştı. Seraph'ın açık avucunda birbirlerine dolanmışlardı. Gömleğinin altında elilith dövmesi gümüş ışıltılar saçıyordu. Elilith Lazlo'nun dudaklarını, ellerini, tenini, ateşini istiyordu. Sarai onun ağırlığını üstünde istiyordu. Birlikte yuvarlansınlar, ateşle dolsunlar... Lazlo da kızın parlayan dövmesini okşamak, tadına bakmak, hissetmek, daha fazla parlamasını sağlarken onu inletmek istiyordu. İkisi de hiçbir şey bilmiyordu ama bedenleri ne yapacaklarını biliyorlardı ve yapmak istiyorlardı.

Aralarındaki yangınla birbirlerinden ayrıldıklarında ağızlarında kan tadı vardı. "Ben istiyorum..." diye mırıldandı Sarai.

"Ben de," dedi Lazlo nefes nefese.

Saman alevi gibi saran yangının hayretiyle bakışırken, kendilerini yangına *bırakamamaları* kızgınlıklarını artırıyordu. Sarai sadece öpüşmek istemişti, şimdi üstüne abanıp delikanlıyı yiyip bitirmek istiyordu. Sivri dişleriyle aç bir yaratık gibiydi ve... bundan hoşlanıyordu. Titrek bir kahkahayla uzaklaşıp tekrar yere kondu.

Lazlo gözlerini yumup kendini toparlamak istercesine derin bir nefes aldı.

"Dudağın," dedi Sarai, özür dilercesine yüzünü ekşiterek. "Böyle hiç iyileşmeyecek."

"Böylesi iyi," dedi Lazlo. Sarai, delikanlının sesinin, acı çekerken ya da arzularken çatallaştığını öğrenmeye başlamıştı. "Her zaman başka bir dudağa sahip olabilirim," diye ekledi. "Ama bu anı bir daha asla geri getiremem."

Sarai başını havaya dikti. "Bu söylediklerin pek doğru sayılmaz."

"Yok, gerçekten. Son derece doğru."

"Herhalde dudaklar asmada falan yetişiyor."

"Koskoca bir dünyada yaşıyoruz. Düşük de olsa bir ihtimal var."

Gülümserken Sarai kendini cilveli bir kız gibi hissediyordu. "Gerçi dudağının *bu hali* hoşuma gidiyor. Kendimi dudaklarının koruyucusu olarak görevlendiriyorum. İyileşene kadar öpüşmek yok."

Lazlo gözlerini kıstı. "Bu duyduğum en kötü fikir."

"Sabır testi gibi düşün. Öpüşemezsin ama öpülebilirsin. Konuyu böylece açıklığa kavuşturmuş olayım. Sadece dudaktan öpüşmek yok."

"O zaman neremden öpeceksin?" diye sordu Lazlo merakla.

Sarai biraz düşündü. "Mesela kaşından. Muhtemelen sadece oradan. Boynundan olmaz," derken gözünde kıvılcımlar çakıyordu. "Ya da kulağının arkasından." Parmak ucuyla okşarken delikanlı ürperdi. "Ama kesinlikle buradan değil." Parmağı ağır ağır göğsünün ortasına indi. Kumaşın altından delikanlının kaslarını hissedebiliyor, onu soymak, hemen oracıkta göğsünü öpmek istiyordu.

Lazlo onun elini alıp iki kalbinin üstüne bastırdı. İki kalbi göğüs kafesinde deli gibi çırpınıyordu. Kıza bakarken gözlerinde hem hayret hem de coşku vardı. Hayalci gözleri nasıl da parlıyordu! Sarai onun gözlerinde kendisiyle birlikte batmakta olan güneşi de görebiliyordu. Gözbebeğini saran maviliğin içinde biraz tarçın ve pembe. Onların ardında da grilikte alev gibi yanan turuncu.

"Sarai," derken sesi hüzün ve arzu anlarından çok daha hırıltılıydı. Sanki sesi kırılmış, eksik parçalara rağmen tekrar bir araya getirilmişti. Perişanlığına rağmen mükemmel tatlılıkta bir tınısı vardı. "Seni seviyorum," dediğinde Sarai eridi.

Minya ve hayaletlerinin arasında sözler verilip tehditler savrulurken galeride her şey umutsuzdu ama şimdi burada

her şey inanılmaz güzellikteydi. O kadar doğru bir andı ki Sarai dudak koruyuculuğu görevini anında unuttu ve delikanlıyı öptü. Öperken de mırıldanarak aynı sözleri tekrarladı. Sözler söylenmiş, yüreklere işlenmişti. Bu sözler hem tekrarlanabiliyor hem de yüreğe işlenebiliyordu. Sevmenin böyle cömert bir yanı vardı.

Güneş, Doruk'un zirvesine dokunup ardında battığında Lazlo'nun az önce yükselttiği duvarın yanında durup ibliscamından yapılmış dağı boyayan turuncu ışığı seyrettiler. Binlerce devasa iskelet eriyip bu dağı oluşturmuştu.

Sarai'ın içi içine sığmıyordu. İlk hayalet gecesi ne kadar da garipti. Daha öleli bir gün bile olmamıştı. Güveleri geri gelecek miydi? Yoksa onları da kaybetmiş miydi?

Öğrenme zamanı gelmişti.

Başından beri Sarai'ın güveleri sessiz bir çığlıkla ağzından çıkıyordu. Ve her gün batımında boğazı ve ruhu sabırsızlıkla o çığlığı bekliyordu. Dirense bile bir noktadan sonra bu çığlığa karşı koyamıyordu. Çığlık içindeydi ve dışarı çıkması gerekiyordu. Bu onun tarzıydı.

Ya da bir zamanlar öyleydi.

Karanlık ağır ağır çökerken aynı duygunun yoğunlaşmasını, içindeki güvelerin kıpırdanmasını bekledi. Oysa hiçbir şey hissetmiyordu. Ne bir yoğunluk ne de çığlık. Titreşimi hissetmeyi umarak eliyle boğazını yokladı, nefesinin havayla buluşmasına eşlik edecek güveleri hayal etti.

Hiçbir şey yoktu. Ne bir titreşim ne de nefes. Tabii ki artık nefes almıyordu. Kaskatı bir şekilde Lazlo'ya baktı.

"Ne oldu?" diye sordu delikanlı.

"Hissedemiyorum," derken Sarai, midesindeki paniğin kıvılcımlarını hissedebiliyordu. "Sanırım güvelerim artık yok."

Lazlo, omzuna koyduğu eliyle kolunu sıvazladı. "Bence artık sadece farklı olmalı," dedi. "Belki artık farklı bir *histir*."

"Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Genelde nasıl oluyor?" Lazlo paniklemiyordu ama iki kalbi ağzına gelmişti. Sarai'ın yeteneği sayesinde tanışmışlardı. Sarai hayatına önce zihninden girmişti ve onunla rüyalarda olmayı seviyordu. Rüyaları duyduğu bütün hikâyelerden güzeldi. Sanki bir masalın içindeydiler ve masalı beraber yazarak gerçek kılıyorlardı. Üstelik bunu masal perileri kadar sihirli ve güzel biriyle yapıyordu.

"Çığlık atıyorum," dedi Sarai. "Böylece güvelerim ağzımdan çıkıp uçuyor."

"Çığlık atmayı denemek ister misin?"

"Ama çığlığı hissettiğim için atıyorum, güvelerimi göndermem gerektiğini hissediyorum. Şu anda hiçbir şey yok."

"Yine de deneyebilirsin," dedi Lazlo. Sesindeki tatlı umutla Sarai bile umutlanmıştı.

Delikanlıyı dinledi. Daha önce etrafında birilerinin olmasından hiç hoşlanmazdı. Yaptığı şeyden utanırdı. Birinin ağzından yüz güvenin çıkması iğrenç bir şeydi, bunu biliyordu. Yine de Lazlo'nun iğreneceğinden endişelenmiyordu. Arkasını dönmese de geriledi. İşe yararsa güvelerinin doğrudan delikanlının suratına boşalmasını istemiyordu. Sonra derin bir nefes aldı, gözlerini yumdu, güvelerini hayal etti, onları çağırdı ve... çığlık attı.

Lazlo merakla onu izliyordu. Sarai'ın dudakları aralandığında bembeyaz dişleriyle az önce öpüşürlerken tadına baktığı gül pembesi dili göründü. Sonra... nefesi tıkandı.

Bir güve görmüştü. Mora çalan siyah rengiyle kadifemsi alacakaranlık kanatlar, kızın dudaklarına değdi. Antenleri minik erikler gibiydi. Rahatlayarak gülümserken göğsündeki

ağırlık hafifliyordu, yine de temkinli olması gerektiğini bildiğinden sesini çıkarmadı.

Ne var ki gülümsemesi uzun sürmedi. Rahatlama hissi kayboldu. Çünkü güve... kaybolmuştu.

Güve kızın dudağından çıktığı anda yok oluvermişti.

Arkasında bir tane daha vardı. Aynı kaderi yaşadı. Diğeri, diğerleri. Hepsi aynı kaderi paylaşıyordu. Dudakların arasından çıktıkları anda güveler öylece yok oluyordu. Lazlo, sabah Sarai'ın odasında birlikte yarattıkları kuşları hatırladı. Kendininkiler mesartiyum metalindendi, Sarai'ınkiler hayaletti. Kendininkiler uçarken, Sarai'ınkiler elinden havalandığı anda kayboluyordu.

Sarai bir hayalet olarak her şeye dönüşebilirdi ama bunun da bir sınırı vardı. Gücü onun bir parçasıydı, bedeninden ayrıldığı anda yok oluyordu.

Sarai'ın gözleri kapalıydı. Neler olduğunu göremiyordu. Lazlo ona dokunarak "Sarai," dedi. "Bu kadar yeter."

Kız gözlerini kırpıştırıp ağzını kapatırken etrafına bakındı. Etrafta hiçbir şey yoktu. Neredeydiler? "Ben... onları hissettim..." diyebildi.

"Yok oldular," dedi Lazlo kederle. "Dudaklarından çıktıkları anda kayboldular."

"Ah." Sarai içinde bir boşluk hissetti. Bir an için buna çok sevindi. Zaten biliyordu, öyle değil mi? Güveleri şu anda kanat çırpıyor olsaydı onların gözünden görecek, aldıkları kokuları alacak, rüzgârı hissedebilecekti. Ama ne bir şey görmüş ne burnuna bir koku gelmiş ne de bir parçası bedeninden ayrılmış gibi hissetmişti. Kendini Lazlo'nun kollarına bıraktı. "Buraya kadarmış," dedi. "Hiçbir işe yaramıyorum."

"Öyle söyleme."

"Ne işe yarayacağım ki? Neyi nasıl *yapacağımı* bile bilmiyorum. Yeteneğim olmadan yardım edemem."

Lazlo onun saçlarını okşadı. "Ne yapıp yapamadığının hiç önemi yok. Her halükârda değerlisin. İşe yaramaz hiç değilsin." Sarai anlayamasa da Lazlo'nun dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Açılan yarası acıdığı halde abartılı bir teselliyle ekledi. "Dudaklarımı öpülmekten kim koruyacak?"

Sarai geri çekilip kaşlarını havaya kaldırdı. "Bu işte ne kadar başarısız olduğumu ikimiz de biliyoruz."

Lazlo anlayışla hakkını teslim etti. "Evet, koruma işini yüzüne gözüne bulaştırdın. Ama dert etme. Dudaklarımı başkasının korumasını istemiyorum. Bekçilik görevi sonsuza kadar senindir."

"*Sonsuza* kadar mı? Umarım en kısa zamanda iyileşir." Sarai artık gülüyordu ve buna inanmakta zorlanıyordu. Kendine bu kadar acırken nasıl olmuştu da Lazlo onu güldürebilmişti?

"Ama dinle..." dedi Lazlo ciddileşerek. Henüz kızın yeteneğinden umudu kesmemişti. "Bilemiyorum ama... Ağzından çıktığında güvelerinden birini parmağınla yakalayarak yok olmasını önlediğinde ne olur?"

"Bilmiyorum."

"Denemek ister misin?"

Sarai kuşkuluydu ama "Neden olmasın?" diyerek gözlerini yummadan tekrar denedi. İradesiyle ağzında bir güvenin belirmesini sağladı ve yaratık dudaklarının arasından çıktığı anda parmaklarının ucuyla yakaladı. İkisi de güveye bakıyordu. Sarai meraktaydı. Parmaklarının arasındaki gerçekten zihin ve rüyalar arasındaki sihirli bağlantıyı kuran güvelerinden biri miydi? Yoksa yarattığı kuşlar gibi hiçbir gücü olmayan hayaletlerden miydi? Uyuyan birinin alnına konmadan bunu nasıl öğrenecekti? "Sanırım Minya'da denemem gerekecek,"

dedi. Gerçi Minya'nın zihnine girmeyi hiç istemiyordu. Hatta hisara girmek bile istemiyordu. Lazlo'yla baş başa kalmak güzeldi.

Lazlo da halinden memnundu. "Önce bende deneyebilirsin," dedi.

"Ama uyanıksın."

"Hemen hallederim." Lazlo hafiflemeye çalıştı ama Sarai onun ne demek istediğini görebiliyordu. Başından beri böyleydi. Delikanlı zihnini onun için açıyor, güvenli bir sığınak oluyordu. *Ah, ne tatlı!*

Sarai'ın dünya üzerinde Lazlo Strange'le gitmek isteyebileceği tek yer vardı ve orası Hayalci'nin Hıçkırık şehriydi. "Pekâlâ," derken sesi yumuşacıktı. Lazlo tatlı tatlı gülümsüyordu.

İçeri girip Isagol'un yatağını geçerek giyinme odasının arkasındaki küçük odaya girdiler ve Lazlo uzandı. Sarai da yanına oturdu. Ateşli anlara kapılmak o kadar kolaydı ki... Ama dudağının yaralı olmayan tarafından güvelerinin hafifliğinde sadece bir kez öpmekle yetindi ve delikanlı uyuyana kadar saçlarını okşadı.

Lazlo ağır ağır rahatlıyor, nefesleri yavaşlayıp derinleşiyordu. Sarai'ın hissettikleri hayalet bedenine bile sığmıyor, müzik ve gümüş ışıktan dalgalarla dolup taşıyordu. İzin *verse* müzik ve ışık gerçek olacaktı. Ama delikanlıyı uyandırmak istemediğinden kendini tuttu ve bütün varlığıyla sızlayan aşkını saran kırılgan zarı sağlamlaştırmaya çalıştı. Bu öylesi şaşırtıcı bir histi ki... Öldükten sonra uyanarak ikinci bir şansa sahip olmak gibiydi.

Sonunda Lazlo'nun uyuduğundan emin olunca ağzında bir güve oluşturdu ve nazikçe dudaklarının arasından aldı.

Lazlo'nun alnına götürdüğü güveyi tenine değdirecekti, böylece zihinleri arasında bir bağ kurulacaktı. Ve... daha eli-

ni uzatırken bile işe yaramayacağını biliyordu çünkü güvesi tıpkı terastakiler kadar sessizdi. Hiçbir şey hissetmiyordu. Boğazında yükselen hıçkırıkla birlikte yaratığı delikanlının alnına değdirdi.

Lazlo yanıyordu. Sarai bunu hemen fark etti ama sadece bir an için çünkü o saniye... artık orada değildi.

Sarai yatağın ucunda değil, Lazlo'nun yanındaydı ve eli artık delikanlının alnında değildi.

Hayalci'nin Hıçkırık şehrindeki pazaryerindeydiler. Amfi tiyatronun duvarları etraflarını sarıyordu, rengârenk tezgâhlarda satıcılar bağırıp çağırıyor, yukarıdaki altın kubbeler arasında gerilen iplerde tüy pelerinleriyle çocuklar koşturuyordu. Ve Lazlo hemen önünde duruyordu.

KAKTÜS TEAM

20

Bir Sürü Duygu

Sarai şaşkınlıkla elini geri çekince parmağındaki güve bir anda kayboldu. Lazlo da uyanmış doğruluyordu. "İşe yaradı," dedi. Ağzı kulaklarındaydı. "Sarai, başardın."

Sarai parmaklarına bakıyordu. Hıçkırığı boğazında kalmıştı. Zorla yutkundu. *Gerçekten* işe yaramış mıydı? *Nasıl?*

"Güve sana değmedi bile," dedi.

Çok emindi.

Ama Lazlo bir an için bile olsa onu gördüğünü biliyordu. "O zaman nasıl?.."

"Sana dokundum," dedi Sarai. Hâlâ parmaklarını inceliyordu. Sonunda yumruğunu sıkıp delikanlının gözlerine baktı. "Acaba..." derken kalktı.

Her şey değişmişti. Sarai fiziksel bedenini kaybetmişti. Artık kurallar farklıydı. Yeteneğinin artık farklı çalıştığını düşünmek çok mu saçmaydı? Güveleri gitmiş olsa bir şey fark eder miydi? Ya onlara hiç ihtiyacı kalmadıysa? Artık güvelerin kurduğu köprüye gerek yoksa? Sadece *kendisi* yeterliyse?

"Lazlo," derken aklından bir sürü şey geçiyordu. "Galerideyken konuşamadığımda, yanağını yanağıma bastırmıştın... O zaman bir şey hissettin mi?"

Lazlo mahcup bir ifadeyle kızardı. Kızın bahsettiği anı hatırlıyordu. "Beni ikna edeceği konusunda haklıydın," dedi. Minya'ya boyun eğmeye ne kadar yaklaştığını bilmek hâlâ dehşete düşmesine neden oluyordu. "İstediği her şeyi yapmaya hazırdım."

"Ama yapmadın." Sarai ısrarcıydı. "*Neden* yapmadın?"

Lazlo bir cevap düşündü. "Birden... yapamadım." Sonra meseleyi kavrayınca gözlerini kıstı. "Sendin."

"Ne bendim? Ne hissettin?"

"Şey hissettim... *Hayır*." O anda hissettiğini nasıl tarif edebilirdi ki? Zihnindeki her şeyi bir kenara iten o his hâlâ aklındaydı. "Bir anda aydınlandım." Gözlerini kızın gözlerine dikmiş bir onay bekliyordu. "*Hayır*. Tek bir kelime. Beni durduran bu oldu."

Sarai başını salladı. Demek Lazlo *hissetmişti*. Şehirdeki patlamadan önce çapa yere batarken de benzer bir şey yapmıştı. Çapanın batmasıyla hisar savrulmuş, ölümüne neden olmuştu. Patlayıcı uzmanının fitili ateşlemesini, küçük alevin tel boyunca hızla ilerlemesini görmüştü. Dahası Lazlo'nun oraya doğru yürüdüğünü biliyordu. Güvesi delikanlının bileğindeydi ve o güve sayesinde gönderdiği bir hisle onun durmasına neden olmuştu. O zaman bunu güvesiyle yapmıştı. Ama bugün galerideyken ten teneydiler. Ve Lazlo'ya sadece dokunarak az önce rüyasına girmişti.

Yeteneği gitmemişti. Tıpkı kendisi gibi *değişmişti*. Güveleri artık yoktu. Artık geceleri uçup uykudaki insanları gözetleyemeyecek, zihinlerine giremeyecekti. Ama birine dokunduğu anda rüyalarına dalabilecekti. "Artık doğrudan işliyor," dedi.

"Ten tene değdiğinde." Bunları söyler söylemez, kelimelerin gözlerinde yarattığı manzarayla ikisi birden kızardılar.

Ve şu anda yeteneğini tekrar denemek, şu yatakta onunla uyuyup uyanmak, gerçekle rüya arasında mekik dokumak, aşkın her saniyesini paylaşmak istese de şimdi zamanının olmadığını biliyordu. Telaşlandı. Koridorun diğer ucunda yerde uyuyan küçük bir kız rüyalarına hapsolmuştu. Kim bilir ne rüyalar görüyordu. Öte yandan hayalet ordusu donup kalmıştı ve şehir boşalmıştı. Dahası herkesin kaderi, nöbet sırasında uyuyakalan on beş yaşındaki uçarı kızın dizlerinin arasına sıkıştırdığı küçük yeşil şişe gibi sıradan şeylere bağlıydı.

Sarai, Yakut'u uyandırmadan önce şişeyi aldı. İrkilip iksiri yere saçmasını istememişti. Yakut gerçekten de irkilerek uyandı ve nöbet sırasında uyurken yakalanan herkesin yaptığını yaptı. İnkâr etti. "Uyumuyorum," dedi hemen savunmaya geçerek ama zaten kimse onu bir şeyle suçlamamıştı. Tabii birini uyandırmak doğrudan suçlama sayılmazsa.

"Yatağına gitsene," dedi Sarai.

Yakut mahmur gözleriyle ona baktı. "Konuşuyorsun," dedi. "Yeteneğin." Uykulu olsa da bunun ne anlama geldiğini anlamıştı. Sarai hâlâ konuşabiliyorsa, demek ki güveleri gelmemişti. Bu ikisi birbiriyle doğrudan bağlantılıydı.

"Artık farklı olabilir," dedi Sarai. Hâlâ emin olamadığından tereddütlüydü. "Sen git. Sonra gelip anlatırım."

Yakut yataktan kalktığında Sarai yerde Minya'nın yanına çöktü ve sırtını yatağa dayadı. Lazlo da yeşil cam şişeyle sandalyeye oturdu. Minya aralarında yatıyordu.

"Şuna baksana," dedi Sarai. Herhalde içinde kalan müzik ve gümüş ışığı kırıntıları böyle hissetmesine neden oluyordu ama küçük kızı görmek şefkat benzeri bir hisle içini sızlatıyor.

"Şu küçücük şeyin bunca yükü omuzladığına inanabiliyor musun?"

"Neden hiç büyümedi?" diye sordu Lazlo.

Sarai başını iki yana salladı. "İnat?" Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. "Büyümeyi ancak o reddedebilir." Gülümsemesi soldu. "Ama sanırım hepsi bu değil. Sanırım *büyüyemiyor?*" Son kelimesini soru sorarcasına söylemişti. Sanki Lazlo bir cevap verebilecekmiş gibi. "Okuduğun kitaplarda benzer bir şeye rastlamış mıydın?"

Lazlo, bu soru karşısında şaşırmadı. Ona göre hikâyeler ve masallar şifreli cevaplarla doluydu. "Bir hikâye vardı," dedi. Sırf Sarai'ı biraz olsun neşelendirmek için bile anlatmaya değerdi. "İstediği hediyeyi alana kadar doğum günlerinde büyümemeye azmetmiş bir prenses hakkındaydı. Herkes her zaman yaptığı gibi söylenmiş ama aylar yıllar geçerken prenses gelen bütün hediyeleri geri çevirmiş ve hep aynı yaşta kalmış."

"Sonra ne olmuş?"

"Hikâyeden medet umuyorsan pek umutlanma. Prensesin annesiyle babası yaşlanıp ölmüş. Artık doğum gününde istediği hediyeyi kimse umursamıyormuş, o yüzden prensesi bir mağaraya bırakmışlar ve unutmuşlar. Yıllar sonra yağmurdan saklanacak bir yer arayan gezginler, mağarada yaşayan yaşlı bir kadınla karşılaşmışlar. Prensesmiş. Büyümüş."

"Nasıl?"

"Meğer doğum günü için tek istediği biraz huzur ve sessizlikmiş."

Sarai başını iki yana salladı. "Haklısın. Bu bilgi hiçbir işimize yaramaz."

"Biliyorum. Ama dünya üzerindeki birilerinin sorunu için çözüm olduğundan eminim."

"Belki birileri de bizim sorunumuzun cevabını biliyordur? Bir yol kavşağında buluşup bilgilerimizi takas etsek?"

"Sence cevap orada mı?" diye sordu Lazlo. Başıyla Minya'yı işaret ediyordu. Zihinlerin bir *yer* olduğunu bilen birkaç kişiden biri olduğu için küçük kızın zihnini kastetmişti. Bir doğa, bir şehir, bir dünya... Ve Sarai oraya gidebiliyordu. Birden içi hayranlık ve inanılmaz bir gururla doldu.

"Bilemiyorum," dedi Sarai. "Ama Minya'nın orada olduğunu biliyorum ve onunla konuşmam lazım. Onu vazgeçirmem lazım."

Cesaretle konuşsa da Lazlo onun korktuğunu görebiliyordu. "Keşke ben de gelebilsem."

"Keşke."

"Bir şey ister misin? Yapabileceğim bir şey var mı? Gördün mü bak? Asıl işe yaramayan benim."

"Sadece *burada* kal," dedi Sarai.

"Her zaman."

Sarai onun ne olursa olsun kalacağından emindi. Titreyen parmağını Minya'nın eline uzattı ve anında küçük kızın zihnine girdi.

Vahşi, yeni döşekleri sevmemişti. Aslında suç döşeklerde değildi. Müthiş rahat olsalardı bile Yakut'un mantıksız sözlerine duyduğu yakıcı öfkeyle yatağında dönüp duracaktı.

Yakut.

Onu hiç çıplakken gizlice gözetlememesine kızmak da neydi?! Hem şu *bir şeye* karşılık *hiçbir şey* meselesi neydi? Hiçbir şeyin karşılığı, aslında *her şey* olmalıydı. Peki Kırlangıç? Duyguları hissetme konusunda *son derece* berbat olduğunu söylerken ne demek istiyordu ki? Hiç de değildi. Dört kızla birlikte büyürken *bir sürü duyguya* kayıtsız kalınamazdı.

Dahası Lazlo'nun önünde küçük düşürülmek gerçekten canını sıkmıştı. En azından yabancı delikanlının da bütün bunların ne kadar saçma olduğunu düşünmesini umuyordu. Sarai diğerleri gibi değildi. Lazlo şanslıydı. Eh, Sarai *artık* ölüydü, o yüzden belki o kadar da şanslı sayılmazdı.

Ama kızın hayalet olduğu hiç anlaşılmıyordu. Tabii Minya devreye girmediği sürece. Neyse ki küçük kız şu anda uyuyordu. Herhalde Sarai ve Lazlo uyanıktı. Belki şu anda şanslarının keyfini çıkarıyorlardı. Suratını ekşitirken abartılı bir sıkıntıyla sol tarafına döndü. Ama yatağın yanında birinin durduğunu görünce irkilerek geri kaçtı.

Yakut.

"Ne istiyorsun?" diye terslendi.

"*Sence?* Yana kay."

Vahşi hâlâ anlamamıştı. Kız örtünün altına kaydı. Vahşi örtüyle yumru yumru yastıkları oradan buradan toplamıştı. Hiçbirinden hoşlanmıyordu. Yakut arkasını dönüp yattı. Bekliyordu.

Ama neyi?

Acaba?.. Şimdi? Seçenekleri değerlendirip tereddütle elini uzattığında Yakut umutsuzca inledi. Hayır, öyle açıkça yapmadı bunu, içinin acıdığını kimseye göstermek istemezdi. Sonra delikanlının elini tutup sertçe çekince vücutları birbirine yapıştı... Ah. Kucaklaşma. İki kaşık gibi birbirlerine yapışmışlardı. Tuttuğu eli göğsünün altına götürdü ve orada bıraktı. Hepsi bu. Hemen uykuya daldı. Vahşi uzun süre uyuyamadı. Kızın sırtından yayılan sıcaklık ve vücuduna yapışan bütün kıvrımlarla gözüne nasıl uyku girerdi ki? *Thakra aşkına, kutsal olan ve kutsal olmayan şeyler adına... Bu ne anlama geliyordu?*

21

Öfkeli Burun Deliklerinden Oluşan Uzun Bir Çizgiden

Kitaplar. Kitaplarla dolu koridorlar.

Thyon'la Calixte gerçekten de kadim Hıçkırık kütüphanesinden geriye kalanları bulmuştu... Ya da Unutturma Tanrıçası ismini yiyip ölümcül bir intikamla yerine *Hıçkırık* bıraktığı şehrin kadim kütüphanesinden geriye kalanları demek daha doğru olurdu.

Bazı koridorlar molozla kapanmıştı, iskeletler ancak çapa aşağı inerken içeride kapalı kalan kütüphanecilere ait olabilirdi. "Bilgi bekçileri." Thyon onlara böyle dendiğini hatırlıyordu. Bir zamanlar burada muhteşem bir yapı vardı ama şimdi tuzla buz olmuştu. Alt katlar pek derine gitmiyordu çünkü şehir bir nehir sisteminin üstüne inşa edilmişti. Yine de çok kitap vardı. Kapıyı açtıklarında Thyon hayretle etrafı dolaşmış, parmağını kitapların tozlu sırtlarından geçirirken hangi kayıp bilgileri içerdiklerini merak etmişti.

Bu saatler önceydi. Dünya yüzünü güneşten karanlığa çevirmiş, gündüz geceye dönmüştü. Göçün son sesleri doğu yo-

lunda solup gitmişti ve şehri tuhaf bir sessizlik kaplamıştı. Ay üstlerinde süzülüyor, ipleri ve sepetleriyle gecenin bir yarısı ne yaptıklarını merak ediyormuş gibi çukurun içine ışıldıyordu.

Thyon'un ensesi ağrıyordu. Sıvazladığı anda suratını acıyla ekşitti. Ensesindeki ter avuçlarında açılan yaraları cehennem gibi yakıyordu. Ter ve yara! Babası onun sıradan bir işçi gibi çalıştığını görseydi katıksız bir öfkeyle mosmor kesilirdi. Thyon neredeyse gülümseyecekti. Ama yaptığı işin sıradanlıkla alakası yoktu. Avucuna üfleyince yaraların sızısı biraz olsun hafifledi.

Yanında duran Tizerkane savaşçısı Ruza onu dikkatle süzüyordu ama göz göze gelecek gibi olduklarında hemen bakışlarını kaçırıp başka bir şeyle ilgileniyormuş gibi yaptı.

"Siz ikiniz öyle dikilip durmaktan sıkılmadınız mı?" diye seslendi Calixte. Thyon da anlasın diye ortak dilde konuşmuştu. Tzara'yla birlikte çukurun dibine inmişti, ikisi keşfettikleri girişteydi.

"Başlıyoruz," dedi Ruza kendi dilinde. "Tembellik iznini kimden alıyoruz? Sana mı başvuracağız?"

Calixte, delikanlıya bir taş attı. Ruza eliyle yakalamasa taş doğrudan kafasına isabet edecekti. "Of," dedi gücenmiş gibi başını iki yana sallayarak. "Sadece *başvurun reddedildi* diyebilirdin."

"Başvurun reddedildi," dedi Calixte. "Çekmeye devam edin."

Thyon sadece birkaç kelimeyi anladı ama seslerindeki tınıdan ve yüz ifadelerinden birbirlerini iğnelediklerini anlayabiliyordu. Aptal gibi öylece dururken birileriyle alay etme hakkı elinden alınmış gibi hissetti. Belki çabalasa iyi ederdi. Öğrendiğini kimselere çaktırmazsa, en azından kendisi hakkında ne konuştuklarını anlayabilirdi, öyle de-

ğil mi? Strange ve Calixte dili öğrenebildiyse, kendisi haydi haydi öğrenirdi.

Tabii o ikisinin dili öğretecek arkadaşları vardı ama Thyon'un hiç arkadaşı yoktu. Calixte, Tzara'yla arkadaşlıktan öte bir ilişki kurmuştu. Ve Strange resmen onlardan biri olmuş, onlarla birlikte çalışmış, Tanrıkatili'nin sekreteri olarak defterleri tutmakla kalmamış, kazık çakmış, tencereleri ovmuş, hatta müziği andıran dili mimikleriyle konuşurken mızrak atmayı bile öğrenmişti.

Mimiklerin çoğunu en genç Tizerkane savaşçısı olan Ruza'dan öğrenmişti. "Çek," diyordu şimdi delikanlı, kulağa kaba gelen tek hecelik ortak dilde. Kendi dilindeki mahcubiyetten ya da neşeden eser yoktu.

Thyon gıcık oldu. Kimseden emir almazdı. Çenesi kasıldı. Avuçları yanıyor, omuzları sızlıyordu ve çok *yorulmuştu*. Her an kopabilecek bir ip gibi hissediyordu ama öte yandan yıllardır böyle hissettiği halde henüz kopmamıştı. Onu ayakta tutan birkaç lif parçası belli ki oldukça sağlam malzemeden yapılmıştı. Hem Ruza'nın ortak dili tabiatı gereği kaba bir dildi. O yüzden savaşçı delikanlının yanına eğilip ipin ucundan tuttu, yaralı avuçlarını bir anda saran alevleri bastırmak için dişlerini sıktı ve... söyleneni yaptı. Çekmeye başladı.

Çukurun aşağısındaki kapıya sarkıttıkları makarayla kitaplarla dolu başka bir sepet yükseliyordu.

"Kitaplar niye bu kadar ağır ki?" diye homurdandı Ruza, sepet sonunda yukarıya çıktığında. Birlikte tutup kenara koydular.

Thyon içinden kâğıdın öz kütlesiyle ilgili açıklamaları geçirse de homurdanmaktan öteye geçmedi. Kendisi de kitapların ağırlığına hayret ediyordu. Daha önce küçük bir kütüphaneciler ordusu kitapları onun için taşırdı. Aslına bakılırsa

hizmetçileri sayesinde hayatı boyunca hiçbir iş yapmamıştı. Ensesindeki sinirlerden birinin sıkıştığını hissetti. Başını iki yana eğerken yine yüzünü ekşittikten sonra eğilip sepettekileri inceledi.

Calixte'yle ne müthiş bir hazine keşfetmişlerdi! En azından kitaplar hazine gibi görünüyordu ama içinde neler yazdığını bilemezdi.

Ruza'yla birlikte kitapları sepetten çıkarıp çukurun yanına çektikleri arabadaki kasalara yerleştirmeye başladılar. Arabayı çeken eşek, tüccarlar locasına geri dönmek üzere uyuklayarak bekliyordu. Saatlerdir gidip geliyor, kitapları hollere, yemek odasına, boş olan her yere yığıyorlardı. Tek dertleri, her an çökebilecek çukurda kütüphaneden geriye kalan kayıp bilgilerin aşağıda akan Uzumark Nehri'nde akıp gitmemesiydi. Kütüphaneyi keşfeder keşfetmez Calixte'yle birlikte Eril-Fane'ye gitmişlerdi. Bulduklarında adam son derece üzgündü. Müjdeyi verdiklerinde sadece yorgun bir şekilde gülümsemekle yetinmişti.

Tizerkane savaşçıları savunma hazırlıkları yapıyordu ama Eril-Fane, Ruza ve Tzara'yı kitapları kurtarmalarına yardım etmek üzere görevlendirmişti. Bütün gece çalışacakları Thyon'un aklından bile geçmemişti ama kimse artık durabileceklerini söylemediğinden o da sesini çıkaramamıştı. Dahası kendi aralarında neler fısıldadıklarını da anlayamıyordu. Bir süre önce peynir ekmek yemiş, yorgunluğunu bir nebze olsun geçiren bir şişeden güçlü bir içecek yudumlamışlardı. İçecek boğazını da yakmıştı ama şikâyet etmemişti.

Bir âlim olarak aslında aşağıda olması gerektiğini düşünmüştü. Kurtarılması gereken kitapları seçebilirdi ama nazik sayılmayacak bir şekilde kitapları *okuyamadığı* hatırlatılınca çaresiz yükü yukarı çekme işine eşlik etmek zorunda kalmıştı.

İnanılır gibi değildi. Âlim, işçi olmuştu.

En azından şimdi arabaya yüklerken kitapları inceleyebiliyordu. Dikkatle yığından büyük bir kitap çıkardı. Üstünde altın varaklar olan beyaz renkli yumuşacık bir deriden yapılmıştı. Sırtına ay deseni işlenmişti. Elinde olmadan sordu. "Burada ne yazıyor?" derken kitabı göstermek için Ruza'ya uzattı.

Savaşçı delikanlı kitabı aldı. Thyon'dan kısa boylu olsa da daha iri yapılıydı. Geniş omuzlar, kocaman kürekleri andıran eller... Kendi elleri, mücevher dükkânında yüzükleri sergilemek için kullanılan porselen eller kadar çıtkırıldım görünüyordu. "Bu mu?" Ruza gözlerini kısarak iri parmağının ucunu altın harflerin üstünden geçirdi. Thyon onun kitabı kirlettiğini görebiliyordu. Dişlerini sıkıp kitabı geri almaya çalıştı. "Burada diyor ki..." dedi delikanlı. "*Simyanın Büyük Gizemleri Çözüldü.*"

Thyon, iki kalbinin birden teklediğini hissetti. "Sahi mi?" diye sordu. Hıçkırık simyacıları, kadim dünyanın en saygınlarıydı ve gizemleri kaybolup gitmişti.

Dili öğrenebilir, bütün bu kitapları okuyabilirdi. Bir anda büyük bir iştahla heyecanlandı. Çalışmak için burada kalabilirdi. Eve dönmesi gerekmiyordu.

Zosma. Şehrini, boş duran pembe sarayını, hatta laboratuvarını düşünürken bir türlü *ev* hissine kapılamıyordu. Ne şehri ne de orada yaşayanları özlemişti. Bunu fark ettiğinde rüzgârda uçuşan ulola çiçekleri gibi havada süzülüyormuş gibi hissetti.

Aynı zamanda bir parça... özgür hissediyordu.

"Mmm," diyen Ruza başını salladı. "Ama... Ah, bu da ne? Aşağıda diyor ki..." Thyon görebilsin diye başlığın altındaki üç kelimeyi gösterip okumaya devam etti. "Yoksulları son-

suza kadar ezebilsinler diye açgözlü monarşiye sonsuz hayat bahşetmek ve zengini daha zengin yapmak için pratik bir el rehberi?" Kafası karışmış gibi Thyon'a bakıp aptal numarası yaptı. "Simya *bunu* mu yapıyor?"

Thyon'un heyecanı söndü. Ensesi yanmaya başlarken tekrar sepetle ilgilenmeye başladı. Dalga geçilmekten nefret ediyordu. Ne zaman dalga geçilse babasının zarif ama acımasız sesi kulaklarında çınlıyordu. "Okumayı bilmiyorsan, söylemen yeterliydi," dedi sinirle.

"Komik," dedi Ruza hiç alınmadan. "Bence burada okuyamayan bir tek sen varsın. Ah. Şuna bak." Başka bir kitap aldı. "*Faranji Terbiyesi*. Barbar Ev Sahibinize Süper Kibirli *Gulikler* gibi Davranmama Prensipleri. Bu kitaptan sizin kütüphanede yok muydu?"

Thyon *gulik* kelimesinin ne anlama geldiğini bilmiyordu ve bilmemesinin daha iyi olduğunu düşünüyordu. Süper *kibirli* olmaya gelince... Belki Ruza'nın kullandığı ortak dilin zaten kaba olduğu düşüncesini tekrar gözden geçirmeliydi. Delikanlı belki Strange'den daha fazlasını öğrenmişti. Bu da elbette çalışmaya başladıklarından beri bütün emirlerinin gerçekten de kabaca söylendiği anlamına geliyordu.

Strange burada olsaydı, mutlaka cevabı yapıştırır, sonra ciddi görünmeye çalışsalar da bakışırken gözleri hınzır kıvılcımlarla ışıldardı. Ama Strange burada değildi ve Ruza'nın gözlerinde hınzır kıvılcımlar çakmıyordu. Thyon bir şey demeden aldığı kitabı kasaya yerleştirdi.

Sepetten aldığı her kitabın kapağındaki anlaşılmaz başlığa bakarken cehaletinin tutsağı olmuş gibi hissediyordu. Bir daha asla Ruza'dan yardım istemezdi ama kitap yığınındaki bir tanesi fena halde dikkat çekiyordu. Kitabı sepetten neredeyse saygıyla aldı. Deri ya da kartonla ciltlenmemişti. Emaye

kapağın üstünde dallı budaklı bir resim vardı, resim lis ve değerli taşlarla süslenmişti. Bazı yerleri eskimişti ama Thyon kitabın çok eski olduğunu ve elden ele dolaştığı için bu kadar eski olduğunu tahmin edebiliyordu. Yüz canlı renk içeren resim, bir savaşı anlatıyordu. Devlerle meleklerin savaşı.

Serafim, diye düşündü. Ve katledilip ay büyüklüğünde bir yığın halinde yakıldığı söylenen canavar *ijji* ırkı. Hıçkırık'a gelmelerinden önceki gece Strange hikâyeyi ilk anlattığında dalga geçmişti. Ama Doruk'a tırmandıktan sonra dalga geçmenin anlamı kalmamıştı çünkü Doruk su götürmez bir şekilde bir kemik yığınıydı.

Kitabı açtığında daha çok melek ve canavar desenleriyle karşılaştı. Adeta Strange'in hikâyesini anlatıyordu.

"Okuma molası mı verdik?" diye yakındı Ruza. "Yoksa *resimlere bakma* molası mı demeliydim?"

Thyon kitabı kapatıp sırtını döndü.

"Ne yazdığını bilmek istemiyor musun?" diye üsteledi Ruza.

"Hayır," dedi Thyon. Kitabı arabaya bırakırken son saniyede kasaların arasındaki boşluğa kaydırdı. Daha sonra kolayca bulmak istiyordu. Bu kitapla işi henüz bitmemişti.

Araba dolunca Calixte'yle Tzara çukurdan yukarı tırmandı. Calixte artık hoplayıp zıplamıyordu, Tzara'nın da yorgun olduğu belliydi. Thyon kendini pis hissediyordu, her yanı yanıyordu. Gömleğinin kollarını sıvarken doğru düzgün düşünemeyecek kadar yorgundu.

"*Sana* ne oldu?" diye sordu Calixte, bileklerine bakarak.

Thyon kollarını hemen indirdi. "Hiç."

"Hiç böyle bir şey mi?" diye üsteledi kız kaşlarını kaldırarak. "Bana daha çok ravid yavrularına avlanmayı öğretmişsin gibi geliyor."

Ama manzaranın bununla alakası yoktu. Thyon'un kolu, anlamsız bir düzene sahip yara izleriyle doluydu. Cetvelle çizilmiş gibi her biri beş santim uzunluğundaydı, aralarında birer santim boşluk bırakılmıştı. Birçoğu hâlâ tazeydi ama eskileri de vardı, fakat sanki büzüşen eski yaralar tekrar açılmış gibi kıpkırmızı görünüyorlardı.

"Kendin mi yaptın?" diye sordu Ruza kafası karışmış gibi.

"Simya deneyi," diye yalan söyledi Thyon gergin bir sesle. Sadece Lazlo Strange'in bildiği sırrı düşündü. Kendi özünü şıringayla damarlarından çekiyor, azoth yapmak için kullanıyordu. Morluklar ve iğne delikleri de vardı ama bununla bitmiyordu. Strange bile bu sırrı bilmiyordu. "Anlamazsınız."

"Yok anladım," dedi Ruza. "Çünkü biz aptal barbarlarız."

"Öyle değil. Sadece bir simyacı anlayabilir." Bu da yalandı. Thyon saçma sapan konuştuğunun farkındaydı.

Ruza kıkırdadı. "Yine de aptal bir *barbarım?*"

"Ben öyle mi dedim?"

"Suratın öyle diyor."

"O hep böyle," dedi Calixte, simyacıyı savunurcasına. "Burnuna hâkim olamıyor. Öyle değil mi, Nero? Muhtemelen bütün sülalesinin de burnu havadaydı. Aristokratların kibirle dolu gözleri ve önyargıyla büzüşen dudakları doğuştan."

"Önyargıyla büzüşen dudaklar mı?" dedi Ruza. "Dudaklar önyargıyla büzüşebilir mi?"

"Ona bak görürsün."

Tzara'nın yanında yer alması Thyon için sürpriz oldu. "Adamı rahat bırakın. Burada, öyle değil mi? Diğerleriyle kaçıp gidebilirdi." Ruza'yı itti. "Senden çok daha yakışıklı olduğu için kıskanıyorsun."

"Hiç de *bile*," diye itiraz etti delikanlı. "Üstelik o da yakışıklı falan değil. Şuna bak! Gerçek biri bile değil."

"Ne?" dediğinde Thyon fena halde şaşkındı. "Bu da *ne* demek oluyor?"

Ruza cevap vermedi. Sadece çenesiyle Thyon'u işaret edip kızlara döndü. "Biri üretmiş de kadife kutuda getirmiş gibi görünüyor. Muhtemelen kaşlarını da cımbızla alıyordur. Böyle bir şeyi nasıl yakışıklı bulursunuz?"

"*Bulursunuz* mu?" diye kahkaha attı Calixte. "*Tipim* bile değil."

"Benim için de fazla bebek yüzlü," dedi Tzara, bir taraftan Calixte'nin kalçasına indirdiği yumruğundan sakınarak.

"Yani ben bebek yüzlü değil miyim?" diye sıkıştırdı onu kız, yapmacık bir küskünlükle.

"Tanrılara şükürler olsun, *o kadar* da bebek yüzlü değilsin. Yoksa sana dokunmaya korkardım."

Thyon'un nutku tutulmuştu. Mükemmel görünüşünün fazlasıyla farkındaydı. Üstelik kaşları da doğaldı ama hayatı boyunca hiç böyle açık bir şekilde yakışıklılığı bir *kusurmuş* gibi konuşulduğuna tanık olmamıştı. Alınmış olsa da içten içe bir parça rahatladı çünkü kolları unutulmuştu.

"Aynen," diyordu Ruza. "Ağzını silmeye korkacağın türden yeni bir peçete gibi."

Kızlar karşılaştırmanın saçmalığı karşısında kahkahalarla gülerken Thyon kaşlarını çattı. *Peçete mi?* "Ağzınızı benden uzak tutarsanız sevinirim," dedi ama kızlar bunun üzerine karınlarını tutarak gülmeye devam ettiler.

"Sen onu dert etme," dedi Ruza iğreniyormuş gibi bakarak.

Ama Tzara onu hemen azarladı. "Bence fazla itiraz ediyorsun, dostum."

Ne demek istediğini anlamış olmalı ki yanakları kıpkırmızı kesilen Ruza gözlerini Thyon'dan kaçırdı. Eşekle uğraşır-

ken sesi ekşimişti. "Bunları götürecek miyiz, götürmeyecek miyiz?" Şoför koltuğuna çıktı. "Sizi bilmem ama ben biraz uyumak istiyorum."

Sonunda, diye düşündü Thyon. Bir araba daha yükleyebileceğinden emin değildi.

"Ben de," dedi Tzara. "Ama garnizona girişimizi yapmamız gerekiyor."

"Benim gerekmiyor," diye böbürlendi Calixte. "Kendi kendimin patronuyum. İstediğim zaman uyurum. Bir saniye..."

Araba harekete geçmişti. Koşarak kasaların arasından bir şey aldı. "Kitaplardan biri düşmüş. Ah, bu kitap muhteşem."

Thyon'un kenara ayırdığı kitaptan bahsediyordu. Konuşacak gibi oldu ama sustu. Ne diyebilirdi ki? Aslında aklına geleni söylemek istiyordu.

Strange'in hoşuna gider diye düşünmüştüm.

Ne zamandan beri Strange'in mutluluğunu umursuyordu ki? Hem kitabı bu yüzden kenara ayırmamıştı.

"Serafim hakkında mı?" diye sordu Calixte merakla.

Kızın omzunun üstünden kitaba baktığı anda Tzara'nın yüzü değişiverdi. Yorgunluktan eser kalmamıştı. "Merhametli serafim," dedi hayretle. "Bu Thakranaxet."

"Ne?" Ruza arabadan atladığında üçü birden aç gözlerle kitaba bakıyordu. Karşılarında duran Thyon içten içe küçük bir kıskançlık ve bundan daha da baskın bir *kayıp* hissine kapıldı. Bulduğu kitap elinden alınmıştı.

Zosma'dayken sanki Strange'in kitaplarını geri götürmüştü? Hayır. O zaman yaptığı daha kötüydü. Kütüphanecinin yıllar boyunca sevgiyle bir araya getirip kendi eliyle yaptığı o derme çatma kitapçıkları hatırlayınca midesi utançla düğümlendi. Kitaplar hâlâ pembe sarayında bıraktığı yerde du-

ruyordu. Şimdi kitapları yanına alıp yolda Strange'e vermesi gerektiğini fark ediyordu. Gerçi Strange'in çok iyi bildiği *bir* kitabı yanında getirmişti. *Kahvaltı Mucizeleri* kitabını on altı yaşlarındayken Strange kapısına kadar gelerek vermişti. Gerçi kitabı geri vermesi, yanında getirdiği gerçeğini açığa çıkarırdı. Ezbere bildiği bir kitabı Thyon'un defalarca okuyup eskittiğini görünce Strange ne düşünürdü?

"Thakranaxet nedir?" diye sordu. Kelimeyi söylerken zorlanıyordu.

"Thakra'nın vasiyetnamesi," dedi Tzara. "Zeru'ya gelen serafimin lideriydi."

Kendi gözleriyle gördüğü halde serafim hakkında tarihte yer almış sıradan bir şeymiş gibi bahsedilmesi Thyon'u hâlâ afallatıyordu. Zosma serafim hakkında bilgiyle kaynıyordu ama kadim bilgiler orakla biçilen başaklar gibi Tek Tanrı kavramının altında ezilip kalmıştı. Thyon'un duyduğu hiçbir isim varlığını sürdürememişti ve aslında kimse bunların *gerçek* olduğundan emin değildi.

"Kutsal kitabımız," diye devam etti Tzara. "Bütün kopyaları, Mesarthim geldiğinde ya kaybolmuş ya da yok edilmişti."

Sayfaları çevirirken mırıldanmaya devam ediyorlardı ama Thyon başını kaldırıp hisara baktı. *Mesarthim geldiğinde*, demişti Tzara. Birden hem serafim hem de mesarthimin... *buraya* gelmiş olmasının sıra dışı bir tesadüf olduğunu kavradı. Arada binlerce yıl olsa da birbirinden farklı iki dünya dışı varlık tam olarak buraya gelmişlerdi. Koskoca Zeru gezegeninde tam buraya... Tesadüf olamayacak kadar sıra dışı bir durumdu. Özellikle de Seraph şeklindeki mesarthim hisarı tepelerinde asılı dururken.

Thyon gözleriyle devasa metal meleğin hatlarını incelerken bütün bunların ne anlama geldiğini sorguluyordu. Mesarthim

ve serafim aynı hikâyenin parçalarıydı ama aralarında nasıl bir bağ vardı?

Ve Lazlo Strange bütün bunların neresindeydi?

"Bu kitabı görünce kendinden geçecek birini tanıyorum," dedi Calixte sayfaları çevirirken.

Thyon dişlerini sıktı. Kızın kimden bahsettiğini çok iyi biliyordu ve hâlâ kendini kitabı bu yüzden kenara ayırmadığına ikna etmeye çalışıyordu. Hayalci'nin neye sevineceği ya da kitabı ona kimin vereceği *kimin* umurundaydı ki?

Thyon'un umurunda değildi. Dert bile etmiyordu.

Altın saçlı vaftiz oğul, bütün vücudunu yakıp kavuran sızıları ve avucundaki yaralarla eşeğin önüne geçip kaskatı adımlarla uzaklaşmaya başladı.

KAKTÜS TEAM

22

Sen de mi Ölmek İstiyorsun?

Sarai gözlerini Minya'nın rüyasında açtığında, olacaklara hazırlanmak için nefesini tuttuğunu fark etti. Nefesini yavaş yavaş salarken etrafına bakındı.

Hisarın doğumhanesini çok iyi biliyordu ama orası şimdi boştu. Olanlardan sonra her şey Minya'nın emriyle yakılmıştı. O günden beri doğumhane bir tür hüzünlü anıt gibiydi. İçeride masmavi parlayan mesartiyum metalinden beşikler ve yataklardan başka bir şey kalmamıştı. Örtüler ve bebekler artık yoktu.

Şimdi yine doğumhanedeydi ama anlaması birkaç saniye aldı. Burada örtüler ve bebekler vardı. Çocuklar, düzenli bir şekilde dizilmiş bebek bezleri, yıkanmaktan yumuşacık olmuş beyaz battaniyeler, rafta bir sürü biberon... Bebekler beşiklerinde yatıyor, kollarını bacaklarını sallıyordu. Bazıları minik tutsaklar gibi beşiklerinin parmaklıklarına tutunarak ayağa kalkmışlardı. Daha büyük çocuklar dokuma halıların üstünde oynuyordu. Küplerden ve bir bebekten başka oyuncak yoktu. Kızlardan biri bir beşikten aldığı bir bebeği küçük bir anne gibi kucağına oturttu.

Kız Minya'ydı. Cüssesi değişmemişse de tamamen farklı görünüyordu. Her şeyden önce temizdi, uzun saçları bıçakla kırpılmamıştı. Simsiyah parlayan saçları dalgalar halinde sırtına dökülüyordu ve minik beyaz önlüğünde ne bir eskilik ne de leke vardı. Bebeğe şarkı söylüyordu. Her zamanki tatlı sesiydi ama şimdi çok daha içten olduğu için kulağa farklı geliyordu.

Sarai, kendini burada bulduğu için şaşırmadı. Doğumhane, Minya'nın zihninde büyük bir yer kaplıyordu. Yine de sakinlik biraz şaşırtıcıydı. Kendini çok daha çirkin bir yüzleşmeye ya da suçlamaya hazırlamıştı. Açıkçası Lazlo'nun yaptığı gibi ama gülümsemeden Minya'nın da onu rüyanın eşiğinde bekleyeceğini sanmıştı. Ama aptalca bir düşünceydi. Minya geleceğini nereden bilsindi ki? Sarai'ın kendisi bile kızın onu *görüp göremeyeceğini* bilmiyordu. Hem görse bile küçük kızın rüyalardaki Lazlo kadar somut olacağını beklemek iyimserlik olurdu.

Lazlo, Hayalci Strange'di. Şuursuzca görülen rüyalar ona göre değildi. Delikanlı adeta bir kaşif gibi bir şairin zarafetiyle kendi zihninde dolaşabiliyordu. Çoğu rüya saçma olurdu ve rüya gören çoğu insan rüya gördüğünün farkında bile olmazdı. Peki Minya?

Sarai olduğu yerde kalıp küçük kızın onu fark etmesini bekledi. Henüz fark edilmemişti. Minya bebekle ilgileniyordu. Bebeği bir masaya götürüp battaniyenin üzerine yatırdı. Herhalde bezini değiştirecekti. O sırada Sarai etrafa göz gezdirdi. Kendi bebekliğini görebilecek miydi? Herhalde Isagol'un kıpkırmızı saçlarını almamış olsa bu kolay olmazdı.

Bakınırken bir anormallik sezdi. Ne zaman koridora açılan kapıya baksa sanki... gözünden bir şey kaçıyormuş gibi görüşünde bir bozulma oluyordu. Gözlerini kırpıştırarak odak-

lanmaya çalışsa da sanki o alan buzlu cam gibi hep bulanıktı. Birkaç kez göz ucuyla orada yetişkinlerin gölgelerini gördüğünü sandı ama dönüp baktığında kimsecikler yoktu.

İki Ellen'ın nerede olduğunu merak etti. Kendi bebekliğini de bulamamıştı.

Minya beşiklere geri yürüyüp başka bir bebeği aldı ve kucağına oturtup zıplattı. Sarai insanların geceleri bebeklerini böyle uyuttuklarına tanık olmuştu. Bebek uysallaştı. İlk bebeği aldığı beşik hâlâ boştu. Sarai, Minya'nın bez değiştirdiği masaya baktığında oranın da boş olduğunu gördü.

Huzursuz bir ürperti bütün sırtını kapladı.

Biraz daha yaklaşınca Minya'nın şarkısındaki kelimeler, bu dünyadan olamayacak kadar tatlı sesi kristal netliğinde zihninde yankılandı. O saniye doğumhane de kaybolmuştu. Yerde oynayan çocuklar durmuş ona bakıyordu. Bebekler de. Minya'nın zihninde yarattığı çocuk ve bebekler onu görebiliyorsa Minya da farkında olmalıydı.

Göz ucuyla yine bir hareket seçtiğinde uzun gölgeler puslu alandan geçti. Minya şarkısına devam ediyordu:

Zavallı küçük tanrıtohumu,
Şunu battaniyeye sarın,
Aman dışarı bakmasın,
Sesini de çıkarmasın.
Canavarların geldiğini duymuyor musun?
Saklan, kadersiz küçüğüm.
Ölü gibi yatmazsan,
Gerçekten öleceksin!

Sarai, bebeğin altının değiştirilmediğini fark etti. Minya onu şarkıdaki gibi battaniyeye sarıyordu. Bu bir tür oyundu. Sesi

şen şakrak, yüzü güleçti. Hatta şarkının *aman dışarı bakmasın* kısmında, parmağıyla bebeğin minicik burnuna dokundu, sonra saklambaç oynar gibi birkaç kere kaldırıp kapattığı battaniyeyi bebeğin yüzüne sardı. *Sesini de çıkarmasın* derken sesi tuhaf bir fısıltıya dönüştü. Başı dahil tamamen kundakladığı bebeği küçük bir paket gibi... duvardaki bir deliğe itti.

Sarai, elini ağzına götürdü. Minya bebeklere ne yapıyordu?

Küçük kız başka bir beşiğe gittiğinde Sarai hemen duvardaki deliğe koştu. Bu delik gerçek doğumhanede yoktu, demek ki rüyada eklenmişti. İçine baktığında bebek büyüklüğünde bir sürü paket gördü.

Hiçbiri kıpırdamıyordu.

Dizlerinin üstüne düşüp elini içeri uzattı ve en yakındakini alıp battaniyeyi açtı. Nazik olmaya çalışırken elleri titriyordu, dahası içinde ne bulacağını bilmediğinden dokunmaya korkuyordu. Ama battaniye açıldığında bebek canlıydı. Sadece çıtını çıkarmıyordu.

Bu gördüğü en tuhaf şeydi.

Bebek kıvrılarak iyice büzüşmüş, kıpırdamadan bebek gözleri için fazlasıyla olgun bir temkinlilikle ona bakıyordu. Sanki sesini çıkarmaması gerektiğini anlamıştı ve buna itaat ediyordu. Sarai, kozayı andıran bir sürü battaniye daha çıkardı. Hepsi yaşıyordu, sadece küçük oyuncak bebekler gibi kıpırdamıyor, seslerini çıkarmıyorlardı. Son açtığı battaniyede *kendisini* buldu. Tarçın rengi kıvırcık saçlarıyla küçük Sarai. Bebeğin ağzından küçük bir hıçkırık kaçtı.

Hıçkırık sesiyle birlikte şarkı sustu. Doğumhane ölüm sessizliğine gömülmüştü. Dizlerinin üstünde dönen Sarai, Minya'yla yüz yüze geldi. Küçük kız karanlık bir öfkeyle titriyor, cam gibi bomboş gözlerle bakıyor, sığ nefesler alıp veriyordu. Zorla kendini tutmaktan derisi çatlayabilirdi. Sarai'ın

tüylerini diken diken eden uğursuz bir mırıltıyla, "*Burada olmamalıydın*," dedi Minya. Doğumhaneden mi, yoksa rüyadan mı bahsediyordu? Sarai emin değildi ama seçtiği kelimeler, sesinin tonu sanki seçilemeyen gölgelerle dans ediyordu. Sesi yükselirken gölgeler yaklaşıyor, gölgeler yaklaştıkça küçük kız korkuyla daha çok titriyordu.

Sarai hem kendinin hem başkalarının kâbuslarında bulunmuştu. Bu gördüğüne kâbus demek zordu. Korkunç olmaktan daha çok tuhaftı. Bebekler yaşıyordu. Sadece kundaklanmışlardı. Ama rüyaların insanın derisine işleyen bir havası vardı ve buradaki hava *dehşetin* karşılığıydı.

"Minya," dedi. "Beni tanıyor musun?"

Küçük kız cevap vermedi. Açılmış battaniyelerin üstünde kıpırdamadan yatan canlı bebeklere bakıyordu. "Ne yaptın?" diye bağırdı artan bir panikle. "Onları alacaklar!"

Sarai'ın kimden bahsettiğini sormasına gerek yoktu. Eril-Fane'nin ve o kanlı günde generale yardım edenlerin rüyalarında defalarca Katliam'ı görmüştü. Ne kadar korkunç ve kanlı bir gün olduğunu biliyordu. Ama hiç *burada* olmamıştı. Doğumhanede Katliam'ın başlamasını hiç beklememişti.

Gerçi tabii *zamanında* buradaydı. O zaman henüz iki yaşındaydı.

Geliyorlar mıydı? O gün bugün müydü? Dehşet giderek somutlaştı. Gölgeler daireler çizen dansçılar gibi yaklaşıyordu. Bütün bebekler ve çocuklar ağlamaya başladı. Hâlâ battaniyeye sarılı olanlar bile ağlıyordu. Kundaklar şimdi kıpır kıpırdı, duvardaki delikten çığlıkları duyulabiliyordu.

Minya bebekten bebeğe koşuyor, çocukları çekiştirip ayağa kaldırıyor, yerdeki bebekleri toplamaya çalışıyordu ama hepsi emekleyerek ondan kaçıyor, artık donmuş halde olmadıkları için battaniyelerinden kurtuluyordu. Küçük kızın

yüzü stresten çarpılmıştı. Üstesinden gelemeyeceği bir göreve soyunmuştu. Etraftaki yaklaşık *otuz* bebek ve çocuk ona hiç yardım etmiyordu.

Sarai bir kez daha merak etti. İki Ellen neredeydi?

"Hep senin suçun!" diye bu sefer Sarai'a saldırdı Minya. Bir taraftan açık kapıya bakıp duruyordu. "Her şeyi mahvettin! Hepsini taşıyamam."

"Onları kurtaracağız," dedi Sarai. Panik ve çaresizlik ona da bulaşıyordu. Rüya iyice boğucu bir hal almıştı. "Hepsini buradan çıkaracağız. Sana yardım ederim."

"Söz mü?" diye sorarken Minya'nın gözleri yalvarırcasına kocaman açılmıştı.

Sarai tereddüt etti. Yalan dilini damağını ekşitiyordu ama başka ne yapacağını bilemediğinden söz verdi.

Minya'nın yüzü anında değişti. "Yalan söylüyorsun!" diye ciyakladı bugünün geleceğini biliyormuş gibi. "Hep aynı! *Hep ölüyorlar!*"

Çocuklar ağlaşıyor, kaçışıyor, beşiklerin arkasına, yatakların altına saklanmaya çalışıyorlardı. Bebekler boğazları parçalanırcasına çığlık atıyordu. Sarai onların çoktan öldüğünü ve hiçbirini kurtaramayacağını biliyordu. Çaresizlik bir kez daha bütün ağırlığıyla omuzlarına çöktü. Daha doğrusu çöker gibi oldu.

Kendine kim ve *ne* olduğunu hatırlattı. Burada o kadar da çaresiz değildi. Rüyayı değiştirebilirdi. *Hep ölüyorlar!* demişti az önce Minya. Bunu tekrar tekrar yaşamış mıydı? Hep çocuklarla bebekleri kurtarmaya çalışıp her seferinde başarısız mı olmuştu? Sarai ölüleri geri getiremez, zamanı geriye alamazdı ama Minya'nın en azından bu sefer kazanmasını sağlayamaz mıydı?

Rüyanın kontrolünü ele aldı. Nefes almak kadar kolaydı. Minya'nın sürekli korkuyla göz attığı doğumhane kapısını

kimsenin giremeyeceği şekilde kapattı. Sonra öteki duvarda olmayan başka bir kapı açtı. Kapı gökyüzüne açılıyordu. İpek kızakları andıran ama daha büyük bir hava aracı onları bekliyordu. Motor yerine bir kaz sürüsü V şeklinde hazır bekliyordu. Yamalı dubalar, kenarlardan sarkan süslü ponponlar... Çocukları alıp bindirmeleri yetecekti ki Sarai bunu da kolayca halletti. Düşündüğü anda çocuklar ve bebekler hava aracındaydı. Toparlanmalarına ya da yakalanmalarına gerek yoktu. Minya'ya bakıp kapıyı işaret ederken, "Kaçabiliriz," dedi.

Ama küçük kız birden irkilince dönüp baktığında az önce açtığı kapıdaki adamları gördü. İçlerinden biri babasıydı. Elinde bıçak vardı.

Sarai iradesiyle onu göndermek istedi ama bu sefer babası daha önce kapattığı kapıda belirdi. Ne yaparsa yapsın, adam her seferinde başka bir kapıda beliriyordu. Rüya her seferinde galip geliyordu. Azgın akan nehri birinin elleriyle durdurmaya çalışması gibiydi. Ve asık suratlı Tanrıkatili, elinde bıçağıyla kararlı bir şekilde hep oradaydı.

"İşe yaramayacak," dedi Minya. Ağlamaktan yanakları sırılsıklamdı. "*Her şeyi* denemediğimi mi sanıyorsun?"

Sarai, rüyanın inadının aslında *Minya'nın* inadı olduğunu biliyordu. Bu inat öylesi bir travmadan doğmuştu ki küçük kız rüyadan bir türlü kurtulamıyor, hatta Sarai'ın kurtarmasına bile izin veremiyordu. Kurtaramadığı bebeklerle bu doğumhaneye hapsolmuştu.

Karyolanın altındaki küçük bir oğlanı çekip çıkarmaya çalışırken, "Hadi çık!" diye ağlıyordu. "Gel benimle! Gitmemiz lazım." Ama çocuk dehşet içinde geri kaçıyordu. Sonunda Minya başka bir küçük oğlanı yakaladığında Sarai bunun Vahşi olduğunu düşündü. Minya'nın kucağına aldığı iki kundaklı bebek de Yakut ve Kırlangıç olmalıydı. İkisi de ağ-

lıyordu. Sarai, küçük kızın ikisini birden taşıyamayacağından korktu. Zaten kendi cüssesi ne kadardı ki? Ama Minya hiç tökezlemeden hepsini hisarın kalbine giden koridora kadar taşıdı, orada da küçük bir delikten geçirip güvende olmalarını sağladı. Bu gücü nereden buluyordu? Sarai bir anda irkildi. Çünkü Minya elini tutmuş, onu da içeri çekiştiriyordu. "Şşş," dedi sertçe bebeklere. Sarai'la Vahşi'nin elleri küçük kızın mengene gibi kavrayışıyla birleşti. Parmakları kaydığı için daha sıkı tutuyordu. Canı yanan Sarai elini geri çekmek istese de Minya bir hışım ona dönüp neredeyse hırlarcasına, "Siz de mi ölmek istiyorsunuz? Ha?" diye azarladı.

O saniye her şey gerçek oldu. Bu sözler duvardaki aralığı büyüterek açan bir levye gibiydi. Sarai bunları on beş yıl önce tam burada dururken duymuştu. Gözünü kör eden dehşet bir kez daha üzerine çullandı. Şimdi yine on beş yıl önce hissettiği gibi hissediyordu. Minya'nın kelimeleri bir tehdit gibi yüreğine saplandı. Küçük kız Vahşi'yle ikisini içeri çekti. Minik ayakları birbirine dolanmıştı. Ufaklıklar bildikleri tanıdıkları bir yerde kalmak istiyordu. Kapının dışında kötü bir şey vardı. Ama Minya gitmelerine izin vermiyordu.

Kapıda onları bekleyen kaçma umuduna ulaşmak için yere yayılmış bir engelin üstünden geçmeleri gerekiyordu. Rüyadaki buzlu camı andıran pus Sarai'ın engeli görmesini engelliyordu. Doğumhanede pustan bir türlü kurtulamamıştı ama burada bir şekilde görmeyi başardı. İki Ellen. Üzerlerinden emekleyerek geçerken bedenlerinin yumuşaklığını hissedebiliyordu. Kırmızıya bulanan elleri sürekli kayıyordu. Minya'nın elleri de kıpkırmızıydı. Demek bu *yüzden* kayıyordu. Sarai ter olduğunu sanmıştı ama kayganlığın nedeni kandı.

Sonunda Sarai dayanamayıp elini geri çekti. Rüyada çektiği gibi hâlâ uyuyan Minya'nın yanında otururken de aynısını

yapmıştı. Minya'nın yapamayacağı bir şeydi bu. Küçük kız kâbusundan kaçamıyordu. Lazlo hemen sarılıp kulağına fısıldayıp, "Tamam geçti," diye mırıldandı. "Sadece bir rüyaydı. Yanındayım. Tamam geçti."

Ama Sarai'ın gördüğü sadece bir rüya değildi ve hiçbir şey geçmemişti. Minya yıllardır olduğu gibi o günün hatırasına hapsolmuştu.

KAKTÜS TEAM

23

Minya'nın Kırmızı Elleri

Sarai'ın titremelerinin geçmesi biraz zaman aldı. Henüz konuşmaya hazır hissetmediğinden, biraz su ve bez getirmesi için Lazlo'yu yağmur odasına gönderdi. Sonra nazikçe Minya'nın yüzünü, boynunu, omuzlarını ve kollarını, sadece birkaç saat önce kendi bedenini temizlediği gibi temizledi. Hatta kendi cansız başı gibi küçük kızın başını kucağına aldı. Saçlarını düzeltti, minik kaşıkla dudaklarının arasından içine bir damla Letha'nın uyku karışımından kattığı suyu içirdi. Çünkü Minya'yı rüyadaki hapishaneye ve katliamın yaşandığı güne hapsetmekten nefret etse de onun kendisi ve Hıçkırık için tehlike olmaya devam etmesine izin veremezdi. Küçük kız şimdilik orada kalmak zorundaydı.

Ve Sarai'ın ona yardım etmenin bir yolunu bulması gerekiyordu.

Güneş doğduğunda nöbeti devralması için Kırlangıç'ı uyandırdı. Kız hemen, "Nasıl geçti?" diye sordu ama Sarai sadece başını iki yana sallayıp "Sonra," demekle yetindi.

Ardından Lazlo'yla birlikte sağ koldaki odasına gitti. Delikanlı kapıyı kapatır kapatmaz, "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu. Sarai'ı böylesine sarsılmış görürken bir şey yapamadığı için perişan hissediyordu.

"Uyuyabilirsin," dedi Sarai.

"*Yardım* etmek istiyorum."

"O zaman yardım et." Sarai onu giyinme odasının arkasındaki girintiye yönlendirdi. "Dinlenmen gerekiyor. Rüyalarına ihtiyacım var. Uyu, orada buluşalım."

Lazlo bunu yapabilirdi. Daha fazlasını isteyemezdi. Güneşin doğması önemli değildi. Sarai'ın yeteneği sınırları aşmıştı. Eskiden güveleri gece ortaya çıkıyordu ama artık gitmişlerdi. Dahası kız onları özleyeceğini düşünse de şu anda aklında başka şeyler vardı. Tenin tene değmesi daha iyiydi. Çok daha güzeldi. İradesiyle gömleğini ve iç çamaşırlarını yok edip yatağa uzandı.

Lazlo bir süre durup onu seyretti. Kulakları uğulduyordu. Sarai'ın saçları başının etrafında güneş ışınları gibi yayılmıştı. Teni ay ışığı, yıldız gümüşüydü. Lazlo'nun beyni aklının almadığı renklerle dolup taşıyordu. Karşısındaki güzellik insanı tüketen cinstendi. Böylesi bir güzellik nasıl onun olabilirdi? Kız sadece ve *sadece* onu istiyordu. Aralarındaki çekim, bir mıknatıs gibi dengesini bozuyordu. Gömleğini ve pantolonunu çıkardı. Bu çok yeniydi. Üstündekileri çıkarıp kızın karşısında çıplak durmak, sonra yatağa girip yanına uzanarak birbirleri için yaratılmış gibi beden kıvrımlarını birleştirmek... Yine de nazik davranıyordu. Saman alevi zamanı değildi. Sarai *rüya* istiyordu ve Lazlo onun için sadece dünyada değil, sadece *kendilerine* ait bir dünyada sığınabileceği bir liman verebilmeyi diliyordu. Gözlerini yumduğunda Sarai iyice sokulup bacağını bacağının üstüne attı, yanağını iki kalbinin

üstüne yasladı. Kalp atışları ikisini de sarsıyordu. Lazlo, tenlerinin müzik gibi dalgalanmasına izin verdi. Yorgun hissettiği için çok şanslıydı çünkü Sarai çok iyi geliyordu.

İç geçirişlerin, irkilten kirpik titreşmelerinin ve adeta patlamaya dönen küçücük beden hareketlerinin kadife-ipek-gümüş-gökyüzünde geçen dakikaların ardından sonunda kıpırtısız bir şekilde uykuya daldılar. Artık Sarai'ın, burnu kırık yabancıyı ilk gördüğü yerde... Hıçkırık'taki küçük odadaydılar. Güveleri bu odanın pervazına konmuş, iki tanesi penceredeki Skathis'i yenmişti. Yıldızlardan düştüklerinde bu odaya gelmişlerdi ve Lazlo kızın kendisini burada güvende hissettiğini biliyordu. Hayatının son gecesinde Sarai da burayı seçmişti.

"Nereye gitmek istersin?" diye sordu. Sarai'ın görmek istediği hem gerçek hem de hayali bir dolu şey olduğunu biliyordu. Ejderhalar, hava araçları, su canavarları, okyanuslar... Kız yaşarken denizi hiç görmemişti.

"Burası iyi," dedi Sarai, ona doğru bir adım atarak. "Tam burası. Mükemmel."

Rüyada Lazlo'nun dudakları sağlamdı. İkisinin de dikkatli davranması gerekmiyordu. Zaten Sarai'ın dikkatli olmak gibi bir derdi yoktu.

Daha sonra Sarai, Minya'nın rüyasını anlattı. Hayalci'nin Hıçkırık şehrindeki pazaryerinde, duvarları halılarla kaplı bir çayhanede oturuyorlardı. Opal gözleri ve ibliscamı dişleriyle fil şeklindeki semaver görülmeye değerdi. Mis gibi kokular yayan çayın tadı da yoğundu. Yanartaşlar da loştu. Bunlar koyu kırmızı parlayan nadir lal taşlarıydı. Tek bir koltukta birlikte oturuyorlardı. Koltuktan ziyade kuş yuvasını andırıyordu. Biri oturmak, diğeri yaslanmak için devasa yumurta

kabuklarını andıran iki parçadan oluşuyordu. Kristal yapısı yakut renkli ışıkta kıvılcımlar saçıyordu. Kürk ve kırlentlerle yumuşacıktı. Sarai, ayaklarını Lazlo'nun kucağına uzatmıştı. Delikanlı parmak uçlarıyla onun bileklerini, baldırlarını ve dizlerinin arkasındaki sıcaklığı okşuyordu.

İkisi de Hıçkırık tarzında giyinmişlerdi. Küçük odadan çıkmadan önce birbirlerine giyim seçiminde yardım etmişlerdi. Tek yapmaları gereken birbirleri için giysi hayal etmek olmuştu. Gömlek mi, tunik mi olsun? Yok şu daha iyi... Tekrar tekrar soyunup giyinmişlerdi çünkü mükemmelliğe ulaşmak için detaylar önemliydi. En azından bahaneleri buydu. Sonunda kıyafetlerinde karar kılınca resmi bir tavırla karşı karşıya saraylılar gibi dizlerini bükerek birbirlerini selamladılar. İkisinin de manşetleri mavi taşlarla süslü gümüş renkteydi. Sarai alnına incecik bir gümüş zincir takmıştı, zincirin ucundan zarif bir mücevher kaşlarının ortasını süslüyordu. Mavi renkli taş ışıkta göz kırpıyordu ama gözlerindeki ışıltıyla karşılaştırılamazdı bile.

Çadırın dışındaki şehir, insanlar ve yaratıklarla cıvıl cıvıldı. Halıların arasından baktıklarında onları görebiliyorlardı ama içerisi sessizdi.

"Böylesi bir dirençle hiç karşılaşmamıştım," diyordu Sarai. "Minya'nın rüyasını değiştirmeye çalışırken büyük dirençle karşılaştım. Ne yaparsam yapayım, hepsi eriyip gitti ve intikam duygusuyla geri geldi. Korkunçtu." Lazlo bileklerinde parmağıyla daireler çizerken ve sıcacık çayını yudumlarken artık rüyada yaşadıklarını rahatça anlatabiliyordu. "Minya orada yaşıyor. Merhametten bahsettiğimde gözlerimi oymak istemesine şaşmamalı. Tıpkı o gün yaşandığı gibi her şey *olmaya* devam ediyor Tekrar tekrar. Sürekli."

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Lazlo.

"Onu oradan çıkarmak istiyorum." Sanki bunu hemen *yapabilecekmiş* gibi içtendi. Sanki Minya'yı kendi zihninde hapsolduğu yerden çıkarabilecekmiş gibi. "Ama bu imkânsız."

"İmkânsız mı?" Lazlo küçük bir kahkaha atıp başını iki yana salladı. "Herhalde imkânsız şeyler vardır. Ama o aşamaya geldiğimizi hiç sanmıyorum. Halimize bak. Daha başlamadık bile. Sarai, biz *sihrin* ta kendisiyiz." Yarı tanrı olduğunu öğrenen ve hayatı boyunca hayal kurmuş birinin hayretiyle konuşuyordu. "Henüz neler yapabileceğini bilmiyorsun ama sıra dışı şeyler yapabileceğine kalıbımı basarım."

Sarai onunlayken kendini yepyeni hissediyordu. Lazlo'nun inancı cesaretini toplamasına yardımcı oluyordu. Şehirde müzik eşliğinde çay içtiği için bir parça da suçluluk duyuyordu. İsteseler bir parça pasta bile yiyebilirlerdi ama yukarıda kimril ve eriğe mahkûm diğerlerine haksızlık olurdu. Evet, belki rüyalarına girebilir, hepsini teker teker buraya getirebilirdi. Kuşkusuz bundan hoşlanırlardı, öte yandan gerçek hayatta ihtiyaç duydukları en son şey bir rüyaydı. Onlar şehir tarafından kabullenilmek ve zihinleri kadar karınlarını da dolduracak gerçek besinlerle beslenmek istiyordu.

Hisara yiyecek bir şeyler getirtmeyi aklının bir köşesine yazdı. Ama daha çok rüyayı düşünüyordu. Özenle kundaklanan bebekler, kulağa tekinsiz gelen şarkısına rağmen Minya'nın tatlı sesi ve iki Ellen ortalıkta olmadığı için küçük bir anne gibi bebekleri kucağına alışı...

Eh, hayır. Bu doğru değildi. İki Ellen yerde ölü yatıyordu.

Dehşet hâlâ boğazında bir yumruk gibi duruyordu. Tabii ki öldüklerini biliyordu. Minya iki hayalet kadının Tanrıkatili'ni nasıl durdurmaya çalıştıklarını, daha kapıya varamadan nasıl katledildiklerini defalarca anlatmıştı. Hatta

onları Eril-Fane'nin rüyalarında görmüştü. Bebekken kendisinin üzerlerinden emekleyerek geçtiği gibi babası cesetlerin üstünden atlamıştı. Taze kanla kayganlaşan cansız bedenleri ve kemiklerini kırarcasına elini çekiştiren Minya'nın kırmızı ellerini hatırlayınca ürperdi.

Minya'nın kıpkırmızı kaygan elleri...

Lazlo, Sarai'ın kaşlarını çattığını fark edince, "Ne oldu?" diye sordu.

"Çok anlamsız."

"Ne anlamsız?"

"Zamanlama," dedi Sarai. Elini, yaralı bir kuş gibi kucağına bıraktı. Minya'nın çekiştirmesinden kemikleri sızlıyor, kandan kayganlaşan küçük parmakları hâlâ elinde hissedebiliyordu.

Se de mi ölmek istiyorsun?

Bunu söylerken ne kastediyordu? Herhalde iki *Ellen gibi ölmek mi istediğini* soruyordu.

Ama... taşlar bir türlü yerine oturmuyordu. Tanrıkatili henüz gelmemişti, yoksa oradan nasıl kaçabilirlerdi ki?

Aklını kurcalayan soruyu Lazlo'yla da paylaştı. "Cesetleri anlamıyorum. Üstlerinden nasıl emekleyerek geçtik? İki Ellen ölmeden oradan çıkmış olmalıyız. Eril-Fane geldiğinde hâlâ orada olsaydık, biz de diğerleriyle birlikte ölecektik çünkü."

"Bu gerçekten öyle olduğu anlamına gelmiyor," dedi Lazlo. "Rüyalar doğruyu söylemez. Hafıza insanı yanıltabilir. Minya küçücük bir kızdı. Muhtemelen hatırladıkları birbirine karışıyordur."

Sarai öyle olmasını çok isterdi ama Minya'nın doğumhanede sorduğu soruyla o âna geri dönüyordu. *Siz de mi ölmek istiyorsunuz, ha?* Başka hiçbir şey hatırlamasa da bu kelime-

ler adeta beynine kazınmıştı. Sorunun dehşeti beynine saplanan bir kıymık parçası gibiydi. Bu sözleri duyduğundan emindi.

Bulmacanın taşları sürekli yer değiştiriyordu. Zavallı iki Ellen ölmüştü ve Minya'nın sorduğu soru neredeyse bir tehdit sayılabilirdi. Bir de Sarai'ın doğumhanede bir türlü göremediği o puslu alan vardı. Sanki rüya, rüyayı görenden bile bir sır saklıyordu. Sonra Minya'nın kırmızı eli...

Ve...

Birden hiçbir Katliam rüyasında Eril-Fane'nin bakıcı kadınları öldürdüğünü görmediğini fark etti. Babası sadece cesetlerin üstünden atlayıp geçmişti. Geri kalanı Minya'nın anlattıklarından ibaretti. Oysa Minya da görmüş olamazdı. Çünkü o sırada hisarın kalbine giren küçük yarıktan dört bebeği geçirmekle meşguldü.

O gün ne olmuştu? Bulmaca taşlarının tek muhtemel çözümü vardı ama bunu kavramak neredeyse imkânsızdı.

"Bizi seviyorlardı," dedi, korkunç bir gerçeği savuştururcasına. "Biz de onları severdik." Ağzından çıkan sözler ne kadar da boştu... Sevdiği iki Ellen birer hayaletti. Onları yaşarken hatırlamıyordu.

Ve şimdi o hayalet kadınlar içi boşalmış deniz kabuklusu gibi boş gözlerle mutfak kapısında öylece duruyorlardı.

Sarai, doğumhane rüyasına geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Minya'yla konuşmayı umut etmişti ve... ne yapacaktı ki? Küçük kızın fikir değiştirmesini mi sağlayacaktı? Onu yatıştıracak mıydı? Ruhunu mu sağaltacaktı? Oysa rüyada bulduğu Minya konuşacak halde değildi ve rüyanın akışını değiştirmek, bir nehrin yönünü değiştirmek kadar zordu. Üstelik ilk seferinde Sarai hazır değildi. Böyle bir rüyaya *hazırlanabilir* miydi? Lazlo'ya küçük kızı oradan, doğumha-

neden ve *o günden* çıkarmak istediğini söylemişti... Ama bu mümkün müydü?

Yoksa ne kadar denerse denesin, bazılarının asla kurtulamayacağını mı öğrenecekti?

KAKTÜS TEAM

24

Mavi Yahni

Hayatında ilk kez kimse Thyon Nero'ya kahvaltı hazırlamadı.

Eh, teknik olarak ilki bir gün öncesiydi ama şehirde yaşanan kaos yüzünden kahvaltı aklının ucundan bile geçmemişti. Bu sabah her yer sessizdi ve aç uyanmıştı. Artık işletilmeyen krematoryumun üstündeki atölyeye gitmemek için loncadaki gösterişli odada kalmıştı. Evet, yalnız kalmak istiyordu ama orası çok yalnızdı. Sabah uyandığında geriye kalan herkesin ona tek bir kelime etmeden şehri terk ettiğini görürse ne yapardı?

O yüzden kitapları koridorlarına yığdıkları loncada uyumuştu. Calixte de orada kalıyordu. Tizerkane savaşçıları yakındaki garnizondaydı. Pencereden garnizonun gözetleme kuleleri ve nöbetçiler görülebiliyordu. Yemek pişirecek kimse kalmasa da mutfakta yiyecek bir şeyler bulacağını düşünerek giyindi. Omuzları ve paralanan elleri hâlâ sızlıyordu.

Yemek odasına doğru yürüdü, mutfağın yakınlarda bir yerde olduğunu tahmin ediyordu. Gerçekten de oradaydı. Büyük bir mutfaktı. Her yer bakır tencerelerle doluydu, kiler

raflarına dizilen kutuların üstündeki harfleri okuyamıyordu. Kapaklarını kaldırıp birkaçını kokladı. Muhtemelen şehre inen tanrıtohumları da ezoterik bilgi gerektiren bu yiyecekleri aynı cehaletle koklardı. Yemek simyayla eş değildi, hatta simya onun için yemekten çok daha *az* gizemliydi. Mutfak konusunda kadın konusu kadar cahildi. Tabii ki mutfakta çalışan kadınları kastetmiyordu. Onlar Hizmetkârdı. Hayatı boyunca bırakın dişiyi, onları insan olarak bile görmemişti. Sadece mutfaklar ve kadınlar hiç ilgisini çekmemişti.

Ah, bağımsız kadınlar ilginç olabiliyordu ve bu yeni bir şeydi. Calixte ve Tzara hiçbir şekilde sıkıcı değildi. Thanagost'un çorak topraklarında savaşan lordlar için silah yapan Soulzeren de asla sıkıcı olamazdı. Ama bu kadınlar erkekler gibi *işler* yapıyorlardı. Zosma'da tanıdıkları hiç böyle değildi. Calixte, Tzara, Soulzeren, hatta şu göz korkutan Azareen'le tanıştıktan sonra Zosma'daki sera çiçekleriyle birlikte olmaktan ne kadar sıkılacağını merak eder olmuştu.

Aslında kadınların vücutları ve sürekli sahneye çıkıyormuş gibi süslenmeleri karşısında büyülenmesi gerekiyormuş gibi hissediyordu. Her medeni insan doğru yerlerde hangi sözleri edeceğini ve nasıl jestler yapacağını bilir, en azından çevresini taklit ederek hayatını sürdürürdü. Sevimli ve zeki görünenler, daha önce binlerce kez yapmış gibi akşamları danslara ve sohbetlere katılırlardı.

Thyon da kendi rolünü oynamıştı. Nezaket sözcüklerini ve dansları bilirdi ama içten içe bunları yaptığı için çığlıklar atardı. Bazen bu konuda yalnız olup olmadığını merak ederdi. Bazen Zosma'daki bazı kızların da boyalı yüzlerinin ardında sıkıldıklarını, zümrüt çalmak, hava aracı tasarlamak ve gölgeli bir şehirde tanrılarla savaşmak gibi şeyler yapmak isteyip istemediklerini merak ederdi.

Eh, eve geri döndüğünde kuşkusuz onlardan biriyle evlenecekti. Herhalde evlenmeden önce kıza neler hayal ettiğini sorabilirdi.

Bir kahkaha attı. Kahkahası göle atılan bir taş gibiydi. Kütüphanecilerin tanrıya dönüşmesinden daha büyük ve inanılmaz şeyler olabileceğini düşünmüyordu.

Meyveleri bulunca bir tabak doldurdu ve aranmaya devam etti. Bir yerlerde peynir olmalıydı. Bulunca onu da tabağa ekledi. Sonra soğuk bir kutuda jambon buldu. İşte bu! Keşke bir de nasıl kızartıldıklarını bilseydi.

Birden kendine kızdı. "Çağımın en büyük simyacısıyım. Azoth özünü damıttım. Kurşunu altına dönüştürebilirim. Eh, bir ocağın altını yakmak da sorun olmamalı."

"Ne dedin Nero?"

Calixte'yle Tzara gelmişti. Thyon irkilip kızarırken, pohpohlanmak isteyen aç bir salak gibi kendi kendine konuşmasının ne kadarını duyduklarını kestiremiyordu.

"Yoksa jambonla mı kavga ediyorsun?" diye sordu Calixte. "Umarım hakkından gelirsin çünkü çok açım."

Tzara pis pis sırıttı. "*Yamyamlık* karın doyurmuyor."

Kahvaltısını garnizon karavanasıyla yapan Ruza *kesh* lapasını yarılamıştı ki canını neyin sıktığını fark etti. Böğürtlenlerin maviye boyadığı lapa, aklına *mavi yahniyi* getiriyordu.

Ne zamandı? Dün mü? Önceki gün mü? Sanki bir yıl önceymiş gibi geliyordu. Patlamadan önce Lazlo'yu son görüşüydü. Tartışmışlardı. Shimzen ve Tzara'yla birlikte patlayıcı uzmanını hisara çıkarıp, tanrıtohumlarını patlatarak mavi yahniye çevirmekten bahsedip şakalaşıyorlardı. O zaman bunu komik bulmuştu. Tam olarak ne demişti? Hatırlamakta zorlanıyordu. Tanrıtohumlarının canavar olduklarını mı söy-

lemişti? Onları tanısaydı Lazlo'nun da patladıklarını görmekten mutlu olacağını mı söylemişti?

Lapa midesine oturunca kaşığını bıraktı.

Lazlo arkadaşıydı. Aynı zamanda bir tanrıtohumuydu.

Bu sıfatların ikisi birden doğru olamazdı çünkü tanrıtohumundan arkadaş olmazdı. Lazlo *tanrıtohumuydu*. Buna kuşku yoktu. O yüzden Ruza'nın arkadaşı değildi.

Bu kadar basit olmalıydı, oysa Ruza'nın içi bir türlü rahatlamıyordu. Sanki Lazlo muhasebe defterindeki iki sütundu ve içlerinden birinin silinmesi gerekiyordu.

Henüz on sekizinde olduğu için hâlâ çok iyi hatırladığı derslerinde hep kalemini çok fazla bastırır, aklına ilk gelen cevabı verir, hata yapma ihtimaline karşı bir iki saniye düşünmeyi asla öğrenmezdi. Pervasız mıydı, yoksa kendime mi çok güveniyordu? Ne fark ederdi ki? Kalemi bastırarak çizdiği çizgiyi asla tamamen silemezdi ve daha önce hiçbir arkadaşına sırtını dönmemişti.

Kahretsin. Lapasını bitirdi. Sonuçta sırf felsefi bir ikilemle iştahını kaybedecek değildi. Kabı yıkayıp kenara bıraktı, sonra eşek arabası için ahıra gitti. O salak suratlı simyacıyla yine kitap kurtaracaklardı.

Tıraş aynasında kendini kontrol etmek için barakaya uğradı. Nedenini kendisi de bilmiyordu. Zaten suratının neye benzediğini çok iyi biliyordu. Bir gecede daha yakışıklı olmayı falan mı beklemişti? Ayna küçük, baraka loştu. Küçücük kare aynadaki yüzünde herhangi bir gelişme yoktu. Ranzaya gereksiz yere fırlattığı ayna duvara çarpıp çatladı. *Aman ne güzel!*

Ahıra gitmeden önce bir şey daha yaptı. İlkyardım kutusundan bir paket yara bandı aldı. Hayatı boyunca sadece birkaç saat ip çekti diye elleri patlayan hiç kimseyle tanışma-

mıştı. Gerçi simyacı hiç sızlanmamış, işi bırakmamıştı. Bu da bir şey sayılırdı. Hem ipi kana bulamasına hiç gerek yoktu.

Eril-Fane ve Azareen geceyi garnizonda geçirmişti. Böyle zamanlarda, özellikle askerler her an bir şeyler olabilir düşüncesiyle diken üstündeyken eve nadiren giderlerdi. Şimdilik bir şey olmamıştı. Hisar hâlâ yerli yerindeydi, yeni bilgi yoktu. Yukarıda olup bitenleri ancak tahmin edebilirlerdi.

Azareen şafağa doğru biraz uyumuş, sonra şafakla birlikte yıkanmak için Thakra Tapınağı'na gitmişti. Geri döndüğünde Eril-Fane'yi aramaya koyuldu. General ne yemekhanede ne barakadaydı. İdman bahçesinde ya da komuta merkezinde de değildi. Sonunda nöbetçi subaya sordu ve nerede olduğunu duyduğu anda zaten dimdik olan asker sırtı oklava gibi kaskatı kesildi. Bir şey demeden topuklarının üstünde döndüğü gibi içini buza kesen öfke ve acıyla yürümeye başladı.

Büyük çadıra girdiğinde, "Eril-Fane," dedi.

Adam ipek kızaklardan birine oturmuş nasıl çalıştığını anlamaya çalışıyordu. Başını kaldırıp ona baktı. "Azareen," diye yanıtlarken fazlasıyla mesafeliydi. Kadının geleceğini tahmin etmiş, hatta gelmesinden korkmuştu. Eh, korku abartılı olabilirdi ama fikrini duyunca Azareen'in nasıl tepki vereceğini çok iyi biliyordu.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu kadın buz gibi bir sesle.

"Tabii ki gitmiyorum. Gitsem sana söylemez miydim?"

"Ama gitmeyi düşünüyorsun."

"Bütün seçenekleri değerlendiriyorum."

"Eh, bu fikri eleyebilirsin. Avantaj onlarda. Tanrılar ve hayaletleriyle kendi sahalarında savaşmak için bu şeyde en fazla dört asker taşıyabiliriz.

"Saldırmak istemiyorum, Azareen. Tek istediğim konuşmak."

"*Seninle* konuşacaklarını mı sanıyorsun?" Bunu der demez Azareen pişman oldu. Gözünün önüne elinde bıçakla doğumhaneye dalan adam gelmişti. Eril-Fane'ye katil demekle aynı şeydi. "Özür dilerim," dedi gözlerini yumarak. "Ben..."

"Lütfen benden özür dileyip durma," diye karşılık verdi Eril-Fane neredeyse fısıltıyla. Suçluluk duygusu zaten yeterince belini büküyordu ve biri özür dileyince utancı katlanıyordu. Hisarda yaptıklarının suçluluk duygusu midesinde sönmek bilmeyen bir yangın olmaya devam ediyordu. Farklı *yapmadığı* her şey böğrüne saplanan bir bıçaktı. Azareen'e ne zaman baksa, başına gelenleri ve yaptıklarını hatırlıyor, karşısındaki kadının hak ettiği hayatı ondan çaldığıyla yüzleşmek zorunda kalıyordu. Azareen'in her özür dileyişinde... ölmek istiyordu. Herkes hayatına devam ederken, kendisi niye bunu yapamıyordu ki?

Tabii başka hiç kimse Umutsuzluk Tanrıçası'nın özel projesi olmamıştı ama bu bile içini rahatlatmaya yetmiyordu.

"Sadece inceliyordum," dedi araçtan inerken. "Zaten uçurabileceğimi sanmıyorum. Yine de bugün Lazlo'dan bir haber gelmezse ya da şeyden..." Devamını getiremedi. Ya da neyden? *Kimden*? Kızı mı? Kızı ölmüştü. Katliam'dan kurtulan başka bir çocuğu mu düşünüyordu? Midesindeki yangın azdı. "Soulzeren'i çağırıp yardım istemeyi düşünmeliyiz. İletişim kurmadan devam edemeyiz. Böyle elimiz kolumuz bağlı içimiz içimizi yiyecek." İç çekerken çenesini sıvazladı. "Bu işi çözmemiz lazım, Azareen. Enet-Sarra'da ne kadar kalabilirler ki?"

Şehir halkı nehrin aşağısındaki Enet-Sarra'ya gitmişti. Yıllarca yeni bir şehir inşa ederek Seraph'ın gölgesinden kurtulmayı konuşmuşlardı. Ama tarlalara kamplar kurarak

bir gecede binlerce kişiyi yokluğa mahkûm etmek olmazdı. Hastalıklar baş gösterecek, huzursuzluk çıkacaktı. Halkı evlerine geri getirmeleri gerekiyordu. Ve şehrin güvenliğini sağlamalıydılar.

"Çağırtayım mı?" diye sordu Azareen. Biraz yumuşamıştı. "Soulzeren'i yani?"

"Evet, lütfen. Gelebilirse iyi olur." Eril-Fane, kadının geleceğini düşünüyordu. Soulzeren ihtiyaç anında kaçacak biri değildi. "Tapınağa gidiyorum. Gelmek ister misin?"

"Ben gittim," dedi Azareen.

"O zaman sonra görüşürüz." Eril-Fane yorgun bir şekilde gülümsedi, sonra dönüp uzaklaşmaya başladı.

Adamın güçlü ve geniş sırtını izlerken Azareen, onun bir gün kendisine dönüp dönmeyeceğini, yine eskisi gibi gülerek ona doğru yürüyüp yürümeyeceğini merak ediyordu.

25

Isagol'un Kırık Oyuncağı

Azareen, Eril-Fane'ye âşık olduğunda henüz on üç yaşındaydı.

Elilith töreni bir hafta önce yapılmıştı. Guldan ustanın yaptığı karnındaki elma tomurcuğu dövmesi, hâlâ iyileşme aşamasında olduğundan hassastı. Yaşlı kadınla ilk kez yalnız kalmıştı. Tören sırasında ailesindeki bütün kadınlar etrafına toplanmıştı, dövme yapılırken ikisi baş başaydı. Guldan onu delici gözleriyle süzerken sanki dövmesini değil de içini okuyordu.

"Ellerine bakayım," dediğinde Azareen tereddütle söyleneni yapmıştı. Ağ dikmekten nasır tutmuş ve bıçak izleriyle dolu elleriyle gurur duymazdı. Ama Guldan parmaklarını ellerinin üzerinden geçirmiş, sonra sessizce onaylarcasına başını sallamıştı. "Güçlü bir kızsın," demişti. "Peki cesur musun?"

Azareen'in sırtı buz tutmuştu. Sorunun sırlarla dolu olduğunu hissedebiliyordu. Öyle umduğunu söyleyince kadın hayatını değiştirecek nasihatler vermişti.

Azareen duyduklarını ailesine söylememişti. Ne kadar az insan bilirse o kadar iyiydi. İki gece sonra da yeraltındaki Uzumark'ın sakin bir koluna tek başına gitmiş, dilsiz bir kayık-

çıya parolayı söylemiş, daha önce varlığından haberdar olmadığı bir mağaraya götürülmüştü. Şehrin altı labirenti andıran nehir, kolların azgın akıntılarıyla hep uğultuluydu. Yasak işlerin gizemli heyecanı Azareen'in iki kalbinin birden deli gibi atmasına neden oluyordu. Bir köşeyi döndüklerinde hayatı boyunca hiç tanık olmadığı bir şeyle karşılaştı; *kılıç* düellosu.

Şehirde silahlar yasaktı. Ama geldiği yer, tanrıları en azından *kısmen* yok eden, efsaneleşmiş Tizerkane savaşçılarının gizli eğitim alanıydı. O gece Azareen nesiller boyunca aktarılarak yaşatılan savaş sanatını öğrendi. Bir ordu değillerdi ama tarihin, savaş sanatının ve bir gün şehri özgür kılabilecek *umudun* bekçiliğini üstlenmişlerdi.

Azareen ilk geldiğinde bir düzine kadın ve erkeğin kılıçla idman yapmasını izlemişti. Zamanla kim olduklarını bilmese de daha fazlası olduğunu öğrenecekti. Hiçbir zaman tamamı bir araya gelmiyordu. İçlerinden birileri yakalandığında geriye yeni askerler bulup yeniden başlamak için hep birileri kalıyordu. Yanartaş ışığında gördükleri muhteşemdi. Geleneksel Tizerkane hreshtek kılıçları zarif bir dansın parçasıymış gibi kıvılcımlar saçarak çarpıştığında çıkan sesi nehrin kükreyişi boğuyordu. Azareen böylesini rüyalarında bile görmemişti. Tizerkane savaşçılarının varlığından hiç haberi olmamıştı. Ama daha kılıçların dansını ve kıvılcımlarını gördüğü anda bunun için doğduğunu anlamıştı.

Kızaran yanaklarıyla büyülenmiş gibi savaşçıları izlerken, sonunda onu fark eden biri yanına gelmişti. Diğerlerinden küçük, Azareen'den en fazla bir yaş büyük delikanlı şimdiden güçlü bir erkek görünümüne kavuşmuştu. Bir nalbandın çırağıydı ve aynı mahalleden olmasalar da Azareen onu daha önce pazarda görmüştü. Delikanlı ister istemez dikkat çekiyordu. Bunun nedeni sadece yakışıklı olması değildi. Hatta yakışık-

lılığı neredeyse tesadüfi bir ayrıntı sayılırdı. Daha önemlisi, yanındakilerden iki kat daha hayat doluymuş gibi etrafına yaydığı sıcaklık ve enerjiydi. Ateşi, sobanın kapağı açıldığında insanı çarpan alevler gibiydi. Sıra dışı bir yaşam enerjisi saçıyordu. Kocaman gözleri her zaman *görüyor*, hayatı ve dünyayı ne kadar sevdiği bakışlarından anlaşılıyordu. Suratı asık ve temkinli olsa da aynı zamanda büyüleyiciydi ve karşısındakine baktığında... En azından o gece ve sonrasında Azareen'e baktığında genç kız kendini fazlasıyla büyüleyici, biricik ve hayat dolu hissetmişti.

Eril-Fane adındaki delikanlıyı eğitim partneri olarak Guldan seçmişti. Azareen sık sık yaşlı kadının bu eşleştirmeyi yaparken kendisinde ne gördüğünü merak etmişti. Yine de kutsal Tizerkane efsanesini yaşatmaya layık olmayı istemişti. Dahası daha ilk sırıtışta âşık olduğu *delikanlıyı* da istemişti. Eril-Fane kılıcı uzatırken kızarmış, "Senin gelmeni umuyordum," demişti.

Sonrası adeta sisliydi. Gerçek hayat artık geceleri elinde kılıcıyla gizli mağaraydı. Harika bir ateşle yanan delikanlıyla birlikte kılıç dansı yaptığı anlarda yaşadığını hissediyordu. Bir yıl, iki yıl, üç yıl geçti. Eril-Fane artık ergen bir delikanlı değildi. Yüzüyle birlikte vücudu da büyümüştü. Nalbant pazıları devasaydı. Ama hâlâ gözleri kocamandı, hâlâ dünyayı seviyordu ve korkusuzdu. Öte yandan Azareen'i ne zaman görse hâlâ mahcup bir ifadeyle kızarıyor, asla büyümeyecek bir çocuk gibi gülümsüyordu.

Azareen'in on altıncı doğum gününde balıkçı çadırında bir dans düzenlenmişti. Azareen'in doğum günü için değildi, sadece denk gelmişti. Eril-Fane'ye söylememişti ama genç adam bir hediyeyle gelmişti. Çelikten dövdüğü bileziği mücevher gibi göz alıcısına parlayan ibliscamıyla süslemişti. Hediyesini

Azareen'in bileğine takarken parmakları kasten oyalanmıştı. Sonra dans etmişlerdi. Azareen, belindeki kocaman ellerin titrediğini hissetmişti.

Ve Skathis, Rasalas'ın üzerinde Mazal adındaki kızı almak için geldiğinde dansları yarıda kalmış, güçsüzlük ve öfke duygularıyla donakaldıklarından sadece ağlayabilmişlerdi.

O gece Eril-Fane onu yeraltındaki bir kanal kenarından evine götürmüştü. Yol boyunca ateşli bir şekilde tanrıları devirmek için savaşçıların neler yapabileceğini tartışmışlardı. Sonra genç adam titreyerek önünde diz çökmüş, elini öpmüştü. Azareen de olanlara inanamasa da rahatça onun yüzüne dokunmuştu. Bu ânı o kadar çok hayal etmişti ki bir şekilde artık doğal geliyordu ama hayal bile etmediği şeyler de vardı. Eril-Fane'nin sert çenesi, ateşle yanan alnı ve yumuşacık... *yumuşacık* dudakları. Parmak uçlarıyla genç adamın dudaklarını okşarken Azareen'in başı dönüyordu. Ardından kaşla göz arasında dudakları birleşmişti. Nasırlı parmaklarındansa dudaklarıyla genç adamın dudaklarını hissetmek çok daha güzeldi. Eril-Fane hissetmek istediği her şeydi.

O gece içlerinde bir şey uyanmıştı. Dans ederken Skathis'in bir kızı alıp götürmesini görmek ve akılları almasa da kızcağızın başına gelecekleri bilmek... sarsıcı bir uyanıştı. Elleri, dudakları açlıkla birbirinde eriyordu. Mazal, Azareen'den büyük sayılmazdı. Şehirde sadece birkaç kız tanrıların gözünden kaçabilmişti. Hemen hepsi hisara gitmiş, hatırlamadıkları bir yıl geçirmişlerdi. Kaderleri buydu. Ama artık kaderlerini değiştirmek zaman meselesiydi ve ikisi zamana yeni anlamlar yüklüyorlardı.

Sonraki günler Azareen için pusluydu ama geceler, *ah o geceler*. Nehirdeki mağarada yeni bir iştahla kılıç sallıyorlardı. Öyle ki diğerleri durup onları seyrederdi. Tutku dolu ölümcül bir dansı ve mükemmel bir çift olmuşlardı. Azareen'in hızı, Eril-

Fane'nin gücüyle yarışıyordu. Şehirde kimse onları yenemezdi. Kılıç idmanından sonra Eril-Fane onu evine götürürdü ama eve varmaları neredeyse şafak vaktini bulurdu. Yalnız kalabilecekleri tüm gölgelikleri biliyorlardı. Öpüşüyor, dokunuyor, sık nefeslerle tek beden oluyor, yaşam aleviyle tutuşuyorlardı.

Birkaç ay sonra evlenmişlerdi. Eril-Fane bu sefer bir yüzük yapmıştı. Azıcık çırak harçlığıyla, tanrıların eriklerinin yağmur gibi yağdığı Eriklik'te fırının üstündeki daireyi kiralamıştı. İkide bir düşen erikler vıcık vıcık tatlılıklarıyla tanrıları hatırlatıyordu. Asla yukarı bakmasalar da hisardan kaçış yoktu. Ama daire ucuzdu ve ikisi de hem genç hem de yoksuldu. Eril-Fane onu kucağına alarak merdivenleri tırmanmıştı. Azareen uzun boylu ve güçlüydü ama genç adam için tüyden farksızdı. Kapıyı arkasından tekmesiyle kapatıp doğrudan yatağın yolunu tutmuştu. O ânı beklemişlerdi. Elbette beklemişlerdi ama evlenene kadar geçen her gece daha zor geçmişti. Ateşle barut gibiydiler. Birbirlerine dokundukları anda alev alıyorlardı.

İki gün önce genç adamın sıcak nefesini boynunda hissederken gözlerini yumup "Beni aldığında bakire olmak istemiyorum," demişti Azareen.

"Seni almasına izin vermeyeceğim," diye sımsıkı sarılmıştı Eril-Fane kaskatı kesilen bedeniyle.

Ama Skathis'in avından kaçmaya çalışanların başına gelenleri çok iyi biliyorlardı. Rasalas karşı çıkan babaların boğazını parçalıyor, kocalar gökyüzüne çıkarılıp boşluğa bırakılıyordu. Bütün erkekler tanrıların işine karışılmayacağını bilirdi. Kadınlar eninde sonunda geri dönüyordu ve hiçbiri erkeklerinin ölmesini istemezdi. Yine de o gün geldiğinde bazı erkekler kendilerine yediremiyorlardı ve Azareen, Eril-Fane'nin de kendini tutamayacağından korkuyordu. Tehlikede olan sade-

ce onlar değildi. Hem karşı çıkarken dövüş becerilerini ortaya koymak, daha büyük bir savunmaya hazırlanan Tizerkane savaşçılarına ihanet olurdu. Zaten bir işe yaramazdı. Skathis yere her indiğinde giysilerinin altına son derece ince bir mesartiyum tabakasını ikinci bir deri gibi taşırdı. Ona zarar vermek mümkün değildi. Bütün bunları bilen Azareen, bir delilik yapmaması için yemin ettirmeye çalışsa da Eril-Fane oralı olmamıştı.

Öte yandan bakire kalmama konusunda anlaşmışlardı. Evlilik yemini ettikten sonra genç adam onu kucağında eve götürmüş, bir an önce yatağa girebilmek için evlendikleri partiden erkenden kaçmışlardı. Gençlik ateşiyle yanıyorlardı ve korkunç bir gölgenin altında yaşıyorlardı. Kaybedecek tek bir saniye yoktu.

Beş gün beş gece boyunca dakikaları, her biri mücevher gibi ışıldayan boncuklar gibi birbirine eklemişlerdi.

Altıncı gün Skathis gelmişti. Rasalas yere indiğinde yer sarsılmıştı. Azareen'le Eril-Fane o sırada, yüzlerinde âşıkların gizemli gülümsemesiyle el ele pazardan geri dönüyordu. Canavarların Tanrısı için manzara dayanılmazdı. Güzel, kusursuz ve tatlı... Skathis gibi bir canavarın gözüne iştah açan bir tatlı gibi görünüyorlardı. Eril-Fane, karısını hemen arkasına almıştı. Azareen dehşet içindeydi. Rasalas sıçradı. Kafatası çürük etle kaplı eğri büğrü kanatlı yaratık, vahşetin ta kendisiydi. Metal kafa, metal et, boş gözyuvalarında parlayan cehennem alevleri... Anında Eril-Fane'ye atılmıştı. Saldırının etkisiyle Azareen yere serildiğinden, pençelerini kocasının omuzlarına geçiren Rasalas'ın toynakları altında çatırdayan lacivert kaldırım taşlarını hissedebiliyordu.

Rasalas, kocasını havaya kaldırmıştı.

Eril-Fane boğuştukça küçülüyordu. Her şey bir anda olmuştu. Ve geride kalan Azareen olmuştu. Kendini buna hiç

hazırlamamıştı. Bazen erkeklerin de alındığı olurdu ama kadınlar hep gözde olmuştu. Ve Azareen bu şokla nefesi kesilmiş halde öylece yerde kalakalmıştı. Sonunda biri gelip onu yerden kaldırmış, ailesinin evine götürmüştü.

Aslında sonraki iki yıl boyunca o anda kalmıştı. İki yıl boyunca nefesi kesilmiş halde sokakta yerde yatmıştı. O iki yıl özlem ve aşk acısıyla puslanmıştı. Skathis sonunda gelip onu aldığında *memnun* olmuştu çünkü bekleme sona ermişti. Hâlâ yaşıyorsa kocasının nasıl olduğunu görebilecekti.

Eril-Fane hâlâ yaşıyordu. Ama artık kocası değildi. Sonra da olmayacaktı. O artık Isagol'un kırık oyuncağıydı. Eril-Fane artık ona ne dokunabiliyor ne de onu sevebiliyordu. Ağlayamıyordu bile. Ama Azareen en zorlu zamanlarda bile onu sevmekten vazgeçmemişti. Thakra biliyordu, aşkını unutmayı çok denemişti.

İşte şimdi buradaydılar. Gençlik ateşlerinden eser kalmamıştı. Skathis'in Eril-Fane'yi alıp götürdüğü günün üzerinden tam on sekiz yıl geçmişti. Kaybettikleri zaman bir ömür gibi geliyordu. Son birkaç günde ikisi de ağlamış, el ele tutuşmuşlardı ve Azareen ilk kez kocasındaki değişimi hissetmişti. Belki de iyileştiğini düşündüğü eski bir yara açılıyordu. Ama çaresizce görmek istediği şeyi mi görüyordu? Kocasının gidişini izlerken adamı saran kapkara gölgenin nedenini merak etti. Sonra yukarı baktığında beyaz kartalın havada turlar attığını görünce irkildi. İçini anlaşılmaz bir ürperti kaplamıştı. Batıl inançları yoktu, kuştan korkması için hiçbir sebep göremiyordu. Ama o saniyede kader okunun yayda gerildiğini ve kocasına nişan aldığını hissedebiliyordu. Ok ölüme kilitlenmişti.

26

Zavallı Küçük Tanritohumu

Sarai hazırdı. Minya'nın yanına oturup küçük kızın zihnine girmeye hazırlanırken güvelerini gönderip insanların rüyalarını kâbusa dönüştürdüğü onca geceyi düşünmeden edemiyordu. Minya gün doğumunda odasına gelip arsız bir merakla, "Ağlattığın oldu mu?" diye sorardı. "Çığlık attırdın mı?"

Cevap yıllarca *evet* olmuştu. İnsanları ağlatmanın ne kadar kolay olduğunu Sarai'dan daha iyi bilen biri olamazdı. Keder, aşağılanma, öfke... Gözyaşının akacağı mecra çoktu. Hemen her şeyden korktukları için insanlara çığlık attırmak da zor değildi.

Ama birinin ağlaması nasıl *durdurulurdu?* Korkusu nasıl yatıştırılırdı?

Nefret tersine çevrilebilir miydi?

İntikam arzusu söndürülebilir miydi?

Bu görevler son derece göz korkutucuydu. Sarai bütün gücünün çekildiğini hissediyordu. "Kendine güven," dedi Lazlo. "Minya güçlü olabilir ama sen de güçlüsün. Rüyalarda neler yapabildiğini gördüm."

Sarai gayriihtiyari kaşlarını kaldırdı. "Evet gördün." Ardından mahcubiyetle gülümseyip dudağını ısırdı. "Ama o *yaptıklarımın* bir işe yarayacağını sanmıyorum."

Yanakları alev alan Lazlo da sırıttı. "*Ondan* bahsetmiyorum. Gerçi yine yapmak çok hoşuma gider. Asıl kastettiğim Skathis'i yendiğin zamandı. O zaman da yapamayacağını sanmıştın."

"O farklıydı. Skathis benim kâbusumdu. Minya'nınki gerçek."

"Ve sen de Minya'yı yenmeye çalışmıyorsun. Bunu unutma. Ona kâbusunu yenmesi *için* yardım etmeye çalışıyorsun."

Lazlo'nun durumu bu şekilde tanımlayınca görev o kadar da imkânsız görünmüyordu. İşte Sarai bu sözleri kuşanarak Minya'nın eline uzandı ve küçük kızın zihnine girdi.

Kendini yine doğumhanede bulmak şaşırtıcı değildi. Artık buranın Minya'nın kafesi olduğu hissine kapılıyordu. Bebekler yine beşiklerindeydi, çocuklar yerde oynuyordu. Kapıda bu sefer herhangi bir bozulma yoktu. İki Ellen da ortalıkta değildi. Bir tuhaflık vardı. Katliam'dan önce buranın nasıl bir yer olabileceğini hayal ettiğinde Sarai hep hisardaki yeni hayatlarını düşünürdü. Sadece gözünde daha küçük bir yer ve daha çok tanrıtohumu canlandırırdı. Çocukluk anılarında hayalet kadınlar hiç eksik olmazdı. İyi niyetleri, neşeleri, azarlamaları, öğrettikleri, şakaları, anlattıkları hikâyeler, şarkıları ve sürekli şekil değiştirmeleri... Koca Ellen ne zaman başını şahine dönüştürse, yırtıcı kuşun kırpmadığı gözüne bakarak doğruyu söylemeleri gerekirdi. Küçük Ellen ise Kırlangıç'ın melez orkidelerine *Dolorus Kurt Kız* ya da *Dantelli Pantolon* gibi komik isimler bulmasına yardım ederdi.

O yüzden iki hayalet kadının Minya'nın hatıralarında olmaması şaşırtıcıydı.

Minya ilk seferinde olduğu gibi temiz, uzun saçlı ve düzgün kıyafetliydi. Korku dolu panik hali geçmişti ya da en azından hafiflemişti. Sarai gözlerini yumup rüyanın havasını hissetmeye çalıştığında damarlarında dolaşan kan gibi sürekli bir korku titreşimini hissedebiliyordu. Korku sanki hava, metal ve bebekler gibi hep buradaydı. Minya'nın gerçekliği böyle bir şeye dönüşmüştü.

Geçen sefer Minya tek büyük çocuktu. Bu sefer onun yaşlarında bir kız daha vardı. Hepsi gibi koyu renk saçlıydı. Gözleri de koyuydu. Daha doğrusu bir gözü siyah, diğeri adaçayı yaprağı kadar yeşildi. Sıradan yüzüne farklılık katan tek şey bu yeşil renkli gözdü.

Birlikte oynuyorlardı. Battaniyelerden biriyle yaptıkları hamakta sırayla bebekleri sallıyorlardı. Minikler neşeli kahkahalar atıyordu. Bu arada Minya ve diğer kız bir tekerleme söylüyordu. Tanıdık bir tekerlemeydi... Sarai bunu ilk seferinde şarkı olarak dinlemişti.

Zavallı küçük tanrıtohumu,
Şunu battaniyeye sarın,
Aman dışarı bakmasın,
Sesini de çıkarmasın.

Ve masum eğlencelerine rağmen damardaki kan gibi hiç susmayan korkunun yüzeye çıkmak üzere olduğu sezilebiliyordu. Kızlar korkuyla başa çıkabilmek için seslerini yükseltiyor, oyunu hızlandırıyor, kelimeleri daha hızlı söylüyor, gülümsemeleri solarken gözleri gelmekte olanın paniğiyle doluyordu.

Sarai kimden korktuklarını bildiğini sanıyordu ama kapıda beliren Tanrıkatili ya da başka biri değildi.

Sırların Tanrıçası Korako gelmişti.

Sarai, onu Eril-Fane'nin rüyalarından biliyordu. Babası onu diğer tanrılar ve tanrıçalar gibi öldürmüş, bıçağı bütün gücüyle kalbine saplamıştı. Kadının gözlerindeki hayat anında sönmüştü. Sarı saçlıydı, gözleri kahverengiydi. Sarai onu yakından görmüştü. Ölürken mavi teniyle tezat yaratan sarı kaşlarını hayretle çatmıştı. Gerçi tanrıçaya dair gördüğü tek anı buydu. Hıçkırık'ta başka hiç kimsenin rüyasında ona rastlamamıştı. Mesarthim tanrıları arasında bir tek Korako şehre inmemişti. Onun neye benzediğini tek bilenler, Eril-Fane tanrıları katlederken hisarda olanlardı ve artık Unutuşun Tanrıçası hayatta olmadığı için evlerine hatıralarıyla dönebilmişlerdi.

Tanrıçanın sırları tam bir gizemdi. Kimse yeteneğinin ne olduğunu bilmezdi. Isagol gibi insanların duygularıyla oynayarak işkence etmez, Letha gibi kapı kapı dolaşıp insanların hatıralarını yemezdi. Vanth ve Ikirok güçlerini göstermekten özellikle zevk alırdı. Ve Skathis... Skathis'ti. Canavarların Tanrısı, dehşetin kralı, kız kaçıran, şehir çökerten, canavarların canavarı, deli.

Ama Korako bir hayaletten farksızdı. Onunla özdeşleşen herhangi bir korku ya da dehşet yoktu ve onunla ilgili bir şeyler anlatabilecek bir tek Minya kalmıştı. İşte şimdi Sırların Tanrıçası doğumhaneye giriyordu.

Çocukları test eden oydu. Birinin gücü hissedilmeye başladığında tatlı diliyle onların güçlerini ortaya çıkarırdı. Sonra alıp götürdüğü çocuk bir daha geri dönmezdi.

Tanrıça kapıda dururken korku davulları çalmaya başlamıştı. Sarai, Minya'nın bilinçaltında yeni bir katman fark etti. Kızlar tanrıçanın geldiğini bilmiyordu. Kadın bir heykelinki kadar ifadesiz gözleriyle bir süre kızları izledi. Sonra... Konuşmuş muydu? Dudakları oynamamıştı ama yumuşak sesi açıkça duyulabiliyordu. Sorarcasına, "Kiska?" demişti.

Minya'nın oyun arkadaşı hiç düşünmeden dönüp ona baktı. Hemen ardından suçüstü yakalanmış gibi donakaldı. Kızın adı Kiska'ydı ve yeteneği gelişmişti. Haftalardır saklıyordu ama bir anda reflekslerine yenik düşmüştü. Korako sadece kızın adını *düşünmüştü* ve Kiska onu duymuştu. Kız bir telepattı. Korako şüphelerinde haklı çıkmıştı.

Daha da tuhafı, sanki üzgün görünüyordu. "Hemen benimle geliyorsun."

Bunu yüzlerce kez yapmıştı. Yüzlerce kez daha yapacaktı. Bunun *son* seferi olacağına dair içinde küçücük bile olsa bir umut kıvılcımı yeşertmiş olabilir miydi? Bir gözü siyah, diğeri yeşil renkli olan küçük Kiska, doğumhaneden aldığı son çocuk olmuştu gerçi. Eril-Fane sadece üç hafta sonra isyan başlatacak, tanrılarla birlikte çocukları da öldürecekti. Yine de Kiska artık gitmiş olacaktı. Kiska bugün gidiyordu. Küçük kız korkuyla büzüşse de itiraz etmedi.

İtiraz eden Minya'ydı. Sertçe, "*Olmaz*," dedi.

Sarai bir izleyici olduğu halde Korako'nun görmüş olabileceği şeyi görebiliyordu. Minya, cüssesinden on kat daha büyük, yırtıcı bir ateş topuydu. "Onu alamazsın!" diye ciyaklarken hem korkuyordu hem de öfkeden kuduruyordu. Skathis'in kızı olduğu açıktı. Ancak Canavarların Tanrısı, çocukları korumak için böylesi güçlü bir şekilde savunmaya geçerdi. "GİT BURADAN!"

Korako tartışmadı.

Oysa Sarai, kadının bu işi tereyağından kıl çeker gibi kolayca halledebileceğinin farkındaydı. Neden küçük kızı götürmek için tatlı tatlı *yalan* söylememişti? Neden aldığı çocukları çok daha güzel yeni hayatlarına götüreceğini söylememişti? Neden harika evler, çayırlarda otlayan spektraller ve çıplak ayaklarının altında hissedebilecekleri çimlerle gözlerini boya-

maya çalışmamıştı? Öyle yapsaydı çocuklar gitmek için can atar, hisarda kalanlar onun yolunu gözlerdi. Ama tanrıça tek bir kelime bile etmedi. Sanki gücünü topluyordu. Sırtı dikleşirken yüz ifadesi daha da taşlaştı. Dahası Minya'nın gözlerine bakamıyordu.

Sarai daha önce fark etmediği bir şeyi fark etti. Korako'nun boynunda mesartiyum tasması vardı. Tıpkı hayvanlara takılanlara benzeyen bir *tasma*. Tanrıçayla ilgili bildiklerini gözden geçirdi. Kadın yaşarken gerçekten tasma takıyor muydu? Sarai, Eril-Fane'nin rüyalarını hatırlamaya çalıştı. Tasma hep orada mıydı? Bir türlü emin olamıyordu.

Kapıda duran Korako eliyle bir hareket yaptı. Sanki birine işaret ediyordu. Ve... Kapıdaki pus yeniden belirdi. Kapı yine gözden kaçıyordu. Sarai bir kez daha bir şeylerin saklandığı hissine kapıldı. Ne kadar bakarsa baksın sadece gölgeler görebiliyordu. Acıyan bir yaraya basmak gibi kapıya bakmak acı veriyordu. Korako'nun gücü bu muydu? Bir şey mi saklıyordu? Ama öyle bile olsa çok anlamsızdı.

Bu, Minya'nın rüyasıydı. Saklanan bir sır varsa, bu ancak *küçük kızın* sırrı olabilirdi.

Acaba hatırlaması bile insanın içini yakan sorunun cevabı bu olabilir miydi? Minya, çocukların nereye götürüldüğünü biliyor muydu? Zihin bazen böyle şeyler yapabiliyordu. Sarai daha önce de tanık olmuştu. Hatırlanması katlanılmaz olan şeyler, zihnin gerilerine itilir, bir sandığa konup önüne hayali duvarlar örülebilirdi. Bisküvi kutusuna ya da kökler etrafını sarıp sımsıkı tutsun diye ağaçların altına saklanan bir sürü korku görmüştü. Beyin bir şeyleri saklama konusunda gayet ustaydı ama yapamadığı bir şey vardı. Beyin hiçbir şeyi silemiyordu. Evet, üstünü örtebiliyordu ama üstü örtüldü diye gerçekler yok olmazdı. Öyle durumlarda gerçekler çürür, bir

süre sonra zehir yaymaya başlardı. Zaten insanın içinin sızlaması da bundandı. Gerçekler upuzun otların arasına saklanan yılanlar gibi tıslardı.

Sarai, Minya'nın da o puslu bölgede bir şeyleri sakladığını düşündü. Ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Bütün gücünü topladı. O, Kâbus Perisi'ydi. O ne derse rüyalarda o olurdu. Kimse ondan bir şey saklayamazdı.

Bütün iradesiyle gücünü puslu noktayı aydınlatmaya kullandı. Pus direniyordu, son derece güçlüydü ama Sarai daha güçlüydü. Sonunda pus bir göğüs kafesi gibi yırtılırcasına açıldı. Pus kayboldu ve... Kapıda iki Ellen belirdi.

Sarai yanıldığını sandı. Minya *hayalet kadınları* niye saklamaya çalışmış olabilirdi ki? Üstelik son seferinde olduğu gibi yerde ölü yatmıyorlardı. Katliam gününde değillerdi. Saklanacak ne vardı?

Birden rahatladı. Hayalet kadınların rüyadaki eksikliği canını fena sıkmıştı. Onlar olmadan doğumhane yarım kalmış bir tablo gibiydi. Sonunda hep yaptıkları gibi küçük kızları yatıştıracaklarını düşünmek daha da rahatlatıcıydı.

Oysa... Tanıdığı bildiği Koca Ellen ve Küçük Ellen çocukları yatıştırırdı. Şimdi gördüğü iki Ellen ise...

Yüzlerine bakarken Sarai onları hiç tanımadığı izlenimine kapıldı. Yani elbette yüzleri aynıydı. Küçük Ellen hayalet olduğunda düzelttiği gözünü hâlâ bir bantla kapatıyordu. Sarai kadının gözünü Isagol'un çıkardığını biliyordu. Yine de sorun gözündeki bant değil, sağlam gözüydü. Daha doğrusu kadının gözündeki iğrenti dolu bakış... Minya ve Kiska'ya, insanların tanrıtohumlarına baktıkları gibi iğrentiyle bakıyordu. Hele Koca Ellen...

Sarai aynı anda bir sürü şey hissetti. Kaskatı kesilmişti, sanki iki kalbine birden yumruk yemiş, yüzüne karşı kahka-

halarla gülünmüştü. Al yanaklarıyla hep mutluluğu çağrıştıran tatlı Koca Ellen'dan eser yoktu. Yanakları hâlâ al ve yuvarlaktı ama bu kadının mutlulukla uzaktan yakından alakası olamazdı. Gözleri buzda dondurulmuş yılanbalıkları kadar soğuk bakıyordu. Dudaklarını kötü dikilmiş bir ilmek gibi büzülmüştü. Ve etrafına katıksız bir kötülük yayıyordu.

O Minya'yı tutarken Küçük Ellen, Kiska'yı yakaladığı gibi Korako'nun beklediği kapıya götürdü. Dehşet içindeki kızcağız sürekli omzunun üstünden geriye bakıyor, Minya tükürükler ve tekmeler savurarak Koca Ellen'a direniyordu. Attığı çığlık, içinden bir türlü atamadığı kıyametin ta kendisiydi. Sonsuz bir öfkeyle boğazı yırtılırcasına bağırıyordu. Çığlığı derisini yırtıp içinden çıkan bir hayvan gibiydi. Öfkesi rüyada bir iblise dönüştü. Gözlerinden ateş saçan kıpkırmızı derili dev gibi bir iblis. Bakıcı kadınlar yanında küçücük kalıyordu. İblis adeta bütün odayı dolduruyordu. Dişleri, uluması... Sarai bile böylesi bir öfke karşısında paniklemişti. Sendeleyerek gerilerken bir taraftan da *memnundu* çünkü Minya kontrolü ele almıştı. Rüyanın iplerini ele geçirecek, arkadaşını kurtaracak, gerçek olmasa bile *kazandığı* zaferle en azından bir an için rahatlayacaktı.

Ama Kiska sürüklenerek götürülürken iblis sadece acıyla uludu.

Sonra Koca Ellen kolunu bükerek onu yere yapıştırdı. Ulumanın yerini alan sessizliği Sarai tarif bile edemiyordu. Küçücük bedeni ağır çekimde yere düştüğü anda öfke fırtınası sona ermiş, korkunç iblis yok olmuştu. Ve Minya cansız bir oyuncak bebek gibi yerde yatıyordu.

27

Yaşayanlar ve Hayaletler

Minya yıllar önce hepsine güçlerini birbirleri üstünde kullanmamaya yemin ettirmişti. O zaman böyle bir yemin etmek bir parça gereksiz görünmüştü. Tabii Yakut'un gücünü diğerleri üstünde kullanmaması hayati önem taşıyordu ama diğerleri? Kırlangıç'la Vahşi'nin güçleri tehlikeli değildi. Minya'nın gücüyse yaşayanlar üstünde işlemiyordu bile. Yine de ciddiyetle ve Minya'nın henüz öfkelenmedikleri, dahası küçük kızın onları mutlu eden otoritesi altında yemin etmişlerdi. Hepsi keskin dilli ve kapkara bakan küçük kıza hayrandı. Oysa şimdi Sarai, yeminlerini ederlerken Minya'nın gözünü ona diktiğini hatırlıyordu. Onu en çok Sarai'ın gücü korkutmuştu. Ama Sarai yıllarca yeminine sadık kalmış, Minya'nın sırlarını saklamasına izin vermişti. Daha önce bir kez olsun yeminine sadık kalmasaydı, küçük kızın haberi olur muydu?

Sarai irkilerek rüyadan çıktığında yüzünün rengi atmıştı. Lazlo yanındaydı. Elini tutarken rüyada yaşadığı duygu karmaşasını, tıpkı galeride *HAYIR!* dediğini hissettiği gibi his-

setmişti. Delikanlının iki kalbi de deli gibi atıyordu. Rüyada neler olduğunu bilmiyordu. Sevdiğin biri içeride bilinmez dehşetler yaşarken kapının dışında kalmak gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu. "Neler oldu?"

Başta Sarai ne diyeceğini bilemedi. Kelimeleri bulamıyordu. Minderlerin üstünde yatan Minya'ya bakarken, sadece kendisinin geçebileceği sınırın ötesinde küçük kızın buz gibi metal zeminde yatarken kimsenin ona yardım edemediğini düşünüyordu.

Minya'ya kimse yardım edemezdi. Ne yaparsa yapsın küçük kız, elindeki kanla her şeyi tek başına yapacaktı.

Sarai ağzına kadar gelen safrayı geri yuttu. "Diğerlerini çağır," dedi Lazlo'ya. "Lütfen. Kırlangıç'a de ki..." Öğürmemek için tekrar yutkundu. Ne boğazının ne de safrasının gerçek olmadığını hatırlamak kendini toplamasına yardımcı oluyordu. Ama hissettiği dehşet gerçekti. "Kırlangıç'a mahmurluk getirmesini söyle."

Kırlangıç bahçede kıpkırmızı meşale zencefillerinin yanına diz çöktü. Genç kız bu çiçekleri hep patlayan havai fişeklere benzetirdi.

Katliam'ın yıldönümlerinde Hıçkırık havai fişeklerle kutlama yapardı. Anlayabildiği kadarıyla kutlamalar sadece bununla kalmıyordu ama hisardan tek görebildiği havai fişekler olurdu. Tanrıtohumları neyin kutlandığını bilseler de gece karanlığında ışıldayan pırıltılı tomurcukların gökyüzünü süslemesine kayıtsız kalmak çok zordu.

İnsanlar Katliam değil, Kurtuluş diyordu. Böyle dediklerini Sarai, Hıçkırık ziyaretlerinde öğrenmişti. Zaten güveleri sayesinde tanık olduğu her şeyi, gittiği balodan kardeşleri için aşırdığı tatlıları getiren genç kızlar gibi ertesi gün ballandıra

ballandıra anlatırdı. Ve şimdi hikâyelerden ve tatlılardan fazlasını yapmış, hisara bir *adam* getirmişti.

Kırlangıç, Lazlo'dan o kadar çok hoşlanmıştı ki Sarai'ın hisara başkalarını da getirebileceğini düşünmeye başlamıştı.

Hisarda yabancıların olması fikri baş döndürücüydü ama Hıçkırık'a gitme düşüncesinden daha az korkutucuydu. Elbette hisardan çıkıp gitmek için can atıyordu, ne var ki şehirden ödü kopuyordu. Küçükken hiç tanımadığı insan annesiyle ilgili düşler kurar, onunla birlikte yaşamak için aşağı indiğini hayal ederdi. Şansları olsa annesinin de onu çok seveceğinden emindi.

Koca Ellen ona hep nazik davranır, hisarda ona ihtiyaçları olduğunu söylerdi. Minya ise hep daha açık sözlü olmuştu. "Şehre indiğin anda bir kürekle başını ezerler ve çöp gibi bir kenara atarlar," demişti. Ve Kırlangıç bunun doğru olduğunu biliyordu.

Yine de merak etmeden yapamıyordu. Teni mavi olmasaydı ne olurdu? Hiçbir gücü olmadan koyu teniyle şehre inse, hiç tanımadığı annesi açısından bir fark olur muydu?

Ama artık küçüklüğündeki kadar romantik değildi. Hıçkırık'ta ne şimdi ne de gelecekte bir yeri olabilirdi. Onu bekleyen bir annesi de yoktu. Şimdi hisardan ayrılmayı düşündüğünde daha çok ormanları ve çayırları hayal ediyordu. Bitkiler onu reddetmezdi. Yepyeni bitkiler keşfetme fikri aklını başından alıyorduysa da insanlar, kalabalıklar, taşlı kaldırımlar, yanlış yollar, çıkmaz sokaklar, üstüne dikilen gözler, dehşet nidaları...

O kadarı çok fazlaydı.

Meşale zencefiline uzanıp bir çiçek kopardı. Bir gün önce anadne tomurcuğunda olduğu gibi bir süre avucundaki çiçeğin hayata tutunmak istercesine çırpınışını hissetti.

Merak ettiği bir şey vardı.

Beşine de güçlerini nasıl kullanabileceklerini gösterecek biri olmamıştı. Tamamen içgüdüleriyle hareket etmişlerdi ve kim bilir gözden kaçırdıkları ne kadar çok şey vardı. Örneğin Kırlangıç, yeteneğinin tersine çalışabileceğini hiç bilmezdi. Ama Sarai öldüğünde işe yaramıştı. Hüznü topraktaki hayatı soldurmuş, etrafındaki bitkiler ölüvermişti. Sevimsiz bir keşifti. Böyle yeteneği olsun istemiyordu. O Orkide Cadısı'ydı. O bir şeylerin büyüyüp gelişmesini sağlardı. Bunu çoğunlukla bitkiler üzerinde tecrübe etmişti ama bununla kalmıyordu. Sarai'ın saçlarını uzatıp parlatabilmişti. Hatta şuursuz Vahşi'nin aptalca gösteriş yaparken hedef şaşırması yüzünden yanan kirpiklerini yeniden geri getirmişti ama bunların artık bir önemi yoktu.

Kırlangıç şimdi başka neler yapabileceğini merak ediyordu. Meşale zencefilinin can çekişmesini bekledi. Sonra dikkatli bir şekilde kopardığı yerden sapları birleştirdi ve sihirli gücüne odaklandı.

Ne olduğunu ya da olacağını göremedi çünkü Lazlo galeriden ona sesleniyordu. Deney şimdilik beklemek zorundaydı.

Mahmurluk, Sarai'ın rüya görmesini engellemek için hazırladığı bir iksirdi. Sarai yıllar boyunca yatağa girmeden bu iksirden içmiş, uykuya daldığı anda beynine musallat olan kâbusları ancak bu iksir sayesinde engelleyebilmişti. İksirin etkisi altındayken sakin bir grilik dışında hiç rüya görmezdi.

Şimdiyse Sarai ikilemde kalmıştı.

"Ona mahmurluk içirirsen rüyalarına giremezsin," diyordu Kırlangıç.

Bu doğruydu. Sarai'ın girebileceği bir rüya olmayacaktı. Ne Minya'yla konuşabilecek ne de hatıralarını görebilecekti. Küçük kıza mahmurluk iksirini içirmek, en azından bir süreliğine ona ulaşma umuduna kapıyı kapatmaktan farksızdı. Öte yandan iksiri vermemek son derece acımasızca geliyordu. "Onu uyutmamız, kâbuslara hapsetmemiz anlamına geliyor," dedi. "Uyanmasına izin veremeyiz. Bu çok tehlikeli olur. Ama en azından biraz huzur bulmasını sağlayabiliriz."

Gerçi mahmurluk iksirinin *gri huzurunun* hiçbir şeye şifa olmadığını kendisinden daha iyi bilen biri olamazdı.

Diğerleri kâbusları dinlemek, Sarai'ı böylesine sarsan şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyorlardı. Fakat Sarai onlara ne anlatabileceğini kestiremiyordu.

Lazlo, Kırlangıç'ı çağırmaya gittiğinde, bunun üzerine düşünmüştü. Ve anlamaya, hatta inanmaya çalışmanın adeta sıcak bir taşa dokunmaya çalışmaktan farksız olduğu sonucuna varmıştı. Kısa kesmek işine geliyordu. "Göründüğü gibi olmayabilecek... şeyler var," dedi.

"Ne gibi şeyler?" diye sordu Vahşi. "Anlatsana Sarai."

"Koca Ellen ve Küçük Ellen'la alakalı."

"Neden böyle olduklarından mı bahsediyorsun?" Yakut elini bakıcı kadınların boş bakışlarıyla durdukları mutfak kapısına doğru salladı.

Sarai başıyla onayladı. "Sanırım bu olanların sadece bir parçası."

Tahmin etmekten başka ne yapabilirdi ki? Nereden bilebilirdi? Gerçekten *tam* olarak ne biliyordu?

"Minya'nın rüyasında bazı şeyler gördüm. Tamam, rüyalar gerçek değildir ama rüyayı şekillendiren gerçekler söz konusu. İki Ellen... Onlar yaşarken ben..."

Dile getirmek o kadar zordu ki! Hayalet kadınlarla ilgili şüphe yaratmak adeta gaddarlıktı. Şüphe doğru olsa bile diğerlerinin bunu öğrenmesi gerekiyor muydu? Yalanı yaşamalarına izin vermek daha merhametli bir davranış olmaz mıydı?

Hayır. Artık hiçbiri korunması gereken çocuklar değildi ve Sarai'ın onlara ihtiyacı vardı. Bu işi birlikte çözmeleri gerekiyordu.

Birden dili çözüldü. "Bizi sevdiklerini sanmıyorum." İki Ellen şimdiden aklında iki farklı çifte dönüşmüştü. Yaşayanlar ve hayaletler. İkisi arasında büyük fark vardı. "Ve bizi korumaya çalıştıklarını sanmıyorum. Galiba hepsi yalan."

Diğerleri en az mutfak kapısında kaskatı duran iki Ellen kadar boş gözlerle ona bakakaldılar.

Sarai gördüklerini anlattı. Bulmacanın bütün ipuçlarını önlerine sererken herhangi bir resim çizmemeye dikkat ediyordu. Açıkçası diğerlerinin ipuçlarından yola çıkarak karanlık şüphelerini boşa çıkaracak başka bir resim çizmesini bekliyordu. Ama sanki taşlar kendiliğinden yerine oturuyordu.

İki Ellen'ın gözlerinde iğrenti vardı. Sarai bunu görmezden gelemez, elinin tersiyle bir kenara itemezdi. Bir de Minya'nın kandan kayganlaşan kıpkırmızı eli vardı. Cesetlerin üstünden emekleyerek geçerlerken Minya'nın, "Siz de mi ölmek istiyorsunuz?" sorusu zamanlama açısından manidardı. Dahası Minya'nın zihninde iki hayalet kadını saklayan şu puslu bölge... Neden?

Ama bulmacada Sarai'ın aklını en çok karıştıran, Minya bayıldığında hayalet kadınların mutfağın kapısında donup kalmalarıydı. Onları düşündükçe sanki giyinme odasında asılı duran giysilerden farkları kalmıyordu.

"Dur bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi Vahşi. "Yani iki Ellen'ın..." Devamını getiremedi. "Yani ne *demeye* getiriyorsun?"

Delikanlı öfkeliydi ve Sarai bunu anlayabiliyordu. Kendilerini seven ve çok da sevdikleri birilerini kaybetmiş gibi hissediyorlardı. Daha da kötüsü birileri tarafından *sevilebileceklerine* dair inançları sarsılmıştı.

"Belki diğer insanlar gibi onlar da bizden nefret ediyordu," dedi Sarai. "Belki o zaman şimdiki gibi sevgi dolu değillerdi, hatta bizi kurtarmaya bile çalışmamışlardı. Belki onları Eril-Fane öldürmemiştir. Sanırım onları *Minya* öldürdü." Tek açıklaması bu olabilirdi. Kronoloji, kırmızı el...

Aynı zamanda mantıksızdı.

"Yaşarken bizi sevmiyorlardıysa..." diye araya girdi Yakut. Vardığı sonuçla savaşıyor gibiydi. "Öldükten *sonra* niye sevdiler?"

"Sevmediler," dedi Sarai. Çok basitti.

Bulmacanın resmi tamamlayacak tek bir parçası kalmıştı. "Minya'nın kölelerinin gözlerini kontrol edemediğini düşünüyorduk," diye açıkladı. "Yani hayaletleri tam olarak kontrol edemiyordu." Lazlo'ya dönüp sordu. "Dün ben... Beni kurtarman için yalvardığımda, fikrimi değiştirdiğimi söylediğimde, ben olup olmadığımdan emin olabilir miydin?"

Lazlo'nun başını ağır ağır iki yana sallaması her şeyin mümkün olduğunun kanıtıydı.

İki Ellen'ın eski iki Ellen olmaması ihtimali vardı. Beş tanrıtohumunu sevgi ve kahkahalarla büyüten, onları besleyen, acılarını yatıştıran, uyumaları için ninniler söyleyen, hatta eğiten kadınlar birer kukladan ibaret olabilirdi.

Yani durum buysa, iki Ellen aslında *Minya*'dan başkası değildi.

Ve belki... belki böcek kabuğu gözleri ve yırtık pırtık kıyafetleriyle intikamdan başka bir şey düşünmeden etrafına nefret saçan küçük kız, olduğu şeyin sadece bir *parçasıydı*.

Küçücük, kırık bir parça.

KAKTÜS TEAM

BÖLÜM III

kâzheyul (kah-zha-yul) *isim*

Kaderinden kaçamayan kişinin hissettiği çaresizlik.

Köken: "Tanrının gözleri sırtında" anlamında. ka (gözler) + zhe (tanrı) + yul (arka).

KARTUS TEAM

28

Gizli Yetenekler

Köylüler eşekarısı şeklindeki geminin etrafında oyalanmaya devam etti. Kapının açılmasını bekliyorlardı ama açılmadı. Gece çöküyordu. Kora ve Nova saatlerdir içerideydi, ki bu uzun bir süreydi. Babaları, yabancı adamlarla çırılçıplak bir şekilde içeride kaldıkları her saniye kızlarının başlık parasının düşüşe geçtiğini düşünerek geriliyordu. Skoyë de gergindi çünkü dikkate alınacak yetenekleri olmasaydı üvey kızları şimdiye çoktan çıkmış olurdu. O kapıdan seçilmişler olarak böbürlenerek çıkmaları fikrinden nefret ediyordu. Shergesh'in de onlardan eksik kalır yanı yoktu; içlerinden sadece birini alacak olsa da kızların ikisine birden kendi malı gözüyle bakıyordu. Aslında kendi ya da çocuklarının sırasını bekleyenler de iyice gerilmişti. Sonuçta başka bir hayat için tek şansları buydu.

Geminin içindeyse ortam daha da gergindi.

Tanrımetali eldiveni takma sırası Nova'ya gelmişti. Titreşimin ta midesine oturduğunu hissedebiliyordu. Tıpkı rüyalarındaki gibi Hizmetkâr mavisine dönüşmüştü ama

hepsi buydu. Telepat Ren, Kora'ya yaptığı gibi onun da zihnine girip rehberlik ederken rahatlatmaya çalıştı.

Düşünme, sadece hisset.

Daha derine in.

Yeteneklerimiz çok derinlerde gömülü.

Fakat derinlerde bir şeyler gömülü olsa bile Nova hiçbir şey hissetmeyince paniklemenin eşiğine geldi. Hiçbir yeteneğinin olmaması mümkün müydü? Duyulmuş şey değildi. Beş para etmez yetenekler yaygındı ama *yeteneksizlik?* Asla olamazdı.

Kora'nın göğsünde adeta ışık patlamasına yol açan Ren herhangi bir ışık yakalayamayınca ekibin tek kadın üyesi Solvay, "Sorun değil," dedi. "Bazı yeteneklerin ortaya çıkması uzun zaman alır. Bunu ortaya çıkarmak bilimden ziyade sanattır ama biz eğitimini aldık. Yeteneğini eninde sonunda bulacağız."

Nazik bir yaklaşımdı ama saatler sonra o bile şüpheyle bakmaya başlamıştı. En basiti dahil bildikleri bütün testleri uygulamışlardı. Nalbant yeteneği kolaydı, sadece metale dokunmak yeterdi. Bir nalbant bebekken bile metalde parmak izini bırakırdı. Nova nalbant değildi. Element sihri için su, ateş ve toprak deneyleri yaptılar. Farklı sinir yollarını tetiklemek için küçük elektrik şokları bile verdiler. Canı yanmasa da Nova bütün o deneylerden sonra bitkin düştü. Hizmetkârlar kendi aralarında konuşurken, Nova ve Kora onları duyabiliyordu. "Sıra dışı ama duyulmadık şey değil," diyordu beyaz saçlı Antal. "Ortaya çıkması haftalar süren yetenekler duydum."

"O kadar zamanımız yok," diye hatırlattı Ren. "Tabii burada kalıp harika kokularla yaşamayı istiyorsan bilemem."

"Onu yanımızda götürebiliriz," diye fikir yürüttü Solvay. "Aqa'daki eğitim tesisinde testlere devam ederler."

"Peki hiçbir yeteneği yoksa... O zaman ne olacak? Onu geri mi *getireceksin?*"

Solvay, yan gözle Nova'ya baktı. "Sanırım..." derken tereddütlüydü. "Sanırım geri dönmemeyi tercih eder. Gerekirse Aqa'da bir iş bulabilir. Neden olmasın? Gemide yerimiz var. Zaten çok fazla aday olacağını zannetmiyorum."

Antal derin bir iç çekti. "Kızları korkunç hayatlarından çekip almak bizim görevimiz değil, Solvay."

"Görevimiz zaten nadir olan güçlü yetenekleri bulmak. Ve annesi ve kız kardeşinin yetenekleri ortadayken, onun yeteneksiz olması ihtimali var mı?"

Hepsi susup henüz bir şey demeyen Skathis'e baktılar. Bütün süre boyunca sadece seyretmiş, gözleriyle Nova'yı adeta *yiyip* bitirmişti. İçten içe endişeyle ürperen Nova kumsaldaki sinekleri hatırlamıştı. Öte yandan herkes sanki onun cevabını bekliyordu. Aynı zamanda gerilmişlerdi.

"Skathis?" diye üsteledi Ren.

Nova nefes alamıyordu. Adamın cevabından korkuyordu. Ya uğraşmaya değmeyeceğini söyleyip onu burada bırakırlarsa? Eldivensiz eliyle Kora'nın elini sımsıkı tuttu.

Nalbant yaslandığı duvarda doğruldu. "Bir seçenek daha var," dedi.

"Olmaz," dedi hemen Solvay.

Skathis kaşlarını kaldırdı.

"Pardon?"

Üstüne karşı çıkarken kadın kendiyle çelişiyordu. "Bu protokole aykırı."

"Bu benim gemim. Protokolü *ben* belirlerim."

"İmparatorluk protokolünü sen belirlemiyorsun," diye diretti Solvay. Nefes nefeseydi, yüzü kızarmıştı. "Herkes gibi sen de imparatorluk protokolüne tabisin."

"Ben herkes değilim," derken Skathis'in sesi dumanı tüten korlar gibiydi.

Kısa bir sessizliğin ardından Antal boğazını temizledi. "Diğer... seçeneği düşünmeden önce neden yarın sabah tekrar denemiyoruz?"

"Bence kızımız yeteneğini *hemen* öğrenmek istiyordur." Skathis, Nova'ya döndü. "Öyle değil mi?"

Bu bir soru değildi ve Nova nasıl tepki vereceğini kestiremiyordu. Yeteneğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordu ama ekibin diğer üyeleri neden böylesine sıkkın görünüyordu? "Ben..." diye söze başladı. "Ya?.."

"Güzel," dedi Skathis. Nova hiçbir şeyi kabul etmemişti ama hiç duraksamadan ekledi. "Anlaştık o zaman."

"Bir saniye," diye kardeşinin önüne geçti Kora. "Ona ne yapacaksınız?"

"*Ona* mı?" dedi Skathis gülümseyerek. "Hiç."

Ve adamın asıl niyetinin ne olduğunu Nova ancak kardeşinin boynundaki tanrımetalinden tasmaya gidince anladı.

Kora nefes alamıyordu. Tasmanın sıkmaya başladığını anlayınca parmaklarıyla durdurmaya çalıştı ama tanrımetali nalbanttan başka kimsenin sözünü dinlemediğinden *yapamazdı*. Metal derisine batmaya başlamıştı. Nefesleri sıklaştı, tasma soluk borusunun üzerinde daralırken boğulur gibi oldu. Artık nefes alamadığında son nefesini alacak zamanı bile bulamamıştı. Gözleri panikle kocaman açılırken işkence dolu bir inleme saldı.

"Hayır!" diye bağırdı Nova, kardeşine atılıp parmaklarıyla tasmayı sökmeye çalışırken. Boşunaydı. Nalbant olmadığını zaten biliyordu. Bir hışım Skathis'e döndü. Adam sinir bozucu bir pervasızlıkla onları izliyordu. "Bırak onu! Kardeşimi öldüreceksin!"

"Umarım öldürmem," dedi Skathis. "Astrallar gerçekten çok nadir bulunur. Ölürse yazık olur. Ama onun hayatını kurtarmak senin elinde. Gücün var mı, yok mu? *Göster bana.*"

Nova bu sefer adamın üstüne atıldı. Hiçbir şey düşünmüyordu. İmparatorluk hizmetkârlarından birine, üstelik bir nalbanda saldırmak! Cezası idamdı. Ama zaten adamı yakalayamadı. Skathis geriye doğru bir adım attığında Nova'nın ayakları bir anda sıvıya dönüşen metale batı. Dizlerine kadar gömüldüğündeyse metal katılaştı. Bir kez daha metalin tutsağı olmuştu. Kurtulmaya çalışırken delirmiş gibi bir Kora'nın nefes almaya çalışırken açtığı ağzıyla panik dolu gözlerine, bir Skathis'in sakin suratına bakıyordu. Diğer üç Hizmetkâr kaskatı kesilmişti. Yüzlerine bakılırsa onlar da kaptandan korkmuştu ve adamı durduracak güçleri yoktu.

Sadece Skathis bunu durdurabilirdi ama hem onun hem de diğerlerinin yüzlerine bakılırsa, Kora'nın hayatına bile mal olsa adamın acı sonu görmekten çekinmediği açıktı.

O zaman Nova durdurmalıydı. Bir yeteneği varsa, hemen bulmalıydı. Az önce pes etmişti. Şimdiyse çılgın bir çaresizlikle tekrar deniyordu. Ren'in söylediği gibi hissetmeye çalıştı. Oysa tek hissedebildiği deli gibi atan kalbiydi. Kora yere düşmüştü, çırpınışları yavaşlamaya başlamıştı. Kardeşi ölüyordu. Nova adeta içini deşiyordu, yetenek arayışı kumsaldaki kumlar arasında bir midye kabuğu bulma umuduyla devam ediyordu. Gerçi artık *umut* geçerli değildi, çaresizlik öne çıkmıştı, ki Skathis bunu görmeyi bekliyordu. Hayatla ölüm arasında beden ve zihin kimyasalların akımına uğrar, en inatçı yetenekleri bile tetiklerdi. Acımasız ve gaddarca olsa da Skathis'in yöntemi etkiliydi. Anahtarı bulamayan birinin kapıyı patlatması gibi bir şeydi. Ve işe yaradı.

Nova'nın derinliklerinde bir şok dalgası gibi öfke patlaması korkusunun önüne geçti. Endişeleri bir anda yok olunca içinde gömülü yeteneği bulmayı ve yeteneğinin ne olduğunu merak etmeyi bırakıp yeteneğinin *ta kendisi* oldu.

Aynı anda bir sürü şey yaşandı.

Kora nefes aldı.

Nova hapsolduğu metalden, sudan çıkarcasına kolayca çıktı.

Gözlerinde beliren şaşkınlıkla birlikte Skathis'in ayağının altındaki tanrımetali yukarı fırlayıp onu duvara fırlattı. Başını çarpmıştı. Diğer Hizmetkârlar dehşet içinde yerde yatan Skathis'e bakıyordu, Kora nefes alıyordu ve Nova kurtulmuştu.

"Demek nalbantmış," diye nefesini saldı Solvay.

Ama Ren diğerlerinin yapamadığı şeyi yapıp Nova'nın zihnine girdi ve anında dehşete kapıldı. "*Hayır, değil.*"

Zaten orada uzun süre kalamadı. Nova onu zihninden atmış, dahası yüzeye çıkan bir uul yaratığının tarif edilmez öfkesiyle adamın zihnini ele geçirmişti. Kızın sesi, öfkesi ve *gücüyle* suratı çarpılan adam ellerini şakaklarına götürdü. Beyni ufacık bir baskıyla kırılacak camdan bir nesne gibi aniden savunmasız kalmıştı. Ellerini şakaklarından ayırmadan dizlerinin üstüne düştü. Çektiği acı çarpılan suratından okunabiliyordu.

Nova ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. Omuzlarını germişti, başı önündeydi, çenesi neredeyse gerdanına değiyordu. Kaşlarının altından bakarken dişlerinin arasından adeta tıslıyordu. Ağzından çıkan kelimeler de birer tıslamadan ibaretti.

"Kardeşime. Sakın. DOKUNMAYIN!"

Kora dizlerinin üstünde doğrulmuştu. Tasma kırık iki parça halinde elindeydi.

Skathis sendeleyerek ayağa kalktı. Bulanık bakıyordu. Yerde ve başının arkasında kan vardı. Odaklanmaya çalışarak gözlerini Nova'ya dikti. İnanılmaz bir öfkeyle hırlarken ifadesiz suratı şimdi korkunç görünüyordu.

Kızın yeteneğini o ortaya çıkarmıştı. Bu yöntem nadiren başarısız olurdu. Solvay'in de dediği gibi protokole aykırıydı çünkü *tehlikeli* bir yöntemdi. Ama Skathis bundan hiç korkmamıştı çünkü bugüne kadar kendinden daha güçlü biriyle hiç karşılaşmamıştı.

Mesartiyum metalini kullanarak kızın işini bitirmek üzere ellerini havaya kaldırdı.

Hiçbir şey olmadı. Kılıcına davranıp kını boş bulmak gibi bir şeydi. Skathis'in gücü gitmişti.

"O bir nalbant değil," derken sesi nefret, öfke ve *korkuyla* boğuluyordu. "O bir korsan."

Korsan. Kelime, Nova'nın kıpkırmızı öfkesine nüfuz etse de hiçbir anlam taşımıyordu. Korsanlar denizlerde adam öldürüp hırsızlık yapardı. Nova bir korsan değildi. Sadece Kora'yı kurtarmaya çalışıyordu. Artık rahatça nefes alıp veren kardeşine baktı ama bir türlü öfkesi geçmiyordu. Gücü dizginleri boşalmış gibi içinde yepyeni bir uğultuyla yükseliyor, her damarında, her sinir ucunda çığlıklar atıyordu. Ne olduğunu bile bilmediği gücü bedeninden yayılıyor, önüne gelen her şeyi yakalıyordu.

Astrallik nadir bir güçse, korsanlık ondan da nadirdi.

Ama astraller memnuniyetle karşılanırken, korsanlardan uzak durulurdu.

Bu yeteneğe sahip olanlar, başkalarının güçlerini çalardı. Çok nadir karşılaşılan bu durum, Hizmetkârların çocuklarına anlattıkları tüyler ürpertici masalların konusuydu. Nova da zihniyle başkalarının gücünü alıp kendi kullanabilenlerdendi. Ve magnitüd büyüklüğü akıl almazdı.

Öfkelendiğinde Skathis kuduz köpeklere benziyordu. Öne doğru bir adım attığında Nova'nın içgüdüleri devreye girdi. Tanrımetali kontrolden uzak bir şekilde bütün kabalığıyla adamı sardı, boğazına gelip bir tasmaya dönüştü.

Ve tasma daraldı.

"Durdurun onu!" diyebildi Skathis boğulurcasına.

Diğerleri denedi. Eh, Ren deneyecek durumda değildi. Telepat hâlâ beyni patlayacakmış gibi şakaklarını tutmakla meşguldü. Yüzü morarmıştı. Gözlerini sımsıkı yummuştu. Nova'nın zihnindeki kaos adamın beyninde *katlanıyordu.*

Solvay ve Antal, Nova'yı zapt etmeye çalıştı. Antal'ın yeteneği kinetik enerjiyi kontrol etmekti. Hareket halindeki her şeyi hareketsiz bırakabilir ya da tam aksine daha güçlü ve hızlı yapabilirdi. Nova'nın hareketlerini kısıtlamayı denedi. Solvay, iradesiyle insanları uyutabiliyordu. İkisi de bu göreve yetenekleri sayesinde gelmişlerdi çünkü yeni yetenekler çığırından çıktığında zararı en aza indirebiliyorlardı. Ama zihinlerini Nova'ya odakladıklarında, yeteneklerinin alındığını ve iki katı şiddetle kendilerine yöneltildiğini hissettiler. Antal olduğu yerde donakalırken Solvay daha yere düşmeden uyumaya başladı.

Kadın sadece uyuyakalmıştı ama yere yapıştığını gören Nova onu öldürdüğünü sanarak bir çığlık attı. Artık kontrol elinde değildi. Hizmetkârlar da onu durduramıyor, yardım edemiyordu. Paniği arttıkça kontrolü de kaybediyordu.

Dışarıda Rieva halkı da geriliyordu çünkü eşekarısı şeklindeki gemi tuhaf bir şekilde eğilip bükülmeye başlamıştı. Ölümcül tanrımetalinden kanatlar makas gibi açılıp kapanıyor, yakındaki evlerin çatılarını uçuruyordu. İki çocuk havaya uçup kemik torbası gibi yere yapıştı. Her yeri dehşet çığlıkları sarmıştı. Köylüler kaçıyordu. Eşekarısı öne atılın-

ca evlerden birine çarptı. Ardından köyün neredeyse yarısı yerle bir oldu.

İçeride Kora, Nova'ya sarılmış, kulağına sürekli, "Tamam geçti, tamam geçti, her şey iyi olacak, Nova lütfen sakinleş, canım kardeşim," deyip duruyordu. Sonunda tanıdık gelen yatıştırıcı ses bir şekilde Nova'nın zihnindeki kasırgayı yatırmayı başardı. Dalgalı denizde bir ipe tutunmak gibiydi. Nova ipe tutundu ve böylece boğulmaktan kurtuldu. Kasırga ve deniz durulmaya başlamıştı. Bir süre sonra Hizmetkârlardan çaldığı güçler, damlalar halinde sahiplerine geri döndü. Skathis de bu ânı bekliyordu.

Hiç acımadan kızların arkasındaki duvardan tanrımetalini çekip bir balyoza dönüştürdü. Her şey bir anda olmuştu. Balyoz Nova'nın başına korkunç bir sesle çarptı. Kızın gözleri önce kocaman açıldı, sonra boş gözlerle Kora'nın kollarına yığıldı.

Çaldığı güçlerin son kırıntıları da artık sahiplerine geri dönmüştü. Ren başını kaldırıp sıkmaktan kan çanağına dönen gözlerini açtı. Solvay yerde kıpırdanıp inledi. Antal da felç halinden çıkmıştı. Skathis boynundaki tasmayı koparıp yana fırlattı. Sonra Nova'nın elindeki tanrımetali eldiveni çekti. Taca ya da tasmaya dönüştürmeden duvara geri gönderdi.

Kora, kucağında Nova'yla ağlıyordu. Uyduruk iç çamaşırlarıyla zavallı görünüyorlardı. Kora'nın korku dolu yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Nova'nın yüzü cansızdı.

Solvay ayağa kalkıp ayılmak için başını iki yana salladı. Antal gidip Ren'in kalkmasına yardım etti. "Bu... beklenmedik bir şeydi," derken telepat hâlâ gücünü toplamaya çalışıyordu.

"Protokol denen şey *bu yüzden* var," dedi Solvay.

Skathis onlara bakmıyordu bile. Gözlerini yerdeki kızlara dikmişti. Kora dehşete kapılmıştı. Daha önce bu adamın ifadesiz bakışlarını iyi niyete yormuş olmasına şaşırıyordu. Adamda karanlık ve deli bir yan vardı. Kora hayatında bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu.

"Bize ne yapacaksınız?" diye sorabildi sonunda ürkekçe.

Diğer Hizmetkârlar adeta büzüştü. Cevabı biliyorlardı. Tabii ki Skathis kendisini ölümlüler kadar güçsüz bırakan kızı öldürecekti.

Ama adam düşünmeden saldırıya geçmedi. Skathis'in gazabı son derece değişkendi, her zaman ölümcül sonuçlar doğurmazdı. Şu anda da içinden durum değerlendirmesi yapıyordu. Kızı öldürmeyi çok isterdi ama öte yandan bunu yaparsa Kora hiçbir işlerine yaramazdı. Onun dağılıp gitmesini istemezdi. Dahası onun gücünü istiyordu. Henüz gençti, imparatorlukta yükselişteydi. Torpido tipi gemisi ufaktı, zaten bu tür görevlere bu yüzden getiriliyordu. İşi yeni yetenekler bulmaktı. Bir gün bir savaş gemisine komutan olmayı hayal ediyorsa, bütün filoları ve diğer nalbantları zekâsıyla alt edip tanrımetaline hâkim olması gerekiyordu. Zorlu bir oyundu bu. Kimseye acımadan hamleler yapmalıydı ve bir casus bu amaca müthiş katkı sağlayabilirdi.

Bir astraldan daha iyi bir casus olabilir miydi? Özellikle de casusluk yapmaya zorunlu bir astral? Kararını verdi. Meseleyi daha sonra açıkça konuşacaktı. Kardeşinin hayatı Kora'nın itaat etmesine bağlı olacaktı. Şimdi tek istediği bu iğrenç kokulu yerden uzaklaşmaktı.

"Artık *biz* değilsiniz," dedi Kora'ya.

Metal zemin Nova'nın altında açılıp kızın baygın bedenini yuttu. Kora hıçkırıyor, kardeşini tutmaya çalışıyordu ama mesartiyum metali onu olduğu yere çiviliyordu. Nova yakla-

şık bir buçuk metre yüksekten yere yapıştı. Metal, bir dalga gibi geri geldiğinde kız artık görünmüyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Kora, yerleri boş yere tırnaklarıyla kazımaya çalışırken.

"Artık benimsin," dedi Skathis. "Artık *biz*, senle beniz."

Umutsuz Rieva köyünün geri kalanını test etmek için kalmadılar. Hatta köyün yaşlısı Shergesh'le bile vedalaşmadılar. Eşekarısı şeklindeki gemi kanatlarını çırparak köyde bir miktar daha hasara neden oldu, sonra Kora'yı da alıp göğe yükseldi. Nova baygın bir şekilde toprakta yatıyordu.

Nova'nın ayılması zaman aldı.

Gözleri acıyordu. Başı ağrıyordu. Ağzı kurumuştu. Yutkunamıyordu. Evindeydi, babasıyla Skoyë'nin evindeki yer döşeğinde yatıyordu. Gündüz vaktiydi, ev boştu ve bu çok tuhaftı. Kora'yla birlikte günün ilk ışığında uyanır, döşeklerini toplayarak kaldırırlardı. Bir an içinde acıyla gözlerini kırpıştırırken... her şeyi unuttu. Dili damağına yapışmıştı, kendini kötü hissediyordu. Yattığı yerden sahilde çürüyen uul etinin iğrenç kokusunu alabiliyordu. Mezbaha. Hatırladı. Kumsal, gökteki bir pırıltı.

Bir gök gemisi.

Aniden irkildi. Kora'nın adını mırıldanmaya çalıştıysa da tek yapabildiği kurbağa gibi vıraklamak oldu. Gücünü toplayıp tekrar denedi. Kora diyemiyordu.

Doğrulduğunda beyni yerinden oynamış gibi neredeyse yeniden yere yayılacaktı. Devrilmemek için avuçlarını yere sımsıkı yapıştırıp emekledi. Sendeliyordu. Oda onun etrafında dönüyordu. Sonunda yumduğu gözlerini açıp ellerine baktı.

Artık mavi değillerdi.

Daha doğrusu ellerinin eskisi gibi açık rengini gördüğü anda, ellerinden bir tanesinin tanrımetalinden eldivenle *masmavi* parladığını hatırladı. Hâlâ puslu görüyordu, gözlerini kırpıştırıp neyin gerçek olduğunu kavramaya çalıştı. Sanki parça parça bir rüyayı hatırlıyordu. Kora'nın kartalı. Tanrımetalinden top. Tenindeki titreşim. Ve... Sonra olanlar bulanıktı. Hep bulanık kalacaktı. Yine de rüyanın parçaları birleştikçe midesinin kasılmasına neden olan korkunç bir şokla sarsıldı.

Kora neredeydi?

Küçük adımlar koşarak yaklaşıyordu. Üvey kardeşi Aoki içeriye daldı, sonra Nova'nın oturduğunu gördüğü gibi geri dönüp kaçtı. "Anne! Uyandı!" diye bağırıyordu.

Çok geçmeden kapıda Skoyë belirdi. Elleri belindeydi. Duruşunda muzaffer bir hava vardı. "Sen hâlâ yaşıyor musun?" diye sordu hayal kırıklığına uğramış gibi.

"Kora nerede?" dedi Nova. Sesi hâlâ çatlaktı.

"Ah, hatırlamıyor musun?" Skoyë ona hatırlatmaktan büyük zevk alıyordu. "Onu götürdüler." Odaya girdiğinde kaba saba suratı hınçla çarpılmıştı. "Seni çöp gibi atıp gittiler." Tepesine dikildi. "O gemide neler oldu Novali?"

Kora gitmişti. Nova başka bir şey düşünemiyordu. Öte yandan bunun gerçek olduğunu ta içinden hissedebiliyordu. Kora'nın yokluğu, atmayan bir nabız gibiydi. "Ne zaman?"

"Üç gün önce. Gideli çok oldu. Şimdiye çoktan Aqa'ya varmışlardır. Belki annenizi bile bulmuştur. Sensiz birlikte olmanın tadını çıkarıyorlardır. Belki birlikte yaşarlar." Skoyë acımasızlığıyla saldırıyordu ama Nova onu duymadı. Gerçeklik, algısından bir parça koparılıp alınmıştı, geriye tüm sesleri ve düşünceleri yutan kapkara bir delik kalmıştı.

Kora gitmişti ve Nova hâlâ buradaydı.

Seçilmemişti.

"Hadi kalk," dedi Skoyë. "Şansın var. Mezbaha zamanı henüz bitmedi. Kumsala in. Uul yaratıkları kendi kendilerini kesip biçemiyorlar."

KAKTÜS TEAM

29

Bükülme

Sarai, uyurken tadını alabileceğini düşünerek acılığını alsın diye erik şurubuna kattığı az miktarda mahmurluk iksirini Minya'ya içirdi. Sonra korku içinde küçük kızın eline dokunup rüyadaki doğumhaneye girdi. Grilik her yeri kaplayıp acı, suçluluk duygusu ve korkuyu yutarken beklemeye başladı. Sarai kendi deneyimlerinden biliyordu. Böylesi daha iyiydi. Bazen hiçlik, bir şeylerden daha iyiydi. Her şey, bir şeylere bağlıydı.

Sonunda Minya'nın zihninden çıktı ama yanından ayrılmadı. Bir sonraki nöbeti de üstlenerek onunla oturdu. Lazlo'ya da kalması gerekmediğini söylemişti.

"Eh, rahatladım," dedi delikanlı. "Ben de her koşulda yanında oturmaktan mutlu olduğum hayatımın *ilk ve tek* aşkı kadından nasıl kaçarım diye düşünüyordum."

Sarai gülümsemesine hâkim olamadı. Ve Lazlo da yanına oturdu. Delikanlının omzu tam başını koyabileceği hizadaydı. O sırada Vahşi konuştu. "Aslında şu kapılara mı baksak?" Bunu söylerken bakışlarını Yakut'tan özellikle kaçırıyordu. Sarai onun neden böyle davrandığını anlayamadı. Kızı uzak

mı tutmaya çalışıyordu, yoksa baş başa kalmalarını mı istiyordu? Gerçi bunu Vahşi bile herhalde kestiremezdi.

Lazlo ona baktığında Sarai, "Gidin," dedi. Delikanlı onu alnından öpüp diğerleriyle çıktı. Sonunda Minya'yla baş başa kalmışlardı.

Uykudaki küçük kıza baktı. Korkunç bir tehlike yeşil cam şişedeki birkaç damlayla durdurulmuştu. Acaba Minya'nın hatıra labirentinde başka neler gizliydi? Karanlık tahmini gerçek olabilir miydi? İki Ellen gerçekten başından beri onun kuklası mıydı? Aklı yatmıyordu. Ama Sarai, rüyada gördüklerinden sonra hayalet kadınların sevgisine eskisi kadar güvenmekte zorlanıyordu.

Doğumhane ve Katliam'la ilgili henüz işi bitmemişti. Geri dönecek, defalarca deneyecek, bir fark yaratmanın yolunu bulmaya çalışacaktı. Minya'ya yardım edebilirse, gelecek için bir şansları olurdu. Fakat bunu şimdi yapamazdı. Bir süre kâbuslardan uzak durması hem kendisi hem de Minya açısından gerekliydi. Belki mahmurluk iksiri küçük kızın zihnini yatıştırır, o korkunç döngüden çıkmasını sağlardı. Bilmek mümkün değildi, yine de Sarai tehlikenin en azından şimdilik geçmiş olmasından memnundu. Artık zamanları vardı. En azından öyle düşünüyordu.

Hisara geldiğinden beri Lazlo mesartiyum metalinin nefesini tuttuğunu hissediyordu. Sanki metal sahiplenmek ve sahiplenilmek istiyordu. Ama ortalık cehennem yerine dönerken bir sürü şey yaşandığından Lazlo bir türlü kafasını toplayıp metale odaklanamamıştı. Şimdiyse heveslenmişti.

Yakut ve Kırlangıç'la birlikte sağ kola giderlerken, Vahşi daha önce söylediği bir şeyi tekrarladı. Kapılar eskiden dokunarak açılıp kapanıyordu.

Lazlo elini duvara koydu. Kurduğu bağ anlık ve köklüydü. Hisar devasa bir heykel olmaktan çok daha fazlasıydı. Ölümünden önce suskunluğa gömülen bir tanrının sistem ağıydı. Ve sistem Lazlo için uyanıyordu.

Enerji dalgalanıp gerildi.

Lazlo bütün enerjileri kontrol ederken, enerjiler de onu kontrol ediyordu. Dışta hiçbir şey değişmiyordu ama çok önemli bir şey olmuştu. Metalin özü anlaşılır bir şekilde onunla konuşuyordu. Bir zamanlar Skathis'in olan şey, şimdi Lazlo'nundu. Başta başka bir dünyadan gelen böylesi devasa bir hisarın kendisine ait olamayacağını düşünmüştü, oysa şimdi ona *aitti* ve durum çok daha tuhaflaşıyordu. Hisar ona ait olmaktan ziyade, neredeyse canlı bir varlık gibi vücudunun bir *uzantısı* olmuştu.

Algısını metale yansıttı. Mesartiyumun enerjisi müzik notaları gibiydi. Bilgiyi ve emirleri taşırken birbirlerinin içine geçiyorlardı. Bu öylesine bir dildi ki ne açıklanabilir ne de öğrenilebilirdi. Lazlo yeni bir dil öğrenmenin ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyordu. Sıkı çalışma gerektirirdi. Oysa bu sefer öyle olmamıştı. Zihnini açtığı anda kelimelere gerek duymayan dil, ancak sihirli denilebilecek bir şekilde onunla anlaşmaya başlamıştı.

Vahşi'nin haklı olduğu açıktı. Kapılara parmak izi tanımlaması yapılabiliyordu, böylece giriş yetkisi olanlar odalara girip çıkabiliyordu.

Delikanlının kapısı ayarlandıktan sonra bir sessizlik oldu. Bir sonraki kapıyı düzeltmeleri gerekiyordu ama ne Yakut ne de Vahşi yerlerinden kıpırdıyordu. Sonunda Yakut boğazını temizleyince Vahşi mahcup bir ifadeyle sordu. "Kapımı Yakut'un da açabileceği şekilde ayarlayabilir misin?"

Lazlo isteneni yaptı. Yakut'un kapısını da ikisinin açıp kapayabileceği şekilde ayarladı ama içinden bu ayarlamaları defalarca yapması gerekecekmiş gibi bir hisse kapılmadan edemiyordu.

Kırlangıç'ın kapısı sadece kendisi içindi ama ayarlama yapıldıktan sonra kapısını kapatmadı. Perdelere alışık olduğunu söylüyordu. "Peki diğer kapılar?" diye sordu hemen. "Kapanması gerekenler değil de açılması gerekenler?"

Mükemmel bir soruydu. Çünkü mesartiyum kapıları metalin erimesiyle duvara dönüşüyordu ve kapalı kapıların nerede olduğunu anlamak bile zordu. Arkalarında ne sakladıkları ise başka bir meseleydi. Çocuklukları boyunca hisarın geri kalanında neler olabileceğini gözlerinde canlandırmaya çalışmışlardı. Kapalı kapıların ardında harika şeyler bulma hayali bile işkenceye dönüşüyordu. Kütüphaneler, oyuncaklar, hayvan koleksiyonları, her türden tatlılarla dolu kocaman mutfaklar, oyun odasında hapsolmuş bambaşka hayatlar yaşayan başka tanrıtohumları... Aslında hayatta sahip olmak istedikleri hemen her şeyin, kapalı kapıların ardında olabileceğini hayal etmişlerdi. Düşüncesi bile çıldırtıcıydı. Bu kadar yakın oldukları halde tıpkı şehre gidemedikleri gibi o odalara ulaşamamak hayatları boyunca hepsini deli etmişti. Hıçkırık'a dair güzel hayaller kurmaları pek kolay değildi çünkü aşağı indikleri anda öldürüleceklerini biliyorlardı. Kapalı kapılarsa, açamadıkları halde hayali bile olsa gidebilecekleri bir yerleri olduğu anlamına geliyordu.

Ve şimdi o kapıların ardında neler olduğunu öğrenme düşüncesi bile tüylerini diken diken etmeye yetiyordu. Lazlo yeni bir şeyle karşılaştığı halde onlar kadar heyecanlanamıyordu. Elini duvara koyup iradesiyle gizli bütün kapıları açtı.

"Şurada," derken pasajın ilerisindeki duvarda beliren çizgiyi gösteriyordu. Hepsi nefeslerini tutup oraya doğru koştu ama...

"Çarşaflar," dedi Yakut hayal kırıklığıyla. Sadece bir dolaptı.

"Şahane," dedi Vahşi, yanan çarşafının yerine ipek bir takım alırken. Dönüp diğerlerinin onu gülerek izlediğini fark edince düz bir sesle, "Ne?" diye sordu. "Kâğıt gibi çarşaflarda uyumaya çalışın da göreyim sizi!"

Lazlo gülümseyip başını iki yana salladı. Hayatı boyunca kâğıt gibi çarşafların üstünde uyumuştu. Ve ipek çarşaflar, böylesi bir hapishane için fazlasıyla lükstü.

"Hadi hazine avına çıkalım," dedi Yakut. Koridorda sekerek koşmaya başlamıştı. "Mutfakta kesin kiler vardır. Şeker bulabiliriz!"

Gerçekten de haklıydı. Ocakların hemen yan tarafında bir kapı açılmıştı. Hepsi Yakut'un peşinden içeri girdi ama kız daha eşiği geçer geçmez duruverince çarpıştılar. "Ne oldu?" diye sordu Kırlangıç. "Neden?.. *Ah.*" Yakut'un omzunun üstünden bakınca neden durduklarını görebiliyordu. Lazlo ve Vahşi de uzun boyları sayesinde manzaraya hâkimdi.

Kiler iskeletlerle doluydu. Skathis öldüğünde içeri hapsolan aşçılar ya da hizmetçiler olmalıydı.

"Zavallıcıklar," dedi Kırlangıç.

"Umarım bütün şekeri yememişlerdir," diyen Yakut içeri daldı.

"Acımasızsın," diyen Vahşi de peşinden girdi.

Kırlangıç tereddütlüydü, yine de şeker bulma umuduyla arkalarına takıldı ve kemikleri toplayıp boş bir sepete düzgünce yerleştirdi.

İskeletlerin kaderini düşünürken ürperen Lazlo ona yardım etti. "Acaba ne kadar yaşadılar?"

"Tahminimce fazla uzun yaşamışlar. Kilerde hapsolmak..." Kırlangıç başını iki yana salladı. "Kimsenin onları kurtarmaya gelmeyeceğini fark edene kadar şanslı olduklarını düşünmüşlerdir."

Lazlo onun ne demek istediğini anlıyordu. Başka bir yerde hapsolsalar, sadece birkaç günde ölmüş olurlardı. Ama burada umutla birilerinin kurtarmaya gelmesini bekleyebilecekleri kadar yiyecek vardı. Bir süre sonra herhalde işkenceye dönmüş olmalıydı. Kapıların ardında daha kaç kişinin hapis kaldığını merak etti. Dahası endişelendi. "Belki de kapıları tekrar çalıştırmamalıydım," dedi. "Başıma bir şey gelirse..." Gözlerini kısıp hınzırca Kırlangıç'a baktı. "Sen kapını *bu yüzden* mi açık bıraktın?"

Sepete bir kafatası koyan kız kahkaha attı. "O kadar karamsar bir nedenim yok. Sadece açık olmasına alışmışım. Ama şimdi sen böyle söyleyince, belki hiç kapatmam." O da gözlerini kısıp suratını ekşitti. O sırada gözü Lazlo'nun şiş dudağına takıldı. Aklına bir şey gelmişti. Bir şey demeden tekrar kemiklere odaklandı. Yine de kendini tutamıyordu. "Canın yanıyor olmalı," dedi dalgın bir ifadeyle.

Elindeki kemik tozlarını silkeleyen Lazlo, "Şikâyet etmiyorum," dedi.

"Eh, edebilirdin. Şikâyet etmemen sana artı puan kazandırır. İnan bana, şikâyet edenleri çok iyi bilirim." O sırada işareti almış gibi kilerin derinliklerinden sinirli bir homurdanma geldi. Belli ki Yakut şeker fıçısının boş olduğunu fark etmişti. "İyi insan lafının üstüne gelirmiş," dedi Kırlangıç. "Bir şey deneyebilir miyim?"

Bakışlarıyla Lazlo'nun dudağını işaret ediyordu. Lazlo tereddütle omuz silkti. Kırlangıç gözlerini kapatmasını söylediğinde söyleneni yaptı. Sonra dudağında hafif bir dokunuş

hissetti. Yarası küçük bir kalp gibi zonkladı, hemen ardından dudağı karıncalandı.

Yakut yanlarına geldiğinde hâlâ yakınıyor, alev rengi saçlarını sallarken iskeletleri aç gözlülükle suçlayarak küfürleri ardı ardına sıralıyordu.

"Yakut," dedi Vahşi aklını başına getirmek istercesine. "Bu insanlar açlıktan ölmüş."

Gürültüyle birlikte Kırlangıç elini geri çekmişti. Lazlo yarayı unutmuş, belki de kapıları teker teker denemeleri gerektiğini düşünüyordu. Sonunda iradesiyle bir önceki emrini geri aldı.

Hisarın her yerinde bir sürü kapı açılmıştı. Çoğu aşağıya, melek heykelinin gövdesine iniyordu. Minya'nın dairesinde de melek kanatlarından oluşan kubbenin hemen altında zarafetle meleğin boynundan başına doğru çıkan çok güzel bir merdiven belirmişti. Orada kim bilir nasıl sırlarla karşılaşacaklardı...

Ve hisarın kalbinde yer alan boş odada tuhaf bir şekilde ortada duran kürenin hemen üstünde bir uçtan diğerine giden bir kiriş ortaya çıkmıştı. Dahası küre sessizce yarılıp açılmıştı ve içinde...

... hiçbir şey yoktu.

Odanın tam ortasında asılı duran küre boştu. Ama ne olduğu anlaşılmasa da bu boşlukta bir tuhaflık vardı. Gözle görülemeyecek bir *bükülme* tam ortada dalgalanıyordu. Orada hiçbir şey yoktu, sadece hiçlik rüzgârda salınan bir madalyon gibi *hareket* ediyordu.

Hisarda kapılar tekrar eriyip kapanmaya başladı. Bir tek...

Hisarın kalbinde sessizliği bir çığlık böldü. Oda sesleri yuttuğundan, başka bir yerde atılsa bir kadının uzaktan gelen inlemesini andıran boğuk bir çığlıktı bu. Beyaz kuş Hayalet,

birden ortaya çıkıvermişti. Havada asılı duran küre tam kapanırken metalin arasından başını hiçliğe uzattı ve yine kayboldu.

Hayalet doğa dışı bir şeydi, bir görünüp bir kayboluyordu. Ama bu seferki farklıydı. Kuş havada solmamış, öylece buharlaşmamıştı. Başı hiçliğin dalgalanmasına değdiği anda etrafındaki hava bir kumaş yırtığı gibi açılıverdi. Gökyüzü görünür gibi oldu. Hıçkırık'ın göğü değildi bu.

Sonra yarıkla birlikte küre de kapandı. Her yer sessizliğe gömülmüştü.

Kuş gitmişti.

KAKTÜS TEAM

30

Rüyada Pasta Yemek Gibi

Güneş battı. Hafif bir sofra hazırlayıp yemek yediler. Sarai, Minya'yla ilgilendi, onu besleyip temizledi, sonra nöbeti Vahşi'ye devredip odasına gitti.

Lazlo önden gitmişti. Şimdi upuzun koridorda odasına giderken adımları daha hızlı ve her zamankinden hafifti. Aslında ayakları yere bile değmiyordu. Yıllarca güneş battıktan sonra diğerleri yataklarına giderken o uyumak için değil, güvelerini gönderip Hıçkırık halkının kâbuslarını ziyaret etmek üzere odasına geri dönmüştü. Her gece yüzlerce rüyadan geçmiş, yine de kendini yalnız hissetmişti. Artık hissetmiyordu.

Kapıda duraksadı. Lazlo içerideydi, bütün gece onlarındı. Midesinde kelebekler uçuşuyordu.

Sabah güneşi henüz pembe ışıklarıyla pencereden süzülürken Sarai üstündeki hayalet kıyafetlerden soyunmuş, yatağa uzanmıştı. Lazlo da yanına yatınca çıplak tenleriyle uyumuş, rüyada buluştuklarında yine ten tene olmuşlardı.

Hayalet olmanın rüyayla birçok ortak yanı vardı. İkisi de fiziksel olarak gerçek değildi. Rüyalar daha çok hatıralardan

ve deneyimlerden geliyordu. Sarai, Lazlo sayesinde rüyada pasta yaptıklarında, tadını bilmediği bir şeyin tadını alamayacağını anlamıştı.

Hayalet bedeni de aynıydı. Şimdi hissettiği her şeyin daha önce tecrübe ettikleri üzerine birer tahminden öteye gitmediğini biliyordu ve aslına bakılırsa yaşarken pek bir şey tecrübe ettiği de söylenemezdi. Lazlo asla tenine dokunmamıştı, sadece cansız bedenini kucağında taşımıştı ve sadece rüyalarda öpüşmüşlerdi. O yüzden Lazlo'nun dudakları göğüs uçlarında dolaşırken ya da parmak uçları kasık çizgisini takip ederken, Sarai hislerini ancak hayal edebilirdi. Gerçek hissediyordu. Harika bir hisli ama rüyada pasta yemek gibi bir tecrübe olduğunu düşünmeden edemiyordu. Yaşayanlara özgü sonsuz zevkler pınarı onun için hayali hislerden ibaretti.

Yaşarken bir şeyler hissedebilmenin ayrıcalığını hep takdir etmişti. Oysa hayatı hep kısıtlı kalmıştı ve artık yeni bir şeyler yaşaması mümkün değildi. Düşüncesi bile hüzün vericiydi ama öte yandan mazur görülebilecek bir yanı vardı. Rüyalarda hisler, pastanın tadı gibi *paylaşılabiliyordu*. Rüyayı görenlerden biri o pastanın tadını biliyorsa, bilgisini aktarabiliyordu. O yüzden Sarai ne zaman dudaklarını Lazlo'nun göğüs uçlarından geçirse ya da parmak uçlarıyla kasık çizgisini takip etse, delikanlının hissettiklerini hissedebiliyor, dolaylı da olsa aynı deneyimi yaşıyordu.

Odasına girerken bu düşüncelerle yanakları yanıyor, bir an önce Lazlo'ya kavuşmanın hayalini kuruyordu ama oda değişmişti. Kapıda durup hayretle etrafına bakındı. Skathis'in Isagol için yaptığı bu oda hep güzeldi ama bir odadan ibaretti. Bir canavarın başka bir canavara hediyesi.

Oysa şimdi artık sadece bir oda değil, adeta bir peri diyarıydı, sık ormanlar gibiydi, *yaşıyordu*.

Sarmaşıkların dolandığı ince uzun ağaçlar o kadar sıktı ki arkasındaki duvarlar görülemiyordu. Aralarında taşlardan oluşan bir patika dolaşıyordu. Sarai şaşkınlıkla eşikten içeri girdi. Daha adımını ilk taşa koymuştu ki bir mesartiyum yılanı ayağının üstünden sürünerek geçti. Korkuyla donakalsa da sinsi yaratığın yerdeki otların arasında gözden kaybolmasını seyretti. Detaylar! Yılanın küçücük çatallı dili. Otlara dolanan sarmaşıklar, yosunlu ağaç gövdelerinde başparmağından daha büyük olamayacak mantarlar, bir tilki, bir böcek... İkisi de kanatlıydı, havalanıp ağaçların arasında kayboldular.

Tabii her şey metal mavisiydi. Ama gece olduğundan her şey gece mavisi görünüyordu. Sarai bu fantezi diyarında zihnini boşaltıp taş patikada yürümeye başladı. Masal gibiydi, o da gizemli bir yaratıkla buluşmaya giden genç kızdı. Belki dileklerini yerine getirecek bir cadı ya da bilgeliğiyle ünlü devasa bir kediyle buluşacaktı. Ve dünya bambaşka bir yer olmuştu.

Bir açıklığa geldiğinde ne bir cadı ne de bir kediyle karşılaştı. Lazlo bir ağaca yaslanmış, omzunda kocaman bir iguana yokmuş gibi rahat bir tavırla onu bekliyordu. "Ah, iyi akşamlar," dedi. "Yoksa yolunuzu mu kaybettiniz, küçük hanım? Yardım edebilir miyim?"

Sarai gülmemek için dudağını ısırırken vakur görünmeye çalışıyordu. "Sanırım *kayboldum*," deyip etrafına bakındı. Her yer değişmişti. Tavan yüksekti, eskiden pervanenin olduğu yerde şimdi yapraklar ve tomurcuklar vardı. Güveler çançiçeklerinin etrafında uçuşuyor, karınları yanartaş gibi parlayan ateşböcekleri oradan oraya kaçışıyordu. "Söylesenize... Sanırım buralarda bir yerlerde bir *yatak* olacaktı?"

"Yatak mı dediniz?" Lazlo düşünüyormuş gibi yaptı. "Rica etsem, tarif edebilir misiniz?"

"Şey, tabii. Kocaman korkunç bir şeydi."

"Tamam bildim," diyen Lazlo çarpık burnunu kırıştırdı. "Cadının yatağı."

"Evet, işte o."

"Yatak gitti," dedi Lazlo sır verircesine. "Ama Rüyaların Tanrıçası için özel yapılan yeni bir yatak var."

Rüyaların tanrıçası. Bu iki sözcük Sarai'ın ruhunu okşuyordu. Tarçın rengi saçları olan başka bir kızın aynaya baktığını hayal etti. Biri Kâbus Perisi, diğeri Rüyaların Tanrıçası. Hangisi gerçek, hangisi yansımaydı? "Sahi mi?" dedi. "Sizce tanrıça buradan geçer mi?"

"Umarım geçer," dedi Lazlo ona doğru ilk adımı atarak. İguananın kuyruğu omzunda kıvrılmıştı. "Patikayı onu buraya yönlendirmek için yapmıştım."

"Ah iyi yürekli beyim, yoksa tanrıçayı yatağa atmak için pusuya yattığınızı mı söylüyorsunuz?"

"İtiraf etmeliyim ki bu doğru. Umarım tanrıça bunu sorun etmez."

"Sorun etmeyeceğinden eminim."

Sarai, Rüyaların Tanrıçası diye biri varsa, ay ışığından incecik bir şey giyerdi diye düşündü. Ve daha bunu düşündüğü anda o tanrıçaya dönüştü. Teni belli belirsiz parlıyor, elbisesi sis gibi dalgalanıyor, kızıl-kestane saçlarında ateşböcekleriyle yıldızlar ışıldıyordu. "Bana şu yatağı gösterin," derken sesi bir fısıltıya dönüştü. Lazlo elinden tutup onu ağaçların arasına çekti.

İguana davetli değildi.

31

Isırgan Bir Hayalet Olduğun Halde Geri Gelecek Kadar Seni Seven Bir Adam

Ertesi sabah Lazlo'nun, Eril-Fane'yle konuşmak üzere şehre inmesine karar verildi.

Bahçede Rasalas'a binerken, kütüphanenin önünde ilk kez bir spektrale binip Tizerkane savaşçılarıyla yola çıktığı o günü hatırlamadan edemiyordu. O gün hayatında ilk kez bir hayvana binmişti ve ne uygun bir kıyafet giymişti ne de daha önceden hazırlanmıştı. Cübbesi spektralin üstünde toplanınca çıplak bilekleri, güneş görmemiş baldırları ve yırtık pırtık terlikleri ortaya çıkmıştı. Sefil göründüğünün farkındaydı. Eh, bugün yalınayaktı ve tanrıların iç çamaşırlarını giymişti ama artık sefil hissetmiyordu. Rüyaların Tanrıçası gözlerinde cadıkıvılcımlarıyla kendisine bakarken, sefil hissetmek ne mümkündü?

"Geri gel," dedi Sarai endişeyle. Lazlo sorun çıkmayacağı ve gerektiğinde dilini tutacağına ikna etmeye çalıştıysa da kız endişelerine engel olamıyordu. "Bana söz ver."

"Söz. Beni senden koparabilecek bir şey olduğunu mu sanıyorsun?" Gözleri ışıldadı. "Sen olmasan beni kim öpmez?"

Sarai, onun dudaklarını öpülmekten koruma görevini hatırladı. Eh, bu önemli görevde bir gece önce *tamamen* başarısız olmuştu. Aslında loş ortamda yaşadığı hayret dolu anlarda her şeyi unutmuştu. Dahası delikanlı öpüşürken ne yüzünü acıyla ekşitmişti ne de dudağı kanamıştı. "Laf bunlar," derken, soran gözlerle Lazlo'nun artık daha iyi görünen dudağına bakıyordu. Şişlik inmişti, daha önce açık olan yara küçük bir kabuğa dönüşmüştü. Ne kadar da hızlı iyileşmişti.

"Laf değil," dedi Lazlo. "Sadece seni istiyorum. Isırgan bir hayalet *olsan* bile."

Sarai burnunu kırıştırıp "Bak şimdi ısırırım," diye tehdit etti.

Lazlo hemen eğildi. Kızın dişleri hafifçe dudağındaydı, sonra dilinin ucunu hissetti. "Sen buna ısırmak mı diyorsun?" diye mırıldandı.

"Öpücük hayali kuran bir ısırık," diye mırıldanarak karşılık verdi Sarai.

"Bu ısırığa en kısa zamanda öpüşmeyi öğretmek lazım."

Sarai, birlikte kurdukları bu yeni hayat ve geceleri paylaştıkları büyülü dünya karşısında hayret ediyordu. Bütün vücudunu alevler sarıyordu. "Güzel fikir," derken Lazlo'nun sırtını dikleştirmesini izledi. Sonra canlı bir yaratıkmış gibi Rasalas'ın boynunu okşadı. Lazlo havalandığında korkuluklarının ardından uçup gidişlerini seyretti. Yıllardır farklı bir hayat için yanıp tutuşurken, ısırgan bir hayalet olmasına rağmen hep geri dönecek kadar kendisini seven bir adam dilemek, aklının ucundan bile geçmemişti.

Çukurun başında Thyon gökyüzündeki şekli görünce yük çekmeyi bıraktı ve eliyle yukarıyı işaret etti. "Bakın."

Eşek arabası yeterince hızlı değildi, o yüzden hepsi terk edilmiş sokaklardan şehir merkezine koştular. Gözlerini yaratıktan

alamıyorlardı. Sonra hem yaratık hem de sürücüsü çatıların ardında gözden kayboldu. Thyon, diğerleri koştuğu için koşuyor, kendini bir sahtekâr gibi hissediyordu. Diğerlerinin koşmak için kendi nedenleri vardı. Calixte dostunu göreceği için heyecanlanmıştı. Ruza ve Tzara ya aynı sebeple ya da şehri *ondan* korumak için koşuyordu. Thyon hangisi olduğunu kestiremiyordu, iki Tizerkane savaşçısının da neden koştuklarını bildiğinden emin değildi. Her halükârda garnizona vardıklarında arkalarına bile bakmadan içeri daldılar. Thyon ise yavaşlayıp dışarıda durdu. Bir Tizerkane değildi. İçeri giremezdi. Calixte de değildi ama o farklıydı. İçeridekiler ondan *hoşlanıyordu*.

Büyük kapının önünde tek başına dururken kızın daha önce söylediklerini hatırladı. Eninde sonunda her şey aynı kapıya çıkıyordu. Dışarıda kalmayı kendisi seçmişti. Yanlış olan kendisiydi.

Birkaç blok boyunca garnizon duvarını takip edebilirdi. Strange'in nereye indiğini bilmiyordu ama son gördüğü yere doğru yürürse herhalde onu bulurdu. Strange garnizonun içine indiyse bile Thyon'un ona söyleyecek pek sözü yoktu. Hem buraya niye gelmişti ki? Çukurda kalıp aşağıya inebilir, kütüphaneye tek başına girebilirdi.

Çözemediği kadim metinler arasında aptal aptal yürürdü.

"Nero!" diye bağırdı biri.

Thyon arkasına baktı. Ruza başını kapıdan uzatmıştı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu delikanlı sinirli bir şekilde. "Gelsene." Sanki peşlerinden gitmesi bir zorunlulukmuş gibi.

Thyon parmaklarını sargılı avuçlarına gömdü, boğazındaki nereden çıktığı belirsiz yumruyu yuttu ve söyleneni yaptı.

Şehirden hisara uçarken Lazlo, Sarai'ın cansız bedenini taşıyordu ve o kadar endişeliydi ki uçmak şöyle dursun, havaday-

ken korkmak bile aklına gelmemişti. Oysa aşağı doğru uçmak tamamen farklı bir şeydi. Korkulukların üzerinden havalanmak bir uçurumdan aşağı atlamaktan farksızdı. Hatta bir an için Rasalas'ın taş gibi düşmeye başlayacağı korkusuyla hata yaptığını düşünmeden edememişti. Ama Rasalas düşmedi. Havada süzülüyordu. Rüzgâra kanat açmış bir avcı kuş gibi birlikte havada süzülüyorlardı.

Döne döne şehir merkezindeki Tizerkane garnizonuna doğru inişe geçtiler. Lazlo oraya son gittiğinde Ruza, Tzara ve diğerleri, tanrıtohumlarını haşlayıp *mavi yahni* yapacaklarını söyleyerek dalga geçiyordu. Suheyla uyarmıştı, savaşçıların nefreti adeta bir hastalık gibiydi. Peki şimdi *Lazlo'dan* da nefret edecekler miydi?

Alçalırken yerdeki figürleri seçmeye başladı. Birileri bağırıyordu. Gözetleme kulesiyle aynı hizaya geldiğinde nefesini tutup yavaşladı. Endişeleri artmıştı. Kulelerin arasında birileri koşturuyordu. Yüzleri seçemedi. Skathis'in yıkıcı tarzından farklı olarak sokağa yumuşacık inip Rasalas'ın kanatlarını kapattığında bütün gözler üzerindeydi. Sonra inip ağır adımlarla yürümeye koyuldu. Yaratıktan uzak durursa daha az tehlikeli görüleceğini düşünüyordu. Sonunda durup bekledi.

O sırada birileri anlayamadığı bir şeyler bağırdı ve karakol binasının kapısı açılınca arkasında Azareen'le birlikte Eril-Fane göründü. İkisi de temkinli ve görkemli görünüyordu. Lazlo son gördüğünden beri biraz yaşlanmış olabileceklerini düşünmeden edemedi. Yine de iki savaşçının aslında o kadar da yaşlı olmadığını kendine hatırlatma ihtiyacı hissetti. Eril-Fane, Tanrıkatili unvanını aldığında Lazlo'dan büyük değildi. Yirmi yaşındaydı. On beş yıl sonra general otuz beşse, Azareen ondan sadece bir iki yaş küçük olmalıydı. Bütün bu

kargaşa sona erdikten sonra önlerinde yaşayabilecekleri bir hayatları olabilirdi. Hatta bir aile bile kurabilirlerdi.

Lazlo yerinden kımıldamadan gelmelerini bekledi.

"Sen iyi misin?" diye sordu Eril-Fane.

Lazlo hazırlıksız yakalandı. Kendini bir sürü soruya hazırlamıştı ama böylesi basit bir soru aklının ucundan bile geçmemişti. "Aslına bakarsan evet," dediyse de açıklama fırsatı bulana kadar diğerlerinin bunun tuhaf olduğunu düşüneceklerinden emindi. Sonuçta onu son gördüklerinde, Sarai'ın cesedini taşıyordu ve kızın anlamakta zorlanabilecekleri bir şekilde hâlâ hayatta olduğunu bilmeleri mümkün değildi. "Peki sen?"

Eril-Fane hakkını teslim edercesine, "Daha iyi günlerim oldu," dedi. "Gelmeni umuyordum. Anlat Lazlo. Tehlikede miyiz?"

"Hayır," derken Lazlo, bunun doğru olmasından dolayı son derece mutluydu. Yakut'la Kırlangıç, Minya'yı uyutmasaydı, buraya kimin kurtarılıp kimin kurban edileceğine dair bir kararla inmesi gerekecekti.

Azareen inanamıyormuş gibi bir nidayla karşılık verdi. "Yani her şey düzeldi, öyle mi? Bize bunu mu söylüyorsun?"

Lazlo başını iki yana salladı. "Sadece tehlikede olmadığınızı söylüyorum. Bu her şeyin düzeldiği anlamına gelmez." Kadının şüphesini anlıyordu, bunun için onu suçlayamazdı. O yüzden elinden geldiğince özet geçti.

Sarai ölmüştü ama gitmemişti. Ruhu, büyüdüğü halde küçük kalan bir kızın kontrolündeydi. Aynı küçük kız galeride ipek kuzağa saldıran hayaletleri de kontrol ediyordu. Hisarda intikam ateşiyle yanan tek tanrıtohumu oydu ve bir plan yapmak üzere zaman kazanabilmek için uyutulmuştu.

"Öldür onu," dedi Azareen. "Al sana plan."

"Azareen," dedi Eril-Fane kınarcasına.

"Haklı olduğumu biliyorsun," diye karşılık verdi kadın. Sonra Lazlo'ya döndü. "O kız intikam istiyor, sen de bizi korumak istiyorsun, öyle değil mi? Yukarı çıkıp onu öldür."

"Azareen," dedi yine Eril-Fane. "Bu tek çözüm olamaz."

"Bazen olur. Isagol, Skathis ve diğerleri için doğru çözümdü. Bazen öldürmek tek çözümdür."

Lazlo acımasız gerçeğin farkındaydı. Bazı insanlar iyileşme umudunu yitirirdi ve yaşadıkları sürece sadece acıya ve kedere neden olurlardı. "Umarım bu öyle zamanlardan biri değildir," dedi. Aklından bir sürü neden geçiyordu. *Minya, kendi çabalarıyla hayatta kalmış. Onu bu hale getiren sizsiniz. Üstelik o benim kız kardeşim.* Ama sadece, "Minya, Sarai'ın ruhunu bu dünyada tutuyor. O ölürse Sarai da gider," demekle yetindi.

Bu sözler karşısında Azareen'in direnci kırıldı. Eril-Fane'nin ölen kızını görünce dizlerinin üstüne düşüp ağladığını hatırlayınca elini ağzına götürdü. Gerçekte tanrıtohumları ve insanlar arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydı, eh, gerekeni yapardı. Ama böyle bir seçimin sonunda uzak ihtimal de olsa kocasıyla mutlu mesut bir hayat yaşama umudunu kaybedeceğini biliyordu.

"Adı Minya," dedi Lazlo. Küçük kızı insanlaştırmaya çalışıyordu. "O zaman doğumhanedeki en büyük çocukmuş... Dört bebeği kurtarmış." Gözleri Eril-Fane'ye kaydı. Her şey eninde sonunda Katliam gününe dayandığı için böyle söylemek bile suçlama hissi yaratıyordu. "O... o her şeyi duymuş."

"Kibarlığa gerek yok," dedi Eril-Fane kasvetle. "Ne yaptığımı biliyorum. Ve şimdi o kız intikam istiyor. Onu kim suçlayabilir?"

"Ben," dedi Azareen. "Yeterince çektik. Yeterince kurban verdik!"

Biri araya girdi. "Bu nadiren bizim kararımızdır," diyordu Suheyla. Lazlo'nun indiğini görünce, yeni pişirdiği lavaşlarla dolu bohçayı başının üstünde dengeleyip garnizonun yolunu tutmuştu. Lazlo'ya hâlâ başındaki bohçanın altından bakıyordu. Delikanlıyı ilk kez mavi tenle görüyordu. Böyle bir manzarayla karşılaşmaktan korkmuştu ama korkmasına gerek olmadığını gördü. Belki onu böyle görmeye hazırlandığı içindi. Belki de Lazlo'nun hâlâ aynı yüze ve gözlere sahip olmasıydı. Art niyetsiz, samimi ve umut dolu gözler... "Şu haline bak," dedi ekmek bohçasını yere indirirken. "Kimin aklına gelirdi?" Elini uzattı.

Lazlo elini uzatınca kesik bileğini delikanlının elinin üstüne koydu ve hafifçe bastırdı. Kadının olmayan eli Lazlo'ya Hıçkırık halkının çektiği acılara rağmen ne kadar dirençli olduğunu hatırlatıyordu. "Ben de herkes kadar şaşkınım," dedi. "Veda etmeden gittiğim için özür dilerim."

"Bazen elimizden bir şey gelmez. Söyle bakalım, şu torunumun ruhuyla ilgili ne diyordun?"

Torun. Bu kelimede sahiplenme vardı ve kadının söyleyiş şekli bile Sarai adına Lazlo'nun umutlanmasına neden oluyordu. Kadına anlattı. Diğerleri onun Sarai'dan bahsederken nasıl hayret ve aşkla dolduğunu görebiliyor, *tanrıtohumu* kavramı ister istemez herkes tarafından sorgulanıyordu.

"Minya'nın rüyalarına girdi," dedi. "Kızın bir şekilde geçmişe hapsolduğunu düşünüyor. Tek umudumuz onun... o günden kurtulmasına yardım edebilmek."

Azareen ve Suheyla durumu herkesten daha iyi anlayabiliyordu. Hisardaki küçük kız, Eril-Fane'yle aynı kaderi paylaşıyordu. İkisi de o korkunç güne hapsolmuştu, ikisi de kurtarıcı olmuş, ikisi de ruhen parçalanmışlardı. Azareen zorla yutkunurken bir gün önceki uğursuz ânı hatırlıyordu. Beyaz

kuş ve gölgesi... O anda sanki kaderin ava çıktığını hissetmişti ve anladığı kadarıyla kuş avını seçmişti.

Hayır. Av, Eril-Fane olamazdı.

Tutku ve çaresizliğin eşiğinde çınlayan sesiyle, "O zaman hisarı başka yere götür," dedi. "Kızı öldüremiyorsan en azından bunu yap ve hepimizi kurtar."

Diğerleri bu sözleri değerlendirirken bir sessizlik oldu. Sonra ilk konuşan Eril-Fane oldu. "Halkımızı evlerine geri getirmeliyiz," dedi Lazlo'ya bakarak. Delikanlı, adamın yüzünden gitmelerini istemenin sancısını çekiyormuş gibi utandığını görebiliyordu. Öyleydi de. Ama generalin öncelikli sorumluluğu halkı ve şehriydi.

Lazlo başını salladı. Zaten buraya bunun için... başta çözülebileceğinden emin olmasa da Hıçkırık'ın sorununu çözmeye yardım etmek için gelmişti. Minya uyuduğu sürece halkın şehre dönmesi için hiçbir engel yoktu. "Mantıklı," dedi. Çapalarla birlikte hisarı alıp götürmek aynı zamanda hem endişelenmesine hem de heyecanlanmasına neden oluyordu. Ama asıl önemlisi hisarı *nereye* götüreceğiydi.

Oysa cevabı biliyordu. *Her yer* olurdu.

Endişeleri kayboldu. Lazlo sihirli metalden bir saraya sahipti ve bu sarayı iradesiyle dilediği gibi şekillendirebilirdi. İradesiyle şekillendirebileceği *uçan* bir metal saray... Dahası hayatında ilk kez bir ailesi vardı; birlikte oldukları sürece dünya ve *zaman* onlarındı. Önemli olan buydu. Zamanları vardı.

"Diğerlerine sorarım," dedi.

"Hisarı yerinden oynatacak olan sensin," diye üsteledi Azareen. "Seçim senin."

Lazlo başını iki yana salladı. "Sırf güç bende diye bütün kararları veremem." Ama Azareen'in telaşının tanrıtohum-

larına duyduğu nefretten değil, endişeden kaynaklandığını görebiliyordu. Sert hatlarına rağmen güzel yüzü endişeyle asılmıştı ve nereye koyacağını bilemiyormuş gibi ellerini kâh önünde birleştiriyor kâh beline koyuyordu. "Ama sanırım onlar da kabul ederler," diye ekledi.

Söylenecek başka bir şey kalmamıştı. Lazlo hisara dönüp diğerleriyle konuşacak, sonra geri gelip kararı bildirecekti. Çapalar konusunda endişeliydi, havalandırdığında başka yapılara zarar vermek istemiyordu. En azından şehir boştu ve insanlar zarar görmeyecekti ama Eril-Fane yine de askerleriyle bölgede kalan birilerinin olup olmadığını kontrol edeceğini söylüyordu.

"Yolculuk için nevaleye ihtiyacımız olacak," dedi Lazlo. "Yukarıda yiyecek pek fazla şey yok." Sonra üstünü işaret etti. "Giyecek de olduğu söylenemez."

"Ayarlarız," dedi Eril-Fane.

Azareen az çok rahatlamıştı. Hisardan ve tanrıtohumlarından kurtulmak üzereydiler. En azından bunun nasıl bir his olabileceğini sezebiliyordu ama gökyüzü temizlenene kadar hiçbir söze güvenemezdi. Hatta o zaman bile güvenebileceği şüpheliydi. Rahatlama duygusunu hatırlayabiliyor muydu ki? Her halükârda nefesini tutmuş, Eril-Fane'nin söyleyeceğini bildiği sözleri bekliyordu.

"Sence... onunla buluşabilir miyim?" diyordu general tereddütle. "Seninle yukarı gelebilir miyim?"

Lazlo, Sarai'ın da babasıyla tanışmak için can attığını biliyordu, o yüzden başıyla onaylamakla yetindi çünkü duygusallaşıp konuşamayacağından korkuyordu.

"Ben de geliyorum," dedi Suheyla.

Azareen çığlık atmak istiyordu. Kaderin yayını çektiğini hissedemiyorlar mıydı? Kocasıyla kayınvalidesinin aklını çel-

meye çalıştı. "Bırakın gitsinler," dedi yalvarırcasına. "Yukarı çıkmayın."

Ama Tanrıkatili, gidip yüzleşmeden, yarattığı katliamdan kurtulanları gönderemeyecek kadar utanç ve suçluluk hissediyordu. *Kızıyla* yüzleşmeli, sorumluluğu almalı, kızının hayatı boyunca yüreğinde taşıdığı suçlamaları yüzüne söyleyebilmesini sağlamalıydı. Ona en azından bu kadarını borçluydu. Karşısına geçip ne kadar ağır olursa olsun suçlamalarını kabul edebilir, bunun karşılığında aralarındaki nefretin hiç olmazsa bir nebze hafiflemesini umut edebilirdi.

Geçici yetkiyi Brishan adındaki kaptana devretti, levazım subayına hisara götürülebileceklerin listesini çıkarmasını emretti.

Dördü birden Rasalas'a binip uçabilirdi ama buna gerek yoktu. Kuzey haricinde diğer yönlerin her birinde birer çapa vardı ve bu üç tane daha yaratık anlamına geliyordu. Lazlo iradesiyle çapaların enerjilerine ulaşıp onları hissetti, sonra tıpkı Rasalas'ta olduğu gibi yaratıkları uyandırdı. Artık daha kolaydı. Yakınlarında olması ya da onları görmesi bile gerekmiyordu. Dahası her saniye gücünün arttığının farkındaydı. Zihninin dokunuşuyla Rasalas gibi hepsi hareketlenip şekil değiştirmeye başladı. Skathis'in yarattığı çirkinlikleri güzelleştirmek lazımdı.

Sonunda üç yaratık Rasalas'ın yanına indiğinde, şehrin dört bir yanından korkunçluklarıyla baş veren eski hallerinden eser kalmamıştı.

Ruza, Tzara ve Calixte'yle karakol binasından çıkan Thyon yaratıkları görür görmez, aklına *Kahvaltı Mucizeleri* kitabındaki çizimler geldi. Bir zamanlar Strange o masal kitabını bütün iyi niyetiyle ona vermişti ve kendisi bütün kötü niyetiyle kitabı kendine saklamıştı. Şimdi karşısında

kanatlı bir at, bir ejderha ve bir grifon vardı. Hepsi muhteşem görünüyordu.

Azareen ata, Suheyla da oğlunun bindiği grifonun arkasına bindi. Ejderha boşta kalmıştı.

O saniyede Thyon'un gözünün önünde alternatif bir tarih canlandı. Şafak vakti masal kitabını getiren oğlanı azarlayıp merdivenden aşağı itmek yerine ona teşekkür ediyordu. Kitabın üstüne konduktan sonra tehditlerle hayallerini çalmaya çalışmaktansa Tanrıkatiliyle delikanlıyı şahsen tanıştırıyor, kafileye katılması için kefil oluyordu. Bütün bunları yapmış olsaydı Strange'le düzgün bir ilişkisi olurdu ve belki boşta kalan ejderhaya binip onlarla birlikte hisara uçabilirdi. Olamaz mıydı?

Strange, Rasalas'a binerken Thyon'un beyni bu hayallerle dolup taşıyordu. Ekip uçup giderken, hayatı boyunca yaptığı her seçimin ve eylemin sırtına yük olduğundan başka bir şey düşünemiyordu. Merak ediyordu. Bu yükü taşımalı mı, yoksa sırtından atmalı mıydı? Yoksa kemikleri ve iki kalbi gibi bu yük sonsuza kadar bir parçası mı olacaktı?

32

Bütün Yapboz Parçaları

Sarai, babasını çok iyi tanıyordu. Yüzlerce kez adamın alnına konmuş, onu uyurken seyretmiş, kâbuslarına dalmış, beyninin kıvrımlarında dolaşmış, karşılaştığı dehşetle sarsılmıştı. Hatta onu başkalarının rüyalarında da görmüştü. Küçük bir oğlan çocuğu, genç koca, bir kahraman olarak. Ama hiç tanışmamışlardı.

Hıçkırık'tan sadece bir değil, tam dört yaratığın havalandığını gördüğü anda kimin geldiğini anlamış, korkuluktan geri çekilirken duyguları karman çorman olmuştu. Korku, umut, utanç, özlem, hepsi birbirine dolanıyordu. Bir zamanlar Minya sayesinde babasından nefret ederdi. Ama işkence etmek için kâbuslarına girdikçe babasının zaten gördüğü kâbuslardan daha korkuncunu yaratamayacağını anlamıştı. Eril-Fane'yi yiyip bitiren korku değildi. O cesur bir adamdı, korkuyla baş edebilirdi. Ama utanç ve suçluluk duygusu onu tüketiyordu. Tanrıkatili kendi kendini yemekten adeta kabuk bağlamıştı.

Sarai ondan nefret etmekten yıllar önce vazgeçmiş, Minya'nın hainlik suçlamalarına rağmen adama musallat ol-

mayı bırakmıştı. Ama sadece kendisinin bildiği bir şey vardı ve gücün en muhteşem kanıtına adamın her gününde tanık olmuştu. Hayatına son vermek çok daha kolay olsa da babası halkı için yaşamaya devam ediyordu.

Babasının onu seveceği günlerin hayalini kurmuş muydu? Hayır.

Evet.

Ama hayır. Ancak beynini yağmalayan birinin bilebileceği şey, umutsuzluğun güzel olduğu kadar korkunç tanrıçası olan annesi Isagol'un ona yaptıklarıydı. Annesi onu kendine âşık etmiş, sonra aşkıyla harap etmişti.

O yüzden Sarai, üstünü başını kontrol edip rüyasında giydiği saygın Hıçkırık kıyafetlerini kuşandığı halde içinde filizlenen umutları bastırdı. Babasının ondan iğrenmemesi bile yeterdi. En azından kendini bununla yetinmeye ikna etmeye çalışıyordu.

Arkasında annesiyle grifona binen Eril-Fane, daha önceki hisar yolculuğunu hatırlıyordu. O zaman yaratığın üstünde değildi, yaratık onu karısıyla yürümekte olduğu sokaktan pençesiyle kaptığı gibi hisara götürmüştü. O zaman onu Skathis kaçırmış olsa da hatırladığı dehşet *başkasıyla* ilgiliydi. Canavarların Tanrısı onu sevgilisine oyuncak olsun diye götürmüştü. Zalim kralın kraliçesi Isagol... Çiftin bu oyunları ne zamandan beri oynadığına dair Eril-Fane'nin en ufak bir fikri bile yoktu. En azından iki asır olmalıydı çünkü şehrin gökyüzünü iki asırdır işgal ediyorlardı. Daha önce neredeydiler? Ölümlü mü, yoksa ölümsüz müydüler? Belki de zamanın başından beri başkalarının hayatlarını mahvetmekle meşguldüler.

Yukarı çıkarlarken parlaklığı ve inanılmaz devasalığıyla hisar... şaşırtıcıydı. Eski çirkin haliyle Rasalas onu erik ağaç-

larından dökülen bir meyve gibi bahçeye fırlatıvermişti. Her şey bir anda olmuştu. Eril-Fane o güne kadar hep Azareen'in götürüleceği korkusuyla yaşamıştı ama o gün tanrıların bahçesinde dizlerinin üstüne düşen kendisiydi.

Ve Isagol kemer altında bekliyordu çünkü Skathis'ten kendisine bir *oyun arkadaşı* getirmesini istemişti.

Eril-Fane onu daha önce uzaktan görmüştü. Kızılkahverengi saçlarını ve gözlerine çektiği siyah boyayı tanıyordu. Hep sıkılıyormuş ve sıkıcı dünyadan bunalıyormuş gibi tembelce yürüdüğünü biliyordu. Eril-Fane kendini bildi bileli ondan nefret etmişti. Bununla birlikte onu en az karısı kadar katıksız bir aşkla seviyordu. Ama dizlerinin üstünde hayretle tanrıçaya bakarken, bildiği hayatının sona erdiğinin henüz farkında olmasa da içinde bir şeylerin kıpırdanmaya başladığını hissedebiliyordu.

Bu... hayranlığın kıpırtılarıydı.

Her şey böyle başlamıştı. Isagol salına salına ona doğru yürüyor, kalçaları Azareen'inkilerden tamamen farklı bir şekilde çalkalanıyordu. Karısınınkiler baskı kitap gibiydi; düzgün, ekonomik ve tutumlu. Diğeri el yazması gibiydi; zarafetle akıyordu, müsrifti ve hipnotize ediciydi. Kadınlardan biri gizli bir savaşçı, diğeri kötü kalpli bir tanrıçaydı. Azareen sanki hreshtek kılıcı sallamak için doğmuştu ama tanrıçanın ondan daha tehlikeli olduğu açıktı.

Isagol ilgiyle etrafında dolaşırken Skathis'e, "Güzel seçim," demişti.

"Adam âşık," diye karşılık vermişti Canavarların Tanrısı. "Hoşuna gider diye düşündüm."

Tanrıçanın gözleri parlamıştı. "Çok naziksin."

"Biliyorum," diyen Skathis içeri girmiş, onları baş başa bırakmıştı. Isagol savunmasızdı. İyice sokulup Eril-Fane'ye

dokunup parmaklarını saçlarından geçirdi. Başta çok yumuşak davranıyordu. Sonra bir anda saçlarını kavrayıp kendisine bakması için başını arkaya çekmişti. Ve... Thakra yardımcısı olsun... Eril-Fane tuttuğu gibi korkuluktan aşağı atmak yerine ona bakakalmıştı.

Arzularla dolduğunu hâlâ hatırlıyordu. Arzular midesini bulandırıyor, onu zehirliyor, içini dışına çıkarıyordu. Sanki Isagol, içindeki karanlığı yüzeye çıkarmıştı. Arzular ve sadakatsizlik... Eril-Fane böyle şeyler hissedebileceğini hiç bilmezdi.

Çünkü öyle biri değildi. Isagol'u istemiyordu. Öte yandan istiyordu da.

Zamanla öğrenecekti. Tanrıçaya karşı duyguları ya da bu duyguları içine tanrıçanın yerleştirip yerleştirmemesi önemli değildi. Her halükârda hissettiği her şey gerçekti ve sonraki üç yıl boyunca, hatta yıllarca bu hislerin tutsağı olacaktı.

Isagol onu kendine âşık etmişti. Ama kolayca yapabileceği halde, diğer duygularına engel olmamıştı. Umutsuzluğun Tanrıçası tehlikeli oyuncakları severdi. Zor heyecanlanırdı ve âşıklarının onunla savaş halini sürdürmesinde heyecan bulur, onları hayranlık ve düşmanlığın bıçak sırtında tutardı. O ilk gün, Eril-Fane'nin kendisini korkuluktan aşağı fırlatmasına engel olmamıştı. Sadece genç adamın aşkını, öldürme arzusundan daha güçlü kılmıştı. *Sonrasında* masadaki bıçakla bağırsaklarını deşmek yerine devasa yataktaki ipek örtülerin arasında birbirlerine dolanmışlarken adamın sadakati ve Azareen'i değil, uyumadığı her saniye iliğine kadar *onu* seçtiğine kendini inandırmaya çalışacaktı. Isagol kazanımların celladıydı, bütün sinsiliğiyle kaderi baştan çıkarandı, aşkla nefret arasındaki farkı nasıl paramparça edebileceğini bilendi.

Ta ki bir gün yanlış bir hesap yüzünden hem oyunu hem de hayatı kaybedene kadar.

Evet, Eril-Fane *kazanmıştı* ama bu acı bir zaferdi. Isagol onu zehirlemiş, sürekli zehirlemişti ve sonrasında Eril-Fane'nin yaptıkları affedilmezdi.

Şimdi hem kurtarıcı hem katil olduğu günde öldüremediği kızının hayaletiyle karşılaşmak üzere hisara geri dönüyordu.

Suheyla oğlunun titrediğini hissedebiliyordu. Keşke Letha gibi onun anılarını yiyebilseydi. Kırk yıl önce de bu yolculuğu yapmıştı ama artık hayal meyal hatırlıyordu. Gözünü alan pırıltılar arasında hisara yaklaştığını bile anlayamamıştı. Burada bir yıl yaşamış, şehre farklı bir kadın olarak dönmüştü. Bir de nasıl kaybettiğini hatırlamadığı elinden ve doğurduğunu hatırlayamadığı bebeğinden olmuştu. Hatta nasıl hamile kaldığını ya da karnının şiştiğini bile hatırlamıyordu. Vücudundaki emareler dışında sanki hiç çocuk doğurmamıştı.

On nesildir Hıçkırık kadınları aynı kayıpları yaşamıştı. Zaman ve hafıza kaybıydı bu. Ve hatırlayamadıkları onca zaman içinde bir sürü bebek kaybetmişlerdi. Suheyla genelde hatırlayamamanın bir lütuf olduğunu düşünürdü. Ama bazen acısının çalındığını hisseder, her şeyi bilme arzusuyla dolardı. Hıçkırık kadınlarının hayatları boyunca paylaştığı bir his vardı. Kendilerini tanrıların artıkları gibi eksik hissederlerdi. Eksik kalan parçaları hisarda kalmış, öldürülmüş ya da yenmişti.

Azareen için durum daha farklıydı. Kurtulduklarında hisardaydı. Skathis'in onu kaçırması, sonunda Eril-Fane'nin ihtiyaç duyduğu öfkeyi tetiklemişti. Sınırın öteki tarafına geçmesini sağlayan, karısının çığlıklarıydı, o anda hem âşık olduğu hem de ölesiye nefret ettiği tanrıçayı öldürebilecek kadar özgür hissetmişti. Ve katliamına başladığında kendini durduramamış, hepsini katletmişti. Böylece Letha başka anı-

ları yiyememişti. Heykelin sol kolundan kurtarılan kadınlar başlarına gelen her şeyi hatırlıyordu. Dahası bununla kalmamıştı. Karınlarındaki tanrıtohumlarıyla evlerine geri dönmüşlerdi.

Azareen, Suheyla'nın tam zıddıydı. Ne zaman ne de hafıza kaybetmişti. Ama bu onun eksik olmadığı anlamına gelmezdi. O acımasız işgali takip eden kanlı sonun ardından hiçbir şey tam olamazdı. Ne şehirde ne de hisarda. Herkes çok fazla şey kaybetmişti.

Lazlo buluşacak her iki taraftaki duygu karmaşasının farkındaydı ama bunu ancak yüzeysel olarak anlayabileceğini de biliyordu.

Önden uçmuş, Sarai ve diğerleriyle konuşup ziyaret için onaylarını almıştı. Şimdi hepsi hisardaydı, yaratıkların üstünden iniyorlardı. Grifon, kanatlı at ve Rasalas'la birlikte uçan ejderha da yere konunca bahçe sihirli bir diyara dönüşmüştü. İki taraf da temkinliydi, herkesin yüzünün rengi atmıştı. Lazlo aralarında bir köprü olma umuduyla tanıştırma görevini üstlendi ama bütün yapboz parçalarının oturup oturmayacağını merak etmekten kendini alamıyordu.

Belki abartılı bir hayaldi ama bütün parçalar yerine otursa güzel olmaz mıydı?

Herkesin fazlasıyla suskun olduğunu fark edince gereğinden çok konuştuğunu anladı.

İlk konuşması gereken Eril-Fane'ydi. Söyleyeceklerini kelimesi kelimesine düşünmüştü ama şimdi Sarai'ın karşısındayken hepsi aklından uçup gitmişti. Ten rengi ve vücut yapısıyla tıpkı annesine benziyordu. Başta tek görebildiği Isagol'du ve midesi bulanıyordu. Ama öte yandan Isagol'un bütün hatları, kızının kalbinden geçen şefkat, merhamet ve sevgi duygularıyla yeniden şekillenmişti. Ve bu duygular her şeyi de-

ğiştiriyordu. Eril-Fane, kızının haklı öfkesi ve suçlamalarına kendini hazırlamıştı, oysa şu anda baktığı gözlerde sadece tereddütlü bir *umut* vardı.

Doruk'ta ve Hıçkırık'taki garnizonda birer işaret feneri vardı, biri yandığında diğeri hemen karşılık verirdi. Sarai'ın umudunu gören Eril-Fane'nin kalbi de aynen böyle hareketе geçmişti. İçi sızlıyordu. En az kızınınki kadar kırılgan bir umutla doluyor ama utancı ve korkusu öne çıkıyordu.

Utançları farklı olsa da korkuları aynıydı. Birbirlerinin gözlerinde reddedilmeyi görmekten korkuyorlardı.

Oysa aynaya bakarcasına karşılıklı umut vardı. Yılların tozu temizlenmiş yanartaşlar gibi ışıldayan bir umut...

Eril-Fane kelimeleri yakalamaya çalışıyordu ama ağzından tek bir kelime çıkabildi: "Kızım."

Bu tek kelime, Sarai'ın içinde hep hissettiği boşluğu doldurdu. Babasında da benzer bir boşluk hissi olup olmadığını merak ediyordu.

"Baba," diye karşılık verdiğinde o boşluğu fark etti ama babasındaki boşluk *boş değildi*. O boşluk küçük kemikler ve kendinden nefretle doluydu. Şimdi aralarında geçen iki kelime içlerindeki boşluğu dönüştürüyor, boşluğu dolduruyordu. Her şey eskisinden çok daha kolay görünüyordu.

Eril-Fane yıllardır ilk kez yine dik durabileceğini hissedebiliyordu. "Çok özür dilerim," dedi. Sözler yüreğinin en derinlerinden geliyor, parçalanan ruhu bu sözlerle dikenli kırbaca takılan et parçaları gibi yapışıyordu.

"Biliyorum," dedi Sarai. "Ben de özür dilerim."

Adam ağlayacak gibi olup başını iki yana salladı. Kızının kendisinden özür dilemesi ağır geliyordu. "Özür dileyecek hiçbir şey yapmadın."

"Bu doğru değil. Kâbuslarına girdim. Kâbusun oldum."

"Kâbusları hak ediyordum. Thakra biliyor ya af beklemiyorum. Sadece ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Ben..." Yara izleriyle kaplı kocaman ellerine baktı. "Ben böyle bir şeyi nasıl yapabildiğimi hâlâ bilmiyorum."

Ama Sarai onu anlıyordu. Nefret insanın gözünü kartabilirdi. Nefret, Mesarthim güçleri kadar yıkıcı bir güçtü, tanrıları bile öldürmek daha kolaydı. Tanrılar on beş yıldır ölüydü, yine de nefretleri hâlâ yaşıyor, egemenliğini koruyordu.

Öte yandan... Sarai karşısında duran üç kişide nefret görmüyordu. Bu nasıl mümkün olmuştu? Lazlo?

Lazlo yanında duruyordu. Sarai onunla olduğu sürece her şeyi yapabileceğini hissedebiliyordu. Dünyayı görebilir, bir yuva kurabilir, Minya'ya yardım edebilirdi. *Minya'ya yardım etmek.* Böylece küçük kız da burada durabilir, nefretin yerine umudu koyabilirdi. Neden olmasın? Babası karşısında, Lazlo yanındayken Sarai her şeyin mümkün olabileceğini hissediyordu. "Geçmişi arkada bırakabilir miyiz?" diye sordu kız.

Bırakabilirler miydi? Asıl soru buydu.

"Arka denen yer geçmiş için mükemmel bir seçim," dedi Suheyla. "Geçmişi arkada bırakmazsak, her şey üst üste yığılır ve sürekli ayağımıza takılır." Torununa bakıp gülümsediğinde, Sarai da ona gülümsedi.

Böylece Eril-Fane'nin gözünde, Isagol'la Sarai arasındaki son benzerlik kırıntıları da kayboldu. Evet, kızı annesine çok benziyordu. Ama Isagol'un alaycı gülümsemeleri asla gözlerine kadar ulaşmazdı. Sarai'ın tatlı gülümsemesi adeta ışıldıyordu ve bir şey daha vardı... Eril-Fane, kızının gözlerinde ışıltı görse de Suheyla ve Azareen genç kızda onun *yansımasını*, Isagol'dan önceki Eril-Fane'yi görebiliyorlardı.

Generalin eski gülümsemesini hatırlayan Suheyla ve Azareen umutla el ele tutuştu. Belki Eril-Fane de yine eskisi gibi gülümserdi.

Duygular karman çorman olmuştu. Hayır, kan kadar ağır duygular değildi bunlar, daha berrak ve ruh kadar hafifti. En azından Lazlo böyle düşündü. Mutluydu. Sarai korkularının üstesinden gelmişti. Çekingen bir tavırla geri dursalar da Kırlangıç ve Vahşi de duygulanmıştı. Yakut, Minya'nın yanında olduğu için olan bitenden habersizdi. Ve daha sonra ziyaretçiler geldiği halde kendisine haber verilmediğini öğrendiğinde, küplere binmese de kızgınlığı hiç bitmeyecekti.

Minya ise mahmurluk sisinde kaybolmuştu, düşmanın hisara geldiğini ve ailesinin bahçede gülümsemeler eşliğinde onsuz bir *biz* yarattığını bilmiyordu. Bu akıl almaz yeni *biz*, bebekleri hayatta tutmak için yaptığı her şeye hakaret sayılırdı.

En azından uyanık olsa böyle düşünürdü.

33

Yasi Tutulmayan

Aradaki buzları kıran Vahşi'nin sorusu oldu. Suheyla'nın bohçasından nefis kokular yayılıyordu ve bu sıcacık ekmek kokusundan başka bir şey olamazdı. Araf tadındaki tuzsuz yağsız kimril somunu değil, gerçek ekmek... Suheyla hemen kumaşı açıp gençlerin titreyen elleriyle lavaşlara uzanışını seyretti. Daha ilk lokmada adeta inlemeleri büyük keyifti. Bir tek Sarai onlardan ayrılıyordu çünkü ekmeğin kokusuyla yetinmesi gerekiyordu.

"Biraz Yakut'a da ayırayım," dedi Vahşi. Kızın yokluğunda böyle büyük bir olay yaşandığı için kendini suçlu hissediyordu.

Suheyla bahçeye övgüler düzdü. "Bakarken nefesim kesiliyor," diyerek vahşi yeşilliklere bakıyordu.

"Eskiden böyle değildi," dedi Eril-Fane. Bahçe gerçekten de hatırladığı gibi değildi. O zamanlar son derece ciddi, kırpılmış ve seyrekti. Hiçbir yaprak ya da filiz aykırı olmaya cesaret edemezdi.

"Kırlangıç'ın eseri," dedi Sarai gururla. "Sadece güzel olmakla kalmıyor, aynı zamanda hepsi yiyeceğimiz. Kırlangıç'ın yeteneği olmasa hayatta kalamazdık."

Ya da benim yeteneğim, diye araya girmemek için Vahşi çenesini sıkıyordu.

"Ya da Vahşi'nin yeteneği," diye ekledi Sarai. Onun söylemiş olması elbette daha iyiydi. "Kırlangıç'a Orkide Cadısı diyoruz. Elini değdirdiği her şeyi büyütebiliyor. Vahşi de Bulut Hırsızı. Dünyanın her yerinden bulutları çağırabiliyor. Kar, yağmur, sağanak, hiç fark etmiyor. Bazı bulutların üstünde yürüyebileceğinizi sanırsınız ama tabii yürünemiyor." Belli belirsiz burnunu kırıştırdı. "Denedik."

"Bulutların üstünde yürümeyi denediniz," dedi Azareen.

"Tabii ki," dedi Vahşi, sanki aksi düşünülemezmiş gibi. "Önce altlarına yastıkları döşedik."

"Sihirli bahçeler, bulut üstünde yürümeler..." dedi. Hıçkırık'ı dehşete düşüren güçleri anlamaya çalışıyordu. Bir imparatoriçenin boynunda taşıyabileceği kadar zarif bir danteli andıran çiçeği incelemek için eğildi. "Bu ne? Daha önce hiç görmedim."

"Ben yarattım," dedi Kırlangıç kızararak. "*Kardaki kan*. Bakın." Bembeyaz yaprakları açtığında kıpkırmızı küçük göbek gerçekten de taze yağmış karın üstündeki bir damla kana benziyordu.

İlgi alanları eşleşen ikisi çiçek tarhlarını dolaşmaya başladığında diğerleri ziyaretin sebebiyle baş başa kaldılar. Karar verilmeliydi. Hisarı taşımak, Hıçkırık'tan ayrılmak...

"Gitmenizi istediğim için üzgünüm," dedi Eril-Fane yutkunarak. "Bu olanlarda hiçbir suçunuz yok. Gitmesi gerekenler siz olmamalıydınız..."

"Sorun değil," dedi Sarai. "Gitmeye hazırız. Önceden gidemiyorduk, artık gidebiliriz."

"Nereye gideceksiniz?"

Sarai, Lazlo ve Vahşi bakıştı. Hiçbir fikirleri yoktu.

"Kırlangıç ormanda yürümek istiyor," diye sıralamaya başladı Sarai. "Ben de denizde yüzmeyi çok isterdim." Çaktırmadan Lazlo'yla bakıştılar. Gece paylaştıkları upuzun heyecan dolu rüyada denize gitmiş, yakamozların arasında sıcacık yüzmüşlerdi. İçinde bir mesaj olan bir şişe bulmuş, deniz canavarını tasmasından kurtarıp özgürlüğe kavuşturmak için dişlerinin arasında bıçaklarıyla kulaç atmışlardı.

Belki bir gün bunu gerçekten yaparlardı. Neden olmasın? Ve yola çıktıktan sonra kim bilir daha neleri özgür bırakabileceklerdi...

Düşüncesi bile tüylerini diken diken etmeye yetiyordu.

Tesadüfen Azareen'in yüzüne baktığında sorunun cevabı bu sefer sırtını ürpertti. Köleleri kurtarmak istiyorlarsa uzağa bakmaları gerekmiyordu. Azareen, galeriye açılan kemer altında donmuş halde dizili duran Minya'nın hayaletlerine bakıyordu. Sayıları çok fazlaydı.

Sarai hemen, "Onları özgür bırakmak için her şeyi yapacağım, yemin ederim," dedi.

"Peki özgür bırakamazsan?"

Sarai bunun cevabını bilmiyordu. Bunu yapamaması, Minya'ya ulaşamaması ya da kızın iyileşmemesi anlamına gelirdi. Bu durumda ne yapacaklardı?

Lazlo nazikçe beline dokunup "Bırakacak," dedi. "Ama zamana ihtiyacı var ve bolca zamanı var."

Gerginliğine bakılırsa delikanlı onu korumaya çalışıyordu. Sadece onu değil, Minya dahil hisardaki herkesi önlerine açılan bilinmez gelecekten korumak istiyordu.

Kırlangıç çay önerdi. "Gerçek çay değil, sadece otlar var," dedi özür dilercesine.

"Yola çıkmadan gerçek çay temin ederiz," dedi Suheyla. Ama gideceklerini düşündüğü anda yüreğine saplanan sızıyla

afalladı. Hayatı boyunca hisarın gitmesini istemişti, şimdiyse üzülüyor muydu? Ah hayır, gökyüzü açılacağı için asla üzülmüyordu, gölge sonunda yok olacak, şehir için yeni bir dönem başlayacaktı ama hisardan başka evleri ve kimsecikleri olmayan bu güçlü, ışıl ışıl, mahcup ve aç çocukları daha yakından tanıyamamak? Hak etmediklerini düşündüklerinden olsa gerek, tereddütlü duruşlarına rağmen hepsinin bir tür bağ kurmak için can attığını görebiliyordu. Bu halleri Suheyla'nın iki kalbini birden sıkıyor, aynı zamanda öldüklerini sandığı zamanlarda onlar için asla yas tutmadığını düşünerek utanmasına neden oluyordu.

Tanrıtohumu. Bu kelimeyi ilk kim bulmuştu ki?

Suheyla bilmiyordu ama bildiği başka bir şey vardı. Kendisi de bir tanrıtohumu doğurmuştu. Hatta bildiği hemen bütün kadınlar karınlarında tanrıtohumu taşımıştı. Ve hepsi bebeklerini kaybetmiş, hiçbirinin yası tutulmamıştı. Çünkü hatırlamıyorlardı, bebekleri onlar için *gerçek* değildi. O yüzden hiç doğmamışlar gibi yapmak kolaydı. Ta ki Kurtuluş günü geldiğinde Azareen ve diğerleri, karınlarında geçmişin korkunç kanıtlarıyla geri gelene kadar...

Kimse o bebeklerden bahsetmemişti. Onlar gerçekti ve daha doğar doğmaz sessizce gönderilmişlerdi.

Göğsünde aniden tomurcuklanan yas duygularıyla Suheyla bir an için nefes alamayacağını sandı. Utangaç gülümsemeleri ve masmavi tenleriyle bu dört genç, diğerlerini de gerçek kılıyordu. Üstelik onlar ne canavar ne de tanrıydı, hepsi yetim çocuklardı.

"İyi misiniz?" diye sordu Sarai, büyükannesinin nefeslenmek için iki büklüm olduğunu gördüğünde. *Büyükannesi.*

Lazlo hemen kadının yanına koşup destek olmak için koluna girdi. Yakında sandalye olmadığı için hemen bir tane ya-

ratti. Metalden çıkan tek sapın üzerindeki çiçeğe benziyordu. Suheyla'nın oturmasına yardım ederken diğerleri etraflarına toplandı.

"Su getireyim," diyen Vahşi mutfağa koştu.

"Ne oldu? Kendini iyi hissetmiyor musun?" diye sordu Eril-Fane, annesinin önünde diz çökerek. Endişelenmiş görünüyordu.

"Ben iyiyim," dedi Suheyla. "Korkmana gerek yok."

"Nefes alabiliyor musun? Yoksa kalbin mi tuttu?"

"Sanırım konu kalplerimle alakalı ama sandığın gibi değil. İyiyim. Ben *iyiyim*." Diğerlerini inandırabilmek için Suheyla sırtını dikleştirdi. "Kalp krizi değil, hüzün. Hepimiz hüznün kimseyi öldürmediğini biliyoruz, değil mi?"

Yine de telaş geçmedi. Vahşi'nin getirdiği su Hıçkırık'taki sulardan da tatlıydı. Suheyla içerken bulutları çalan delikanlının çağırdığı yağmur suyunun dünyanın neresinden gelmiş olabileceğini merak ediyordu. Kimsenin sahiplenmediği bu zavallı çocukların nereye gideceklerini daha da çok merak ediyordu.

"Seni eve götürelim," dedi Azareen. Ama Suheyla onun için sadece bahaneydi. Buradan uzaklaşmak için can atıyordu. Aklı sürekli içeriye, sol koldaki o küçücük hücrelere, bebek ağlamalarına ve saatlerce hıçkıran kadınlara gidiyordu.

Suheyla başını iki yana salladı. "Henüz olmaz. Sormak istediğim..."

Belki bilmemek daha iyiydi ama artık dayanamıyordu. Bu öğrenmek için son şansı olabilirdi. Kalan günlerinde bu merakla yaşayabilir miydi? O bebekler... *kendi* bebeği hiç olmamış gibi davranmaya devam edemezdi. "Diğerlerine ne yaptıklarını biliyor musunuz?" diye sordu gözlerini hisar sakinlerinin yüzlerinde dolaştırırken. "Bebeklere ne yaptılar?"

Bir sessizlik oldu. Sarai'ın gözünde dizi dizi beşikler, bir gözü yeşil olan Kiska ve Korako kapıda dururken onu korumaya çalışan Minya canlanmıştı. "Hayır," dedi. "Bilmiyoruz."

"Tek bildiğimiz, yetenekleri ortaya çıktığı anda Korako'nun onları alıp götürdüğü," diye ekledi Vahşi.

"*Nereye?*" Suheyla cevabı duymaktan korkuyordu.

"Bilmiyoruz," dedi yine Sarai. "Belki de Hıçkırık'tan uzaklara götürüyorlardır diye düşünüyorduk. Mesela Lazlo gibi?"

"Ama bu nasıl olur?" Suheyla dalgındı. "Tanrılar şehirden hiç ayrılmadı. Ah, Skathis kaçanları yakalamak için nehrin aşağılarına ya da çölü aşıp gelecek kadar aptal faranjileri öldürmek için şehirden çıkardı ama onun dışında hiçbir yere *gitmezlerdi*."

"Hisardan çıkarmıyorlardı," dedi Eril-Fane.

"Çıkarsalar mutlaka fark ederdik," dedi Suheyla ona hak vererek.

"Hayır. Yani... onları hisardan hiç çıkarmadılar."

Başta kadınla oğlunun söyledikleri arasındaki farkı anlayamayınca diğerleri dönüp ikisine baktı. Aynı şeyi söylüyorlardı, öyle değil mi ya? Ama Sarai anlamıştı. Babasının gözlerini annesinden kaçırması, büyükannesinin tahminde bulunduğu, kendisininse gerçeği bildiği anlamına geliyordu.

"Ne biliyorsun?" diye sordu hemen.

"Sadece bu kadarını," dedi Eril-Fane. "Sen doğduktan sonra ben... Bazen seni görebilme umuduyla doğumhaneye giderdim. Isagol seni görmemden hoşlanmıyordu. Neden görmek istediğimi bile anlamıyordu." Yüzünde dalgalanan duygular, Sarai'ın yüreğindekilerle aynıydı. Tıpkı umutta olduğu gibi şimdi de aynı duyguları paylaşıyorlardı. "Görmemi engelledi ama öncesinde Korako'yu gördüm. Birçok kez gördüm. Her seferinde farklı bir çocukla yürürdü. Onlara ne

yaptığını bilmiyorum. Ama oraya birlikte girerlerdi, sonra... Korako yalnız çıkardı."

"Nereye?" diye atıldı Sarai nefes nefese. Hepsi cevabı duymak için kulaklarını açmışlardı.

"Bir oda var," dedi Eril-Fane. "Oraya hiç girmedim ama bir keresinde koridorun sonundan görmüştüm. Büyük bir oda. Sanki..." Elleriyle bir küre oluşturdu. "Yuvarlak bir yer. Korako çocukları oraya götürüyordu."

Hisarın kalbini tarif ediyordu.

KAKTÜS TEAM

34

Jambon Kismeti

Yakut uyandı. Kendisini neyin uyandırdığını merak ediyordu. Bir iki saniyeliğine dalmıştı. Ve nerede ve neden orada olduğunu hatırlayınca bir anda Minya'nın yatağında doğruldu. Küçük kızın kendisini manyak gözlerle seyrettiği ya da daha kötüsü, gitmiş olabileceği korkusuyla dönüp baktı, sonra rahatlayarak tekrar yatağa yığıldı. Minya hâlâ yerde yatıyordu, gözleri kapalıydı ve yüzü uyanıkken hiç olmadığı kadar huzurluydu.

Nöbetteyken uyuyakaldığını öğrenseler diğerleri küplere binerdi. Ama neyse ki sorun *yoktu*. Minya iksirin etkisindeydi. Yeşil cam şişedeki iksir işe yarıyordu doğrusu. Başında *beklemeleri* bile gereksizdi. Uyuyan birinin başında nöbet beklemek en fazla Araf'ta bir spor türü olabilirdi. Eh, zaten Yakut bu spor dalında berbattı. Kimse onu suçlayamazdı. Diğerleri kadar sıkıntıya gelemiyordu. Nöbette uyanık kalmasını bekliyorlarsa, birilerinin ona arkadaşlık etmesi gerekirdi.

"Bu, sırayla nöbet tutmanın doğasına aykırı," demişti Kırlangıç, kalması için yalvardığında.

"Yanımda durursan, ben de seninle nöbet tutarım," diye pazarlık yapmıştı.

"Hayatta yapmazsın," demişti Kırlangıç. "Nöbetin biter bitmez tüyersin."

"Eh, bunun için beni suçlayabilir misin?"

"Hayır. Ben de tam bu yüzden şu anda *tüyüyorum*." Der demez gerçekten tüymüştü. Vahşi de yağmur odasındaki küveti doldurması gerektiğini söyleyerek tüymüştü. Haliyle yorgun olmasa da Yakut sıkıntıdan uyuyakalmıştı. Neyse ki artık uyanmıştı. Paniği yatışırken koridordaki sesleri duydu.

Adım sesleri de mi vardı?

Hisarda hiç adım sesi duyulmazdı çünkü hepsi her zaman yalınayak dolaşırdı. Oysa şimdi duyduğundan emindi. Birden canlandı. Yataktan atladığı gibi Minya'nın yatak odasına çıkan merdivenleri uçarcasına indi ve kubbenin altından kapıya koştu. Kapıları canlandırdığında Lazlo bu kapıyı açık bırakmıştı. Sonuçta hepsi girip çıkıyordu. Açık kalması iyi olmuştu çünkü Yakut ne bir şey duyacak ne uyanacak ne de koridorda yürüyenleri görmek için başını dışarı uzatacaktı. İnanılmazdı. Kanlı canlı, çizme giyen *insanlar* görüyordu.

Nefesini tutup başını hızla içeri çekti. Bu insanların hisarda ne işi vardı? Tekrar baktı. Hisarın kalbine giden pasaja yönelmişlerdi. Dahası şimdi Lazlo, Sarai, Kırlangıç ve Vahşi'nin de onlarla birlikte yürüdüğünü fark etmişti. Sakin görünüyorlardı.

Anlayabildiği kadarıyla kimse rehin alınmamıştı. Peki... *Ekmek* kokusu mu alıyordu?

Eh. Böyle bir zamanda burada kalıp uyuyan Minya'ya göz kulak olacağını sanıyorlarsa, hepsi fena halde yanılıyordu. Öfkeyle peşlerinden gitti.

*

Hıçkırık'ta kalan herkes hisarı seyrediyordu. Yıllar boyunca üstlerine çöken gölgenin korkusuyla yaşadıktan sonra şimdi bile oraya bakmakta zorlanıyorlardı. Ama kendilerinden birileri yukarı çıkmıştı ve onlar geri dönene kadar hiçbiri rahat edemeyecekti, o yüzden gözlerini hisardan ayırmadılar.

Bu meraklı bekleyiş sırasında Soulzeren ve Ozwin geri döndü. Azareen ikisini Enet-Sarra'ya göndermişti, şimdi Azareen ve Eril-Fane'nin Lazlo'yla birlikte hisara uçtuklarını öğrenmek büyük sürprizdi.

"Sanırım artık hizmetlerimize ihtiyaçları kalmadı," diye fikir yürüttü Ozwin.

Botanikçi ve makinist karı koca, çürüyen ulola çiçeklerinden elde edilen gazla uçan akıllı ipek kızakları yapmışlardı. Tanrıkatili'nin heyetine katılmışlar, geçen sabah herkesle birlikte şehirden ayrılmışlardı.

"Eh, geri döndüğümüze pişman değilim," dedi Soulzeren.

Enet-Sarra'daki zorlu koşulları sorun etmemişlerdi. Çorak Thanagost'ta herkesle kaynaşmış, küçük kamp alanında dışlanmamışlardı. Onların derdi faranji arkadaşlarıydı. Hıçkırık'a farklı yerlerden gelen heyet üyelerinin ekşi suratları ve sürekli dırdırlanmaları ortamı zehirlemişti. Soulzeren'e göre, Tanrıkatili'nin *büyük ödülüne* hâlâ inançları olsa rahatsızlığa ve tehlikeye katlanmaya devam ederlerdi. Ama bu adamlar hesap kitap adamıydı ve Hıçkırık'ın sorununun fani buluşlarla çözülemeyeceğini anladıklarından birden boşa düşmelerinin hıncını çıkarıyorlardı.

Doğaüstü kelimesini ağızlarında sıcak patates varmış gibi sarf ediyor, tatlı olduğu kadar dürüst bir delikanlı olan Lazlo Strange'i hepsini kandıran bir şeytan olarak görüyorlardı.

"Sence kalmak güvenli mi?" diye sordu Ozwin, kel başını ovuşturarak. Refakatçileri son durum hakkında pek bilgi ver-

memişti ama sonuçta şehirde panik hali hissedilmiyordu ve bu iyi bir şeydi.

"Kalırsak bazıları için güvenli olabilir. Buradayken birilerini öldürme isteğim azalıyor," dedi Soulzeren.

"Peki, anlaştık o zaman. Cinayet berbat bir iş. Cesedi temizle, bürokrasi falan, uzun iş."

Soulzeren bir kaşını kaldırdı. "Cinayet bürokrasisi?"

"Her şeyin bürokrasisi var. Yine eski odamıza mı geçelim, leydim?"

Sonunda ağır adımlarla Lonca Hanına vardıklarında inanılmaz bir manzarayla karşılaştılar. Thyon Nero, arabadan eşeği çözüyordu. Delikanlının genellikle son derece düzgün kıyafetleri artık kırışık ve kirliydi, meşhur altın renkli saçları darmadağındı. Perişan görünüyordu. "Ah," dedi çifti görünce şaşırarak. Hatta memnuniyetle olduğu söylenebilecek bir şekilde gülümsedi. "Geri dönmüşsünüz."

Çift bir an için ona bakakaldı. Elmuthaleth'i birlikte geçtikleri adamdan eser yoktu. Tanıdıkları bildikleri Thyon Nero asla bir eşeğe dokunmaz, kirli gömlek giymez, samimiyetle gülümsemezdi. Eski gülümsemesi sirkede korunmuş turşu gibiydi, ancak işine geldiğinde dudakları ekşi ekşi kıvrılırdı. Oysa şimdi rahattı, çarpık çarpık gülüyordu, her an bir kahkaha atabilirdi. Yalnız da değildi. Genç Tizerkane savaşçısı Ruza'nın elindeki kapkara tavadan ağzına attığı jambon, adeta ikinci bir dil gibi dudaklarının arasından sarkıyordu. Jambon dil tuhaf görünüyordu ama Lazlo'nun yakın arkadaşı olan genç savaşçının daha önce Thyon Nero'yla bu kadar yakın görünmesi çok daha tuhaftı.

Eh, felaketler insanları tuhaf tiplerle aynı yatağa sokuyor, diye geçirdi içinden Soulzeren.

"Jambon isteyen?" diye sordu Thyon.

"Jambona asla hayır demem," dedi Ozwin.

Gençler dışarıda kaldığından bir gözleri hisardaydı. Uçan metal yaratıkların havalandığına tanık olduktan sonra eşeği kimin geri götüreceğine bahse tutuştuklarında kısa çöpü çekince Thyon ancak çukur yolunu yarıladığında aşağıda öfkeden köpürmesi gerektiğini fark etmişti. Ruza'nın hile yaptığına şüphe yoktu, tabii ki sahtekârlık yapmıştı, hem Thyon gibi birinin böyle ayak işleriyle ne alakası olabilirdi ki? Onun gibi biri eşeklerle *uğraşmazdı*. Ama yarı yoldaki öfkesi saman alevi gibi sönmüştü. Dışarıda bırakılmak istemiyordu. Söylene söylene o lanet olası eşeği alıp geri dönmek, sonra arkadaşlarla bir şeyler atıştırırken dalga geçilmek istiyordu.

Arkadaşlar? İki savaşçı ve bir hırsızla arkadaşlık? Şimdi bile içindeki ses diğerlerinin aşağı tabakadan olduğunu, asla kendi statüsüne ulaşamayacaklarını, aynı zamanda son derece gülünç olduklarını söylüyordu. Ama aynı ses artık kulağına fazlasıyla kibirli ve aşağılayıcı geliyordu, o yüzden sesi bir kavanoza tıkıp nehre atmak, ardından aşağı tabakadan gülünç arkadaşlarıyla oturup jambon yemek daha cazip gelmişti.

Calixte ve Tzara öteberiyle doldurdukları bir tepsiyle handan çıktılar. Calixte geri dönen faranjileri görünce sevinçle çığlık atıp ikisine de sımsıkı sarıldı ama hemen sonra geri çekilip ellerini beline yerleştirdi ve sert gözlerle çifte baktı. "Gittiğinize inanamıyorum," dedi. "Biz *iyi* faranjiler kendi güvenliğimizi düşünmeden burada kalıp fedakârca çalıştık."

"Peynirin midede son bulan kaderini yerine getirecek türden fedakârca çalışmalar," diye homurdandı Tzara.

"Dalga geçme. Geldiğim yerde peynirin heba olması cinayet sayılır. Zaten hapse girmemin asıl nedeni..."

"Sen az önce bana iyi faranji mi dedin şimdi?" diye araya girdi Thyon.

"Hayır," diye gözlerini devirdi Calixte. "Keşke."

"Bence öyle dedin. Seni duydum." Thyon, Ruza'ya döndü. "Sen de duydun."

"Ben peynirin kaderini duydum," dedi Ruza ama jambon dil hâlâ ağzından sarktığı için ne dediğini anlamak zordu. Jambon parçasını düşürmemek için dişleriyle tutuyordu.

"*Ben* duydum," dedi Tzara. "Nero'ya ısınmaya başladın, kabul et."

"Sadece jambonu bulduğu için," diye kestirip attı Calixte, tavadan aldığı bir dilimi havada ciddiyetle sallarken. "Jambonların da kaderi bellidir."

Yemek odasındaki masalardan birini dışarı taşımışlardı. Soulzeren ve Ozwin için birer sandalye daha getirdiler.

"Eee, nehrin aşağısında durumlar nasıl?"

Karşılıklı nehrin aşağısı ve şehirdeki durumun değerlendirmesini yaptılar.

"Lazlo'yu mu gördünüz?" diye sordu Soulzeren. "O iyi mi?"

"Şey, onunla konuşma fırsatımız olmadı," dedi Calixte kaşlarını çatarak. "Yine uçup gitti. Hem de diğer metal yaratıkları da havalandırarak... Şak diye. Yukarıya onlarla çıktılar."

"Görmeliydiniz," dedi Thyon. "Gerçek dışıydı." Aklına bir şey gelmiş gibi ekledi. "Gerçi ejderhayı kimsenin seçmemiş olmasına inanamıyorum."

"Değil mi ya?" dedi Ruza. "*Ejderha* dururken Azareen niye *kanatlı atı* seçti ki?"

"Bence hangisinin daha iyi olduğunu düşünecek durumda değildi," diye fikir yürüttü Tzara.

"Düşünmen gerekmez ki," dedi Ruza. "Bu içgüdüsel bir şey. Ejderhalar en iyisidir."

Bir taraftan konuşup bir taraftan yukarıda neler olduğunu merak ederek hisara bakıyorlardı. Sonunda bütün peynirler,

jambonlar, fındıklar ve çürümeye yüz tutmuş kayısılar kaderleriyle buluştuğunda geriye sadece kırıntılar kalmıştı.

"Eee?" dedi Soulzeren, şişen karnını rahatlatmak için biraz geriye kayarak. "Kendi güvenliğini düşünmeden iyi faranjilerin yaptığı şu fedakârca işler neymiş, anlatın bakalım."

"Önemli sayılmaz," dedi Calixte tembel tembel gerinerek. "Sadece kadim bir medeniyetin kayıp kütüphanesini bulduk."

Thyon ayağa kalkıp kucağındaki kırıntıları silkeledi. "Gelin, siz de görün," dedi.

"Burası *ne* böyle?" diye sordu Lazlo. Daha önce matematiksel keskinlikteki kusursuz bir küreden oluşan hisarın kalbini görmemişti.

"Küçükken burada oynardık," dedi Sarai. "Sonra delikten sığamayacak kadar büyüdük. Ne işe yaradığını bilmiyoruz. Biraz... tuhaf."

"Nasıl yani?"

"Görürsün."

Küre odanın tam yarısında bütün çeperi dolaşan balkona çıktığında Lazlo gördü. Daha doğrusu hem hissetti hem de duydu. Tarif etmesi zordu. Uçsuz bucaksız bir boşluk önünde açılırken korkunç bir sessizlik onu yutmuş gibi hissediyordu. Aldığı nefesler bile boşluk tarafından emiliyordu. Deli bir müzisyenin bestelediği bir müzik parçası gibi metalin enerjileri burada çok daha karmaşıktı.

Eril-Fane kolunda annesiyle yanına geldi. Etraflarına bakınırken ne bulmayı beklediklerini bilmiyorlardı. Odayı ilk kez görenler de dahil olmak üzere hepsi, buraya girip bir daha çıkmayan çocukların başına ne geldiğini hayal bile edemiyordu.

"Belki kurban ediyorlardı," dedi Vahşi. "Hayır, dinleyin. Sonuçta burası hisarın *kalbi*. Belki çalışması için kana ya da

ruha ihtiyaç duyuyordu. Belki metal, çocukları yutuyordu. Belki bu yüzden böylesine sihirlidir."

"Çok saçma," dedi Sarai.

"Öyle mi?" diye karşılık verirken Vahşi gerçeğe yaklaşmış gibi hissediyordu.

"Saçma," dedi Lazlo da Sarai'a hak verircesine. "Neyse ki metal, çocuklarla beslenmiyor."

"O zaman *ne?*" Vahşi bozulmuştu. Hayır, kendisi de metalin çocuklarla beslenmesini istemezdi ama bir kere olsun *haklı* olmak da fena olmazdı.

"Bilmiyorum," dedi Lazlo. Elmuthaleth Çölü'nü geçerlerken oynadıkları Calixte'nin teori oyununu hatırladı. Tamamen akıl dışı unsurlarla oluşturduğu teoriyle oyunu tesadüfen kazanmıştı. Seraph'ların ve sihrin dünyasında akıl dışı olmayan ne olabilirdi ki? Gözlerini duvarın eğimine tünemiş devasa boyutlardaki iki eşekarısıyla odanın ortasında asılı duran küre arasında gitti geldi. Sonra yürümeye başladı.

Sarai'ın elini tuttuğu için kız da onunla yürüyordu. Diğerleri onları takip etti. Yakut da ses etmeden onlara katılmış, sadece sesini çıkarmaması için Vahşi'ye kaş göz etmişti ama yürüyenler arasında Tanrıkatili'ni görünce neredeyse küçük dilini yutuyordu.

Lazlo, eşekarılarından birine yaklaştı. Manastırdaki meyve bahçesi yazın eşekarılarıyla dolardı. Küçükken defalarca arılar tarafından sokulmuştu. Normal halleriyle bile sinir bozucu yaratıklardı. Böylesi devasa boyutlardaysa kâbusa dönüşüyorlardı. Rasalas ve diğer metal canavarlar, üstlerine birkaç kişinin binebileceği kadar büyüktü, oysa bu ikisinin büyüklüğüyle boy ölçüşemezlerdi. Yakut dahil sekizi birden kolayca üstüne binebilirlerdi.

Öylesine bir düşünceydi ama her yandan saran kompleks enerjiler yumağı Lazlo'nun dikkatini çekiyordu. İçine sığmak mı? Eşekarısının bel bölgesindeki kapıyı fark edince iradesiyle açtı.

Sarai başını yana eğmiş mırıldanıyordu. Diğerleri de bakakalmıştı. "Koltuklar var," dedi. "Ve... kafesler."

Kafesler. Küçük kafesler. Tam da...

... çocukların sığabileceği kadar küçük kafesler.

Sarai'ın kolundaki tüyler diken diken oldu. Hıçkırık'ın üstünde asılı duran meleğin kalbindeki bir eşekarısının karnında *kafeslerin* ne işi vardı ki?

"Bu bir gemi," dedi Lazlo, diğer eşekarısına bakarken. "İkisi de. Uçan gemiler."

"Kafesli gemiler," dedi Eril-Fane.

"Çocuklar için," diye onun sözünü tamamladı Suheyla.

Küre oda nefeslerini ve kelimelerini yutuyor, sessizlik bütün ağırlığıyla üstlerine çullanıyordu. Sarai korku dolu bir fısıltıyla sordu. "Onları *nereye* götürdüler?"

35

Ne Olduğu Bilinmez Kader

Soulzeren ve Ozwin, kitap kurtarma çabaları karşısında gerçekten etkilenmişlerdi. Dinlenmek için odalarına çekilirken kasa kasa kitapların arasından geçmek zorunda kaldılar. Diğer dördü yaratıkların dönüşünü görmek için dışarıda kaldı. Calixte, Tzara'nın kazıdığı başında tek bir çizgi halinde akan uzun saç tutamını tekrar örüyor, Thyon'la Ruza ise Thakranaxet kitabını inceliyordu.

Kitap avludaki masanın üzerinde açık duruyordu. Boş tepsiyle jambon tavası bir kenara itilmiş, kırıntılar elle süpürülmüş, kitabın altına temiz bir kumaş peçete yayılmıştı. Kütüphane prosedürü sayılmazdı ama hiç korumamaktan daha iyiydi. Hatta Thyon, Ruza'ya zorla ellerini yıkatmıştı. "Bu sizin kutsal kitabınız," demişti. "Heç yerine yağlı parmak izlerini mi bırakmak istiyorsun?"

"Yağlı parmak izlerimi senin üstünde bırakmak isterdim," diye terslenen genç savaşçı söylene söylene denileni yapmıştı. Thyon ise duymamış gibi yaptığı halde yanaklarının kızarmasına engel olamamıştı.

Şimdi kitabı okurken Ruza'nın yara izleriyle dolu, koyu tenli, köşeli elleri temizdi. Yüzlerce yıl önce ustalar tarafından elle yazılmış ve altın varak desenlerle süslenmiş kitap gerçekten çok güzeldi. Önlerindeki sayfanın tamamını kaplayan ilginç bir diyagrama bakıyorlardı. Bir iki santimlik disklerden uzunca dikey bir sıra vardı, diskler tepede ve altta sivriliyordu ve her biri el yazısıyla etiketlenmişti. Ruza bir sonraki sayfayı açtı, sonra diğerine geçti. Sayfalar böylece akıp gidiyordu.

Ne olduğunu anlayamasa da Ruza büyülenmiş gibiydi. Bütün dikkatini ciddiyetle kitaba verirken hem genç hem de yaşlı görünüyordu. Thyon bunun anlamsız olduğunu düşündü. Oysa gerçekti. Samimi ciddiyetiyle genç, kasvetiyle yaşlı görünmesi normaldi. Thyon ikisini de genç savaşçıya yakıştıramıyordu. Kılıç ustası delikanlının kahverengiye çalan elleriyle kırılgan sayfaları çevirmesini izledi. Sonra Ruza hayretle gözlerini kaldırdı.

"Ne oldu?" diye sordu Thyon.

Ruza onu duymazdan gelip Tzara'ya seslendi. "Şuna bir baksana."

Bozulan Thyon arkasına yaslandı. Calixte saçlarını örerken Tzara uyukluyordu. Tembelce, "Ne var?" diye sordu.

Ruza kitabı kaldırıp diyagramdaki ilk diski göstererek, "*Meliz*," dedi.

Tzara'nın gözleri açılır gibi oldu. Calixte en az Thyon kadar boş bakıyordu. Ruza'nın söylediği kelime ikisi için de bir anlam ifade etmiyordu. Genç savaşçı diyagramlarla dolu sayfaları tekrar çevirdi. Düzinelerce oval disk üst üste diziliyordu. Sonuncusunu okudu. "*Zeru*."

İşte bu kelime hepsi için anlamlıydı. *Dünya*.

Tzara artık iyice ayılmıştı. Kedi gibi doğrulduğunda saçları Calixte'nin elinden kurtulup koyu tenli dazlak kafasında da-

ğıldı. İki savaşçı ateş almış gibi kendi dillerinde hızla konuşuyordu. Thyon bir kez daha kendini kapı önüne konmuş gibi hissetti. Göğsü daralırken sevimsiz bir duygu her yanını sarıyordu. Yüzü de asılmıştı. Ama hemen ardından aslında yüz kaslarının rahatladığını fark etti. Kendini toparlayıp duygularına hâkim olurken, kitap ve diyagramlarla ilgili merakına son verip yan gözle Calixte'ye baktı. Kızın da kaşları çatılmıştı. Pürdikkat iki savaşçının konuşmalarını dinliyordu.

Grubun bir parçası olduğunu düşünürken Thyon aptallık etmişti. Sandalyesini geri itti ama daha kalkamadan Ruza elini tuttu. Hâlâ ona bakmasa da kalkmaması için onu durdurmuştu. Thyon, Ruza'nın tuttuğu parmaklarına başkasına aitmiş gibi bakakaldı. Bu duyguyu tanımıyordu. Daha önce hiç kimse elini tutmamıştı.

Gerçi Ruza *elini tutmuyor*, sadece dokunuyordu. Önemli değildi. Ama Ruza elini çektiği anda Thyon dokunuşun eksikliğini hissetti. Göğsünde fokurdayan sıkıntıyla yumruğunu sıkarken oradan ayrılması gerekirdi ama Ruza, ortak dilde konuşmaya başlamıştı. Bunun nedeni sadece kendisi olabilirdi. Haliyle gitmeyi unutup tekrar kitabın gizemine kapıldı.

"Seraph hikâyesini biliyor musun?" diye soruyordu Ruza.

"Az çok biliyorum," dedi Thyon.

"Muhtemelen çok az biliyorsundur."

"Muhtemelen." Ruza haklıydı. Thyon, çöldeki ateşin başında Strange'in anlattıklarından fazlasını bilmiyordu.

"On iki kişiydiler," dedi Ruza. Simyacının sesindeki sıkıntıyı ya fark etmemişti ya da duymazdan geliyordu. "Dünyalarından yola çıkacak ırklarının en iyileri ve en zekileri arasından seçilmiş on iki kişi. Amaçları ışıklarıyla *Evren* dünyalarını birbirlerine bağlamaktı."

Thyon bu sözleri şairane bulmuştu. "Yani yıldızlardan gelmişler."

"Hayır," dedi Ruza. "Yıldızlardan değil. *Gökten* geldiler."

Thyon delikanlının ukalalık ettiğini düşündü. "Ne fark eder?"

"Eh, farkı söyleyeyim. Gök hemen şurada." Ruza parmağıyla yukarıyı işaret etti. "Bildiğin üzere yıldızlar çok çok uzakta. Astronomi diye bir şey duymadın mı sen?"

Thyon gözlerini kıstı. "Hayır," derken hiç eğlenmiyordu. "Şu bahsettiğin *astronomi* de neymiş?"

"Neyse işte. Yıldızlar çok uzak. Uzay çok büyük. Uzayda sonsuzluğa kadar gidebilirsin ama *asla* başka bir dünyaya denk gelemezsin."

Thyon'un alnı kırıştı. Bir şekilde Seraph'ların gerçek olduğunu kabullenmişti ama ayrıntıya girdikçe duydukları kulağına tamamen masal gibi geliyordu. "O zaman Seraph'lar buraya nasıl gelmiş?"

Açıklama sırası Tzara'daydı. "Dünyalar, kitabın sayfaları gibi sıralanıyor," dedi, parmağını Thakranaxet'in altın varaklı sayfasında dolaştırırken. "Kat kat. Tamam mı? Ama her sayfanın sonsuz bir evren olduğunu düşün ve hepsi farklı yönlerde sonsuzluğa uzanıyor. Uzayda yolculuk yapabilseydin, kitabın tek sayfasındaki sonsuzlukta ilerlerdin, anlıyor musun? Yani asla başka sayfaya geçemezdin."

"Tamam," dedi Thyon. "Yani başka bir dünyaya gitmek için... Ne? Sayfayı mı çeviriyorsun?"

"Yanlış," dedi Ruza keyifle. "Sayfayı *deliyorsun*. En azından Seraph'lar öyle yapıyordu."

Delmek.

Thyon kafa derisinin karıncalanmaya başladığını hissetti. Aynı hisse daha önce kurşunu altına dönüştürdüğünde,

Doruk'un zirvesinde dururken havada süzülen hisarı gördüğünde ve işe yaramasını hiç beklemediği halde Strange'in özü kuzey çapasındaki mesartiyum metalinden bir parça çıkarmasını sağladığında kapılmıştı. Şimdiki de benzer büyüklükte bir olaydı. Çok büyüktü. "Yani delip geçiyorlar," derken bir kez daha zihni, kitabın sayfalarında olduğu gibi katmanlar halinde dizilen dünyaları ve bu dünyalarda dolaşan melekleri kavramaya çalışıyordu.

"Gökyüzünde," dedi Ruza. "Bu on iki kişiye *Gezgin* deniyordu. İki gruba ayrılıp iki ayrı yönde yolculuğa çıktılar ve dünyalar arasında kapılar açtılar. Bu tarafa gelen grubun komutanı Thakra'ydı." Elini kitabın üstüne koydu. "Bu onun vasiyetnamesi." Elini kaldırıp diyagramdaki ilk diski işaret etti. "Meliz," dedi yine. Gözleri parlıyordu. "Seraph'ların dünyası. Her şey orada başladı." Devamını sıraladı. "Eretz. Dünya. Kyzoi. Lir." Hepsi Thyon'un kulağına mitolojik isimler gibi geliyordu. Ruza parmak ucunu diğerlerinin üstünden geçirdi, sayfaları çevirip sonuncusuna kadar bütün dünyaları taradı. "Ve *Zeru*."

Kitaba bakılırsa tek değil, birçok dünyadan sadece biri olan Zeru. Yani yaşadıkları gezegen.

"Bu bir harita, faranji," dedi Ruza, Thyon'un anlamamış olması ihtimaline karşılık.

Thyon'un içi içine sığmıyordu. Beyninde hızla akan kanı hissedebiliyordu. Bir harita. Dünyalar. Gökyüzündeki delikler.

Bir şeyi kavradığında heyecanıyla birlikte kanı dondu. Düşünceleri sakinleşmişti. Bir gece önce Seraph'larla Mesarthim tanrılarının binlerce yıl arayla *oraya* gelmelerinin bir tesadüf olup olmadığını merak etmişti. Başka bir yere değil, Zeru'ya gelmişlerdi. Artık anlıyordu. Bu bir tesadüf olamazdı. Başka dünyalar varsa ve Seraph'lar uzayda delikler açabiliyorsa onları *ne* durdurabilirdi ki?

Başını kaldırıp hisara bakarken, "Ya yukarıda bir delik varsa?" diye sordu. Tam üstümüzde."

Neden gemi? Neden kafesler? Neden burası?

Lazlo küre odaya bambaşka bir gözle baktı ve gözleri odanın tam ortasında süzülen küçük küreye takıldı. Gidip tam karşısında durdu. On metre kadar uzaktaydı, yukarıdan, aşağıdan da aynı mesafedeydi. Yakından bakmak istiyorsa...

Mesartiyum metali harekete geçip üzerinde durdukları balkonun bir kısmı duvardan ayrıldı ve küreye giden bir köprüye dönüştü. Lazlo ilerleyince diğerleri onu takip etti. Köprü her adımında uzayıp genişliyordu, sonunda hepsinin üstünde durabilecekleri bir platform oluştu. Uzaktan bakarken odanın ortasında küçücük görünen küre yakından bakıldığında daha büyük görünüyordu. Yumurta pürüzsüzlüğündeki yüzeyin üzerinde hiçbir şey yoktu ve en az beş metre çapındaydı.

"Bir kapı var," dedi Lazlo. Hissetmişti.

"Belki dokunmasak daha iyi olur," dedi Azareen.

Sarai'ın aklına Minya geldi. Sırası gelen en büyük çocuk oydu. Ve Eril-Fane isyan çıkarıp tanrıları öldürmeseydi, hepsi ne olduğu bilinmez kaderi yaşayacaktı. "Aç," dedi. Bilmemeye dayanamıyordu.

"Evet," diye onayladı Suheyla. O da başka bir çocuğu düşünüyordu. Kız mı, yoksa erkek mi olduğunu bilmediği çocuğu çok uzun zaman önce doğurmuştu. Farkında olmadan karnına dokunurken o da "Aç," dedi.

Lazlo kapıyı açtı. Önce kürenin üstünde dikine, incecik bir çizgi belirdi. Sonra çizgi eriyip açıldı. İçerisi boştu.

Hem hayal kırıklığı hem de rahatlamanın yarattığı kafa karışıklığıyla öylece bakakaldılar. En kötüsünü bekleyerek bir cevapla karşılaşmaya hazırlanmışlardı ama... "Hiç," dedi Sarai.

"Hiç," diye tekrarladı Lazlo.

"Bir saniye." Suheyla gözlerini kısıp öne eğildi ve yukarı baktı. Kaşları merakla çatılmıştı. "Bu ne?"

Hepsi kürenin altında duruyordu ve Suheyla'nın işaret ettiği tam tepelerindeydi. Bu bir tür *bükülmeydi*. Hepsinin görmesi birkaç saniyelerini aldı ve hepsi yanılmadıklarından emin olmak istercesine gözlerini kırpıştırıyordu. Sarai, Minya'nın rüyasındaki puslu bölgeyi hatırladı. Orada bir şeyler saklıydı.

Gördükleri havadaki bir kırışığa ya da çizgiye benziyor, küre boyunca uzuyordu. Başlarını uzatıp iyice incelediler.

"Ne bu?" diye sordu Kırlangıç.

Lazlo daha yakından bakabilmeleri için altlarındaki platformu yükseltti. Sonra elini uzattığında parmaklarının üstündeki tüyler titreşti. "Yel var," dedi.

"Yel mi?" diye sordu Vahşi. "Nasıl olabilir? Nereden geliyor?"

Lazlo elini daha da yaklaştırdı.

"Yapma," dedi Sarai.

Ama Lazlo durmadı ve eli birden... kaybolunca hepsi nefeslerini tuttu. Bileğinden sonrası yoktu. Kolunu geri çektiğinde neyse ki eli tastamam yerinde duruyordu. Diğerleri öylece bakakalırken az önce ne gördüklerini kavramaya çalışıyordu.

Lazlo da donakalmıştı. Acı çekmemiş, sadece yeli hissetmişti. Bir de sanki elinin üstünde örümcek ağları... Tekrar uzandı ama bu sefer elini sokmak yerine kırışıklığın kenarına dokundu, ardından parmaklarının uçları kaybolurken görünmez kenarı çekti.

Havada inanılmaz bir yarık açıldı. Ötesini görebiliyorlardı ve gördükleri, hisarın kalbindeki küre odanın tavanı değildi.

Hıçkırık ya da Uzumark Kanyonu da değildi. Zeru bile olamazdı. Gördüklerinin *bu dünyadan olmadığını* anlamaları için bütün dünyayı görmüş olmaları gerekmiyordu.

Manzarayı algılamakta zorlanıyorlardı. Bir okyanus görünüyorlardı ama Lazlo'nun Eril-Fane ve Azareen'le birlikte geçtiği denizle uzaktan yakından alakası yoktu. Yeşil-gri renkteki o deniz durgundu, camı andıran dalgalar gümüş gibi parlıyordu. Karşılarındakiyse *kırmızıydı*.

Altlarında uzayıp giden kıpkırmızı denize yukarıdan bakıyorlardı. Rengi taze kandan bile parlaktı, coşkun dalgaların köpükleri pembeleşiyordu. Ve gözün alabildiğine içinden devasa boyutta beyaz... şeyler yükseliyordu. Beyaz çiçek saplarına ya da büyüteçle bakılan kır saçlara benziyorlardı. Sanki vahşi dalgaların sarstığı kırmızı okyanusta büyüyorlardı, her biri en az hisar genişliğindeydi ve göğe uzanan uçları gökyüzünü kaplayan kapkara bir siste kayboluyordu.

Hepsinin ağzı şokla açık kalmıştı. Lazlo'nun tek eliyle açtığı küçük pencereden gördüklerine anlam veremiyorlardı. Hıçkırık'ın tepesinde asılı duran metal heykeli gördüğünde hayatının en büyük şokunu yaşadığını düşünen Lazlo yanılmıştı. Bu, şokun yeni bir boyutuydu.

Sarai, Kırlangıç, Vahşi ve Yakut ise hayatlarında hisardan başka yer görmemişlerdi. Manzara karşısında beyinleri sanki kasırgaya tutulmuştu.

Yine de yavaş yavaş detayları fark etmeye başladılar. Büyük dalgalar vurduğunda saplar salınıyor, etrafa kıpkırmızı sular püskürüyordu. Ya da sudaki gölgeler; su canavarlarını bile sevimli gösterebilecek devasa gölgeler suyun kırmızı yüzeyinde süzülüyordu. Son olarak manzaranın tam ortasında saplardan sanki kesilmişti, dalgaların ulaşamadığı bir plato oluşturuyordu.

Dahası üzerinde şekiller vardı. Seçemiyorlardı ama doğal olamayacak kadar düzenliydi.

"Şunlar bina mı?" diye sordu Sarai. Sırtı ürperiyordu.

Bu soruyla birlikte sersemletici şoktan sıyrıldılar. Hayretin korkuya ya da korkunun hayrete dönüştüğü *thakrar* haline kapılıp kalmışlardı. Ama insan ya da başka *bir şey* yapımı şekillerle karşılaşınca hepsinin ödü kopmuştu.

"Kapat," diye çıkıştı Azareen. "Orada..."

... *ne olduğunu bilmiyoruz*, diyecekti ki fırsatı olmadı. Yarıkta kulak tırmalayan bir çığlık eşliğinde bir şekil belirip üstlerine atıldı. Bu, beyaz kartaldı.

Hayalet!

Devasa kuş bir anda önlerinde belirince manzara kapanmıştı. Boğazından kopan başka bir çığlıkla birlikte yarığa doğru daldı. Lazlo hemen yarığın kenarını bıraktı. "Geri çekilin!" diye bağırıyordu. Havadaki boşluk anında kapandı ama küre, kapılarda asılı duran perdelerden daha güçlü değildi ve Hayalet, pençeleriyle metali yırttı.

Hepsi eğildiğinde hayalet tüylerin başlarına değdiğini hissedebiliyorlardı. Kartal başlarının üzerinde süzüldü. Lazlo'nun yükseltiği korkuluklar aşağı düşmelerine engel oluyordu, hemen metali harekete geçirdi. Ve kürenin kapısını kapatmaya girişti.

Ama geç kalmıştı.

Hayalet yalnız değildi. Arkasından gelen rüzgârda bir ses daha vardı. Sanki üstlerinde süzülen kuşla düet yapıyordu. Havadaki yarık tekrar genişlediğinde kollar, bacaklar, bedenler ve silahlar göründü.

Saldırı.

36

Özel Değil

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde Nova yarım bir isimdi. Koravenova kulağa müzik gibi geliyor, bir bütünlük oluşturuyordu. Nova tek başına kaba ve sivri uçlu bir parçadan ibaretti. İsmini ne zaman duysa her seferinde bir kez daha parçalanıyordu.

"Nova! Kız oyalanma."

Yine mezbaha zamanıydı. Kora bir yıldır yoktu. Nova ondan hiç haber almamıştı. Kardeşinin mektup yazdığından emindi. Herhalde babası ya da Skoyë mektupları saklıyordu.

Bir elinde kanca, diğerinde bıçakla önündeki ete saldırdı.

Bu benim hayatım değil.

Ama sonsuza kadar buraya tıkılıp kaldım.

Kora ve gelecek hayalleri olmadan hayat artık hayat olmaktan çıkmıştı. Gün geçmiyordu ki Nova arkada bırakıldığı duygusuyla uyanmasın. Kederi kış fırtınası gibiydi. Gözleri kör eden, insanı olduğu yerde donduran cinsten canavar bir fırtına. Her düşünce bir bıçak, her hatıra bir kancaydı. Ama sonunda uyuşmuştu. Bakışlar ve fısıltılar arasında köyde yü-

rürken artık kendisini çoktan ölmüş hissediyordu. Ceset bile değildi. Kuşlar da didiklediklerinden sonra geriye sadece kemikleri kalmış bir karkastan farkı yoktu.

"Özel olmadığını başından beri biliyordum," demişti Skoyë, gemiden atıldığını gördüğünde. Gözleri Nova'nın hiç görmediği şekilde parlıyordu. "Siz ikiniz hayatınız boyunca baloya gitmeyi bekleyen prensesler gibi burnunuz havada dolaştınız. Şimdi şu haline bak. Prensesmiş!" Dilini şaklatarak eklemişti. "Zavallısın."

Burnu havada dolaşmak? Kora ve Nova hayatları boyunca çalışmış, paylarına düşenden çok daha fazlasını yapmışlardı. Skoyë onları her işe koşturmuştu. Hiç şikâyet etmemişti çünkü kimse şikâyet etmezdi. İki kız kardeşi diğerlerinden ayıran ne avarelik ne de kibirdi. Sadece daha fazlasına layık olduklarına inanmışlardı. Bu umutla midyedeki ikiz inciler gibi adeta parlarlardı.

Ama anlaşılan sadece bir tanesi inciydi. Diğeri dalgaların aşındırıp cilaladığı kemik parçasından başka bir şey değildi.

Skoyë bir anda Nova'nın omzunda bitti. Yaptığı işe bakarak "Bütün sabah bu kadarını mı yaptın?" diye çıkıştı.

Nova gözlerini kırpıştırdı. Aklı başka yerlerdeydi. Son zamanlarda dalgındı, yaptığı işi bile unutuyordu. Skoyë'nin çıkışmasıyla yaptığı işe baktı. Uul yaratığının derisinin üzerinde gelişigüzel kesikler vardı. Belli ki bir süredir sadece bıçağı savurup duruyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Özür dileyeceksin tabii. *Beş para etmezsin*. Shergesh sende ne buluyor hiç bilmiyorum ama senden kurtulduğumda hiç üzülmeyeceğim."

Köyün en yaşlısının adını duyunca Nova kaskatı kesildi. *Müstakbel kocası Shergesh*. Konuşurken sesi titriyordu. "Sanırım hepimiz beni neden istediğini biliyoruz."

Skoyë'nin tokadı deneyimli bir açı ve mükemmel bir şaklama sesi eşliğinde Nova'nın yanağında patladı. Kadın tokat atmayı çok iyi biliyordu ve bileğini havada yakalayacak Kora artık yoktu. Yanağını ısıran yangınla birlikte Nova'nın eli yüzüne gitti. Yanağı soba gibi yanıyordu.

"Saygılı olacaksın," diye tısladı Skoyë. "Thakra şahit, sana saygılı olmayı öğretmeye çalıştım. Hâlâ öğrenemediysen, tokatla bile öğrenemezsin."

Nova elini yanağından çekmeden sırtını dikleştirdi. "Belki iyi bir öğretmen değilsindir."

"Benim öğretmenliğim sana çok bile. Shergesh'e cevap vermeye kalk da göreyim seni." Skoyë önlerindeki uul yaratığını işaret etti. "İşten kaytarmana ses etmeyeceğini mi sanıyorsun? Eminim tokattan daha beterini yapar, haberin olsun." Düşüncesiyle bile zevk alıyormuş gibi görünüyordu.

Nova dalgınlıkla insanların hayalleri mahvetmeyi ne kadar çok sevdiklerini düşünüyordu. Hayal kuran kişinin tökezleyip topalladığını görmeye bayılıyor, umut kıymıkları arasında zevkten dört köşe oluyorlardı.

Daha fazlası olduğuna inanmanın sonu bu.

Bizden daha iyi değilsin.

Özel değilsin.

Nova evlilik konusunda üvey annesinden merhamet dilemeye bile çalışmamıştı. Hiç umut olmadığını biliyordu. Ama babasına yalvarmıştı, adam da ona köyün yaşlısıyla evlendiği için onur duyması gerektiğini söyleyerek "Seni birilerine vermem gerekiyor," diye eklemişti.

"Yani *satman* gerekiyor."

Zyak tokat atmamış, elinin tersiyle vurmuştu. Yumruk da olabilirdi ama babasının hemen ardından söyledikleri karşısında yumruk lütuf sayılırdı. "Kora olsa daha fazla para öderdi."

Nova onun yüzüne kahkaha atmıştı. "Sana öyle mi dedi? O aptal moruk bizi birbirimizden ayıramazdı! Sadece pazarlık ediyordu ve sen de oltaya geldin."

Bunun üzerine Zyak iyice delirmişti çünkü kızı doğru söylüyordu ama bir yıl önce Mesarthim tanrıları Kora'yı ona tek bir kelime etmeden alıp götürdüğünde keyfinin kaçmasının sebebi Shergesh değil, Nova'ydı. Nova eşekarısı şeklindeki gemide neler olduğunu hiç anlatmasa da Zyak bir şekilde emindi. Olanların suçlusu Nova'ydı. Kızına ne zaman baksa, kendi yeteneğini hatırlıyordu. Zyak pek başarılı olmasa da her şeyi buza dönüştürebiliyordu. Komikti. Nova'nın buz kesmesi için yeteneğini kullanması bile gerekmiyordu.

Neyse, karar verilmişti. Shergesh başlık bedelini koyun, post ya da kurutulmuş balıkla değil, gerçek imparatorluk parasıyla ödemişti. Nova, babasının parayı nerede sakladığını biliyordu. Bir hafta önce gece vakti herkes uykudayken paraları zuladan çıkarıp elinde tartmıştı. Üzerinde imparatorun yüzü olan beş bronz para. İnsanın kendi bedelini elinde tutması çok tuhaftı.

Bedenimin, işçiliğimin ve hayatımın bedelini iki adam belirledi.

Henüz evlenmemiş olmasının tek nedeni, Skoyë'nin mezbaha dönemini geçirmelerini şart koşması olmuştu. Bir av mevsimimde daha Nova'yı çalıştırmak istemişti. Ama istediğini aldığı söylenemezdi. Balık kokan nefesiyle eğilip elindeki kancayla Nova'yı dürterek, "Elinden gelenin en iyisi buysa, seni hemen ona veririm. *Shergesh* seni dayakla çalıştırır. Ya da parasının karşılığını dilediği şekilde alır," dedi.

Kadın gitmek üzere döndüğünde Nova titriyordu. Denize baktı. Sığ sularda köpekbalıkları kan kokusuyla çılgına dönmüştü, ete ulaşamamak hayvanları daha da delirtiyordu. Suya

girip yürümeye devam etse... ne kadar sürerdi? Canı ne kadar yanardı? Köpekbalıklarına yem olmadan önce buz gibi su uyuşmasını sağlar mıydı? Önce boğulur muydu? Önemi var mıydı? Sonuçta en fazla bir iki dakika sürerdi. Muhtemelen köpekbalığı dişleri, içini yiyip bitiren acıdan daha merhametliydi.

Peki sonra? Sonra ne olacaktı? Ölümden sonrası var mıydı? Yoksa sonsuza kadar hiçlikte mi kalacaktı? Bu bir gizemdi. Ölümü bilenler anlatamazdı, ölümle ilgili konuşanlarsa ölüm hakkında hiçbir şey bilmezdi.

Kalbi sıkışırken tuhaf bir hafiflik hissetti. Ölümcül sularda adım attığını gözünde canlandırabiliyor, buz gibi suları bileklerinde ve baldırlarında hissedebiliyordu. Skoyë'nin sesi kulağında çınlayana kadar kendini gerçekten suda zannetti. "Thakra aşkına, sen hâlâ öyle duruyor musun? O gök gemisinde beynine bir şey mi yaptılar yoksa?"

Nova gözlerini kırpıştırdı. Hâlâ kumsaldaydı. Bir an için neredeyse üzüldü. Sonra bir hışım üvey annesine döndü. Diğer kadınlar da merakla ellerindeki işi bırakmıştı. Bir tanesi anlayışla başını iki yana sallıyordu. Anladığı Nova değil, Skoyë'ydi tabii ki. "Ona nasıl katlandığını hiç bilmiyorum," dedi başka bir kadın.

"Ona katlanmıyorum," dedi Skoyë. "Hiç katlanmadım."

"Şuna bak," dedi başka biri. "Onu almamalarına hiç şaşırmıyorum."

"Kendini pek güçlü sanıyordu," diye homurdandı Skoyë. "Sonunda çöp gibi aşağı attılar."

Hepsi Nova'nın yeteneğinin, kendilerininki kadar zayıf olduğunu sanıyordu. Hepsi Nova'nın da kendileri gibi olduğunu sanıyordu.

Oysa alakası yoktu.

"Yanılıyorsunuz," derken adeta hırlıyordu kız. "Beni çöp gibi atmalarının nedeni güçsüz olmam değil. Beni almamalarının asıl nedeni fazlasıyla güçlü olmam. Anladınız mı?" Etrafına bakındı. "Benden *korktukları* için götürmediler. Siz de korksanız iyi edersiniz."

Kaşlar çatıldı. Sahte kahkahalar çınladı. Kimse ondan korkmuyordu. Bu kız delirmiş olmalıydı. Skoyë başını iğrentiyle iki yana salladı. "Kendini gülünç duruma düşürüyorsun, kız. Bir şey olduğunu sanıyordun ama aslında hiçbir şeysin. Herkes gibi bu gerçeğe alışma zamanın geldi."

Nova, ona tepeden bakan kana bulanmış kadınlara baktı. İçindeki derinliklerden çekip çıkardığı gülümseme, dünyanın kıyısından kollarını kanat gibi açıp kendini boşluğa atmaya hazır bir kızın gülümsemesiydi. Yine en derinlerden bulduğu bir heyecanla, "Ben özelim," dedi. "Hepiniz bir gün anlayacaksınız."

Sözleri yemin gibiydi. Sözünü yerine getirmeyi çok istiyordu. Dişlerle dolu buz gibi deniz hep orada olacaktı. Ne zaman ihtiyaç duysa buraya gelebilirdi. O gün bugün değildi.

37

Cezasi Ölüm

Mezbaha mevsiminden sonra vahşi kuşlar uul kemiklerini didikleyip kışın ilk buzunda sinekler öldüğünde Nova, Shergesh'le evlendi. Daha doğrusu evlendirildi çünkü onayı alınmamıştı. Düğün sabahı kumsala gitti. Gelinliği içinde iskeletlerin ve kibirle başının üstünde dönen vahşi kuşların arasında durup denizi düşündü.

Köpekbalıkları sığ suları terk etmişti. Onlara yem olmadan boğulması daha büyük ihtimaldi. Su solumaya başlamasıyla acı çekmeden her şey hızla olup bitiverirdi.

Oysa sadece aklından geçiriyordu. İntihar etmeyecekti ama düşüncesi bile yetiyordu. Günlerini ancak intihar edebileceğini bilerek geçirebiliyordu.

Patikaya geri dönüp tek başına düğününe gitti. Kimse nerede olduğunu merak etmemişti. Hem zaten nereye gidebilirdi ki? Tek bir kelime etmeye bile hakkı olmayan düğün boyunca, kendisini beş paraya satın alan yaşlı adamı seyretti. Boş bakıyordu, nadiren gözlerini kırpıştırıyor, adamla içinden konuşuyordu.

Beş para değil, beş bin paraya bile sahip olamayacağın şeyler var, moruk.

Ben sandığın kişi değilim. Ben bir korsanım. Buna ne dersin? Mesarthim nalbandından gücünü çaldığımı biliyor muydun?

Benden korktu.

Gördüm.

Bana vurdu.

Hatırlıyorum.

Senden nefret ediyorum.

Ondan korkmuyorum.

Senden de korkmuyorum.

Hiçbir. Şeyden. Korkmuyorum.

Shergesh onun nefret dolu bakışları umursamıyordu. Nasıl olsa hava karardığında açık olsa bile onun gözlerini görmeyecekti. Gece boyunca Nova gözünü bile kırpmadı. Kürkle kaplı yatakta ekşi nefesi yüzünde patlarken, adam onu ağırlığıyla ezerken bile gözleri açıktı.

Haftalar geçti. Günler kısaldı, geceler uzadı. Nova hâlâ fırsat buldukça deniz kıyısına gidip oyununu oynuyordu. Artık oyun da bir sohbete dönüşmüştü. Kora yanındayken hep sohbet edebileceği birisi olmuştu. Şimdi kimsesi yoktu, o yüzden her şeyle konuşuyordu. Tek farkı, içinden konuşmasıydı.

Günaydın deniz. Sen hâlâ burada mısın?

Denizin baştan çıkaran sesini duyabiliyordu. Dalgalar onu eski adıyla ansa da Nova onu hiç uyarmıyordu. *Koravenova,* diyordu deniz. *Bugün benimle gelmiyor musun?*

Nova gözlerini yumup gülümsüyordu. *Hayır, teşekkürler. Sanırım kıyıda kalacağım. Anlarsın ya? Belki kız kardeşim gelir.*

Artık çok geç, derdi deniz ama Nova ona kulak asmazdı. Kora'nın onu terk etmediğini biliyordu, biliyordu, buna *emindi.* O yüzden her gün sırtını denize dönüp kendisini

köye, işe ve artık hayat yerine geçen yaşlı kocasına götürecek patikayı tırmanıyordu. Ve her gün sabah daha geç ve loş geliyor, güneş tembelce ufukta kalıyor, tepeye ulaşmadan tekrar batıyordu. Karakış Arifesi yaklaşıyordu. O gün Kora'yla Nova bütün ay göremeyecekleri güneşle vedalaşmak için kayalığa tırmanırlardı.

Bu yıl Nova oraya yalnız gitti. Buzlanan patika tehlikeliydi, güneş olmasa da karanlık değildi. Soğuk yıldız ışıkları yolu aydınlatıyordu. Sonunda uçurumun kıyısında durup başını yukarı kaldırdı, bir yıldız seçti ve binlerce yıldız arasından seçtiği yıldızla konuşmaya başladı.

Kardeşim geliyor mu, diye sordu. *Sen bilirsin. Eminim oradan her şeyi görebiliyorsundur. Benim için ona bir mesaj iletir misin? Daha ne kadar zamanım kaldığını bilmiyorum. Ona bunu söyle. Denizin adımızı bildiğini söyle. Beklediğimi söyle. Ona öldüğümü söyle. Onu sevdiğimi söyle.*

O sırada güneş baş verdi. İncecik bir çizgiden ibaretti. O incecik ışık çizgisi, karanlık geçecek bir ayla arasındaki tek aydınlıktı. İncecik olsa da güneşe bakmamalıydı, bunu biliyordu, yine de kendini tutamıyordu. Baktı. Çok uzun bakmış olmalıydı. Görüşünde beyaz bir hare belirdi. Gözlerini kırpıştırıyor ama başka yere bakamıyordu. Bir şey vardı...

Güneş kayboldu ama beyaz hare kaldı. Herhalde gözü yanmıştı. Çizginin ortasında bir nokta büyüyordu. Gözlerini kırpıştırdı. Gözlerini kıstı. Noktanın bir şekli vardı.

Birden ne gördüğünü anladı. Yine de güneşe baktığı için inanamıyordu, gözlerinde hayret vardı.

Ölene kadar konuştuğu yıldızın mesajını Kora'ya ilettiğine inanacaktı. Çünkü yaklaşan cisim, kız kardeşinin göğsünden çıkan devasa beyaz kartaldan başkası değildi. Buraya nasıl gelmişti? Kora da burada mıydı?

Nova'nın içinde şimşekler çakıyor, meşaleler parlıyordu. Kollarını kuşa açarken ağlıyordu. Gözyaşları kirpiklerinde dondu. Kora onu kurtarmaya gelmişti.

Ama kendisi neredeydi?

Sadece kuş vardı. Limana haftalardır gelen giden olmamıştı, bir ay boyunca da olmayacaktı. Buz yaklaşıyordu. Karakış gelmişti, Rieva denizi vahşi dalgalar yüzünden birbiriyle çarpışan buz kütleleriyle dolmuştu, çarpıştıkça bölünüyor, arada kalan bütün gemileri paramparça ediyordu. Kimse Rieva'ya yaklaşamazdı. Kimse Rieva'dan kaçamazdı. Kora yakınlarda olamazdı. Sadece kuş vardı ve aslında kuş *Kora'ydı*. Hizmetkâr öyle dememiş miydi?

Bu sensin Korako. Kanıyla canıyla kartal sensin.

Rüzgâr kuşun kanat çırpışlarıyla yön değiştiriyordu. Kocaman olmasına rağmen Nova'nın önünde süzülürken sanki ağırlıksızdı. Delici gözlerine bakarken Nova, baktığı kuşun, kız kardeşi olup olmadığını merak etti. Cesaretini toplayıp gülümsemeye çalıştı. "Kora," dedi. "Beni duyabiliyor musun? Beni görebiliyor musun?" Sesi kendi kulaklarına bile tuhaf gelince, haftalardır hiç konuşmadığını fark etti. Shergesh sessizliği tercih ediyordu. Zaten konuşacak başka kimi kimsesi var mıydı ki? Ancak içinden kendiyle konuşabiliyordu.

"Seni özlüyorum," dedi boğulurcasına. "Ben..." Yıldıza söyleyeceklerini tekrarlayacaktı. *Dayanamıyorum. Ölüyorum. Kurtar beni.* Ama devamını getiremedi. Utanıyordu. Kuş ses çıkarmasa da Nova kardeşinin varlığını hissediyordu ve Kora onun güçlü olmasını istiyordu. Zorla gülümsedi. "Karakış Arifesi geldi. Sanırım Aqa'da kuş olmuyordur. Eh, sana şu kadarını söyleyeyim..." Çaresizliğini gevezelikle boğmaya çalıştı. "Mezbaha mevsimi bu yıl iyi geçti. Bahse girerim kaçırdığına üzülüyorsundur..."

Kuş soluyordu. Nova gözlerini kırpıştırdı. Yıldız ışığında ışıltılıydı ama yağı biten bir kandil gibi soluyordu. Nova'nın kalbi sıkıştı. Kuş gerçekten burada mıydı? Hayal mi görüyordu? Aklını mı kaçırıyordu? Fakat kuş gagasını takırdatıp hafifçe yükseldi ve devasa pençesinde tuttuğu bir bohçayı ona doğru fırlattı. Küçük bir bohça. Eldivenleriyle alıp paketi göğsüne bastırırken kuş kaybolunca Nova nefesinin kesildiğini hissetti.

"Beni bırakma," diye fısıldasa da kuş çoktan gitmişti.

Bohça hâlâ göğsündeydi. Eldivenleriyle açamaz, bu soğukta eldivenlerini çıkaramazdı. Kayalıktan inip kocasının evine gitti. Kimse onunla ilgilenmiyordu. Sessizce girip bohçayı açmadan önce ateşe odun attı. Shergesh horluyordu. Nova bu sesten nefret ediyordu ama adamın mızmız sesiyle sürekli bir şeyler emretmesinden daha çok nefret ediyordu.

Soğuktan donduğu halde titreyen elleriyle kartalın bıraktığı bohçayı açtı. İçinden bir ses hâlâ hayal gördüğünü, gördüklerinin sadece sudaki yansımalar, ışık oyunları, şafağın dansı olduğunu söylüyordu. Bohçanın yüzlerce farklı renkli çiçekten oluşan deseni vardı. O kadar güzeldi ki Nova ağlayabilirdi. Ama bu daha sadece bohçanın kabuğuydu. Kumaşı açtı.

İçinde bir mektup vardı.

Kardeşim, canımın yarısı. Annemiz bizim için nasıl gelemediyse ben de senin için gelemiyorum. Özgür değilim. Hayal ettiğimiz gibi değilmiş. İmparator zayıflıyor.

Nova gözlerini kırpıştırdı. Okudukları anlamsızdı. Mesaret İmparatoru her şeydi, bu her zaman böyleydi. Koskoca imparator nasıl zayıflardı? Peki bütün bunlar ne anlama geliyordu. Mektup açıklamıyordu.

Bu mektubu sana korkarak gönderiyorum. Başka ne yapabileceğimi bilmiyorum. Bildiğinden eminim Novali. Cezası ölüm.

Ne anlama geldiğini bilmiyorum ama Mesarthim tanrılarının konuşmalarını duydum. Dediklerine göre yeteneklerini çaldığında onları daha güçlü yapmışsın. Tıpkı deniz fenerinin ışığı gibi. Nova, canım. Sen Rieva'dan daha güçlüsün. Denizden daha güçlüsün. Beni bul.

Beni bul. Ben özgür değilim.

Nova'nın kalbi tekledi, sonra deli gibi atmaya başladı. *Ben özgür değilim.* Kora bu cümleyi iki kez kullanmıştı. Bunca zamandır Nova kardeşinin eğitimde olduğunu, güçlendiğini, hayalini kurdukları hayatı yaşadığını sanmıştı çünkü birlikteyken kurdukları hayaller çok gerçekti. Şimdi ne kadar da aptalca geliyordu. Kendi zavallılığına öylesine kapılmıştı ki aklına bile gelmemişti... Aqa nasıl bir yerdi? Hayal ettikleri hayatı yaşamıyorsa Kora nasıl bir hayat yaşıyordu?

Ve imparator... zayıflıyor mu?

Gökyüzünün bir buz parçası gibi çatladığını görse Nova daha az dehşete düşerdi.

Bohçada bir şey daha vardı. Görür görmez nefesi kesildi. Dokunmaması gerektiğini biliyordu. Duvarın öteki tarafından hafifleyen horultularına bakılırsa Shergesh uyanmak üzereydi. Bohçayı sararken elleri o kadar titriyordu ki az daha yere düşürecekti. Sonunda bohçayı dolaplardan birinin arkasına sakladı ama mektup hâlâ elindeydi. Shergesh'in homurdanarak doğrulmasını, sonra gürültüyle yataktan kalkışını dinledi. Ve ani bir panikle mektubu ateşe attı.

Hayır hayır hayır hayır. Mektubu hemen geri almaya çalıştı. Kora yazmıştı, annelerini kaybettikleri gibi Nova mektubu da kaybetmek istemiyordu. Ama çok geç kalmış-

tı. Kâğıt parçası kıvrılarak küle dönüştü. O sırada Shergesh kapıda belirdi. Kıçını kaşıyarak her zamanki gibi bir şeyler istiyordu.

Nova, gece vakti düzenli horultuları duyana kadar bohçayı çıkarmaya cesaret edemedi. Yaşlı kocası uyuduktan sonra sessizce yataktan çıkıp titreyen elleriyle bohçayı açtı.

Cezası ölüm.

Kora'nın gönderdiği nesne, durgun suya düşen yağmur damlalarının yarattığı halkalar kadar mükemmel görünen bir taçtı. *Tanrımetali*. Kardeşinin böylesi bir hazineyi nasıl elde ettiğini hayal bile edemiyordu. Mesaret'te çıkarılan her bir gram tanrımetali düzinelerce deftere işleniyor, imparatorluk askerleri tarafından korunuyordu. Sadece tahtın atadığı Hizmetkârlar metali kullanabiliyordu ama onların da kuralları belliydi ve yemin etmeleri gerekiyordu. Bu metal için insanlar ölüyor, savaşıyor, madenden çıkarılması için servetler tüketiliyordu.

İyi de Nova bununla ne yapacaktı?

Dokunduğu anda teni maviye dönecek, yeteneğini ortaya çıkaracaktı. Ama yeteneği ne işe yarardı ki? *Korsan*. Skathis bu kelimeyi ağzındaki çürük bir et parçasıymış gibi tükürerek sarf etmişti, adamın tavrına bakılırsa dünya üzerinde korsanlıktan daha rezil bir şey yoktu. Nova o zaman anlamamıştı. Sonrasında düşünecek çok zamanı olduğundan şimdi anladığını sanıyordu. Gücü başka güçleri çalabilmekti ama öte yandan Rieva'da çalmaya değer herhangi bir güç yoktu. Tanrımetaline sahip olsa da olmasa da dünyanın bir ucundaki bu ücra adada hapsolmaya mahkûmdu.

Ama Kora bunların hepsini biliyordu ve yine de tacı göndermişti. Mektubunda özgür olmadığını, gelip kendisini *bulmasını* istiyordu.

Demek ki Kora ondan da çaresiz durumdaydı.

O anda dünyalar yer değiştirdi. Nova, o güne kadar kardeşinin gelip onu kurtarmasını beklemişti. Ama şimdi kardeşini *onun* kurtarması mı gerekiyordu?

Bir amaca sahip olmak tuhaf bir şekilde yatışmasını sağladı. Tacı bohçaya sarıp dolabın en diplerine sakladı. Shergesh horlar, deniz karakışta buzlarla örtülürken Nova plan yapmaya başladı.

KAKTÜS TEAM

38

Deniz de Ona Bakıyor

En kötüsü beklemekti. Yaptığı plan çılgınlıktı, işe yarayacağından emin olmak mümkün değildi. Nova planını test edemiyordu. Tek bildiği yakalanırsa idam edileceğiydi. Yine de günler boyunca normal davranıp beklemekten başka çaresi yoktu. Hâlâ içinden konuşuyordu.

Yıldızla...

Kora'ya geleceğimi söyle.

Denize...

Sen daha donmadın mı? Biraz çabuk olur musun canım? Çok rica ederim. Anlarsın ya, bir yere gitmem gerekiyor.

Kocasıyla...

Kim olduğumu bilmiyorsun moruk ama öğreneceksin. Sana söz veriyorum öğreneceksin.

Babasıyla...

Seni kullanacağım, seni mahvedeceğim, sonra kahkahalar atacağım. Umarım beş bronz paranın keyfini çıkarmışsındır.

Kimse aklından geçenleri okuyamıyor, gözlerini ilk kaçıran olduğu için kimse gözlerine bakamıyordu. Deniz hariç.

Deniz de ona bakıyor, yavaşça buz tutsa da Nova onun kocasından ve babasından daha sıcak olduğunu düşünüyordu.

Sonunda zamanı geldi. Deniz dondu. Rieva'dan tek kaçış yolu buz üstünden, kışın bile buz kırıcılarının limanda tutulduğu daha büyük bir ada olan Targay'a gitmekti. Nova başta yalnız gitmeyi düşünmüştü ama buz haindi. Her yerde eğiliyor bükülüyor, çatlıyor, kırılıyor, uul yaratıklarını bile parçalayacak güçte çarpışıyordu. Targay'a gitmek için Nova'nın şanstan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Suyu dondurarak sağlam bir yol açabilecek birine.

Babası gibi birine.

Adamın gücü komikti, üstelik çok zayıftı. Ama Nova dönüp dolaşıp Kora'nın mektubundaki tek bir satıra takılıp kalıyordu. Mesarthim, yeteneklerini çaldığında daha *güçlendiklerini* söylemişti. Acaba bu doğru olabilir miydi? Hatırlayabildiği kadarıyla eşekarısına benzeyen geminin içinde korkunç bir kaos yaşanmıştı. Ama artık vazgeçemezdi. Bu tek şansıydı. Tabii Zyak, kaçmasına yardım etmek istemeyecekti.

Bu noktada Shergesh devreye giriyordu.

Nova sessizce yataktan çıktı. Bohçayı sakladığı yerden çıkarırken kalbi deli gibi atıyordu. Siyah renkli harika kumaşı açıp tanrımetalinden yapılmış taca hayranlıkla baktı. Bu çılgınlığı yapacaksa taca dokunması gerekiyordu. *Cezası ölüm*, diye hatırlatmıştı Kora mektubunda ama buna gerek yoktu. Taca dokunduğunda maviye dönüşecekti ve bunun geri dönüşü olmayabilirdi.

Kumaşı bırakıp iki eliyle birden metal halkayı alırken parmakları titriyordu. Pürüzsüz metal soğuktu. Teninin önce griye, sonra maviye dönüşmesini seyretti. Titreşim her yerini sarıyor, içindeki gizli güçleri uyandırıyordu. Artık hatırlıyordu. Uyuyan kocasının yanına gidip çömeldi.

Herkes Shergesh'in gücünü biliyordu çünkü adam her zaman yeteneğiyle böbürlenir, elinde olsa ne için kullanmayı istediğini söylemekten hoşlanırdı. Gerdek gecelerinde Nova üstünü çıkarmayı reddettiğinde, "Gücüm olsaydı sana istediğimi yaptırırdım," demişti. Sonra pis pis sırıtırken elinin tersiyle ağzını silmişti. "Ama o zaman hiç *eğlencesi* kalmazdı."

Zihin kontrolü. Gücü buydu, imparatorun ilgilenmeyeceği kadar zayıftı ama Nova kendi amaçları için yeterli olacağını umuyordu. Adamın yeteneğini alıp güçlendirebilirse, sadece onu değil, babasını da kontrol etmek için kullanabilirdi. Kırışık suratlı yaşlı tiranı uyandırmamaya çalışarak tacı adamın bileğine dokundurdu. Titreşimle birlikte Shergesh kımıldandı ama hep çok derin uyuduğundan uyanmadı. Sonunda adam masmavi olunca Nova onu sertçe sarstı. "Uyan moruk. Kiminle evlendiğini öğrenme zamanın geldi."

Uyanan adam rüya görüyormuş gibi ocağın ışığında ona bakarak gözlerini kırpıştırdı. Nova uyandığını fark etmesine fırsat bırakmadan onun yeteneğini çaldı. Thakra'ya şükürler olsun, çok kolay olmuştu. Yetenek, sanki alınmayı bekliyordu. İşi biter bitmez sırtını adama döndü. "Giyin, yola çıkıyoruz."

Kafası karışan Shergesh gözlerini kırpıştırarak kürklerin arasından doğruldu.

Ve Nova'nın istediğini yaptı.

Böylece Novali Nyoka-vasa, köpeklerin çektiği bir kızak ve onu alıp satan iki adamla birlikte donmuş denizi geçti.

Yolculuk bir aylarını aldı. Targay yakın değildi, yol fazlasıyla zahmetliydi. Nevaleleri bittiğinde balık tutmakla zaman kaybettiler. Defalarca kırık buzlara denk geldiklerinde kapkara sulara ne zaman baksa, denizin onu tatlı tatlı çağırdığını hissetti.

Çok uzak, diyordu deniz. *Artık çok geç*.

Yolculuk her geçen gün biraz daha zorlaşıyordu. Zyak'ın gücüyle kendi gücünü birleştiren Nova kırık buzları birleştiriyor, yolu açmakla uğraşıyordu. Tek tacı sırayla takarak güçlerini tazeliyorlardı. İki adam Nova'nın sözünün dışına çıkmıyor, Nova onları hizada tutmak için güçlerini çalıyordu.

Merhamete yer yoktu, zaten merhamet hak eden de yoktu. Nova kimseye acımıyor ama muzaffer de hissetmiyordu. Zaferi hissedemeyecek kadar yorgundu ve her saniye her şeyin tepetaklak olabileceğinin farkındaydı. Sadece arada sırada, o da ancak iki adam uyurken uyukluyor, yorgunluktan başı dönüyordu. Shergesh güçlü değildi, o yüzden kızağı sürüyordu. Nova onun Targay'a kadar dayanamayacağından korkuyordu ama bunun tek nedeni yaşlı adamın gücü sayesinde babasını kontrol edebilmesiydi. Zyak'ın beynini kontrol etmek bütün gücünü tüketiyor, ne zaman biraz gevşese adamın ona direnmeye çalıştığını sezebiliyordu. Hatta Zyak bir iki kere özgürlük ânını ele geçirmeyi başarmıştı. Bir keresinde irkilerek uyanmış, adamın vahşi bir suratla sessizce üstüne atılmaya hazırlandığını görmüştü. "Dur!" diye emrettiği anda Zyak olduğu yerde kalmıştı. Zaten Nova ondan sonra uyumaya korkar olmuştu.

Her gün gökyüzünde yıldızını buluyor, Kora'ya mesajlar yolluyordu.

Geliyorum, diyordu her seferinde ve her seferinde Karakış Arifesinde olduğu gibi beyaz kuşun belirmesini bekliyordu. Ama dev kartal hiç gelmedi. Aslında Targay'a, oradan da Aqa'ya gitmeyi başardıysa da kuşu bir daha hiç görmedi. İmparatorluk şehrinde kaos yaşanıyordu. İmparator ölmüştü, tanrımetali çalınmıştı ve her yer cehenneme dönmüştü.

Peki Kora? Kora çoktan gitmişti.

39

Hain Fısıltı

Çok eskilerin Seraph'ları, sırf yapabildikleri için geçitleri açmışlardı. Yaptıkları iş muhteşem kelimelerle süslenmişti ve gerçekten de *muhteşem* bir yanı vardı. Muhteşem *bütün* olan Evren'in keşfiydi bu. Sayfalar boyunca birbirinin üstüne düşen sayısız sayıda evren? Uzayda delikler açıp başka başka dünyalara seyahat? Böyle bir gücü kim kullanmazdı ki?

Gezginler ışığı taşıyorlardı ve görevleri muhteşemlikti. Altısı bir yöne, diğer altısı diğer yöne gitmiş, keşfettikleri dünyalara muhteşemliklerini götürmüşlerdi. Büyüleyiciydiler. Onlara tapmaktan daha doğal bir şey olamazdı. Adım attıkları gezegenlerde dinler doğuyordu. Aynı zamanda toplu mezarlar da çoğalıyordu. Bazıları için kurtarıcı olan, diğerleri için yok ediciydi. Zeri gezegeninde bir ırkı özgürleştirmek için diğer ırkı katlettiler ve liderlerinin ismi olan Thakra, güzellik ve dehşetin ikiliğini belirten bir kelimeye dönüştü.

Melekler korkaklara göre değildi.

İki grup yüzlerce dünyayı dolaştı, her seferinde Meliz'den biraz daha uzaklaştı. Ve içlerinden biri çok uzaklara giden bir geçit açtı. Geçit karanlığa açılıyordu ve karanlık canlıydı. Sayıları acınacak kadar az olsa da bunu Afet'ten kurtulanlar çok iyi biliyordu. Gezginler geldikleri gibi geri kaçtılar ama karanlığın korkunç canavarları peşlerinden gelip gökyüzünde

açtıkları delikler boyunca onları kovaladı. Ta Meliz'e kadar geldiklerinde, canavarlar Gezginlerin keşfettiği bütün dünyaları yiyip bitirdiler. Evren'in ebedi bahçesi Meliz bile yok olmuştu. Komşu Eretz gezegenine kaçmayı başaran Seraph'lar geçidi kapalı tutmayı başardılar ve karanlığı gökyüzünden uzak tutmak için bütün güçlerini kullandılar.

Hatta uzak dünyalardan birindeki genç ve cesur bir kraliçe, karanlıkla savaşacak meleklerden ve kimeralardan oluşan bir orduyu eğitiyor, sonunda karanlığı yok etmeyi umut ediyordu. Ama bu bambaşka bir hikâyeydi.

Thakra'nın önderlik ettiği diğer altılı grup? Kim bilir? Belki yıllar önce ölmüşlerdi, belki de hâlâ muhteşem *Bütün*'ün sınırlarını zorlayarak yolculuklarına devam ediyorlardı. Bu da bambaşka bir hikâyeydi.

Zeru ve Mesaret arasındaki geçitlerin *hikâyesi* ise melekler gelip gittikten sonra kimler tarafından ne pahasına kullanılmaya devam ettiğinin hikâyesiydi.

Mesaret, üzerinde yaşayanları tanrı yapan sıra dışı mavi metalin çıktığı gezegendi. Gökyüzündeki delikleri kullanarak imparatorluğunu büyüttüler. Gök gemileri ve büyücü-askerleriyle yenilmezdiler. En azından bir süre öyle kaldılar.

Ama eninde sonunda bütün imparatorluklar zayıflardı. Yayıldıkça kontrol zorlaşır, zamanla düşmanların sayısı artardı. Yozlaşma, açgözlülük ve ihanetle içten içe çürümeye başlarlardı. Mesaret İmparatorluğu da farklı değildi. Skathis adındaki genç bir nalbant bütün cephelerde yaşanan kaosa bakıp... fırsatı görmüştü.

İmparatoru katletmiş ama yerine geçmemişti. Onun başka amaçları vardı. O *tanrı* olmak istiyordu. İmparatorluğun tanrımetalini alıp gemisine özenle seçtiği küçük bir ekiple birlikte dünyadan ayrılmıştı. Casusu Korako da bu ekipteydi.

Gitmek isteyip istememesinin bir önemi yoktu.

Nova şehre geldiğinde artık çok geçti. Onları bir *haftayla* kaçırmıştı. Ve geçidi kullanarak peşlerinden gitmesi, uçarak aya gitmeyi dilemekle aynı şeydi. Yine de yaptı. O yıl ya da sonraki yıl değil ama yaptı. Geçitler ve dünyalar arasında dolaşmak için Skathis'in mesartiyum gemisi vardı. Onunsa sadece zekâsı ve tacı bulunuyordu, buna rağmen peşlerinden gitmenin yollarını buldu. Bazen bir dünyadan diğerine gitmesi yıllar alıyordu. İzler eskiyip soluyordu ama Nova hiç vazgeçmedi.

Rüya ya da hayalde öyle bir aşama vardı ki ya pes edilirdi ya da başka her şeyden vazgeçilirdi. Ve rüyayı seçip devam edildiğinde bir daha asla pes edilemezdi çünkü artık rüyadan başka bir şey kalmazdı. Nova o kadar uzun yollar tepmişti ki artık yolundan geri dönemezdi çünkü ardında buzların ve uul yaratıklarının bile kalmadığı karanlık bir tünel bırakmıştı. Geri dönüşü yoktu. Başka hiçbir şey yoktu. Sadece Kora ve Nova'nın aklından çıkmayan sözler vardı.

Beni bul. Ben özgür değilim.

Parçalanan imparatorluğun kıyısında Skathis'in gök gemisine dair yeni bir iz bulması *iki yüzyılını* aldı. Bu sürede bir sürü hayat yaşadı, savaşın mahvettiği her dünyadan ayrılmanın yolunu buldu. Bunca şeye rağmen hayatta kalıp bu kadar yol tepmiş olmak da bir şeydi. Deniz bile artık Nova'yı tanıyamazdı çünkü Nova da kendini tanıyamıyordu. Geçtiği dünyalarda yaşayan hiç kimse artık Koravenova'yı tanımıyordu. Çok uzun zaman önce kendisinden koparılıp alınan can yarısı kardeşi Kora bile unutmuştu.

Nova asırlardır sadece Nova'ydı ama eksik ismi zaman içinde hiç törpülenmedi, hep kırık kaldı. Hatta sivrildi. Dokunanın kanı akardı. Yaşadığı onca hayata ve zorluğa rağmen kardeşini aramaktan hiç vazgeçmedi.

O hain fısıltı hâlâ içinde yaşıyordu. Denizin sesini ardında bırakamamıştı. Thakra biliyor ya ondan kurtulmayı denemişti. Ne zaman denizin beyninde fısıldamaya başladığını hissetse ya yanağını ya da dudağını kanatırcasına ısırıyordu. Kan, sesi susturmanın bedeliydi, aksi takdirde fısıltı haklı çıkacaktı.

Artık çok geç.

Nova işte bu üç kelimeyi öldüremiyordu. Hep ve sonsuza kadar *geç kalma* korkusu damarlarını istila ediyordu.

Ama sonunda, onca zaman sonra beyaz kuşu bulmuştu. Belki de tıpkı daha önce olduğu gibi kuş onu bulmuştu. Ve Nova onun peşinden geçitten geçerken biliyordu. Bu yol ancak Kora'ya çıkabilirdi.

KAKTÜS TEAM

40

Saldırı

Kızıl deniz manzarasını kapatan Hayalet'in yarıktan dalmasıyla yaşadığı şok, Sarai'ın kanını dondurmuştu. Kartal deliği ardına kadar açtığı kanatlarıyla zorlamış ama yarık daha kapanamadan ardından bir şeyler içeri doluşmaya başlamıştı. Bir... iki... *dört* karalara bürünmüş yağmacı. Biri önde, diğerleri arkasında.

Bir çığlık Hayalet'in ciyaklamasını bile bastırdı. Küre oda sesleri yutuyordu, buna rağmen korkutucu bir çığlıktı. Doğal olamazdı. Sarai, Lazlo ve diğerleri adeta *acı* çekiyordu. Çığlık bedenlerini ve zihinlerini istila ediyordu. Sesin sahibi öndeki kadındı. Saçları açık renkti, teni maviydi ve daracık siyah kıyafeti sanki yağa batırılmış gibi parlıyordu. Alnında mesartiyum metalinden taç gibi bir halka taşıyordu. Gözleri deliciydi, çığlığı iç parçalayıcıydı.

Sarai daha önce böylesi vahşi bir ses duymamıştı. Kurt ulumaları, savaş çığlıkları, yırtıcı kuşlar ve fırtınalar... Hepsinin gözünün önünde tek bir kişinin ağzından çıkması ürperticiydi. Dehşet hepsini çaresizce felce uğratıyordu.

Bu sihirdi. Bu bir saldırıydı. Ses zihinlerine giriyor, bütün dürtülerini donduruyor, doğal tepkilerini engelliyordu.

Lazlo sendeledi. Köprüyü geri çekip küreyi kapatmaya çalışıyordu ama gücü yetmedi. İstilacıları metalle sarması gerekirken yapamıyordu. Eril-Fane'yle Azareen'in yılların eğitimiyle keskinleşen savunmacı dürtüleri bile işe yaramıyordu. Hreshtek kılıçlarını çekmeleri ilk tepkileri olurdu, oysa ellerini kulaklarına götürmüş, kadının çığlığıyla büzüşüyorlardı.

Nova, Werran'ın çığlığıyla geçitten girdi. Ekibindeki Werran'ın yeteneği, çığlığıyla duyan herkesi paniklетip hareketsiz bırakmaktı. Saldırı anında düşmanı felce uğratmak gibisi yoktu. Nova çığlıkla ekibe liderlik ederek düşmanı etkisiz bırakırken zaman kazanma düşüncesinden hoşlanıyordu. Genellikle Werran'ın yeteneğini kullanmasına izin verirdi ama Kora'nın kuşunu takip etmek için bilinmez bir dünyaya girerken çığlığı kendisi atmalıydı. O yüzden boğazı parçalanırcasına çığlığı basmıştı.

Sonunda iki asırdır peşinde olduğu şeyle buluşacağı âna ulaşmıştı. Bohçadaki tacı görüp kız kardeşini kurtarmaya yemin ettiği o gecenin üstünden iki asrı aşkın zaman geçmişti.

Kendi dünyasından sonra geçtiği dünyaların sayısını unutmuştu. Zyak ve Shergesh'ten sonra öldürdüklerinin sayısını tutmamıştı. Ama beyaz kuşun Rieva'ya geldiği günü yılıyla ayıyla biliyordu. Üstünden çok zaman geçmişti, olsun, işte buradaydı. Kardeşini kurtaracaktı ve bunun için her zamankinden daha çok hazır hissediyordu.

Çığlığı atarken odayı gözden geçirdiğinde kalbi patlamak üzereydi. Beş Hizmetkâr ve üç insan saydı. Hızla hepsine göz attıktan sonra arkalarına baktı. Kora'nın kuşu havada turluyor, ciyaklaması çığlığın altında eziliyordu. Nova kalp atışları-

nın hızlandığını fark edince çığlığı kesti. Kuş nasılsa onu kardeşine götürecekti. Kardeşini görmek için yanıp tutuşuyordu.

Oysa Kora burada değildi.

Çok geç, dedi kafasının içindeki hain fısıltı. Yanağını ısırırken kanın paslı metal tadı ağzını dolduruyordu.

İnsanlar ve tanrıtohumları çığlık karşısında korkuyla büzüşüp felç oldu. Sonra çığlık sustu. Kadın susup bir hayvan gibi hırlayarak dişlerini gösterirken, hepsi dev bir dalgayla kumsala vurmuş gibi nefes nefese *dağılmışlardı*. Sessizlik kulaklarında uğulduyordu.

İstilacılar havada önlerine dizildi. Yerçekimine meydan okurcasına uçuyorlardı. Belki de sadece havada süzülüyorlardı. Liderin yanında iki adam ve bir kadın vardı. Mavi tenliydiler, yağlı gibi görünen ve üniformaya benzeyen daracık siyah giysiler kuşanmışlardı. Botları sanki kemik kırmak için yapılmıştı ve bir şekilde havada duruyorlardı. Kılıçları bellerindeki kınlarındaydı, yüz ifadeleri kötülükle doluydu. Gri metalden, ucu çatallı sopalar taşıyorlardı. Sopalar arasında elektrik akımları çatırdayarak gidip geliyordu.

Gördükleri karşısında Lazlo kendini toparladı. Çığlığın hemen ardından içgüdüleri devreye girmişti. Hızlı olmamıştı ama dağılan zihni bölük pörçük bir araya toplanıyordu. İlk dürtüsü Sarai'ı arkasına almak oldu. Kız öylece bakakalmıştı, başka bir şey yapamıyordu. Dahası sanki yine Minya'nın kâbusundaydı çünkü kadının açık renkli saçları ve kaşları... Sarai bu kadını *tanıyordu*. Onu doğumhanenin eşiğinde görmüştü.

Korako, diye düşündü.

Eril-Fane de aynı şeyi düşünüyordu, oysa bu imkânsızdı. Bıçağı kalbine sapladığında kadının can verdiğini gözlerinde

görmüştü. Şimdiyse aynı kadının gözleri neredeyse vahşi bir şiddetle parlıyordu. Hreshtek kılıcını çekti. Azareen de aynısını yapmıştı.

Kılıçların çekildiğini duyan Lazlo, sersemliğini üstünden atmak için başını sallayıp gücüne odaklandı. Küreyi kapatıp istilacıları dışarıda bırakmak için artık çok geçti. Artık *içerideydiler* ama bu onları durduramayacağı anlamına gelmiyordu. Çok iyi biliyordu, mesartiyum metalini hiçbir şey durduramazdı. Hisardaki enerjilere kendini açtı. Dişlerini sıkarak metali düşündüğünde metal adeta bir gayzer ya da masmavi lavlar gibi yerden fışkırdı. Metal kadını hedef almıştı, çarptığı anda onu yok edecekti. Ama Lazlo bir katil değildi. Gayzeri kadının etrafını saracak bir tüp haline getirmeyi hedefliyordu.

Öyle de *olması* gerekirdi. Ama metal kadına ulaştığı anda dondu. Bir dalga gibi yutmaya hazır metal patlama... bir anda duruverdi. Can sıkıcı bir çaresizlikle Lazlo, mesartiyum metaliyle ilişkisinin *koptuğunu* hissedebiliyordu. Metale ait olmak ya da onu sahiplenmek hissiyle birlikte enerjiler de yok olmuştu. Artık sessiz müziğin notaları yoktu. Bir anda kör ya da sağır olmaya benziyordu. Yeni duyusunu kaybetmişti. Çaresizlikle gücünü yakalamaya çalıştı ama... hiç.

Diğerleri karışmış kafalarıyla bir ona, bir istilacılara bakarken gözlerini kocaman açmışlardı. Lazlo niye durmuştu? "Lazlo?.." dedi Sarai titrek sesiyle.

"Gücüm," dedi Lazlo nefesi kesilmiş gibi. "Yok."

"*Ne?*"

Odanın ortasındaki köprü şimdi yarıda kalmış gibi görünüyordu. Sarai, Lazlo ve diğerleri bir ucunda toplandı. Saldırı öncesi duydukları ciyaklamayla hepsi geri çekilmişti ama sonra o dünya dışı çığlıkla felç olmuşlardı. Artık hareket edebiliyorlardı.

Yakut, adeta bir şölen ateşine dönüştü. Gözleri alev alevdi. Saçları lavdan nehirler gibi dans ediyor, sıktığı yumruklarından kıvılcımlar saçılıyordu. Daha önce kimseye saldırmamıştı. Minya, bir silah olduğunu söylemiş olsa da şimdiye kadar hiç öyle olduğunu hissetmemişti. Ama daha bir şey yapmasına fırsat kalmadan bir şey oldu. Ateşi ve kıvılcımı *alınıverdi*.

Gücü elinden *alınmıştı*. Çok geçmeden saldırganın gözlerinin kıpkırmızı ışıldadığını fark etti. Kadının sarı saçlarından dumanlar çıkıyor, kor gibi parlıyordu. Yakut karnı deşilip lağıma atılmış gibi hissediyordu. Kadın onu *o* yapan şeyi çalmıştı. "Sen," dedi boğulurcasına öfkeyle. "O *benim*. Geri ver!"

O sırada zorlukla yutkunan Vahşi gözlerini yumup dünyanın bir ucundan bir kümülüs bulutu çekti. Saldırganların üstündeki hava bir anda kararadı. Yağmur aniydi. Yarı donmuş damlalar incecik buzdan kılıçlar gibiydi. Henüz doğmayan şimşekle içten içe parlayan bulut çatırdadı. Şimşeğin kükremesi küre oda tarafından yutuldu, yine de şiddetini kemiklerinde hissedebiliyorlardı. Minya yıllardır bunu Vahşi'ye yaptırmaya çalışmıştı. Fırtınaları silah olarak getirmek, nişan alıp şimşeklerle saldırıya geçme... Oysa delikanlı hep korkmuş, bu yüzden hep başarısız olmuştu. Şimdi gücünün içinde fokurdadığının ve buhar gibi fışkırdığının farkındaydı. Artık doğanın evcilleştirilemez gücü, gökyüzünün maharetli yöneticisiydi. Hayatında ilk kez tanrı olmuştu.

Ama bu his, aniden buharlaştı.

Yüzünden buz parçaları süzülen sırılsıklam olmuş, saçları başına yapışmış istilacı kadın kollarını iki yanında açarak, çaldığı güçle gösterisine başladı.

Yumruklarını açtığında dinen yağmurun altında tıslayıp dans eden ateş topları parladı. Üstelik sadece top da değil-

lerdi. Tomurcuklanıyorlardı. Kadın ateşten çiçekler yapmıştı. Goncalar açılırken göz alan turuncu alevden güller hayat buluyor, ortada masmaviyken uçlara doğru beyazlaşıyordu.

Yakut nefesini tuttu. Hayatı boyunca böyle güzel bir şey yapmadığı için kıskançlığı öfkesine baskın geliyordu.

Kırlangıç yeteneğini göstermeye hiç yeltenmedi. Minya onu hep dövüşte işe yaramaz olmasıyla suçlamıştı ve Kırlangıç ona hiç kulak asmamıştı ama şimdi kümülüs bulutu tepede kıvranıp çakarken kendini rahatsız, küçük ve çaresiz hissediyordu. Bulut bir anda açıldı ve üç şimşek çaktı. Bembeyaz, hızlı ve tam köprünün üstüne... Hepsi çömelirken onları düşmekten sadece Lazlo'nun yaptığı korkuluklar koruyordu. Temiz ve keskin ozon kokusu her yanlarını sardı. Hepsi korku ve hayretle birbirine sokulmuş halde donan mesartiyum gayzerinin tekrar erimesini seyretti. Metal, Lazlo'nun niyetlendiği gibi kadının etrafını saramamıştı. Şimdi donduğu yerden ağır bir zarafetle kadının bacaklarından başlayıp gövdesine, oradan da kollarına tırmanarak bir zırha dönüşüyordu. Tizerkane savaşçılarının kalın deri kayışlarla bağladıkları ağır bronz plakalarla uzaktan yakından alakası yoktu. Metal zırh daha çok su gibiydi, neredeyse ağırlıksızdı. Kadının vücut hatlarını kapatmıyor, bilakis her hareketiyle ikinci bir deri gibi onunla birlikte hareket ediyor, buna rağmen dünyanın en güçlü zırhı gibi görünüyordu. Metal adeta siyah giysiyle birleştiğinde kadının baldırları ve dizleri artık ayna gibi parlıyordu. Göğsünde oluşan plakanın üstünde kanatlarını açmış bir kartal deseni belirdi. Metal kollarını sararken ateş topları hâlâ açık tuttuğu ellerindeydi. Böylesi bir zırhı en usta nalbant bile dövemezdi.

Kadın gözlerinin önünde havada süzülüyordu, gözleri kıpkırmızıydı, ellerinde alevden çiçekler vardı, mesartiyum zırhını kuşanmıştı ve mızrak gibi şimşek çaktırıyordu.

Tanrıtohumları ve insanlar, bütün bunların karşısında afallamaktan fazlasını yapamıyordu.

"Kimsin sen?" diye sorarken Vahşi'nin sesi titriyordu.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Sarai ama duyacağı cevaptan korkuyordu.

"Bunları nasıl yapıyorsun?" diye atıldı Yakut sinirle. "Ateşimi geri istiyorum!"

Kadın aniden elindeki alev çiçeklerini yere fırlattı. Yere çarptığı anda çiçekler kıvılcımlar saçarak yok oldu. Sabırsız bir bilek hareketiyle şimşekleri geri gönderdi, yağmurla birlikte bulut da kayboldu. Islak kıyafetlerinden hâlâ sular damlıyordu ama küre odadaki hava durulmuş, gök gürültüsü susmuştu. Yakut'la Vahşi yeteneklerini geri alma umuduyla şanslarını denedi ama yapamadılar. İstilacı kadın Lazlo'nunki de dahil olmak üzere hâlâ güçlerini elinde tutuyordu. Kadın ona bunu hatırlatmak istercesine kolunu kaldırıp parmaklarını gerdi ve tavandan bir mesartiyum topu çağırdı. Top hızla düşüp avucuna çarptı. Kadın metali yakalayıp hiç ağırlığı yokmuş gibi parmaklarının arasında çevirirken sanki bir sihir gösterisi yapıyordu. Gözlerindeki alevler söndü. Kahverengi gözlerini şimdi Lazlo'ya dikmişti. Hiçbirinin anlayamadığı bir dille konuştu. Sözleri, paslı menteşeler ve kargalar gibi kulak tırmalıyordu.

"Beni hatırlıyor musun?" diye sordu Nova.

Düşmanına nefret dolu gözlerle bakıyordu. Gerçi hatırladığından biraz farklıydı ama sonuçta üstünden iki asır geçmişti. Bu adam başka kim olabilirdi ki? Aynı gri gözler, aynı gemi... ve seçtiği dünya.

Skathis. Bunca zaman sonra. İlk günkü gibi gücü içinde hissediyordu. "Bir keresinde benden korkmuştun ama beni

öldürme zahmetine girmemiştin. Binlerce rüyada tanrımetali tasmayla soluk borunu ezerken büyük zevk aldım. Hak etmediğim halde bana korsan dedin. Ama şimdi... *Ne olduğumu tahmin bile edemezsin.*"

Tıpkı bir zamanlar kendisine ve Kora'ya yaptığı gibi topu atarken fısıldadı. "Yakala."

Lazlo refleksle topu yakaladı. Ama metal daha eline değmeden koluna yapışıp masmavi ışıltısıyla omzunu sarmaya başladı. Dehşetle gerilerken metal uzayıp bir yılanın şeklini aldı ve boğazına sarıldı. Her şey bir saniye içinde olmuştu. Daha ne olduğunu anlayamadan yılan ağzını açıp kuyruğunu yuttu.

Lazlo, kıvranırken Rasalas ya da duvardaki metalden yarattığı cıvıltılı kuşlar kadar canlı hissettiren yılanı parmaklarıyla kavradı. İradeyle hayat bulan metal bir yaratık...

Ama metal *kendi* iradesiyle hayat bulmamıştı ve parmaklarıyla tutmaya çalıştığı metal yılan kuyruğunu yemeye devam ediyor, boynunu bir ilmek gibi sarıyordu.

Sarai da yılanı tutmaya çalıştı ama işe yaramıyordu. Hatta parmakları tasmayla Lazlo'nun boğazı arasında kalakalmıştı. Kurtulmak için hayalete dönüşmesi gerekti. Ne yazık ki aynısını Lazlo için yapamıyordu. Lazlo'yu hayalete dönüştüremezdi ve yılan boğazını sıkarken delikanlının gözlerinde beliren paniği görebiliyordu. Lazlo nefes alabilmek için ağzını açarken Sarai saldırgan kadına dönüp, "Bırak onu!" diye haykırdı.

Korako'nun gözlerinde gördüğü, öfkeli bir zaferden başka bir şey değildi. Kadın tam bir manyaktı. Buraya zarar vermek için gelen bir *caniydi.*

Her şey bir anda olmuştu. Daha birkaç saniye önce havada açılan yarıktan inanılmaz manzaraya bakıyorlardı. Şimdi istila edilmekle kalmamış, güçlerinden de olmuşlardı. Eril-Fane ve

Azareen çaresizce köprünün ucunda duruyordu, istilacılar kılıçlarının ulaşamayacağı kadar uzaktaydı. Yakut ve Vahşi'nin yetenekleri ellerinden alınmıştı ve Minya burada bile değildi. Durumun abesliği bir anda Sarai'ı sarstı. Kendilerini bildiklerinden beri hep koruyucuları olan, hayatlarını kurtaran ve hayatta kalabilmeleri için bir ordu kuran Minya, uyuşuk bir grilikte savunmasız bir halde yerde yatıyordu ve bu kendi suçlarıydı.

Dahası Lazlo boğuluyordu. Ölürse ruhunu yakalamak için Minya yanlarında olmayacaktı. Öfkeli bir hıçkırıkla Sarai düşmana atıldı.

Sıçradı. Uçtu. *Saldırdı.*

Düşmanı canlı olabilirdi ama Sarai canlı olmamanın avantajına sahipti. Dişlerini göstererek hırlarken düşmanının olmak isteyebileceğinden çok daha cani görünüyordu çünkü ağzı bir kâbus gibi ardına kadar açılmıştı. Sivri dişleri, zehirli bir deniz yaratığının dikenleri gibi uzuyordu. Gözakları kan kırmızısına dönüştü, uzayıp kıvrılan parmakları Hayalet'in pençeleriyle yarışırdı. Üstüne atılırken Nova'yla göz gözeydiler, kadın gözlerini kısmıştı. Sarai'ın gücünü diğerlerinden çaldığı gibi çalarken kaygısız görünüyordu.

Sarai gücünün alındığını hayal meyal hissetti. Korkusu ve öfkesi her şeye üstün geliyordu. Tanrıtohumu gücü çalınsa ne olurdu ki? Uçmasını ve dişlerini sivriltmesini sağlayan yeteneği değildi. Ölü olmanın avantajını kullanıyordu. Hiç durmaksızın saldırıyı sürdürdü. Nova'nın yüzü şaşkınlıkla asıldı. Sarai kendi karanlık zevklerini yaşıyordu.

Bir anda kadının üstündeydi.

41

Her Şey

Nova kızın yeteneğinin uçmak olduğunu düşündü çünkü uçabiliyordu, üstelik kendi ayağındakiler gibi yerçekimi botlarına bile ihtiyaç duymuyordu. Sonra belki de şekil-değiştiren olabileceği geldi aklına çünkü kızın yüzü değişmiş, bir anda güzelden korkunca dönüşmüş, ağzı inanılmaz bir şekilde açılarak iğne gibi dişlere sahip olmuştu. İki yeteneği olabilir miydi? Nova böylesini hiç duymamıştı. Kızın zihnine ulaştı ama sadece bir tek yetenek vardı ve bunun ne olduğunu çözemiyordu. Bazı yetenekler çok açık olurdu, buysa son derece gizemliydi. Böylesi bir yetenekle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Yine de yeteneği çekip aldı. ...

Kızın durması gerekirdi. O korkunç dişler ve pençeler anında küçülüp yok olmalıydı. Öyle olmadı. Kız durmadı. Eski haline geri dönmedi. Bütün gücüyle Nova'ya çarptığında ikisi birden yarığın açıldığı küçük kürenin ortasına yayıldı. Nova'nın omuzları korunaklıydı ama başını koruyamadı. Görüşü bulanırken kulakları çınlıyordu. Kızın sesini duydu. Bağıra çağıra bir şeyler söylüyordu ama Nova onun dilini an-

lamıyordu. Kız üstüne abanmış, omuzlarını yere bastırıyordu. Pençeleri az önce tanrımetalinden oluşturduğu zırhın üzerinde kayıyordu. Zırhı yapmamış olsaydı, tırnaklar çoktan etine saplanmıştı.

Nova iyice öfkelendi. Bu kız *aptal* mıydı? Metalle oyuncak gibi oynayabildiği halde kendisini alt edebileceğini mi sanmıştı? Tanrımetalinin enerjisini bütün vücudunda hissediyordu. Sanki metal bir şeylere dönüşmek için sabırsızlanıyordu. Ama neye *dönüşecekti?*

Boğaza sarılan bir sürü yılan? Uğursuz taşlar gibi parıldayan binlerce ısırgan örümcek mi? Daha düşündüğü anda, kürenin eğimli duvarlarından bir örümcek *sürüsü* saldırıya geçti. Pürüzsüz yüzey birden dalgalanmış, ardından bacaklar belirmişti. Örümcekler omuzlarını aşıp kızın ellerinin üstüne tırmandı, sonra kollarından koyu kızıl saçlarına yapıştılar. Kız sonunda kendisini bırakınca Nova silkinerek kurtuldu ve örümcek sürüsünün arasına itti. Örümcekler her yerini kaplıyordu, biraz sonra her yeri canlı metalle sarıldı. Bin örümcek, *sekiz bin bacak...* Peki kaç diş? Nova en son onun dehşetle kıpkırmızı kocaman açılan gözlerini gördü. Kendisi de iradesiyle böylesi bir dehşet yaratmanın dehşetini hissediyordu ama zaferi üstün geliyordu.

Skathis'in yeteneğini çaldığı günün hayalini kurmuştu. Hizmetkârların Rieva'ya gelip onları seçtiğinde, Kora'yla son kez birlikte olduğu günden sonra en büyük hayali buydu. On altı yıl aynı hayali kurmuştu ve iki asırdır rüyalarına giren şey gerçekleşiyordu.

Rüyada Skathis'i öldürmüyor, sadece yeteneğini çalıyordu. Ama aynı zamanda onu da çalıyordu. Böylece Kora özgür kalıyor, Skathis'i ayağa bile kalkamayacağı küçücük bir kafese tıktıktan sonra gemiyi ele geçiriyorlardı. Köşede asılı duran

bir kuş kafesi gibiydi. Skathis için en büyük işkence bu olacaktı. İki kardeş, adamın cehennemi olacak, yeteneğini kullanarak dünyaları dolaşacak, kimse onlara dokunamayacaktı.

Bu kız onu yeneceğini mi sanıyordu? Kora'yı ondan uzak tutabileceğini mi düşünüyordu? Kimse bunu bir daha yapamayacaktı. Örümcekler kızı yutmuştu. Dışarıdakiler çığlık çığlığa yakarıyordu ama sesleri hem çok uzaktan geliyordu hem de anlaşılmazdı. Ancak bir saniye sonra imkânsız bir şey oldu.

Kız dumana dönüştü. Örümceklerin arasında boğuluyordu, sadece açıkta kalan elleriyle onlardan kurtulmaya çalışıyordu. Sonra birden havaya yükseldi ve örümcekler kürenin içinde yerlere saçıldı. Kız doğrulurken adeta ağırlıksızdı, sonra birden yine et ve kemiğe büründü.

Nova'nın ağzı açık kalmıştı. Kızın yeteneğini çalmıştı. Bundan emindi. Diğerlerininki kadar gücün ağırlığını hissedebiliyordu. İyi de Thakra aşkına, kız *bunu* nasıl yapmıştı?

Unutulan örümcekler kürenin metali tarafından yutulurken, kız havada süzülerek bir kez daha saldırıya geçti. Nova onu geri devirmek için yeni bir tanrımetali dalgasıyla karşılık verdi ama tam çarpma anında kız tekrar dumana dönüştü. Katı metali geçemese de bir anda zerreciklere ayrışarak dalganın önünde tekrar belirdi. Hâlâ Nova'nın üstüne geliyordu.

Yine omuzlarından kavradı. Nova'nın iki adamı Werran ve Rook elektrikle çatırdayan sopalarıyla hamle yaptı. Ama hamleleri boşa çıkıyordu çünkü sopalar kızın içinden geçip Nova'yı çarpıyordu.

Kurtulmak için çırpınırken kalın botunu savurması da bir işe yaramadı. Kız adeta dumandandı, hiçbir şey işlemiyordu. Oysa omuzlarındaki pençeleri bütün somutluğuyla hissedebiliyordu.

"*Sen nesin?*" diye hırladı.

Kız telaşla hızlı hızlı bir şeyler söyledi. Dili akıcıydı, Nova tek bir kelimesini bile anlamasa da sözlerdeki yakarışı açıkça sezebiliyordu. Kızın gözleri artık kırmızı değildi, gök mavisiydi. Düzgün bembeyaz dişleri geri gelmişti. Gençti. Ağlıyordu. Sonra eliyle arkasındaki köprüyü gösterdi. Nalbant dizlerinin üzerinde boğuluyordu.

Genç adamı kurtarmak mı istiyordu? Burası nasıl bir dünyaydı ki kız bir canavarın hayatını bağışlaması için yalvarıyordu? "*Skathis* için mi yalvarıyorsun?" dedi dudaklarını kıvırarak tükürürcesine.

Kız da Nova'nın dilini bilmiyordu ama bu ismi tanıdığı belliydi. Birden irkildi.

Nova birden kafasının içinde bir ses duydu. Bu hain fısıltı değildi. Ekibindeki üçüncü kişi doğrudan zihniyle bağ kurmuştu. Sesi net ve sakindi. *Nova*, diyordu. *O Skathis değil.*

Onu duyar duymaz Nova bunun doğru olduğunu kavradı. İntikam hırsı gözünü bürümüştü, geçitten girdiği anda ani bir delilikle bütün yılların hıncını çıkarmaya kararlıydı. Şimdi nalbandın koyu tenli yüzüne ve çaresiz gözlerine bakarken benzerliği görüyordu ama farklılıklar da vardı. "O zaman kim?" diye hırlarken aklı almıyordu. Skathis'in gemisinde başka bir nalbant mı vardı?

Bilmiyorum ama her kimse onu öldürüyorsun. Bunu mu istiyorsun?

Bunu istese ekibi karşı çıkmazdı. Hepsi ona sadıktı. Nova onları kurtarmak için bir sürüsünü öldürmüştü. Hayatta kalmak için her türlü cinayeti işlemişti. Güvenlik, şeref ve intikam duygularıyla canlara kıymıştı. Her zaman bir nedeni vardı, bazıları diğerlerinden daha geçerliydi ve ekibindekiler şu anın Nova açısından ne kadar önemli olduğunu biliyorlardı.

Bu an Nova için *her şeydi.*

Ruhunun kayıp yarısı Kora'ydı.

Kora neredeydi? Ve o genç adam Skathis değilse kimdi? Burada neler olmuştu? Geçit neden o kadar uzun zamandır kapalıydı?

Nova tasmayı gevşettiğinde yılanın kuyruğu ağzından yavaşça çıkmaya başladı. Nalbant metal halkayı eliyle çekip fırlatırken boğulurcasına nefes aldı. Kız, Nova'yı bırakıp onun yanına uçtu. Moraran yüzü Mesarthim mavisine dönen delikanlı havayı yutarcasına ciğerlerine çekerken ona sarıldı. Delikanlı boğazını tutuyordu, gözleri kan çanağına dönmüştü, adeta ateş püskürüyordu. İki insan savaşçı da onun iki yanına dikildi. Ellerindeki kılıçlarıyla son derece gergin görünüyorlardı. Yaşlı kadın korkuluğa tutunmuştu. Diğer üç Mesarthim nalbandın etrafına toplanmıştı. Nova onların Skathis'in ekibi olduğunu düşünmüştü ama şimdi ne kadar genç olduklarını fark ediyordu. Çocuk sayılırlardı. Muhtemelen beş para karşılığında yaşlı bir adama satıldığı yaşlardaydılar.

İçini yine bir kor yakmaya başladı. Bunlar kimdi? Ve Kora neredeydi?

Kora neredeydi?

KORA NEREDEYDİ?

Şekil-değiştiren ve sihri hırsızlıktan etkilenmeyen duman kız başını kaldırıp bir soru sordu. Nova da hemen başka bir soru sordu. Soru kafasının içinde gök gürültüsü gibi patladı ama ağzından çıkan daha düşük şiddetteydi çünkü hain fısıltıyı bastırmaya çalışırken öfkesi yatışmaya başlıyordu. Tabii ki ses yine aynı şeyi söylüyordu. *Çok geç.*

"Kimsin?" diye üsteledi Sarai. "Ne istiyorsun?"

"*Kız kardeşim nerede?*" diye sordu Nova.

Birbirlerini anlamıyorlardı. Konuştukları diller, uzaylı ordular gibi saldırıyordu. Dillerden biri kaba, diğeri yumuşaktı ama ikisi de aynı lanetli gerginliği yansıtıyordu. Güvensizlik ve kafa karışıklığıyla birbirlerine baktılar. Meleklerin uzun zaman önce açtığı yarıklar ve gezdikleri dünyalar arasında hayatları burada kesişmişti. İkisi de buraya bir şeyi aramak için gelmişti.

Sarai ve diğerleri ne olduklarını anlamaya, neden *böyle* olduklarını çözmeye, onlardan öncekilerin başına ne geldiğini öğrenmeye çalışıyorlardı.

Nova ise sadece kız kardeşini istiyordu.

Sarai'la Lazlo, bir kavşakta yabancılarla buluşup gizemlerin cevaplarını takas etmek üzerine şakalaşmıştı. İşte yabancılar gelmişti. Burası da bir tür kavşak sayılırdı. İki grup karşı karşıyaydı. Birbirlerine yabancılardı ve aradıkları cevaplar birbirlerindeydi. Ama meselenin gülünecek bir tarafı yoktu, dahası aradıkları cevaplar öylesine takas edilip yola devam edilecek türden değildi.

Cevapların altından kalkamayabilirlerdi.

Beş tanrıtohumu, üç insan, dört Mesarthim istilacısı... Hepsinin içinde sadece Eril-Fane anlıyordu. Üç yıl boyunca Isagol'un oyuncağı olmuştu. Hâlâ kâbuslarında bu dil konuşuluyordu. Kaba sesleri duymak, henüz iyileşmemiş bir yaranın kabuklarını soymak gibiydi. Ama seslerden daha kötüsü kelimelerdi.

Kız kardeşim, demişti istilacı kadın.

Demek Korako değildi. Korako'yu arıyordu. Ve kadının kız kardeşini asla bulamayacağını Eril-Fane'den başkası bilemezdi. Elleri terden sırılsıklamdı, bir an için hâlâ işlediği cinayetlerin kanıyla kaplı olduğunu düşünmeden edemedi.

Hayalet tam o anda başlarının üstünde turlarken, kaderine ağıt yakan bir kadınınkini andıran çığlıklarından birini attı.

Bunu da sadece Eril-Fane anlayabilirdi. Hayalet'in sadece Hayalet olmadığını biliyordu. Nova, kuşun, kardeşinin astral yansıması olduğunu biliyordu. Dahası Korako'nun öldüğünü zaten insanlar da tanrıtohumları da biliyordu. Ama sadece Tanrıkatili bembeyaz kuşun, ölen tanrıçanın kalbine saplanan bıçakla ruhundan geriye kalan son parça olduğunu hem biliyor hem de anlıyordu. Korako ölürken kuş içinde olsaydı, ondan geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Ama orada değildi. Kanat açmış uçuyordu ve yok olmayı reddeden bir yankı ya da gölge gibi kalakalmıştı.

Hepsi ortaya çıkacaktı. Eril-Fane yumruklarını sıkarken boğazına oturan yumruyla savaşıyordu. İki kalbi birden ani bir yoğunlukla başka hiçbir şeyle karşılaştırılamayacak bir sevgiyle doldu. Şehri, halkı, annesi, karısı ve tek başlarına hayatta kalmayı başaran şu güzelim mavi çocuklar... Isagol'dan beri ne zaman sevgiyi hissetse, başka duygular tetiklenmişti. Ağza bile alınmayacak, insanı sakat bırakan, utanç ve iğrenti dolu duygular. Güneşin altında muhteşem bir hayvanın, cam gibi gözleri yuvalarından uğrarken derisini dürttüğünde etini delik deşik ederek kıvranan kurtçuklarla karşılaşmak gibiydi.

Ama hisarın kalbinde durmuş, önemli bir rol aldığı hikâyelerin çarpışmasına tanık olurken ne utanç ne de iğrenti hissediyordu. İki kalbi birden hiç lekelenmemiş katıksız bir sevgiyle doluyordu.

Hesap verme günü sonunda bütün korkunçluğuyla gelmişti.

42

"Öldüler" Yanlış Cevap

Sarai gözlerini deli gibi bakan sarı saçlı Korako benzerine diktiğinden arkasında duran diğer üç kişiyi görmüyordu bile. Sonra ekipteki ikinci kadın Hıçkırık *dilinde* konuştu. Sesi alçak, aksanı tuhaftı ama söyledikleri açıkça anlaşılıyordu.

"Kimsiniz? Skathis nerede? Korako nerede?"

Sorular karşısında aklı karışan Sarai, kadına bakınca her şeyi unuttu. Aşinalık sarsıcıydı. Diğer dört yağmacı gibi siyah kıyafetlere bürünmüş vahşi bakışlı kadın silahlıydı. Mavi yüzü sade, saçları kahverengiydi. Gözü de kahverengiydi ama diğeri... *yeşildi.*

Sarai başının döndüğünü hissetti. Bir an için hâlâ Minya'nın rüyalarından birinde olduğunu düşünmeden edemiyordu. "*Kiska?*" dedi inanamıyormuş gibi.

Kadının beti benzi attı. Vahşi bakışları yumuşadığında, doğumhaneden alınıp götürülen o küçük kıza daha fazla benziyordu. "Beni tanıyor musun?" diye sordu.

Yakut nefesini tuttu. Vahşi ve Kırlangıç bakakalmıştı. Kadının yüzünü tanımıyorlardı çünkü onu bir tek Sarai gör-

müştü ve o da Minya'nın rüyasındaydı. Ama ismi tanımışlardı. Minya, küçüklüklerinden beri hatırlayabildiği bütün isimleri yaşatmaya çalışır, diğerlerine de aynısını salık verirdi. Tekerleme gibi isimleri sıralarlardı: *Kiska Werran Rook Topaz Samoon Willow*... böyle devam ederdi.

"Gözün," dedi Sarai. Hâlâ şaşkındı. Sonra zihnindeki taşlardan biri yerine oturunca bakışları diğer iki adama kaydı.

Çığlık sırasında kafası fazlasıyla dağıldığından kavrayamamıştı. Kiska'dan önce alınan çocuğun yeteneği, zihinleri darmadağın eden savaş çığlığıydı. "*Werran?*" diye sorarken gözleri iki adam arasında gidip geliyordu. Yanındakine bakan adamın yüzünden Kiska'nınki kadar büyük bir afallama okunabiliyordu. Kafa karışıklığı sert yüz hatlarını silmişti. Herhalde Lazlo'yla yaşıttı. Aslında biraz Lazlo'ya benziyordu. Kardeş bile olabilirlerdi.

Belki de *hepsi* kardeşti. Çünkü simsiyah daracık kıyafetleri ve elektrikli sopalarıyla bu yabancı istilacılar, doğumhaneden alınıp götürülen son tanıtıcohumlarıydı. *Akrabaydılar.*

Sarai'ın eli ağzına gitti. Hayretinin yanı sıra birkaç saniye önceki öfke ve korkusuna rağmen, hiç beklenmedik tatlılıkta bir *memnuniyet* hissediyordu. Belki her şey bir yanlış anlamadan ibaretti! Eli iki kalbine giderken diğer adama baktı. Sert yüz hatlarına sahip genç adamın siyah saçları ve gözleri vardı, kirli sakallıydı. Tekerlemedeki isimleri aklından geçiren Sarai, "Yoksa sen de Rook musun?"

Genç adamın gözlerini kırpıştırıp zorla yutkunmasından her şey anlaşılıyordu.

"Yaşıyorsun," dedi Sarai nefesini tutarak. Hayatları boyunca hisara hâkim olan en büyük gizemin cevabını, kayıp çocukların kendi ağızlarından duyabileceğini hayal etmeye cesaret bile edememişti. Hisardan götürülen son üç çocuk, birlikte dönmüş olabilir miydi?

"İyi de siz kimsiniz?" diye sordu Rook.

"Biz de sizin gibiyiz," dedi Sarai. "Biz de doğumhanede doğduk. Biz... sonuncularız."

"Sonuncular," diye tekrarladı Kiska, beşine teker teker bakarken. Kaşları çatıldı. Küçük Ellen kendisini Korako'ya doğru çekiştirirken gördüğü son şeyi hatırlıyordu. Minya ve kendi yaptıkları hamakta salladıkları küçük çocuklar... "Ama çok daha fazlası vardı."

Diğerlerinin ve daha öncekilerin kaderi bütün ağırlığıyla küre odaya çöktü. "Vardı," dedi Sarai. Onların yokluğu sonsuza kadar bir parçası olacaktı. "Ama size ne oldu? Sizi nereye götürdüler? Diğerleri hâlâ yaşıyor mu?"

Kiska, yüz hatları hiç yumuşamayan Nova'ya baktı. Kadının sarı kaşları hafifçe çatılmıştı, çakmak çakmak gözlerini kısarak onları izliyordu. Hızla kaba dillerinde konuştular. Sarai sert hecelerin ne kadarının öfke ne kadarının dilin sıradan kabalığı olduğunu kestiremiyordu. Kiska konuşurken onları işaret ediyor, belli ki kim olduklarını açıklıyordu.

Nova eskisinden daha sert bir şekilde bir şeyler söyleyince kızaran Kiska başını bir kez sallayıp tekrar Sarai ve diğerlerine döndü. Genç kadın kendini toparlayıp sertliğini bir maske gibi takındı. Sarai ürpermeden edemiyordu. Belki akraba olabilirlerdi ama Kiska'nın liderlerine sadakatle bağlı olduğu açıktı. "Cevap ver," dedi genç kadın. "Skathis nerede? Korako nerede?"

Sorularını sorarken sesi biraz daha sıcak olsaydı, belki cevap verirlerdi ama kimse konuşmadı. Nova, hepsinin boğazını bıçakla parçalamak istiyormuş gibi bakıyordu. Nasıl bir cevap duymayı bekliyordu ki? Yeni bir korku dalgasıyla sarsıldıklarından hiçbiri konuşamıyordu. Ama iç sesleri bir koro gibi cevabı tekrarlıyordu. *Öldüler öldüler öldüler öldüler...*

Sarai birden Kiska'nın kaskatı kesildiğini gördü. Ve genç kadının yeteneğini hatırladı.

Kiska bir telepattı ve gözlerindeki hayal kırıklığına, hüzne ve korkuya bakılırsa, "Öldüler," *yanlış* cevaptı.

Kiska'nın bakışından Nova suskunluğun tek bir anlama gelebileceğini anlayabiliyordu. Kafasındaki hain fısıltı yine başlamıştı...

Çok geç çok geç çok geç çok geç...

Nova bir keresinde adını unuttuğu dünyalardan birinde bir volkanın içine bakmıştı. Kıpkırmızı fokurdayan magmaya bakarken de öfkesinin tıpkı lavlar gibi fışkırmaya hazır olduğunu hissetmişti. Kiska'nın hüzünle kekeleyerek bir şeyler söylemesini beklemedi. Yeteneğine davrandı.

Kontrol ettiği dört yetenek gücünü tüketiyordu. Daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı. Beşinci yeteneği çalarken gücünün kopacakmış gibi gerildiğini hissedebiliyordu ama hiç duraksamadı. Kiska'nın telepati yeteneğiyle doğrudan yabancıların zihinlerine daldı.

Hortuma kapılmak gibiydi. Kiska'nın yeteneğini daha önce de kullanmıştı ama kullanmaya alışacak kadar sık kullandığı söylenemezdi. Düşünceler ve duygular tam bir kasırga etkisi yaratıyordu. Korku, keder, kafa karışıklığı, belirsizlik sekiz kat güçle beynine doluşurken neredeyse geri kaçacaktı. Kiska'nın duyduğu kelimeleri duysa da ne anlama geldiklerini bilmiyordu. Kelimeler anlamsızdı, yine de sadece kelime olmaktan ibaret değillerdi. Yabancıların kaynayan sudaki yansımalar gibi darmadağın hatıralarını da *görebiliyordu*. Sayısız görüntü tam bir kaos yaratıyordu ama istediği, daha doğrusu hiç istemediği, belki de isteyebileceği *en son* şey olan hatıra oradaydı. Gördüğünü görmemiş gibi yapamaz, artık geriye dönemezdi.

çok geç

Hayatın Kora'nın gözlerini terk ettiğini gördü.

çok geç

Bıçak adeta kendi kalbine saplandı.

çok geç

Kardeşinin ölümü katilin hatıralarındaydı.

sonsuza kadar hep çok geç

Kiska'nın yeteneğini bıraktığında genç kadın, Nova'nın duygularıyla yumruk yemiş gibi geriye doğru sendeledi. Hiç hazır olmadığı için duygu seli eziciydi.

Nova tir tir titriyordu. Gözleri alev toplarına dönüşmüştü. Etrafında beliren bulutu sanki geceyle birlikte çekip getirmişti. O sarsılırken oda da sarsılıyordu. Köprü şiddetle sallanırken üstündekiler korkuluklara yapıştı.

"*Kardeşimi öldürdün!*" diye uludu Nova. Werran'ın çığlığını kullanmasa da sesi en az onunki kadar vahşiydi.

Eril-Fane duyduğunu anladı. Hatta bu ânı beklediği bile söylenebilirdi ama bunu istediği anlamına gelmezdi. Şimdiye kadar emin olmayabilirdi, oysa artık bildiği tek bir şey vardı. Hayatta kalmak istiyordu. Elbette yaşamayı hak etmiyordu ama şu anda yaşamaktan başka bir isteği yoktu. Yaşamak için yanıp tutuşuyordu. Hatta sonunda Isagol'un lanetinden kurtulabileceğini düşünüyordu çünkü geçmiş günahlarıyla yüzleşirken, içten içe kemiren kurtçuklardan ziyade ateş gibi kavuran sevgiyi hissedebiliyordu.

Bununla birlikte başına ne gelirse gelsin, daha önce yapamadığını yapacak, diğerlerini korumak için elinden geleni ardına koymayacaktı. Azareen, çocuklar... En azından bunu yapmak için ikinci bir şansı vardı. "Çıkın. Hepiniz," dedi. "*Gidin!*"

Küçük Kırlangıç yanındaydı. Kızı kapıya doğru itti. Yakut'un elini tutup sallanan köprüde korkuluklara tutunarak çekiştirdi. Lazlo hâlâ dizlerinin üstündeydi, Sarai yanına diz çökmüştü. Eril-Fane, kızını ve Lazlo'yu kaldırıp, "Gidin," diye emretti. O bir komutandı. Tavrı itiraza yer bırakmıyordu. Vahşi, korumak istercesine kolunu Suheyla'nın beline dolayıp onu kendine çekti ve korkulukların yanından kapıya doğru ilerledi. Azareen, Eril-Fane'nin yanından ayrılmıyordu.

General, tanrıçaya anlayacağı dilde konuşurken ağzındaki tattan nefret ediyordu. "Onlar masum. Lütfen. Bırak gitsinler."

Azareen duyduklarını anlamıyordu ama Eril-Fane'nin dimdik duruşundan ne dediğini tahmin edebiliyordu. Kocası geri çekilmeyecekti. Neden? "*Hadi gidelim*," diyerek onu çekiştirdi ama Eril-Fane yerinden kıpırdamıyordu. Gözlerini tanrıçaya dikmişti.

Nova hiçbir şey düşünmüyordu. Fısıltı kükremeye dönüşmüştü. ÇOK GEÇ. ÇOK GEÇ. Matem duygusu hiçbir şekil almadan hızla onu yutuyor, matemin ağırlığı altında bütün hislerini kaybediyordu. Gözlerinden alevler saçarak kapkara bir pusun içinde küre odaya gazap, acı ve güç yayıyordu. Ve diğerlerinin masum olup olmaması artık tamamen konu dışıydı, hedefte sadece kız kardeşinin katili vardı.

Azareen ateş saçan gözlere bakarken kocasının hâlâ yerinden kıpırdamadığını hissedebiliyordu. Gözleri ikisi arasında gidip gelirken, kâbustan uyanıp kendisini kâbus gibi bir ortamda bulan biri gibi kocaman açılıyor, gözakları iyice ortaya çıkıyordu. Neler olacağını biliyordu. Kuşun gölgesi Eril-Fane'nin üstüne düştüğü anda anlamıştı ve olacakları durduracak gücü yoktu. Elinden bir şey gelir miydi? Bütün gücüyle çekiştirse, itip kaksa... Eril-Fane'nin onu dinlemesini

sağlayabilir miydi? Kabul edemese de başını iki yana salladı. Başını iki yana sallarken kocasını savunmaktan, kadere karşı koymaktan ya da Eril-Fane'nin sonunda ona geri döneceğini düşünmekten *asla* vazgeçmeyeceğini de biliyordu.

Nova elini kaldırdığında mesartiyum enerjisi etrafını sardı. Enerjileri müzik gibi kontrol ediyordu. Eşekarısına benzeyen gemiler duvardaydı. İğneleri mızraklar kadar uzun ve sivriydi. İradesiyle onlara dokunduğu anda gemiler duvardan ayrılıp havada asılı durdu.

Eril-Fane ve Azareen aynı anda gördü. En azından birini görmüşlerdi. Azareen ok gibi üstlerine gelen şeye karşı kılıcını kaldırıp kocasının önüne geçti.

General bir anda dehşetle sarsılıp kükredi. "Azareen. *HAYIR!*"

Eşekarısının iğnesi ve Azareen'in hreshtek kılıcı bir bulanıklıktan ibaretti.

Neredeyse küçük bir çanınki gibi tatlı bir çınlama duyuldu. Azareen iğneyi karşılamış, yönünü değiştirmişti. Havada taklalar atan incecik metal, duvara çarpıp yere yuvarlandı.

Eril-Fane'nin kükreyen itirazı anında söndü. Hemen ardından çaresizliğin kıyısında, "Azareen, diğerleriyle git. *Lütfen*," dedi.

Azareen kaşlarını kasvetle çatıp kılıcını daha sıkı kavradı.

Eril-Fane, henüz çocukken ona kılıcı ilk verdiği zamanı hatırlıyordu. Gencecik Azareen hayretle kılıca bakmış, ilk denemelerinde beceriksizce savurmuştu. Dudaklarının ateşli bir şekilde ilk birleşmesi, karısının heykelin sol kolundaki çığlıklarını, tanrılar ölüp her şey bittikten sonra gözlerini hiç terk etmeyen boş bakışları da hâlâ aklındaydı. O zaman kocasına ihtiyacı vardı ama ruhu *kirlendiği* için Eril-Fane ona sarılamamıştı bile. Yine de Azareen ondan hiç vazgeçmemişti, şimdi

de hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordu. Kocasının kaderini paylaşacaktı.

Öyle de yaptı. Tam olarak kocasının kaderini paylaştı.

İkinci eşekarısı arkalarındaki duvardaydı. İğnenin geldiğini görmediler bile.

Azareen hâlâ kocasının yanında olsaydı, önüne geçmemiş olsaydı... İkinci iğne generalin omzundan girip iki kalbini birden patlatarak göğsündeki zırhı kıpkırmızı kana boyarken, hâlâ hayatta olacaktı. Ama iğne kocasından çıktığı gibi ona da saplanmıştı. İkisi de ne Hayalet ne de Sarai'dı. Dumana dönüşemiyorlardı. Bronz zırhların içinde kanlı canlı insanlardı ve iğne ikisini birden delip geçmişti. Dahası iğnenin hızını alamayıp hiç yavaşlamadan ve ardında kandan bir iz bırakarak ta karşı duvara uçması katıksız bir gücün göstergesiydi.

İki savaşçının ellerindeki kılıçlar yere düştü, köprünün üstünden küre odanın tabanına yuvarlandı. Azareen kenara yakındı, iğnenin darbesiyle olduğu yerde dönünce az daha düşecekti ama Eril-Fane ayakta durmakta zorlandığı halde onu tutup göğsüne bastırdı ve birlikte dizlerinin üstüne çöktüler.

Zırhlarındaki deliklerden kan boşalıyor, püskürüyor, birbirine karışıyordu. Azareen, kendi kanamasının farkında olmadan kanı durdurabilecekmiş gibi elini Eril-Fane'nin göğsüne bastırıyordu. Ama kocasının zırhı buna engel oluyordu. Bronz zırhtaki delik küçücüktü, sadece metalin geçtiği yerde deliğin kenarları hafifçe dışa doğru kalkmıştı. Keskin metal Azareen'in avucunu yardı. Kocasının kanı parmaklarının arasından bileklerine süzülüyordu. Kendi kanı çoğunlukla zırhının içinde kalıyor, belini ve karnını ıslatıyordu. Çok sıcaktı, çok fazlaydı, kan musluktan boşalırcasına akıyordu. Eril-Fane'nin gözleri baygındı, Azareen bulanık görüyordu ama gözleri buluştuğunda adam hırıldadı. "Azareen, keşke..."

Uykuya dalmış gibi bir anda öne devrildi. Azareen onu yakalasa da dik tutamıyordu. Kolları uyuşmuştu ve Eril-Fane çok ağırdı. O da yana devrildiğinde general ona döndü. "Ne?" diye soruyordu Azareen çaresizce nefes almaya çalışırken. "Aşkım," diye yalvardı, hayat belirtileri kocasının gözlerini terk ederken. "*Keşke ne?*"

Ama *keşkelerin* zamanı geçmişti.

Önce Eril-Fane öldü, Azareen onun peşinden gitti.

KAKTÜS TEAM

43

Şiddetli Parlama

Sarai her şeyi görmüştü. Kapıya ulaştığında arkasına dönüp bakmış, babasıyla Azareen'in hâlâ köprünün diğer ucunda olduğunu fark etmişti. Arkalarından geleceklerini mi sanmıştı? Aklına bile gelmemişti. Sadece panikleyip komutanın söylediğini yapmıştı.

Çığlık attı. Lazlo sesini çıkaramıyordu, boğazından sadece bir ciyaklama çıkabildi. Suheyla da kalakalmıştı, nefes almakta zorlanıyordu. Vahşi olmasa yere yığılırdı. Yakut'la Kırlangıç ağlıyordu. Hisarın kalbindeki olağan dışı sessizlikte çığlık ve hıçkırıklar kesik kesik yankılanıyordu.

Nova hiçbirini duymadı. Çok uzun zamandır beynini dünyaya bağlayan incecik bağ, Kora'nın ölümünü gördüğü anda kopuvermişti. Özgür kalan hain fısıltı geçtiği dünyalardan birindeki buzların altında kalan kapkara deniz gibi beynini, bedenini, ruhunu dolduruyordu. Her şey yavaşlamıştı. Kora'nın katili ölmüştü. Fışkıran kanları seyrederken kendi nabzını hissedebiliyordu. Şokla birlikte yavaşlayan zamana rağmen adamın çok çabuk öldüğünü düşünmeden edemiyordu.

Şimdi ne olacaktı? Sonrası var mıydı? Zaman hiçbir şeyi umursamadan akmaya devam mı edecekti? Nova *sonrasına* hazır değildi. Onun için sonra diye bir şey yoktu. Başarısız olmuştu. Hayatta tek bir *amacı* vardı ve başarısız olmuştu.

Ekibinde henüz yeteneğini kullanmadığı biri daha vardı. *Rook*. Adamın yeteneğini çağırıp büyü yaparmış gibi kollarını iki yana açtı.

Sarai köprüye geri girerken neredeyse görünmez olduğu halde rengârenk ışıldayan bir hava baloncuğunun babasıyla Azareen'i içine aldığını fark etti.

"Sarai, yapma," diyen Lazlo onu durdurmak için elini tuttu ama Sarai dumana dönüşüp delikanlıdan kurtuldu. Az önce gördüğü şeye inanamıyordu. Gerçek olamazdı. Hâlâ Minya'nın rüyasında olmalıydı. Başka açıklaması olamazdı.

Bu kâbusu değiştirebilir, *düzeltebilirdi*. Belli belirsiz ışıldayan kürenin yanına geldi. Sabun köpüğü gibi hemen patlayabilirmiş gibi görünüyordu ama elini uzattığında dokunamadı. Sanki kıpırtısız bir alan baloncuğun etrafını sarmıştı, oysa fiziksel hiçbir kalkan yoktu. Sarai hissedemiyordu. Hava bir şekilde elini uzaklaştırıyor, ağır akan bir rüyada olduğu gibi iradesine ve baloncuğa dokunmasına engel oluyordu. O yüzden iki Tizerkane savaşçısına sadece yaklaşabilmişti. Öfkeyle haykırdı.

Her yer kan olmuştu, göğüs zırhlarından akan kan köprünün iki yanından aşağı damlıyordu. "Baba," dedi. Bunu hayatında ikinci kez söylüyordu. Adam, Azareen'in üzerine yığılmıştı. Görmeyen gözleri açıktı. Ölmüşlerdi.

Bir hıçkırık boğazına oturdu. "Hayır hayır hayır," diye mırıldanırken sırtına birinin dokunduğunu hissetti. Lazlo peşinden gelmiş, kollarıyla ona sarılıyordu. Sarai ona sığındı. Birlikte yerdeki cansız bedenlere ve onların üzerinde süzülen istilacı kadına baktılar.

Katile.

Bugün Sarai sonunda babasıyla tanışmıştı. Adam ona *kızım* demiş, içindeki boşluğu doldurmuştu. Ve içindeki boşluk yine geri gelmişti. Babası ayaklarının dibinde ölü yatıyordu. Babası ölmüştü.

Yoksa?

Eril-Fane *kıpırdadı*. Sarai, Nova'ya bakarken önünde yatan cansız bedende göz ucuyla bir hareket görür gibi olmuştu. Bakışlarını yere çevirdiğinde babasının doğrulduğunu görünce gözlerine inanamadı. Az önce yerde yığılmış yatıyordu. Şimdi dimdik doğrulmuştu. Sarai, Azareen'in gözlerindeki ferin sönüşünü görmüştü, şimdi o fer *geri dönmüştü*. Dalgın olsa da hayretle soran gözler kesinlikle canlıydı. O da doğrulmuştu.

Umut yeniden yeşerdi.

Eril-Fane ve Azareen hayattaydı. Kimse aksini söyleyemezdi. Ama Sarai içten içe donakalmıştı, hiçbir şey hissetmeden, rahatlamadan bekliyordu çünkü ölüler canlanmazdı. Bunun kanıtı kendisiydi. Ama iki savaşçı hareket ediyordu. Akıl alır gibi değildi. Kalktılar. Yani kalkmaları için dirseklerinden destek almaları gerekirdi ama bunu yapmadan iplerin ucundaki kuklalar gibi birden kalkıvermişlerdi ve... *Ve kanları...*

Kan ayaklarının dibinde toplanıyor, çizgiler halinde *yukarı* tırmanıyor, zırhlarındaki deliklere *doluşuyordu*.

Kanları, nabız gibi atarak bedenlerine geri dönüyordu.

Sarai da Lazlo da gördüklerine anlam veremiyorlardı. Eril-Fane, Azareen'i korkuluklara doğru itti, kadın dengesini sağlarken, daha önce düşürdükleri kılıçlar köprünün altından tekrar... ellerine uçtu?

Gözlerinin ucuyla mavi renkte kanlı bir çizgi gördüler. İğne onlara geri geliyordu. Metal Azareen ve Eril-Fane'nin göğüslerini ve sırtlarını delerek hızla geçip giderken Sarai ne-

fesini tuttu. Fışkıran kanlar zırhlarındaki deliklere geri dönerken iğne sonunda Eril-Fane'nin sırtından çıktı. Tertemiz bir şekilde eşekarısına uçuyordu.

"*N-ne?*" Sarai'ın nutku tutulmuştu.

Babası sadece birkaç metre önündeydi ve bronz göğüs zırhında delik olmadığı kesindi. Sanki hiçbir şey olmamıştı.

"*Nasıl?*" diye sordu Lazlo.

Gördüklerinin sihir olduğunu anladılar. Baloncuk bir enerji alanıydı. İstilacı kadın inanılmaz bir şekilde *zamanı geri döndürme* yeteneğine sahipti. Böylece kurbanlarını ölümden *geri* getiriyordu. Ve bunu anladıkları halde kadına güvenmekte zorlanıyorlardı.

Haklıydılar.

Zaman tekrar kendi akışına döndüğünde her şey tekrar yaşandı. İğne, kan, düşen kılıçlar, köprünün kıyısındaki Azareen, onu yakalayıp kendine çeken Eril-Fane. "Azareen, keşke..." diyordu dizlerinin üstüne düşerlerken.

"Ne aşkım?" diye yakarıyordu Azareen. "Keşke ne?"

Adam daha önce de cevaplayamamıştı, şimdi de cevaplamadı. Bir kez daha öldüler.

Sonra her şey yine geriye sardı ve her şey *yeniden* yaşandı.

Eril-Fane dudaklarında yarım kalan cümlesiyle her ölüşünde ironi dilini yakıyordu. *Keşke tekrar başlayabilseydik.* Karısına bunu söylemek istemişti. Yeni bir hayata başlamak. Birlikte. Bunun yerine tek yapabildikleri ölümü paylaşmaktı.

Tekrar.

Tekrar.

Tekrar.

Nova duramıyordu. Bundan sonrası yoktu. Onu öldürmeye devam etti.

Rook'un yeteneği uzay ve zamanda küçük bir döngüyü kısa süreliğine geri sarıp tekrarlatmaktı, baloncuğun içine hapsolan her neyse bu küçük döngüyü tekrar tekrar yaşardı. Ta ki Rook durdurana kadar. Ya da şimdi güç elinde olduğu için Nova durdurana kadar. Büyücü gibi ellerini oynatan kadın, kardeşinin katilini bir baloncukla sarmıştı. İçinde kalan her şey tekrarlanıyordu. Zaman iğnenin eşekarısından fırladığı anda başlayıp kanlı bir şekilde küre odanın zeminine düşüşüne kadar akıyordu. En fazla beş saniye. Amaç sadece Tanrıkatili'ydi ama Azareen de baloncuğun içinde kalmıştı çünkü kocasının yanından ayrılmamıştı. O yüzden ölüp ölüp dirilirken her saniyenin farkındaydılar ama döngüyü kıracak güçleri yoktu. İğne bedenlerine her saplandığında yepyeni bir acı dalgasıyla sarsılıyorlardı. Her seferinde görüşleri bulanıyor, hayat onları terk ediyordu. Her seferinde en son gördükleri kederli yüzleri görüyorlardı.

Rook yeteneğini ilk kez beş yaşındayken doğumhanede kullanmıştı. Ufaklıklardan biri Koca Ellen'ın kucağına kusmuştu. Komik olduğunu düşünen Rook kusma anını tekrar görmek istemişti. Çocuk tekrar kustuğunda, bunun kendi mahareti olduğunu bilmiyordu bile. Sonra çocuk tekrar *tekrar* kusmuştu. Koca Ellen öfkeden kıpkırmızı kesiliyor, çocuğun gözlerinden korku dolu yaşlar boşalıyordu. Kısa sürede komik olmaktan çıkmıştı.

Sonunda iş *ciddiye* binmişti çünkü Korako gelip onu almıştı.

Onu tıpkı kendisinden sonra Werran ve Kiska, hatta kendisinden önce yüzlercesi gibi *bu odaya* getirmişti. Üçünün kendilerini yine bu odada duvardaki eşekarılarıyla bulmaları inanılmazdı. Eşekarılarının içlerindeki kafesleri göremiyorlardı ama o kafesler ya da sonrasında olanlar hiçbir zaman

akıllarından çıkmamıştı. Ve kendilerini kurtaran Nova'ya asla ihanet edemezlerdi.

Onu ilk gördüklerinde Kora'ya benzetmiş, hatta o *olduğunu* sanmışlardı. Ama Korako onları kafese tıkmıştı. Nova ise kurtarmıştı. Anahtarları almak için adamları ve onları aramaya gelen herkesi öldürmüştü. Sonunda izlerini kaybettirmeyi başarmışlardı.

"Sizi nereye götürdüler?" diye sormuştu Sarai. "Diğerleri de yaşıyor mu?"

Kiska, Rook ve Werran'ın hayatı hâlâ bir gizemdi. Dahası ikinci sorusunu cevaplayamıyorlardı. Yıllar önce alınan diğer bütün çocuklar... Hâlâ hayatta olabilir miydi? Belki. Muhtemelen. En azından bazıları.

İlk soruya gelince... Vahşi dalgalarıyla kıpkırmızı denizin ortasındaki bir adaya götürülmüş, eşekarısının içindeki kafeslerden daha büyük kafeslere geçirilmişlerdi. Üçü arasında ilk alınan Rook geldiğinde bütün kafesler boştu, yeteneğini kullanmayı aklına bile getirmemesi için sık sık kullandıkları elektrikli sopalar taşıyan nöbetçiler haricinde yapayalnızdı. Hayatının en kötü günleriydi. Beş yaşındaydı, boş kafeslerden birine tıkılmıştı ve yalnızdı. Yine de daha önce kafeslerde başka çocukların tutulduğuna dair izler vardı. Kendisinden önce alınan Topaz, Samoon ve Willow'u merak ediyordu ama ancak çok sonraları öğrenebilecekti. Adaya gelmesinden hemen önce büyük bir mezat gerçekleşmişti.

Diğerleri çoktan satılmıştı.

İşte karanlık gerçek buydu. İki asırlık tiranlığın özeti buydu. Kendine Canavarların Tanrısı diyen Skathis, dünyaya getirdiği sihirli çocukları *düzinelerce* dünyada köle olarak satıyordu. İmparatorluğun çökmesiyle birlikte tüm hizipler

dövüş köpekleri gibi birbirine saldırmıştı. Sadece bakışıyla denizi çalkalayarak düşman donanmasını bir saatte batırabilecek küçük bir kıza kim bir servet ödemezdi ki? Duvarlardan geçip düşmanı uykusunda öldürebilen, böceklerden bir ordu oluşturabilen, zihin okuyabilen, yeri sarsabilen, ikna eden, ışınlanan, rüzgârı kontrol eden bir çocuğa kim sahip olmak istemezdi ki?

Tanrı gibi yaşayan Skathis, doğurttuğu çocukları en yüksek parayı verene köle olarak satarak servetine servet katmıştı. Birkaç yılda bir mezat yapılır, çeşitli dünyalardan gelen alıcılar, astronomik rakamlar ödeyerek kendi savaşlarında kullanmak üzere çocukları kendi dünyalarına götürürlerdi. Rook, yeni partinin ilk malıydı, bir sonraki mezatta satışa çıkarılacaktı. Kısa süre sonra Werran, onun ardından Kiska gelmişti, sonra... arkası kesilmişti. Kiska'dan sonra gelen olmamıştı. Çünkü geçit bir daha hiç açılmamıştı.

Çok geçmeden Nova gelmiş, üçünü kurtarmıştı. Kardeşi için geç kalmıştı ama bir gün onu da kurtaracağı inancından hiç vazgeçmemişti. Şimdiyse Rook, kadını hayatta tutan tek şeyin kardeşini kurtarma inancı olduğunu görebiliyordu. Acımasız ölüm döngüsünün sıkıntısıyla Werran ve Kiska'yla bakıştı. Buraya gençliklerinin ateşli öfkesiyle gelmişlerdi, onları hayata getiren ve köpek yavruları gibi satan canavarların gözlerinin içine bakmak için hazırlanmışlardı, oysa canavarlar gitmişti, çoktan ölmüştü ve Nova insanları öldürüyordu. Nova insanları tekrar tekrar öldürüyordu.

Ne yapacaklarını bilemediler.

Sarai döngüyü kırmaya çalışıyor, yardım etmek isteyen Lazlo'yu geride tutuyordu.

"Canımı yakamazlar," dedi. "Ben zaten ölüyüm. Sen değilsin." Ölürse ruhunu yakalamak üzere Minya'nın yanla-

rında olmadığını eklemeye gerek görmedi. "Seni de kaybedemem."

Baloncuğa biraz daha yaklaşırken iğnenin yönüne bakıyor, tam zamanında babasıyla Azareen'i itebilirse onları ölümden kurtarabileceğini, bu sayede döngüyü kırabileceğini düşünüyordu. Ama onlara ulaşamıyordu. Dumana dönüşmesi bile işe yaramadı. Karşısında görünmez bir duvar vardı. "Durdur şunu!" diye bağırdı sonunda Nova'ya.

Nova durmadı. Eril-Fane ve Azareen ölmeye devam ediyordu. Tekrarlanan sahne uyuşturucuydu, iki Tizerkane savaşçısı artık otomatik birer kukladan farksızdı. Sarai katlanamıyordu. Yine havaya yükseldi. Kadını *durduracaktı*. Daha önce dişleri, pençeleri ve kan çanağına dönmüş gözleriyle kâbus gibi kadının üstüne çullanmıştı. Bu sefer sadece rüyalarından bildiği başka bir şeye dönüştü. Kaşla göz arasında artık Sarai değildi. Tarçın rengi saçları, mavi gözleri, günbatımı rengindeki kirpikleri, yüzündeki çilleri ve ortasından bir çizgiyle bölünen dolgun alt dudağı kayboldu. Şimdi yerinde kahverengi gözleri, açık renk saçları ve kaşları olan, mesartiyum tasmalı başka bir mavi kadın vardı.

Sarai, doğumhanenin kapısında gördüğü Korako'ya dönüşmüştü. Doğrudan Nova'nın üzerine uçup yüzüne haykırdı. "Bunu mu istiyorsun? Bunu mu arıyordun?"

Ne beklemişti ki? Bir hırlama, daha çok örümcek, sert bir tekme mi? Çok daha kötüsü oldu.

Nova'nın Yakut'un ateşiyle yanan gözleri bir anda söndü ve geriye *sevgiyle* bakan yumuşacık kahverengi gözler kaldı. Gazap Tanrıçası'nın yeni hali Sarai'ın nefesini kesiyordu.

"*Kora?*" diye sordu Nova. Titreyen sesi, bir çocuğunki kadar savunmasız ve cıvıltılıydı.

Sarai'ın öfkesi de saman alevi gibi sönüverdi. Karşısındaki kadın düşman olabilirdi ve hâlâ Sarai'ın sevdiği insanlara işkence ediyordu ama sevdiği birinin hayaleti ve yalancı bir umutla kandırılmayı hak etmiyordu. Sarai'ın niyeti asla bu değildi. Şimdi yaptığını geri almayı çok isterdi.

Nova titreyen ellerini uzatıp Sarai'ın, daha doğrusu Sarai'ın dönüştüğü ölen kardeşinin yanaklarına dokundu. Dokunuşu tarif edilemeyecek bir sevgiyle doluydu, gülümsemesindeki tatlılık dayanılır gibi değildi. Kadın resmen rahatlamış gibi ışıldıyordu. Sanki kaybettiği hayat amacını son saniyede bulmuştu.

Sarai geri çekilip kaşla göz arasında eski haline döndü. "Özür dilerim," dedi hemen. "Ben..."

Devamını getiremedi.

Nora yine değişmişti ama bu sefer umutlu değildi. Sarai bir an için dipsiz bir keder kuyusuna baktığını sandı. Hatta tepe üstü yuvarlanacağını düşünürken kederin Nova'ya mı, yoksa kendisine mi ait olduğunu bile kestiremiyordu. O anda bir olmuşlar, dünyaların bütün kederi o kuyuda toplanmış gibi birbirlerine benzemişlerdi. Kedere kayıpların ya da talihsizliklerin neden olması önemsizdi. Birbirlerinden nefret edebilir, birbirlerinin mahvoluşunu arzulayabilirlerdi ama hayal kırıklığı aynı karanlıkta kendi kederlerinde boğulmaları anlamına geliyordu.

Yalancı umuttan önceki keder kapkaraysa, şimdi Nova'nın hissettikleri tarif edilmez bir karanlıktı. Acı bir çığlıkla Sarai'a saldırıp elleriyle boğazına yapıştı. Sarai hemen dumana dönüştü. Nova onu tutamıyor, boğamıyor, saldıramıyordu. Kızın ne olduğunu bilmiyordu ama öğrenmekle ilgilenmiyordu. O saniyede tek istediği onun canını yakabilmekti ve bunun başka yolları vardı.

Zihni bir kırbaç gibi Kiska'nın gücünü kavradı. Telepati kendini belli etmeyen bir yetenekti. Zihinlere girebilir, hatıraları karıştırabilir, düşünceleri duyabilir, duyguları hissedebilir, hatta ele geçirilen beyne düşünce tohumları atabilirdi. Nova'nın böyle bir derdi de yoktu. Yeteneği tersine kullanıp bütün acısını Sarai'a gönderdi.

Daha en başındayken Rieva'da Nova'nın yeteneği deniz feneri gibiydi. Sadece yakaladığı yeteneklerle parlıyordu. O zamandan beri kendini geliştirmişti. Artık ismi gibiydi. Yakınındaki yıldızların enerjisini çalıp şiddetli bir parlamayla patlayan yıldızlara *nova* deniyordu.

Acısı Sarai'da patladı. Kız yumruk yemiş gibi kapıya doğru uçup duvara çarptı ve oradan yere kaydı.

Sarai ölmüş, cansız bedeni yakılmıştı. Tanrıların kötülükleriyle ezdiği insanların kâbuslarını ve acılarını bilirdi. Ama hayatı boyunca böylesi bir umutsuzlukla asla karşılaşmamıştı. Sanki karnı deşiliyor, derisi yüzülüyor, sinekler ve yırtıcı kuşlar tarafından delik deşik ediliyordu. Tıpkı uzayın dibindeki dünyada ıssız kumsala vuran ölü yaratıklar gibiydi.

Acının ağırlığıyla iki büklüm oldu. İçindeki ses savaşması gerektiğini söylüyordu ama yeterince güçlü değildi. Kendini o kadar ağır ve *yalnız* hissediyordu ki acıların içinde kaybolduğundan emindi. Hepsi kaybolmuştu. Umudu ve cesareti umutsuzluk akımına kapılıp gitmişti. Artık hiçbir şey, hiç kimse onları kurtaramazdı.

"Sen ne yaptın?"

Sarai, sesi zorlukla algılayabiliyordu. Çektiği acının dışından gelmişti ve artık bir önemi yoktu. Artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

"*SEN. NE. YAPTIN?*"

Cıvıltılı ses demir keskinliğindeydi. Sarai gözlerini kırpıştırarak umutsuzluk karanlığında ışığı aradı. Sonunda başını sesin geldiği yöne çevirebildi.

Minya ordusuyla birlikte arkasında duruyordu.

KAKTÜS TEAM

44

Bir Korsanın Gülümsemesi

Hayaletler hisarın kalbine aktı.

Nova ve ekibi bunların ne olduğunu bilmiyordu. Havada süzülüyorlardı. Köprünün üstünden kenarlara taşıyor, kadın ve erkeklerden oluşan bir nehir gibi yerçekimine karşı koyarak içeriye doluşuyorlardı. Çoğu yaşlıydı, beyaz saçlar, gri saçlar, seyrek saçlar, kırışık yüzler... Ama aralarında gençler, hatta çocuklar da vardı. Zırh falan giymemişlerdi, buna rağmen askerler gibi uygun adım ilerliyorlardı. Ellerinde bıçaklar ve et satırları vardı. Bazıları kocaman demir kancalar taşıyordu. Diğerlerinde silah yoktu ama onlar da dişlerini ve pençelerini gösteriyordu. Sayılamayacak kadar çoklardı. İfadesiz yüzlerinde gözlerini kırpmadan içeri doluştular. Bunun izahı olamazdı.

Hepsi insandı. Tenleri mavi değil, kahverengiydi. İyi de hangi sihirle havada *süzülebiliyorlardı?* Şaşıracak zaman yoktu. Saldırı başlamıştı.

Nova çaldığı güçlerle karşı koydu. Avuçlarında beliren ateş toplarını fırlattı. Bembeyaz alevler çarptığında hepsinin alev

alması gerekiyordu ama öyle bir şey olmadı. Kıvılcımlar hiçbir zarar vermeden etrafa saçılıyor, alevler ölüyor, askerler hiç duraksamadan üstüne atılıyordu.

Rook, Werran ve Kiska elektrikli sopalarını kaldırmış, bellerindeki kısa kılıçlarını çekmişlerdi ama silahlarının bir işe yarayacağı konusunda şüpheliydiler. Düşmanları doğal olamazdı. Canları yanabilir miydi?

Nova bu sefer tanrımetalini kullandı. Yuvarlak duvarlardan söktüğü metal plakaları sivri kılıçlara dönüştürdü ve gözle görülemeyecek bir hızla fırlattı. Askerlerin duraksaması, oraya buraya kaçışması gerekiyordu ama bir damla kan bile akmamıştı. Etleri her kılıç darbesiyle yeniden eski haline geliyor, saldırıya devam ediyorlardı.

Werran ve Rook ilk darbelere karşılık verdiğinde metalin metale çarptığı duyuldu.

Nova, Kiska'nın telepati yeteneğini bıraktığında umutsuzluk dalgası dağıldı. Sarai titreyerek ayağa kalktı. Hayaletler hâlâ yanından akıp gidiyordu. Minya taş gibi öylece kapıda duruyordu. Gözlerini kısmıştı, burun delikleri açılıp kapanıyordu. Nefesleri sıklaştığı için suratı morarmıştı. Küçücük bedeni öfkeyle sarsılıyordu.

Sarai onu gördüğü için hiç bu kadar mutlu olmamıştı. "Saldırıya uğradık," dedi telaşla. "Küre. O bir geçit. İçeri girmek için bekliyorlardı."

Hayaletler havada saldırıyı sürdürürken düşmana bakmadan bembeyaz dişlerini gösteren Minya, "Beni uyuttun," diye hırladı.

Yerde uyandığında yalnızdı, ağzında kötü bir tat vardı. Dahası aynı kötü tat zihnini de esir almıştı. Başta Tanrıkatili'nin saldırıp kazandığını düşünmüştü. *Başka ne düşünebilirdi ki?* Beyninde alarm zilleri çalarken tek düşüne-

bildiği çocukları yine kurtaramadığıydı. Sanki beklediği savaşa girmiş ve inanılmaz bir şekilde yenilmiş, çocukları yine kaybetmişti.

Korkunç bir andı. Sonra... Sonrası daha karmaşıktı çünkü yeşil renkli cam şişeyi görünce gerçek, bir tokat gibi yanaklarında patlamıştı. Çocuklar yaşıyordu ve ona ihanet etmişlerdi. Bu gerçekle nefesi kesiliyordu. Onu uyuşturmuş, yerde savunmasız bırakmışlardı. Tanrıkatili'nin yanında yer almış, onu kirli bir çamaşır gibi yere atmışlardı. Hınçla duvara fırlattığında şişe milyonlarca parçaya bölünmüştü. Ardından topuklarının üstünde döndüğü gibi yatak odasındaki merdivenlerden inerek koridora çıkmıştı.

Ordusu bıraktığı yerdeydi, galeride hâlâ asker düzeninde bekliyorlardı. İki Ellen koşarak onu yatıştırmaya çalıştı. "Ay, hemen en kötüsünü düşünme, tatlım," demişti Koca Ellen uyarırcasına. "Muhtemelen kendilerince bir nedenleri vardı."

"Neredeler?" diye terslenmişti Minya. Hepsinin *nedenine* tükürecekti.

Ama hayalet kadınlar diğerlerinin nerede olduğunu bilmiyordu. Onlar da yeni uyanmıştı ve en az Minya kadar kafaları karışıktı. "Bir terslik var," demişti Küçük Ellen.

Kadın bunu söyler söylemez Minya bir terslik olduğunu anlamıştı. Bütün hisar kapkaranlık davetsiz bir enerjiyle uğulduyordu. "Burada biri var," demişti.

Ona yaptıkları için ailesine kızgındı ama onlar ailesiydi ve burası eviydi. Haneye tecavüz edenin vay halineydi.

Sarai kaskatı kesildi. "Özür dilerim."

"*Kapa çeneni*," dedi Minya tükürürcesine. "Seninle sonra ilgileneceğim."

Ve ordusunun ardından savaşa girişti.

Yakut, Kırlangıç, Vahşi ve Suheyla hâlâ küre odanın girişindeydi. Eril-Fane kaçmalarını istemişti ama hepsi ölüm karşısında donakalmışlardı. İki savaşçının *defalarca* ölümü karşısında kanları donmuştu. Minya sert adımlarla yanından geçerken tek hissedebildikleri onu görmenin verdiği rahatlamaydı.

Küçük kızı gördükleri için bu kadar sevinecekleri kimin aklına gelirdi ki?

Lazlo köprünün ortasındaydı. Sarai duvara uçtuğunda onun yanına koşmak için dönmüştü ama o sırada hayalet ordusu içeri akmaya başlamıştı. Hayaletleri gördüğü anda ipek kızakta ölmekten kıl payıyla kurtulduğunu hatırlarken aynı anda hem buz tutmuş hem de başından aşağı kaynar sular dökülmüştü. Neyse ki bu sefer ona saldırmıyorlardı. Yanından geçip gidiyor, istilacıların üstüne atılıyorlardı.

Hisarın kalbindeki savaş kızışıtı. Nova beş yeteneğe sımsıkı yapıştı. Lazlo, Yakut, Vahşi, Rook ve Sarai... Gerçi kızın yeteneğini ya da *ne* olduğunu henüz çözememişti. Tanrımetaliyle saldırıp askerlerin silahlarını düşürdü ama bu sefer canavarlara dönüşüp dişleriyle saldırıyorlardı. Rook, Werran ve Kiska elektrikli sopaları ve kısa kılıçlarıyla savaşıyordu ama hamleleri saldırganların içinden geçip giderken yüzlerindeki korku her saniye biraz daha artıyordu. Kiska'nın yaralanan kolu kanıyordu. Werran, saldıramayacak kadar şaşırdığı için küçük bir kızla boğuşuyordu. Dokuz yaşındaki Bahar, Uzumark'ta boğulduğu için hâlâ üstünden sular damlıyordu. Rook onun Werran'ı ısırdığını gördü. Küçük kız dişlerini arkadaşının bileğine geçirmişti, Werran onu silkelemeye çalışıyordu ama eli kızın içinden geçiyor, bu arada nasıl oluyorsa kızın bileğine geçen dişlerinden kurtulamıyordu. Werran acıyla çığlık atarken Bahar bir çocuktan beklenmeyecek gücüyle sopayı kaptı

ve ani bir hamleyle gönderdiği şimşek gözleri acıdan yuvalarında dönen Rook'u gerisin geri küçük kürenin içine uçurdu.

Ve bir daha ayağa kalkamadı.

Nova yıllardır böylesi bir korku hissetmemişti. Bu saçma ordu bitmek bilmiyordu. Etten kemikten değillerdi, sihirli bile değillerdi. Boş gözleri ve olağanüstü güçleriyle her taraftan saldırırlarken, tanrımetalinden oluşturduğu kalkanlarla kendini ve arkadaşlarını korumaktan başka bir şey yapamıyordu. Savunmada kaybediyordu. Bu ordu nasıl durdurulabilirdi? Werran'ın çığlığını düşündü ama beş yeteneği birden tuttuğu için gücü zayıflamıştı.

"Werran!" diye bağırdı. "Şimdi!"

Werran derin bir nefes çekip hazırlandı.

Ama hemen ardından nefesini saldı. Çığlık atmadı. Öylece bakıyordu. Çünkü saldırganların arasında birini görmüştü. Ne havada süzülüyor ne de silah taşıyordu. Kolları iki yanındaydı, başını önüne eğmişti, onlara gözlerini kırpmadan tıpkı avcı bir hayvan gibi bakıyordu. Bu bir çocuktu. O kadar küçüktü ki bilekleri sıska kuş kemikleri kadardı. Kısa saçları kırpılmıştı, üstü başı paramparçaydı, bir omzundan düşen askısı tüy gibi incecik köprücük kemiğini ortaya çıkarıyordu. Cüssesi, sakinliği, kapkara gözlerine sinen öfkesi... İnanılmazdı. Ama Werran'ın nefesini tutmasının nedeni bunlar değildi. Nefesini tutmuştu çünkü küçük kızı *tanıyordu*. Kiska da tanımıştı. Bayılmasa Rook da tanırdı. Unutmaları mümkün değildi ve kız on beş yıldır hiç değişmemişti.

"*Minya?*" dedi Kiska, gördüğüne inanamıyormuş gibi.

Minya'nın kaşları çatıldı, sonra karşısındaki genç kadını tanıyınca yüzündeki ifade yumuşadı. Hayaletler aynı anda durmuştu. Lazlo'nun yanına koştuğu Sarai'ın yüzünde de donuk bir ifade vardı.

Nova da görmüştü. Askerler aynı anda hareket etmeyi bırakmıştı ve o saniye anlamıştı. Artık neden hepsinin bir orkestra kadar mükemmel hareket ettiğini anlayabiliyordu. Zarar veremediği, bir türlü durduramadığı bu dumandan askerler, karşısındaki küçücük yaratığın ordusuydu. Hepsi onun emriyle hareket ediyordu. Bu da onun yeteneğiydi.

Durdurulamayan düşman bir anda artık durdurulabilir olmuştu. Nova, bir korsanın vahşi gülümsemesiyle uzanıp Minya'nın yeteneğini çaldı.

KAKTÜS TEAM

45

Bıçaklamak Bir Tür Dans Olsaydı

Nova bilemezdi.

Hiçbir şey onu buna hazırlayamazdı. O bir korsandı, yeteneği nadirden de nadirdi, magnitüd büyüklüğü tarihte görülmemişti. Elementallerden, şekil-değiştirenlerden, savaş cadılarından güçlerini çalıverirdi. Düellolara girmiş, savaş meydanlarında çarpışmış, kimseye yenilmemişti. Ama bu yeteneği çaldığı anda başının üstünde koca bir dağ taşıyormuş gibi hissetti.

Ağırlık *imkânsızdı*. Görüşünü karartan kapkaranlık dalga eziciydi. Bütün gücüyle direnirken şu anda bayılırsa, bir daha kendine gelemeyeceğini biliyordu.

İradesini zorlarken gözünde yıldızlar çakıyordu. Karanlıktan kurtulmaya çalıştı. Olduğu yerde sendelerken kapıdaki kıza baktı. Böylesi bir gücü hayal bile edemezdi. Güç kandil fitili gibi bütün damarlarını yakıyordu. Küçücük bir kız nasıl oluyordu da böylesi bir sihrin altında ezilmeden kalabiliyordu?

Nova gücün ağırlığıyla ezilirken Minya yeteneğinin eksikliğiyle afallamıştı.

Yıllar boyunca topladığı ruhların ağırlığı zaman içinde artmış, o da böylece ağırlığa alışmıştı. Şimdi gücü elinden alındığında, üstündeki yükün nasıl ağırlaştığını anlayabiliyordu. Küçük bir kızken hayalet mıknatısı olmadan öncesinin nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyordu. Diğerleri gibi sihrini sadece gerektiğinde kullanmıyordu. Ateş yakmak, bulut yakalamak, güve göndermek, bahçe geliştirmek... Oysa o yeteneğini *sürekli* kullanıyordu. Kendini bıraksa hayaletleri buharlaşıp yok olurdu. Dinlenebilmek için hayaletlerini tıkıştırabileceği bir çekmece, dünyada kalmaları için bağlarını bağlayabileceği bir kanca yoktu. Sadece kendisi ve hayalinde yarattığı yumruk vardı. Hayaletlerle arasındaki örümcek ağını andıran incecik bağları bu yumrukla tutuyordu.

Nadiren uyukladığında bile bu bağları asla bırakmazdı. Bu yükle büyümüştü... Daha doğrusu büyüyememişti. Böylesi ağır bir yükü omuzlayabilmek için enerjisinin tamamını kullanıyordu. Gücünü kullanmıştı, *her şeyi* kullanmıştı ve büyümek için geriye bir şey kalmamıştı.

O bir kandil fitiliydi, gücü her saniye damarlarında ateş gibi yanıyordu. Ama bu, yanmayı reddeden bir fitildi.

Nova, başına bir dağ düştüğünü hissetmişti. Minya da aynı ağırlığın üstünden *kalktığını* hissediyordu. Yük adeta buharlaşmıştı. Ciğerleri havayla, vücudu hayatla doluyordu. Artık bir toz zerreciği ya da bir kelebek kadar hafifti. Üstelik sadece hayaletlerin ağırlığı değil, *nefret-korku-umutsuzluk* duygularının bitmek bilmez baskısı da kaybolmuştu. Kafasının içindeki perişan edici şamata *kesilmişti*, sessizlik kadife kadar yumuşak, gece gökyüzü kadar derin ve ışıltılıydı.

Sanki yeniden doğmuştu. Kısacık bir an için huzura benzer bir şeyle tanıştı.

Hemen ardından panik üstün geldi. Güçsüzdü. Ordusu olmadan, cılız bir öfkeden başka bir şey değildi.

Minya ve Nova, hisarın kalbinde birbirlerine baktılar. Biri sihrinden olmuştu, diğeri sihrin ağırlığı altında eziliyordu. Nova karanlık dalgayla baş etmeye çalışırken hayaletler kıpırtısızdı. Diğer yetenekleri bırakması gerekecekti ama bunu yaptığı anda hepsinin kendisine karşı kullanılacağını biliyordu. Önce Rook'un yeteneğini geri vermeden önce döngüyü sona erdirip Eril-Fane ve Azareen'i özgür bıraktı.

Yapmayabilirdi. Döngüyü devam ettirebilirdi ama Rook'un kendine gelmeye başladığını görmüştü ve kendisi yapmasa genç adamın döngüye son vereceğini biliyordu.

Rook'un zaman döngülerinin güzel bir yanı vardı. Başladıkları yerde son bulması gerekmiyordu. Asıl sihir buydu. Bir sahneyi defalarca tekrarlamaktan ya da matemdeki bir tanrıçanın intikam duygularını tatmin etmekten daha fazlasıydı. Döngü en fazla on saniye geri gidebiliyordu ama bu on saniye her şey anlamına geliyordu. Bu on saniye, "*Hayır, bunun olmasını istemiyorum,*" demek için yeterliydi. Ve böylece olmaması sağlanabiliyordu.

Nova döngüyü iğne iki savaşçıyı delip geçtikten *sonra* başlatmıştı. İstese öncesinde son verebilirdi. Rook olsa böyle yapardı.

Eril-Fane ve Azareen böylece yaşardı.

Ama Nova'nın merhamet etmek gibi bir derdi yoktu. Minya'nın ezici sihir dağının altında ezilirken bile bir iki saniyesini iğnenin kana bulanmasını beklemeye harcadı. Ancak o zaman döngünün gerçekleştiği baloncuk kayboldu ve hapsolan zaman kapsülü normal akışına kavuştu. Eril-Fane ve Azareen'in hayatı akıp gitti.

Bunu yapar yapmaz Rook'un yeteneğini geri verdiğinde biraz olsun rahatladı.

Diğerleri ne yaptığını görmüştü. Gözlerinin önünde tekrarlayan döngü her ne kadar korkunç olsa da savaşçıların her seferinde tekrar hayata dönmesinde bir umut vardı ve şimdi o umut kaybolmuştu. Bu sefer yerde cansız yatıyorlardı. Bir daha ayağa kalkmadılar. Kanları akmaya devam ediyordu ve çok fazla kan vardı. Suheyla hıçkırarak yüzünü Vahşi'nin göğsüne bastırdı. Lazlo, diğer hayaletlerle birlikte donakalan Sarai'ın yanındaydı. Tehlikeye aldırmadan köprüde ilerleyip savaşçıların kanayan yaralarına ellerini bastıran Kırlangıç oldu.

Nova, güçlerini serbest bıraktığında Yakut'la Vahşi de eksik parçalarının geri döndüğünü hissetti. Yakut ateş topları oluştururken Vahşi hemen uzaklardan bir fırtına getirdi. Sarai'ın yeteneği de geri dönmüştü ama hayaletlerle birlikte donmamış olsaydı bile zaten silah olarak bir işe yaramazdı.

İstilacı kadın Minya'nın gücüne dayanmaya çalışıyordu. Sanki onu yutmaya çalışan vahşi bir yaratığın üstünde kalmaya çalışıyordu. Biraz daha zorlarsa gücün onu tüketeceğini biliyordu. Ama devam etmeliydi, yoksa küçük kız gücünü geri aldığı anda onu alt etmiş olacaktı. Çözüm basitti. Zyak ve Shergesh'ten beri defalarca yaptığı şeyi yapacaktı.

Hayaletlerden bazılarını Minya'ya yöneltti. Hepsi bıçaklarını kaldırmıştı.

Gözleri kocaman açılan küçük kız, sadece bir an için diğerlerini suçladığı güçsüzlüğü ta içinde hissetti. Bıçaklamak bir tür dans olsaydı, ancak bu kadar olabilirdi. Bıçaklar kusursuz bir koreografiyle inip kalkıyordu. Hayaletler etrafını sararken felç olmuş gibi öylece kalakaldı.

Lazlo hiç düşünmeden harekete geçti. Minya'yı belinden kavradığı bir bez bebek gibi kucağına aldı. Sonra onu gövdesiyle korumak için arkasını dönüp omuzlarını büzüştürdü.

Onu kendi gövdesiyle korumak için.

Yerinden kıpırdayamayan Sarai, bıçakların Lazlo'nun sırtına milim kala durduğunu gördü.

Nova hayaletleri neredeyse durduramıyordu. Sarf ettiği çaba nefesini tüketiyordu. Bir gürleme duydu, ateş toplarını gördü. Zamanının dolduğunu anladı. Buna bir son vermesi gerekiyordu. Hemen şimdi son vermesi gerekiyordu.

Thyon, Ruza, Calixte ve Tzara aşağıdaki avludan hisarı seyrediyordu. Artık Thakranaxet'i incelemek, jambon yemek ya da didişmekle ilgilenmiyorlardı. Sandalyelerinde arkalarına kaykılmış, gözlerini kırpmadan tepelerindeki devasa melek heykeline bakıyorlardı. Yukarıda neler olduğunu bilmiyorlardı ama Eril-Fane, Azareen ve Suheyla'nın uzun süredir hisarda olduğunun farkındaydılar. Ve zihinleri kelimelerle, yarılan göklerle ve melek haritalarıyla doluyken, henüz geri dönmemiş olmaları canlarını sıkıyordu.

Sonunda meleğin hareket ettiğini gördüler. Önce parmaklardaki seğirmeyle başladı, sonra devasa kol, dirseğinden büküldü ve kocaman el kendi göğsünü parçaladı.

46

Atan Kalbini Söken Bir Adam Gibi

Nova narin biri değildi. Pervasızdı. Tanrımetali canlanarak etrafında yükseldi. Daha önce en küçük bir irade kırıntısıyla metali şekillendirebilmişti ama artık hiçbir şey kolay değildi.

Hisarın göğsünü, atan kalbini söken bir adam gibi parçaladı. Ama uzanan el kalbi hedeflemiyordu. İnsanlar, cesetler, tanrıtohumları, hayaletler... Devasa metal el içeri uzandı. Eriyen metal duvarlar ve köprü hepsini avucuna topladı.

Nova artık dayanamıyordu. Minya'nın yeteneğini bıraktığı anda hissettiği rahatlama muazzamdı.

Rieva'da, göğü tutabilen Lesya hakkında bir efsane vardı. Kadın her gün göğü başının üstünde tutuyor, ancak alacakaranlıkta indiriyormuş. Ama güneşin hiç batmadığı Yazortasında, bir ay boyunca göğü başının üstünde tutması gerekiyormuş.

Nova da Minya'nın gücünü serbest bıraktığında hissettiği rahatlamanın, gece çöktüğünde Lesya'nın hissetmiş olabileceği rahatlamaya eş olabileceğini düşünüyordu. Kızla hayaletlerden bir an önce kurtulması lazımdı çünkü aksi takdirde

bedelini öderdi. O yüzden meleğin elini bir yumruk gibi tepelerine indirip hepsini gökyüzüne fırlattı.

Sarai düşeceklerini sandı. Pürüzsüz metal üzerinde kayıyordu. Nereye kaydığı belli değildi, kol ve bacaklardan oluşan bir karmaşanın içinde yuvarlanıyordu. Metal hem altında hem üstündeydi. Yakut'un acıyla haykırdığını duydu. Biri kısacık bir an için elini tutmaya çalıştı. Lazlo muydu? Kestiremiyordu. Parmakları birleşemeden ayrıldı. Boşluk baş döndürücüydü.

Sonra el açıldı. Sarai yine kaydı. Bir yerlere tutunmaya çalışıyordu. Öyle ki panikle hayalet olduğunu unutmuştu. Ama Minya düşerse havada uçabilmesinin ne önemi olurdu ki? Küçük kız ölürse, Sarai da ölecekti. Hele diğerleri de ölürse yaşamak anlamını yitirirdi. Minya'nın avucun kıyısına doğru kaydığını görünce elini uzattıysa da yakalayamadı.

Minya uçtu.

Sarai adeta felç olmuştu. Başına gelene inanamıyordu.

Sonra dehşetle çarpılan suratıyla elini kolunu sallayarak Vahşi elin kıyısında gözden kayboldu. Tutunacak hiçbir yer yoktu. El yan yatmıştı, herkes teker teker düşüyordu. Sonunda elde tek başına kaldığında korkuyla tutunmaya çalıştı çünkü son düşüşü hâlâ aklındaydı. Ardından kendini bıraktı.

Daha önce düşüp yere çarptığında ölmesi sanki bir ömür sürmüştü. Bu sefer öyle olmadı. Yer anında yaklaştı. Yuvarlanırken bütün eklemleri sızlıyordu, ardından yere yayıldı. Başı dönüyordu. Görmekte zorlanıyordu.

Yumruğun içindeyken görememişti. Seraph heykeli inmiş, manyetik alanların oluşturduğu hayali minderlerin üstünde diz çökmüştü. Ve elini şehre uzatıyordu. Heykel onları yere atmamış, zar gibi Hıçkırık amfi tiyatrosunun ortasına fırlat-

mıştı. Hiç nazik değildi ama en azından ölüm de değildi. En azından Sarai böyle olduğunu umuyordu.

Etrafta yatan sevdiklerine baktı. Eril-Fane ve Azareen'in cansız bedenleri öylece yatıyordu. Kırlangıç aralarına yayılmıştı, kaşının üstünden kan boşalıyordu. Vahşi, kıpırdamayan Suheyla'ya doğru emekliyordu ve Yakut kocaman gözlerle boş pazar tezgâhlarıyla etraflarını saran amfi tiyatronun yüksek duvarlarına bakıyordu. Dört ayak üstündeki Minya titriyordu. Başını öne eğdiğinden Sarai küçük kızın yüzünü göremiyordu. Hayaletleri etrafına toplanmıştı.

İyi de Lazlo neredeydi?

Sarai onu görebilmek için telaşla etrafına bakındı. Birkaç kez kendi etrafında dönerken paniğe yenilmemeye çalışıyordu. Ama mümkün değildi. Panik pençelerini göğsüne geçirmişti bile.

Lazlo burada değildi.

Sihir hırsızı cani düşman onu kendine saklamıştı.

KAKTÜS YAYINLARI

BÖLÜM IV

torvagataï (tor-vah-ga-tay) *isim*

Zaman dolduğu halde başarılan önemli bir iş.

Köken: Büyük aşkı Sahansa'ya kavuşabilmek için üç imkânsız görevi yerine getiren ama geri döndüğünde sevgilisiyle birlikte bütün kadın, erkek ve çocukların krallık tarafından katledildiğini gören Troval'ın trajedisinden.

47

Sirri Olan Sir

Seçmeme izin verselerdi, sizi seçerdim.

Kora ve Nova, annelerinden gelen mektupları ezberler, özellikle Skoyë mektupları yaktıktan sonra ezberledikleri için sevinirlerdi ve tek bir cümle vardı ki hepsi arasında en anlamlısıydı. *Sizi seçerdim.* Sevildiklerine inanmaları gerekiyordu. Nyoka'nın yerine karar verenleri ya da izin verme meselesini pek merak etmezlerdi. Annelerinin bir daha özgürce seçim yapıp yapamayacağı da akıllarına gelmezdi.

Eşekarısına benzeyen gemide olanlardan sonra merak etmişlerdi. "Bize ne yapacaksınız?" diye sormuştu Kora, kardeşinin yeteneği adeta bir patlamayla kaos yarattığında. Nova'nın baygın bedenini kucaklarken, hayatının en büyük korkusunu yaşıyordu. Nalbant Skathis'in onları öldüreceğinden emindi. Tek umudu Hizmetkârların ikisini de Rieva'da bırakmalarıydı. Evet, belki hayalleri ölecekti ama kendileri hayatta kalacaklardı. Yırtılan iç çamaşırlarıyla soğuk metalin üzerinde baygın kardeşine sarılırken bile ayrılabilecekleri Kora'nın aklının ucundan bile geçmemişti.

"Artık *biz* değilsiniz," demişti Skathis, geminin zeminini eritip Nova'yı dışarı atmadan önce. Kardeşi kollarının arasından sıyrılıp sert bir şekilde aşağı düşmüştü. "Hayır!" diye bağırmıştı Kora ama zemin açıldığı hızla kapanmıştı ve Skathis buz gibi bir tatminle, "Artık benimsin. Sadece benimle *biz* olacaksın," demişti.

Kora o zaman bunun ne anlama geldiğini anlamamıştı ama zamanla bir kuşun kafesi ya da bir kölenin prangayı anladığı gibi anlayacaktı. Skathis'in sözleri hayatının geri kalanını şekillendirecekti. İki asır boyunca her saniye.

Artık benimsin. Sadece benimle biz olacaksın.

Nova'yla hayal ettikleri gelecekte asker-büyücü oluyor, asla babaları gibi erkeklerin insafına kalmıyorlardı. Kendileri gibi yeteneklilerin eğitim gördüğü akademiyi Nyoka'nın mektuplarından biliyorlardı. Orada dünyanın her yerinden yetenekli gençler olacaktı. En iyiler ve en zekiler. Şerefli bir şekilde imparatorluğa hizmet edecek, başka dünyalar görecek, savaşacak, zaferin tadını alacak, hazineler kazanacaklardı.

En küçük detayına kadar hayal etmişlerdi.

Aslına bakılırsa hayalleri şaşırtıcı bir derecede gerçeğe yakındı. Akademi tam da annelerinin tarif ettiği gibiydi ama Kora orayı hiç göremedi.

Skathis imparatorluk için yetenekleri topluyor olabilirdi ama Kora'yı imparatorluğa vermemişti. Başkente geldiklerinde Solvay, Antal ve Ren'le konuşmuştu. Kora ne konuştuklarını bilmiyordu ama diğerlerinin renginin attığını görebiliyordu. Sonunda nalbant onu kendine saklamak istediğinde diğerleri müdahil olmak istememişlerdi. Böylece Skathis onu şahsi casusu yapmıştı. Sabırlı bir öğretmen değildi. Kartalı nereye göndereceğini, neye bakması, kimi dinlemesi gerektiğini söylüyordu.

Ama hepsi bu değildi.

Eşekarısına benzeyen gemide Skathis'in odasına hapsolmuştu. Kora adamın şehirde evi olduğunu düşünmüştü çünkü bazen çıkar günlerce geri gelmezdi. O günlerde Kora kendi kendine adamın gelip gelmeyeceğine dair bahse tutuşurdu. Gelmezse gemide ölürdü. Eh geldiğinde de ölürdü. Skathis her seferinde gelirdi. Bazen Kora tek başına ölmeyi yeğler olmuştu.

Nalbant, kendisine baş kaldırır ya da kaçmaya çalışırsa, hatta verdiği görevlerde başarısız olursa ya da kartalla onay vermediği herhangi bir mesaj gönderirse onu doğrudan sefil adasına götürüp, korsan kardeşini doğduğuna pişman etmekle tehdit ederdi.

Kora ona inanırdı. Adamın gözlerindeki kıvılcımlar, sanki kışkırtılmayı bekliyordu, o yüzden onu kızdırmamak için Kora çok dikkatli davranırdı. Sonunda köle, casus ve sır olmayı kabullendi. Nalbant dışında kimseyi göremiyordu. En azından kartal vardı. Kartal sayesinde Aqa'yı keşfediyor, şehri ve insanları tanıyordu. İmparator, danışmanlar, en çok da diğer nalbantlar... Başta hiçbir şeye anlam verememişti. Skathis duyduğu her şeyi kelimesi kelimesine aktarmasını istiyordu, konuşmalar ya da altta yatan imalar çok anlamsızdı ama Kora aptal değildi. Dünyaları kavrayamayacak kadar bilgisiz olsa da zamanla beyni katman katman bilgiyle doldu. Bir sürü alavere dalavere vardı, bir sürü *son* vardı.

Farklı dünyalardan gelen raporlar kalkışmaları haber veriyordu ve uzun süredir maaşları ödenmeyen paralı askerler imparatora kafa tutuyordu. Valiler öldürülüyor, dünyalar imparatorluğun boyunduruğuna karşı birleşiyor, devrimciler mantar gibi çoğalıyordu. İstikrarsızlık sudaki kan gibiydi ve Skathis bu suda yüzen tek nalbant olmak istemiyordu. Kora

casusluk yaparken diğerlerini de tanıma şansını bulmuştu. Hepsi Mezbaha mevsiminde sığ sulara doluşan gagalı köpekbalıklarına benziyordu.

Nova'yı düşündüğünde kendini eksik hissediyordu. Sanki biri kaburgalarının arasına bir ıstakoz bıçağı dayayıp göğsünü açmış, kalbini çıkarmıştı. Kardeşinin güvenliği için Skathis'in her söylediğini yapıyordu. Kartalla birlikte Skathis'in gözü ve kulağı oluyordu. Beyaz kuş taştan, tuğladan, hatta çelikten bile geçip gidebiliyordu ama mesartiyum metali sınırı oluşturuyordu. Bunu daha en başta öğrenmişlerdi. İmparatorun uçan metal sarayı dahil bütün tanrımetali gemilerinin havalandırma için küçük delikleri olurdu ve Kora ne kadar küçük olursa olsun bu deliklerden içeri sızabiliyordu. Kartal neredeyse görünmez olabildiğinden havadaki bir dalgalanma gibi duyabiliyor, görebiliyor, hatta bazen para, belge, harita ve kraliyet mührü taşıyan mesajları çalabiliyordu.

Ölen bir Hizmetkârın alnındaki tanrımetalinden tacı da çalmıştı. Daha doğrusu *Kora* çalmıştı. Kuş onun bir yansımasıydı. Tacı, yaptığı casusluk sonrası Skathis'in rakip nalbantlardan birini ekibiyle birlikte pusuya düşürüp öldürmesinin ve gemiyi ele geçirmesinin ardından çalmıştı.

Ve o tacı saklamıştı. Tanrımetali çalmak ciddi bir suçtu. Bir zamanlar düşüncesi bile panik ataklar geçirmesine neden oluyordu. Ama ardından gelen casusluk, ihanet ve cinayetler dizisiyle bu korkusu yok oldu. İyi de taçla ne yapacaktı ki?

Kardeşi, daha yeteneği ortaya çıkmadan bile delişmen bir kızdı. Kora'yı kurtarabilecek biri varsa, bu Nova'dan başkası olamazdı ve Kora onun dünyada kendisini kurtarmak isteyecek tek kişi olduğundan emindi. Hayalinde Nova bir intikam tanrıçası gibi gelip kendi değerli metaliyle Skathis'i boğazlıyordu.

Kora hâlâ nalbandın taktığı tasmayı taşıyordu. Adam tasmayı hiç çıkarmamıştı. Zaten sadece başka bir nalbant... ya da Nova boynundaki metali çıkarabilirdi.

Hayal kurdukça kardeşi durdurulamaz bir intikam gücü olup çıktı. Fakat tacı ona nasıl gönderebilirdi? Kartalın oraya gidip gelmesi ne kadar zaman alırdı? Günler? O kadar zamanı yoktu. Skathis her an gelebilirdi. Kartalını gönderdiğini anlarsa, nereye gönderdiğini öğrenene kadar canına okurdu.

O yüzden taç uzun süre sakladığı yerde kaldı. Ta ki Kora kartalının uzayı yırtabildiğini keşfedene kadar.

Kumaş gibi yırtılan uzayda mesafeler anlamını yitiriyordu. Bunu yapabilen Hizmetkârlar vardı. Işınlanabiliyorlardı. Sadece iradeleriyle dünyanın öbür ucuna gidebiliyor, bir anda kaybolup bir anda geri dönebiliyorlardı. Kora akademide eğitim alabilseydi, herhalde astral yeteneğini geliştirmeye çalışırlardı ama sonuçta her şeyi tutsakken kendisi keşfetmek zorunda kalıyordu.

Kartalını izinsiz göndermesi yasaktı. Yeteneğini sadece Skathis'in emirleri doğrultusunda kullanması gerekiyordu ama zaman içinde fırsat buldukça şansını denemeye başladı. Geminin hava deliklerinden çıkıp onu kimselerin göremeyeceği yerlere uçuyordu. Metal duvarlar kafesten ziyade bir tabutu andırırken dışarıdaki hava ve gökyüzü uçsuz bucaksız görünüyordu. Bazen kendi bedenini bile bir hapishane gördüğü oluyordu.

Onunki bir tür kaçıştı. Dışarı akabiliyor, zavallı çaresizliğini ardında bırakabiliyordu. Bir gece Skathis gittikten sonra, daha önce cesaret edemediği kristal soğukluğundaki yüksekelere kadar çıkmıştı. Beyaz saçlı Antal'ın söylediklerini hatırlıyordu. İlk astral yıldızlara seyahat ettiğini iddia etmişti. Ama tam o sırada Skathis beklenmedik bir şekilde geri dönmüştü.

Kora paniklerken kuş anında geri dönüp göğsüne girmişti. O kadar afallamıştı ki ne olduğunu bile anlamamıştı. Neyse ki yakalanmamıştı. Oysa millerce uzaktaydı ve bir anda geri dönebilmişti.

Cesaretini toplayabildiği bir gün yeniden denemişti. Doğruydu. Kartalı kaşla göz arasında çok uzaklara gidebiliyor, uzay sadece başka bir duvardan ibaretmiş gibi havaya karışabiliyordu.

Sırrını kendine saklamıştı. Artık sırrı olan bir sırdı. Sonunda tacı bir mesajla birlikte Nova'ya göndermeye cesaret edebilmişti. *Beni bul. Ben özgür değilim.*

Ama Nova onu bulamamıştı. Ve Kora asla özgür kalamamıştı.

Skathis'in imparator olacağını düşünmüştü ama adam nalbantların ardından son olarak imparatoru da öldürdükten sonra, "Tanrı olmayı yeğlerim," demişti. İmparatorluk çökerken metale el koymuş, ironik bir şekilde melek şeklinde büyüttüğü gemisiyle gökyüzündeki yarıklardan dünyaları dolaşmış, sonunda aklına yatan bir yer bulmuştu.

Zeru gezegeni, imparatorluk sınırlarının kıyısındaydı ve orada yaşayanlar Mesarthim'i tanımıyordu. Skathis ve ekibi burada diledikleri gibi tanrı rolünü oynayabilirdi ve aynen de bunu yaparak kadim bir medeniyeti köle yapmış, o güzel insanların çocuklarını, hatıralarını, özgürlüklerini çalarak artık Korako adını alan Kora'ya bir rol vermişlerdi. Artık eşekarısına benzeyen gemide tutsak değildi. Skathis onu sadece boynundaki tasmayla değil, sevgilisi Isagol üzerinden kontrol ediyordu. Daha doğrusu *âşığı* demek gerekirdi çünkü Isagol farklıydı. Ahlaksızlıkta ve zalimlikte Skathis'le yarışıyordu. Birbirlerini kışkırtarak daha da alçalmanın bir yolunu buluyor, birbirlerini cezalandırıyor, sıkıldıkça yeni oyunlar icat

ediyorlardı. Kora herhangi bir konuda itiraz edebilseydi bile Isagol duygularını ele geçirip dehşetli bir umutsuzlukla onu boğabilirdi. Kadının yeteneği buydu.

Ama en kötüsü şehvetti. Kora'yı çıldırtıyordu ve bunu her yaptığında Kora kendini hastalıklı bir arzu sarmalında buluyordu. Sonrasında ruhunda elma çürüğü gibi lekeler oluşuyordu.

Letha da rolünü oynuyordu. Onun yeteneği insanların en sevdikleri anıları silmekti. Bunu nasıl yaptığı meçhuldü ama anılar, canavarların kan kokusu alması gibi gelip onu buluyordu. O da Kora'yı, Nova'yla ilgili bütün anılarını yok etmekle tehdit ediyordu. "Bir kardeşin olduğunu bile hatırlamazsın."

Zaten kaçacak bir yer yoktu. Skathis gökyüzündeki yarığı tanrımetalinden bir küreyle kapatmıştı. Kora, altı canavar tanrıyla birlikte Zeru adındaki bu dünyaya hapsolmuştu. Her zamanki gibi zorla casusluk yapıyordu ama Skathis'e sadece bilmek istediklerini söylüyordu. Ve yıllar boyunca yeraltı mağaralarında eğitim gören savaşçılar meselesine hiç değinmedi.

Tabii o savaşçılardan birinin bıçağını kalbine saplaması tam anlamıyla ilahi bir tesadüftü. Ama bu çok sonraları olmuştu ve Kora yaptığı şey için genç adamı hiç suçlamamıştı.

Başta Skathis'in Zeru'da tanrılık ve sefahatten başka derdi yoktu. Zamanla bu değişti. Her şeyin planlı programlı olduğunu söylese de bu bir yalandı çünkü yaptığı şeyden kâr elde etmeye başlamadan çok önce de kendisi azılı bir tecavüzcüydü.

Çocuklar. Hisarın sol kolunda talihsiz kadınların doğurduğu ilk çocuklar. Tanrıların metreslerinden doğan çocuklar.

Çocukların özel yeteneklerinin olmasını *kimse* beklememişti.

Asırlar boyunca imparatorlukta düzinelerce farklı dünyada melez çocuklar doğmuştu. Bazılarının hiç yeteneği yoktu, damarlarında sihre dair en ufak bir ize bile rastlanmıyordu. Bazılarının yeteneği çok zayıftı ama imparatorluk yasasına göre zaten melezlerin hizmet etmesi yasaktı.

Ovsa Zerulu bir anneden doğan bütün mavi piçlerin magnitüd büyüklüğü, Mesarthim anne ve babalarından çok daha yüksekti. Skathis'in yanında getirdiklerinin sıra dışı güçleri düşünüldüğünde, bu gerçekten de olağanüstüydü. Kora bunun nedeninin, kanlarıyla birlikte damarlarında akan gizemli şeffaf sıvı olduğunu düşünüyordu. Anlayabildiği kadarıyla bu enerji, onları diğer insan türlerinden ayıran tek anormallikti.

Sebebi ne olursa olsun, Skathis imparatorluk için hizmetkâr arayışında olsaydı, asker-büyücü için bundan daha iyi bir kaynak bulamazdı. Ama artık imparatorluk çökmüştü. Dünyalar birbirleriyle savaşıyor, iç savaşlar yaşanıyordu. Çok sayıda cephede çok sayıda savaş vardı ve her geçen gün daha da kötüleşiyordu. Ve savaşın olduğu yerde kesin olan bir şey vardı. Krallar, generaller ve diktatörler silah için para dökmeye hazırdı.

Böylece Skathis piçlerini satmaya başlamış, yeni piçlerin doğumunu hızlandırmıştı. Vanth ve Ikirok ona yardım etmekten büyük zevk alıyordu. Yıllar boyunca Isagol ve Letha da insan sevgililer edinmiş, doğum yapmışlardı ama erkek tanrılar piç üretiminde çok daha etkindi. Şehirde yeterince kadın vardı.

Skathis, hisarın kalbindeki yarığın açıldığı kırmızı denizdeki kırık bir *tezerl* sapına bir mevzi inşa etmişti. Mezatlar burada gerçekleştiriliyordu. Mesaret'ten bile alıcılar geliyor, Canavarların Tanrısı Skathis servetine servet katıyordu. Savaşta hiçbir işe yaramayacak yetenekler de oluyordu ama

Skathis hemen hemen doğan bütün çocukları satışa çıkarıyor, geriye kalanlar indirimle aracılara satılıyordu.

Sadece bir yetenek, satışa çıkmıyordu. Nalbantlar bebekliklerinde anlaşılabiliyordu. Tanrımetaline dokunmaları yetiyordu, küçük parmakları her zaman metalde iz bırakırdı. Skathis bu bebekleri katlediyordu.

Böylece yıllar geçmiş, Kora çocukların yeteneklerini test etmekle görevlendirilmişti. Bununla birlikte yeteneği ortaya çıkanları eşekarısı şeklindeki gemiye götürüyor, küçük kafeslere kilitliyordu. Ve bunu her yaptığında biraz daha ölüyordu. Bedeninin de ruhunun da ölmesini tercih ederdi. Hâlâ kardeşinin kendisini aradığını hayal ediyordu. O zaman Nova'nın çok geç kalıp canını kendi aldığı ölü bedeniyle karşılaşmasından korkuyordu. İntihar edemezdi. Yaşadı.

Ve günlerden bir gün doğumhanedeki erkek bebeklerden birinin nalbant olduğunu gördü. Onu aldı. Onu çalıp kartalının pençesinde Skathis'in asla bulamayacağı bir yere gönderdi.

Planlamamıştı. Tesadüf eseri olmuştu. Ama o bebeğe dokunduğu anda isyan beyninde şekillenmeye başlamıştı. Çocuk ne olduğunu bilmeden büyüyecekti, sonra Kora onu geri getirecekti ve çocuk onu kurtaracaktı. Skathis'i öldürmenin düşünü kuruyordu. Nalbandın hobisi köle çocuklar doğurtmaksa, onun hayali nalbandın ölümüydü.

Bebeğin büyüyüp gücünü kavuşmasını bekleyecekti. Sonra onu geri getirecekti. Çocuk savaştığı tanrıları öldürecek, ardından birlikte geçitten geçip gideceklerdi. Her şey planlıydı.

Ama planı asla gerçekleşemeyecekti.

Çünkü Eril-Fane onu diğer tanrılarla birlikte öldürecekti ve kimselerin ne olduğunu bilmediği o küçük oğlan çok uzaklardaydı. Ve Kora'nın ruhundan geriye sadece kartal kalmıştı.

Kartal yaşamaya, göklerde turlamaya, seyretmeye ve sonunda kaçıp her neredeyse evine gidebileceği günü beklemeye devam etti.

Çünkü evi hep Nova olmuştu ve Kora kardeşinin bir gün geleceğine inanarak ölmüştü.

KAKTÜS TEAM

48

Menfur Yaratıklar

Mesarthim hisarı gökyüzünde canlanmıştı. Göğsünü deşmiş, elini içeri uzatmış, bir avuç insanı kavradığı gibi kanatlarını iki yana açarak bir dev gibi şehrin üzerinde çömelmiş, eğilerek elindekileri fırlatmıştı.

Lazlo fırlattıklarının arasında değildi.

Heykelin eli hisarın kalbine daldığında akışkan metal hepsini toplarken Lazlo da peşlerinden gitmeye çalışmıştı. Sarai'ı görmüş, ona uzanmıştı ama metal izin vermemişti. *Nova* izin vermemişti. Güç hâlâ ondaydı, dizlerine kadar metale gömerek Lazlo'yu hisarda tutmuş, delikanlı çırpınsa da kurtulamamıştı. Tek yapabildiği koskoca elin diğer hepsiyle birlikte uzaklaşmasını seyretmekti.

"*Sarai!*" diye bağırmıştı boğazı yırtılırcasına.

Şimdi sadece kendisi kalmıştı. Nova'nın planını dehşetle izledi. Kendisi de aynı şeyi yapacaktı ama daha özenli olacağı kesindi. Kadın çapaları teker teker kaldırdı. Melek doğu çapasından başladı, sonra güney ve batı geldi. Her adımında metal metalle birleşiyordu. Kadın etraftaki binaların sarsıla-

rak yıkılmasına aldırmadan hepsini sökercesine aldı. Hisar çapanın metalini emerken daha büyüyor, şehirden toz bulutları yükseliyordu.

Nova son olarak kuzeyde eriyen çapaya döndüğünde Lazlo onu durdurmaya çalıştı.

"Onu bırak," diye yalvardı. Artık yeteneği olmadığı için parçalanan nehir yatağını sağlam tutan metali hissedemiyordu ama hatırlıyordu. Bunu o yapmıştı ve kadın metali çekerse olacakları biliyordu. "Yer çöker," derken çaresizce Kiska, Rook ve Werran'a bakıyordu. Sanki umurlarında olacakmış, sanki müdahale edebileceklermiş gibi... "Nehir taşar. Şehir yok olur. *Lütfen*. Lütfen bırak."

Nova bırakmadı.

Harika bir kâbus gibi melek heykeli Hıçkırık'ın üstünde çömeldi, devasa parmaklarını lavabo deliğini andıran çukura daldırdı ve kayalıkların arasına damarlar halinde sızan bütün mesartiyum metalini çekti. Yer sarsılıp çatlıyordu. Çukur büyüdü. Kenarları çöktü. Dev taş parçaları yuvarlanıyor, düştüğünde zaten coşkun akan Uzumark'ın köpürmesine neden oluyordu. Binalar sıralar halinde yere gömüldü. Henüz keşfedilen kadim kütüphane de payına düşeni aldı. Gürüldeme çok uzaktan duyulabiliyordu. Sular havaya fışkırıyor, toz halinde bir perde oluşturuyordu.

Yukarıdan bakarken oyuncak bir şehir paramparça oluyormuş gibi görünüyordu. Lazlo dehşetle, "Hayır!" diye haykırdı. Caddeler, sokaklar dalgalar halinde enkaza dönüşüyor, nehir cehennemden kaçmış bir yaratığın ışığı aradığı gibi her yeri dolduruyordu.

Yıkımın çapı nereye varacaktı? Şehrin ne kadarı yıkılacaktı? Amfi tiyatro güvende miydi? Sarai ve diğerleri neredeydi?

Lazlo bilmiyordu. Bilemezdi. Hisar doğrulduğunda heykelin göğsünde açılan delikten ancak gökyüzünü görebiliyordu. Hıçkırık'ın... ve Sarai'ın kaderi onun için meçhuldü. "Bırakın beni!" diye yalvardı. "Burada bırakın!"

Nova ona bakmıyordu bile. Dahası hiçbir şeye bakmıyordu çünkü görmüyordu. Yorgunluk bir tül gibi her yanını sarmıştı. Beti benzi atmıştı, gözkapaklarını açık tutmakta zorlanıyordu. Bugüne kadarki en büyük hırsızlığını yapıyordu. Daha önce tanrımetaliyle en büyük mücadelesi Skathis'in gemisinde olmuştu. Hisar ise Evren'deki en güçlü araçtı. Dünyaların hiçbirinde böylesi bir şeyle baş edebilecek ne donanma ne de ordu vardı. Ve artık Nova'ya aitti.

Derin bir nefes alıp planını işletmeye devam etti. Hisarı geçidin öteki tarafındaki dünyaya geçirecekti.

Yer ayaklarının altında sarsılıyordu. Her yerden korkunç bir kükreme sesi kulakları tırmalıyordu. Ne oluyordu? Şehir çöküyor muydu? Sarai, amfi tiyatronun duvarlarını göremiyordu, gökyüzünde melek heykeli cıvadan bir yaratık gibi güneşi parçalayarak hareket ediyordu.

Heykelin sağ elinin uzanan parmaklarıyla birlikte incelediğini fark etti. Neler olduğunu anlaması çok sürmedi. El, gökteki yarığa giriyordu. Heykel, hepsini geride bırakarak *bu dünyadan ayrılıyordu*. Damardaki kan gibi zonklayarak hızla hareket ediyordu. Sadece birkaç saniye içinde, tıpkı Lazlo'nun küredeki yarığa elini soktuğu gibi heykelin eli bileğine kadar kayboldu. Sarai, geceleri volta attığı terasın şimdi kıpkırmızı korkunç denizin üstünde durduğunu gözünde canlandırabiliyordu. Sonunda melek, Lazlo'yla birlikte tümden öteki dünyaya geçmiş olacaktı.

Lazlo.

Sarai nefes alamıyordu. Bu kadarı fazlaydı. Babası ölmüştü. Azareen ölmüştü. Gücü çalınmıştı ve Lazlo kaçırılıyordu. Geriye kalan herkes buraya fırlatılmıştı. Aslında çok basit bir gerçeği kavramakta zorlanıyordu. *Hıçkırık'taydı.*

Başka bir düşünce tokat yemiş gibi sarsılmasına neden oldu. Bir anda bütün korkuları geri plana düşüp sustu. Evet, Sarai, Hıçkırık'taydı. Ama daha önemlisi *Minya* da buradaydı.

Minya, Hıçkırık'taydı.

Küçük kız bunu istemiş, Sarai'ın hayaletini bütün önleme çabalarına rağmen tehdit etmişti. Minya, ordusuyla birlikte şehirdeydi. Sarai, yavaşça dönüp ona baktı. Kız dört ayak üstünde duruyordu, başını eğmişti. Sonra birden ayağa kalktı. Dimdik duruyordu. Ellerini yumruk yapmıştı. Hâlâ titriyor, neredeyse sarsılıyordu. Küçücük göğsü öfkeyle kalkıp iniyordu. Hayaletleri arenaya fırlatılan tanrıtohumları ve insanların etrafında adeta koruyucu bir barikat oluşturuyordu. Çember daralırken Tizerkane savaşçıları amfi tiyatroya dalıp saniyeler içinde hepsinin etrafını sardı.

Sayıları çoktu. Hareketleri akıcıydı, görüntülerinin aksine oldukça sakin bir havaları vardı. Zırhları bronzdandı, miğferlerinde boynuzlar vardı. Kılıç ve mızrak kuşanmışlardı. Spektral üstündekiler hepsinin üstünde görünüyordu ve yaratıkların dallı budaklı boynuzları akşam güneşinde göz alarak parlıyordu.

Genci yaşlısıyla hem kadın hem de erkekler vardı. Koyu tenli yüzleri sert hatlıydı. Hissettikleri dehşeti olabildiğince saklamaya çalışıyorlardı ama Sarai onların da en az kendisi kadar korktuğunu biliyordu. Sonuçta insanların korkularını kâbuslarla pekiştirmiş, asla boş bırakmamıştı. Tek bildiği, insanların nefretlerini saklamaya çalışmadıklarıydı. Dişlerinin arasından soluyorlardı. Gözlerini kısmışlardı.

Tanrıtohumlarına bakışları bütün acımasızlığıyla ortaya koyuyordu. Tizerkane savaşçıları karşılarında hayatta kalmış, korkan gencecik yarı-insanlar görmüyorlardı. Mavi tenliler menfur yaratıklardı.

Hayır. Daha kötüsüydü. Mavi tenliler, elleri kanlı menfur yaratıklardı.

Sarai, onların gözünden görebiliyordu. Hayaletleri ve tanrıtohumlarını görmek yeterince berbatken, şimdi bir de yerde cesetler vardı. Eril-Fane ve Azareen cansız bir şekilde yere yayılmışlardı, birine zarar vermeyi aklına bile getiremeyecek zavallı tatlı Kırlangıç, kocaman gözleri ve kül rengine dönen yüzüyle, kandan eldiven giymiş gibi dirseklerine kadar kana bulanmış halde iki cesedin arasında diz çökmüş duruyordu.

Nazik Kırlangıç, bu haliyle kahramanların kalplerini yiyen bir cadıya benziyordu.

Savaşçılar şok dalgasıyla sarsıldı. Biri havlarcasına emir verdiğinde hepsi mızraklarını kaldırdılar. Yüz kol aynı anda geriye çekildi. Çok acı çeken ve artık risk almak istemeyen insanların bu toplu hareketinde müthiş bir güç vardı. Artık affetmeyecek, merhamet etmeyeceklerdi. Zaten bir kor olarak yüreklerinde taşıdıkları nefret şimdi alev almıştı.

Amfi tiyatronun üstünde bir hareket fark edince Sarai gözlerini gökyüzüne çevirdi. Okçular yerlerini almış, oklarını üstlerine doğrultmuşlardı.

Bir anda korku içini sardı. Minya savaşacakmış gibi görünüyordu.

Ama bu savaştan sağ çıkabilecekler miydi?

49

Cici Kızlar Öldürmez, Ölürler

Minya'nın başı dönüyordu. Kendinde değildi. Ruhların ve *nefret-korku-umutsuzluk* üçlüsünün ağırlığı üstünden kalktığında hafiflik hissi bir an için donakalmasına neden olmuştu. Üstünden kalkana kadar nasıl bir yük taşıdığının farkına bile varmamıştı.

Hafiflik ve sessizlik uzun sürmedi, bütün ağırlığıyla üstüne bindi. Ruhlar ve umutsuzluk bir anda üstüne çullanınca yükün çok daha ağır olduğunu anladı. Hayatının her saniyesinde sihri için ödediği bedelin farkına ilk kez varıyordu. Sendeledi.

Çok fazlaydı. Dahası vardı. Kafasının içinde her şey kasırgaya tutulmuş gibi çarpışıyordu.

Kendi insanları tarafından terk edildiği o yerde uyanmanın yarattığı ihanet hissi içini sızlatıyordu.

İnanamasa da istila edilmelerine ve yenilmesine, oyun dışı bırakılmasına, fırlatılıp atılmasına şaşırıyordu.

Hisardaki oyunu kazandığında oyun tablasını havaya kaldırıp bütün parçaların oraya buraya saçılmasına neden olur,

yenilen dört ayak üzerinde emekleyerek parçaları toplamak zorunda kalırdı. Şimdi Minya hayatında ilk kez yerdeydi, çıplak ayakları metale değil taşa değiyordu. *Kaybettiğini* yüreğinde hissedebiliyordu. Bu sefer oyun tablasını havaya kaldırıp parçaların oraya buraya saçılmasına neden olan *Nova* olmuştu.

Peki şimdi kendisini yerden kim toplayacaktı?

Kendi hayaletleri bıçaklarla saldırıya geçtiğinde Lazlo'nun korumak için ona sarıldığını hatırladı. Kafasının içindeki kasırga şiddetleniyordu. Lazlo ona *sarılmıştı*. Sarılmak şöyle dursun, çok uzun zamandır Minya'ya dokunan bile olmamıştı. Bütün olanlardan sonra bile güçlü kolların arasındaki güven duygusu başını daha da döndürüyordu.

Tabii ki Lazlo bunu Minya için değil, Sarai için yapmıştı. Kim Minya için kendini tehlikeye atardı ki?

Hem Lazlo burada değildi. Şimdi koruma ve kurtarma sırası Minya'daydı. Hep olduğu gibi... Ama nasıl? Havadaki gerginlik adeta zonkluyordu. Çekilen oklar, yara izleriyle kaplı parmakların hareketleri, savaşçıların tıslaklıkları nefesler, yayların sabırsızlıkla beklediği duyulabiliyordu.

Öldürmek için.

Minya hepsini hissedebiliyordu. İnsanların nefreti konuşuyor, o cevap veriyordu.

Yüz çift göz üstüne dikildiğinde ve hepsi aynı şeyi gördüğünde, nasıl *o şey* olmazdın ki? Tizerkane savaşçıları çocuklara bakarken canavar görüyordu ve Minya'nın en karanlık yanı buna meydan okuyordu. En eski, en gerçek refleksi buydu sonuçta.

Düşmanın olsun, düşman ol.

Tizerkane komutanı havlarcasına emretti. "Silahlarınızı bırakın. *Derhal!*"

Hayaletler hâlâ bıçak ve satırlarını bırakmamışlardı. Mızrak, kılıç ve oklara karşılık mutfak silahları... Ama Minya, ordusunun gücünü çelikten almadığını biliyordu. "Siz *bırakın!*" diye bağırdı. Adamın gür homurtusundan sonra havada çınlayan sesi komik sayılırdı. "Ben de yaşamanıza izin vereyim."

Tizerkane askerleri arasında sert mırıltılar yükseldi.

"Minya," dedi Sarai korkuyla. "*Lütfen*. Yapma."

Minya hışımla ona döndü. "Neyi yapmayayım? Öldürülmemize engel olmayayım mı? Senin gibi *cici kız* olmamı mı istiyorsun, Sarai? Sana şu kadarını söyleyeyim... Cici bir kız olsaydım, doğumhanedeki herkesle birlikte biz de ölmüş olurduk!"

Sarai zorla yutkundu. Minya'nın rüyalarını artık bildiği için bu sözler eskisinden çok daha anlamlı geliyordu. İki Ellen ile şüphelerinde haklı olup olmadığını bilmiyordu ama haklıysa Minya'nın söyledikleri doğru olmalıydı. Cici kızlar bakıcılarını bıçaklayıp, kurtardıkları bebekleri onların cesetlerinin üstünden geçirmezlerdi. Cici kızlar öldürmez, ölürlerdi.

Ve Minya'nın cici bir kız olmadığı kesindi.

"Bizim için yaptıklarını biliyorum," dedi Sarai. "Sana minnettarım..."

"Boş boş konuşma. Hepsi senin suçun!"

"Ah tatlım," diye araya girdi Koca Ellen. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Bizden daha eski ve dünyamızdan çok daha büyük bir şeyin ortasında kaldık. Bu nasıl Sarai'ın suçu olabilir?"

"Çünkü beni yerde bırakıp *onları* seçti," derken öfkesi, Minya'nın gücenmişliğini saklamakta zorlanıyordu. "Şu halimize bak."

Sarai etrafına bakınırken *gerçekten* kendi suçu olup olmadığını merak etti. Belki. Ama şimdi olacaklar tamamen

Minya'ya bağlıydı. "Evimizden atıldık ve etrafımız sarıldı," dedi. "Ne saklanabiliriz ne de geri çekilebiliriz. Tek umudumuz *savaşmamak*. Bunu anlamalısın."

"Dur tahmin edeyim. Yalvarmak istiyorsun."

"Yalvarmak değil, sadece konuşmak."

"Bizi dinleyeceklerini mi sanıyorsun?" diye terslendi Minya.

"Silahlarınızı bırakın dedim!" diye bağırdı yine komutan. Gerçi muhtemelen bıçakları olmadan hayaletlerin başlı başına silah olduğunu biliyordu. Öte yandan hayaletlerden oluşan bir orduyu yöneten sihirli bir çocukla nasıl baş etmesi gerektiğini bilmemesini de mazur görmek gerekirdi. Komutayı Brishan'a bırakan Eril-Fane akıllı bir seçim yapmıştı. Başka bir komutan şimdiye çoktan saldırmış olurdu. Sesi sertleşti. "Yere yatın! Bir daha tekrarlamayacağım!"

İşte karar anı gelmişti. Ya savaşacak ya da teslim olacaklardı. Minya, iki olası sonuç arasında kalakaldığını hissedebiliyordu. Sanki iki kolundan iki yaratığa bağlanmış, ters yönde çekiştiriliyordu ama öte yandan yaratıkların ne olduğunu göremiyordu.

Savaşsalar... ne olacaktı? Sarai haklıydı. Evlerinden atılmışlardı. Böyle olmaması gerekiyordu. Orijinal planda Rasalas'a atlayıp intikamını alacak, sonra güvenli bir şekilde evine geri dönecekti.

Ama intikamı elinden alınmıştı. Eril-Fane ölmüştü. Dahası, güvenli evi de gitmişti. Gökyüzündeki hisar geri dönüşü olmayan bir şekilde *yok oluyordu*.

Devasa heykelin bir kolu omzuna kadar kaybolmuştu. Bu haliyle gökyüzü meleği *yiyormuş* gibi görünüyordu. Minya diğerlerinin gördüğünü görmemişti. Geçitten ve ötesindeki dünyadan haberi yoktu. Yarığa uzandığında Lazlo'nun elinin

bileğine kadar görünmez olduğuna da tanık olmamıştı. Neler olduğunu bilmiyordu. Kafa karışıklığı şakaklarını zonklatıyor, nefeslerini sıklaştırıyordu. Başı dönerken, artık nasıl bir yük olduğunu öğrendiği gücüne rağmen *kırılgan* hissediyordu.

Yüreğine küçük bir korku kıymığı saplandı. İçi buz tutuyordu. Bu savaşı kazanabilir miydi? Bugün zaten bir kez yenilmişti. Tekrar yenilirse yerden toplayacak parçalar da kalmayabilirdi. Bu onun oynadığı son oyun olabilirdi.

Sonra bir de teslim olma seçeneği vardı. Kaderlerini insanların ellerine mi bırakacaklardı? İmkânsızdı. İnsanların tanrı-tohumlarına ne yaptığını görmüştü. Teslim olmak bir seçenek bile değildi.

Sarai onun kararsızlığını yüzünden okuyabiliyordu. "*Minya*," diye yakardı, korkusu bir yumruk gibi boğazına iyice yerleşirken. "Bizi öldürürler."

Hayaletlerin oluşturduğu çemberde bir dalgalanma oldu. Sarai kendini en kötüsüne hazırlamıştı ama hepsi silahlarını yere düşürdüklerinde donakaldı. Çelik bıçaklar taşların üzerinde tıngırdıyordu. Afallatıcı bir gelişmeydi. Bir an için neredeyse teslim olduklarına inandı.

Ama hemen ardından hayaletler cıva gibi değişti. Sırtlarında beliren *kanatları* ardına kadar açtılar. Her bir tüyü alevden kanatlar... Hayaletler meleğe dönüşmüştü ve bir anda ellerinde beliren mızraklarıyla hepsi birden aynı şekilde sırıtıyordu. Gergin ve kasvetli bir sırıtış, Minya'nın gülümsemesinin yansımasıydı.

"Bizi zaten öldürecekler," dedi küçük kız. "Ben de onları öldüreceğim."

50

Dahası

Hıçkırık amfi tiyatrosunda şiddet patladı.

Tizerkane savaşçıları mızraklarını fırlattı. Ateş kanatlı hayaletler mızraklara kalkan olmak için havalandı.

Sarai'ın küçücük umut kırıntıları, metalin metalle çarpışmasıyla dağılıp gitmişti. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Hisarın yarısı gitmişti. İki kalbi birden Lazlo için ağlıyordu. Delikanlının da kendisinden farksız olduğunu biliyordu. Bütün bunlar haksızlıktı. Hiç şansları olmamıştı. Hiçbirinin başka şansı olmamıştı. Nefret dolu bir hayata gelmişlerdi. Nefreti çözmeye çalışmış, başaramamışlardı. Peki şimdi?

Hayaletler uçan mızrakları kendi mızraklarıyla karşıladığından hiçbiri tanrıtohumlarına isabet etmedi. Tizerkane ordusu kükreyerek kılıçlarına davranırken yukarıdaki okçular yaylarını gerdi. Sarai, okların fırlayışını her taraftan duyabiliyordu. Hatta bir fısıltı yanağını yalayıp geçti. Oklar, mızraklardan çok daha küçük ve hızlıydı. Hayaletler hepsini karşılayamıyordu ve okçular daha avantajlı bir pozisyondaydı. Nefesini tutan Sarai, içlerinden birinin vurulup vurulmadı-

ğını kontrol etti. Yakut ve Vahşi korkuyla gözlerini kocaman açmışlardı, aralarında duran Suheyla kendine gelmeye başlamıştı. Minya, iki yanında iki Ellen'la birlikte dimdik dururken öfke saçıyordu. Ve Kırlangıç...

Sarai ona baktığı anda Kırlangıç irkildi. Eril-Fane'yle Azareen'in arasında, dizlerinin üstündeydi. Sırtına isabet eden bir okla birlikte öne kapaklandı.

"*Hayır!*" diye haykıran Sarai ona doğru koştu. Neresinden vurulmuştu? Göremiyordu. *Ne olur iki kalbine denk gelmemiş olsun, lütfen hayati bir yara olmasın.* Oklar her yandan uçarken dua etmekten başka çaresi yoktu.

Kırlangıç, Azareen'in üstüne yayıldı. Sarai yanına geldiğinde doğrulmaya çalıştı. "Yerde kal!" dedi Sarai, kıza siper olmaya çalışırken.

"Olmaz," dedi Kırlangıç, acıyla inleyerek. Ok sağ kürek kemiğinin hemen altına denk gelmişti. Çok kan akıyordu. Kıpkırmızı kan mavi tenini hastalıklı derecede soluk gösteriyordu. Sarai, yaranın ölümcül olduğunu sanmıyordu. En azından tedavi edildiği sürece ölümcül olamazdı. Tabii başka bir ok daha isabet etmezse...

Bu savaş hepsinin ölümüyle son bulabilirdi.

İçteki hayalet çemberi Seraph'lar gibi ateşten kanatlarını çırparak havaya yükseldi. Minya, onları tanrıtohumlarını korumak için kullanıyordu. Okları engelleyemeseler de okçuların nişan almasını zorlaştırıyorlardı. Ama Kırlangıç hâlâ çemberin tam ortasındaydı ki burası en az korunan yerdi.

"Gidelim," dedi Sarai, bir kolunu kızın omzuna sarıp nazikçe iki cesedin ortasından kaldırırken. Birlikte kanatların altında birbirine sokulmuş Yakut, Vahşi ve Suheyla'nın yanına gideceklerdi.

Ama Kırlangıç direndi. Tekrar, "*Olmaz*," dedi.

Sarai sinirle onu zorlamaya hazırlanıyordu. Gerekirse nezaketi elden bırakabilirdi. "Kırlangıç, burası hiç güvenli..." diye söze başladı ama devamını getiremedi. Gördüğü karşısında söyleyecek söz bulamıyordu. Kırlangıç'ın solduğunu düşünmüştü. Oysa Kırlangıç'ın ten rengi solmamıştı. *Grileşmişti.*

Sarai bunun ne anlama geldiğini biliyordu ama daha üstüne düşünemeden kaosu bir ses bastırdı.

"ATEŞ KES!" diye gümbürdedi ses.

Gür bir sesti. Sarai bu sesi daha önce duymuştu, bu sesi tanıyordu ve imkânsız olduğu açıkken böyle bir şeye inanmakta zorlanıyordu.

Bu Eril-Fane'nin sesiydi. Oysa Eril-Fane ölmüştü. İki kalbi birden parçalanmıştı. Cesedi hemen... şuradaydı?

Sarai dönüp Kırlangıç'ın arkasında yatan Eril-Fane'nin cesedine baktı. Ama artık adam yatmıyordu. General *ayaktaydı.*

Böyle bir şey *olabilir miydi?* Eşekarısının iğnesi göğsünden geçip gitmişti. Sarai, yara konusunda uzman olmayabilirdi ama ölümcül bir yara aldığından emindi ve daha döngü devreye girmeden önce babasının öldüğüne tanık olmuştu. Bu mümkün değildi. Öte yandan babası işte yerden kalkmıştı. İnanamayan gözlerle ona bakarken Sarai bunun gerçek olmasını istiyordu ama gözlerine bir türlü güvenemiyordu. Hisarın kalbindeyken defalarca ayağa kalkıp tekrar ölmesine neden olan aynı sihir mi devreye girmişti?

Ama bu da mantıksızdı. Hisar neredeyse gitmişti. Düşman uzaktaydı.

Birden aklına gelen başka bir şey midesinin kasılmasına neden oldu. Eril-Fane'nin düşmanı zaten buradaydı. Tabii ya. *Minya.* Bu Minya'nın işi olmalıydı. Generalin ruhunu yakalamış olmalıydı. Babası yaşamıyordu, Minya'nın kontrolündeki hayaletlerden birine dönüşmüştü.

Ama... öyleyse, cesedi neredeydi?

Sarai başının *döndüğünü* hissetti. Hayat, ölüm ve sihirle ilgili bütün olasılıklar beynini yakıyordu. Eril-Fane hayalet olsaydı, ondan iki tane olmalıydı. Tıpkı hisarın bahçesinde Sarai'ın başına geldiği gibi. Hayalet ve ceset. Yan yana. Oysa şimdi ceset yoktu. Sadece Eril-Fane vardı. Evet, güçsüz görünüyordu, kana bulanmıştı ama *yaşıyordu* ve ayakta dururken dizleri titriyordu.

"*ATEŞ KES* dedim!" diye gürledi yine. Oklar bir anda kesildi. "Tizerkane, geri çekilin!" diye emretti. "Bu çocuklar benim korumam altında!"

Arenaya korkunç bir sessizlik çöktü. Minya, gözlerinde nefret ve kafa karışıklığı birbiriyle savaşırken ona baktığında, hayaletler bile donakalmıştı. Bütün gözler şimdi Tanrıkatili'ne dikilmişti.

Bir tek Kırlangıç ona bakmıyordu. Kızın gözleri kapalıydı. Sığ nefesler alıyordu. Omzundaki ok yarasından kıpkırmızı kan boşalıyordu. Manzara ateş hattında kalan kızın hikâyesini anlatıyordu ama dahası vardı ve Sarai bunu henüz görüyordu.

Hisarda zaman döngüsü kırıldığında Kırlangıç köprüde iki savaşçının yanına diz çökmüştü. Sonra heykelin eli hepsini toplayıp buraya fırlatmıştı ama Kırlangıç iki savaşçının yanından ayrılmamıştı ve az önce Azareen'in üstüne eğilmişti. Eli kadının göğüs zırhının altındaydı. Eşekarısı iğnesinin zırhta açtığı delikte şimdi kızın parmakları görülebiliyordu.

Kırlangıç'ın eli Azareen'in yarasındaydı. Asıl hikâye buydu.

Eril-Fane yaşıyordu. Asıl hikâye buydu.

Kırlangıç gözlerini yoğun bir konsantrasyonla yummuştu ve teni grileşmişti. *Asıl hikâye buydu.* Ve Sarai baktıkça kız daha da grileşiyordu. Kırlangıç'ın rengi gözle görülür bir şekil-

de açılıyordu. Öyle ki sonunda ipeksi güzellikte kestane rengi teni ilk ipuçlarıyla kendini göstermeye başladı. Omzundaki ok, akan kanı ve Sırlar Tanrıçası'nın dolabından giydiği gömlek olmasa onu gören biri Hıçkırıklı bir kız olduğunu düşünebilirdi. Kırlangıç *insan* gibi görünüyordu.

"*Ah*," diyebildi Sarai anlamaya çalışırken nefesini salarak.

Orkide Cadısı Kırlangıç, bir şeyleri büyütebiliyordu ve göründüğü kadarıyla yeteneği sadece çiçekler ve kimril meyvesiyle sınırlı değildi. Ama *bunu* gerçekten yapmış olabilir miydi? Eril-Fane'nin içinde öleni yeniden canlandırması mümkün müydü?

Başka bir açıklaması olabilir miydi? Şimdi de Azareen'i iyileştirmeye çalışıyordu. Oysa... teni grileşirken bunu yapacak sihri kalmış mıydı?

Kırlangıç, hâlâ gözleri kapalı bir halde eğilmiş duruyordu ama Azareen henüz iyileşmediğine göre, iyileşecek gibi görünmüyordu.

Sarai zorla yutkundu. Artık herkes onlara bakıyordu. Eril-Fane az önce ayağa kalkmış, savaşı durdurmuştu. Sonra zaman kaybetmeden dizlerinin üstünde karısının yanına çökmüştü. Yüzü gergindi, çenesini sıkıyordu. Adam gözünü neredeyse vahşi bir ifadeyle Azareen'e dikmişti. Karısının elini alıp iki avucuyla sardı. "Yaşa," diye fısıldıyordu. "Azareen, *yaşa*." Boğazına takılan hıçkırıkla boğulacak gibi olurken dua gibi ekledi. "Thakra *aşkına*."

Azareen gözlerini açtı.

Bir an için gençliklerine dönmüş gibi umut ve hayranlıkla bakıştılar. Sanki aradan on sekiz yıl hiç geçmemişti, sanki gelecek önlerinde uzanıyordu. Sonunda Azareen kırılgan bir sesle konuştuğunda, dudaklarından dökülen, ölümle defalarca yarım kalan sorusuydu. Kocasından cevabı hiç alamayaca-

ğını ya da kocasının sonunda ona ne diyeceğini hiç öğrenemeyeceğini sanmıştı. "Aşkım," diye fısıldadı. "*Keşke ne?*"

Ama cevabı beklemesi gerekecekti.

Kırlangıç yere yığılırken Eril-Fane onu tuttu. Kızın omzuna saplanan oku ve akan kanı yeni fark ediyordu. "Sağlıkçılar!" diye bağırıp havlarcasına birkaç isim saydı.

Onları koruyan hayalet çemberinin dışında çağrılan Tizerkane savaşçıları itaat etmekle kanatları ve mızraklarıyla ateşten kanatları olan hayaletler arasında kalıyordu.

"*Durun!*"

Minya ciyaklamıştı. Sesi tizliğin doruğundaydı. Bir grup hayalet, çemberin ortasına dönüp mızraklarını Eril-Fane'ye doğrulttu. Minya ona bakarken Katliam'dan başka bir şey göremiyordu. Bu adam Katliam'ın ta kendisiydi ve Kırlangıç'ı tutuyordu. "Ellerini onun üstünden çek, çocuk katili!" diye hırladı.

"Minya!" Sarai ona dönüp bağırırken az daha kalp krizi geçirecekti. Minya, Kırlangıç'ın mucizevi bir şekilde geri getirdiğini yine öldürecek miydi? Nefreti ve *hayatı* kenara koymak için kullanabileceği son şansı göremeyecek kadar aklını kaçırmış olabilir miydi?

Ama söyleyebileceği her şey boştu çünkü Minya'yı görünce dilini yutacak gibi oldu.

Minya da grileşmişti.

51

Mutlu Yok Oluş

Lazlo boğazı yırtılırcasına bağırıyordu ama Nova onu duymuyor gibiydi. Nedense transa girmiş gibi üzerine sinir bozucu bir sakinlik çökmüştü. Sanki bedeni bu dünyadaydı ama kendisi çoktan başka bir yere gitmişti.

Lazlo hâlâ dizlerine kadar metale batmış haldeydi. Hisar gökyüzündeki geçitten geçiyor, Sarai'ı kurtarma umudu her saniye biraz daha azalıyordu.

Nova'ya son çapayı yerinde bırakması için yakarırken aklında sadece Hıçkırık vardı. Nehir yatağı, binalar, altta akan azgın nehir... Ama kadın ona kulak asmadan çatlaklardaki metali emerken, başka bir şey Lazlo'yu adeta çarpmıştı. Bir an için bunun ne anlama geldiğini ve neler olabileceğini kavrayınca kendini yine, büyük kapının üstünde yay çizen Sarai'ın cansız bedenini gördüğü o sokakta hissetmişti. O anda bir daha Sarai'ı asla hayal kırıklığına uğratmamaya yemin etmişti.

"Beni senden koparabilecek bir şey olduğunu mu sanıyorsun?" demişti Sarai'a daha birkaç saat önce.

Şimdiyse bir şey, *biri* onu sevdiğinden koparıyordu ve *Lazlo aklını yitirmek üzereydi.* Nova dinlemiyor, zaten dinlese bile ne dediğini anlamıyordu. Diğerlerini de denedi. "Mesartiyum metali olmazsa renkleri solacak. *Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musunuz?*"

Rook, Kiska ve Werran olayların gelişiminden rahatsızdı. Lazlo onların gergin suratlarından ve kasvetle Nova'ya attıkları kaçamak bakışlardan anlayabiliyordu ama belli ki kadına bir şey söylemekten korkuyorlardı. "En azından onlara biraz metal bırakın," diye yalvardı. Nova'nın başında taç varken, diğerleri boyunlarında birer madalyon taşıyordu. Hepsinin tenine mesartiyum metali değiyordu. "Bunlar gibi," dedi Werran'ın madalyonunu işaret ederek. "Yeter ki renkleri solmasın."

Suçluluk duygusuyla kıvranan Werran sonunda sabrını yitirdi. "İnsan olmak ölümden daha beter bir kader değil. Yaşamayı öğrenecekler."

Yaşamayı öğrenecekler. Lazlo çıldırıyordu. "Sizce *insana dönüşmelerinden* mi korkuyorum?" Bağırmaktan çatlayan sesiyle adeta kükrüyordu. Hayatında hiç bu kadar öfkelenmemişti. Sanki başka biri olmuştu. "Beni dinleyin! Şu birlikte büyüdüğünüz küçük kız var ya? Onun yeteneğini bilmiyor musunuz? Ben söyleyeyim. Ruhları yakalıyor. Ruhların yok olmasını engelliyor. Yeteneğini kaybederse, evet o da insan olacak. Belki o da *yeteneği olmadan yaşamayı öğrenecek.*" Parmaklarını saçlarına daldırıp kafasına bastırırken beyninde uğuldayan umutsuzluğu susturmaya çalışıyordu. "Ama Sarai öğrenemeyecek. Çünkü o artık *yaşamıyor.* Bana yardım etmelisiniz! Minya yeteneğini kaybederse, *Sarai da yok olacak.*"

Minya ne olduğunu anlayamadı. Eril-Fane'nin Yakut'un kollarına bıraktığı Kırlangıç'a baktı. Kız baygındı ve hiçbir

sağlıkçı, hayaletlerden oluşan barikatı geçmeye cesaret edemiyordu. "*Ona ne yaptın?*" diye haykırdı. Oktan ya da kandan değil, Kırlangıç'ın yeni ten renginden bahsediyordu. Sanki onun için insanlık hastalık gibi bir şeydi ve Eril-Fane'yle Azareen bu hastalığı ona bulaştırmıştı.

"Onlar hiçbir şey yapmadı," dedi Sarai. Azareen de Suheyla'nın yardımıyla yattığı yerden doğruluyordu. Eril-Fane gibi bitkin görünüyordu ama hayattaydı. "Kırlangıç kendisi yaptı," diye devam etti. "Onları iyileştirdiği için bütün sihrini tüketti."

Minya hiç bu kadar aşağılayıcı bakmamıştı. "Aptal olma. Sihrimiz tükenmez."

"Tükenebilir," dedi Sarai, korkunç gerçeğin soğukluğuyla. Bunun kendisi için ne anlama geldiğinin farkındaydı. "Tükenir. Mesartiyum metaliyle temas etmediğimiz sürece tükeniyor."

"Gücümüzün kaynağı mesartiyum metali," diye açıkladı Vahşi. "Seni yatağına yatırdığımızda grileşmeye başladığını görünce anladık. Öldüğünü sandık ama Lazlo ne yapacağını biliyordu. Seni yere yatırdı."

Delikanlı anlatmaya devam ediyordu ama Sarai onu artık dinlemiyordu. Lazlo'nun adını duyunca neredeyse yumruk yemiş gibi iki büklüm olacaktı. Nefes alamıyordu çünkü bir şekilde onu bir daha göremeyeceğini kavramıştı.

Ama Minya'nın ten rengine bakılırsa kendisinin de pek zamanı kalmamıştı.

Lazlo'nun, küçük kızın hızla grileşen ten rengi karşısında nasıl şaşırdığını hatırladı. Diğerleri her gece yataklarında uyurdu. Sarai da gündüzleri uyuyordu. Saatlerce metalden koptukları halde sonrasında renklerinde herhangi bir değişiklik olmuyordu. Ama öte yandan uyurken yeteneklerini

kullanmıyorlardı. Minya için durum tam tersiydi. Tuttuğu hayaletler yüzünden bir saniye bile dinlenmiyor, gücünü son damlasına kadar kullanıyordu ama önceden bunun bir önemi yoktu çünkü sürekli metalle temas halindeydi. Hisar gücünü sürekli besliyordu. Şimdi kaynak gitmişti.

Sarai başını kaldırıp gökyüzüne baktığında meleğin gözden kaybolduğuna tanık oldu. Hisar, Zeru gezegeninden gitmişti. Çaresizce babasına döndü. "Şehirde hiç metal var mı?"

"Çapalar..." dedi adam şüpheyle. Hisar onları dışarı attığında kendinde değildi.

Sarai başını iki yana salladı. "Çapaları aldılar. Artık onlar yok. Bir yerlerde küçük bir parça bile mi yok?" Sesinde korku ve telaş vardı.

"Ne oldu? Sorun ne?" diye sordu Eril-Fane.

Ama Vahşi de Yakut da anlamış, ikisinin de gözleri dolmuştu. Yakut elini ağzına götürdü. "*Ah*. Ah hayır. Sarai."

İki Ellen da meseleyi kavrayınca Minya'ya baktılar. Küçük kızın kaşları kafa karışıklığı, kızgınlık ve korkuya benzer bir şeyle çatılmıştı. Gözlerini indirip kül rengine dönen ellerini görünce hemen başını kaldırdı.

Sarai onun nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordu. Minya onu tam da böylesi bir sonla tehdit etmişti ve muhtemelen görmek için can atıyordu. Sarai'a hain demiş, onu bir kukla gibi kullanmış, ruhu üstünden pazarlık yapmıştı. Küçük kız omuz silkip onu doğum gününü kutluyormuş gibi mutlu yok oluşuna gönderse hiç şaşırmazdı.

Ama Minya omuz silkmedi. Mızraklı hayaletler Eril-Fane'ye yaklaşıp etrafını sardı. "Bir yerlerde mesartiyum metali olmalı," dedi küçük kız. "*Git bul!*"

Eril-Fane çaresizce başını iki yana salladı. "Sadece çapalar vardı."

Minya, "Yalan söylüyorsun!" diye bağırırken hayaletlerin mızrağı generalin boğazındaydı. Yeniden atan nabzı en küçük bir hamleyle yeniden durabilirdi.

"Hayır!" diye çığlık attı Sarai. Azareen ve Suheyla da dehşetle bağırıyordu. "Artık yok," diye üsteledi Azareen. "Yemin ederim. Olsa hemen getirirdik!"

"Canım benim, sevgili çıngıraklı yılanım," dedi Koca Ellen, kadife kadar yumuşak bir hüzünle. "Durumu daha da zorlaştırıyorsun, tatlı kızım. Anlamıyor musun? Kullanmaya devam ettikçe yeteneğin tükenecek."

Gerçeği kavrayan Minya donakaldı. Rüzgâr olmasa da kulakları uğulduyordu. Yamacın kıyısında olmasa da kendini uçuruma bakıyormuş gibi hissediyordu. Bir anda eksen kaymış gibi hayaletlerle arasındaki bağda yeni bir şey hissetti. Daha önce hep bağlarda nabız gibi atan duyguların farkındaydı. Nefret-korku-umutsuzluk üçlüsü onu asla yalnız bırakmıyordu. Şimdiyse hayaletlerle arasındaki bağda iki yönlü bir akış olduğunu hissedebiliyordu. Rezervuar dolmadığı sürece yeteneği ve gücü her saniye biraz daha zayıflıyordu. İçi boşalıyordu. Bugüne kadar gücünü hayaletlerden aldığını, hayaletlerinin onu koruyacağını, bu sayede kendisinin de ailesine kol kanat gereceğini düşünmüştü. Artık bu varsayım ölümün eşiğindeydi.

Grileşen ellerine baktı. Sonra Sarai'a ve hayaletlerine baktı. Ardından yaptığı şey herkesi şok etti.

Minya bıraktı.

Kendini bildi bileli yeteneğini bir dizi ipi tutan sımsıkı bir yumruk gibi hayal etmişti. Şimdi o yumruğu açıyordu ve ipler özgür kalıyordu. Katliamdan beri topladığı ruhlar gittikçe inanılmaz hafifliyordu. Sadece üçünü tutuyordu. Sarai'ı tutan bağ örümcek ağı kadar ince ve kırılgandı, ade-

ta yıldız ışığı gibi parlıyordu. Minya bu bağa nazikçe ama sımsıkı yapıştı.

İki Ellen için durum farklıydı. Diğerleri giderken onlar kaldı. Hayalet kadınlar ilk yakaladığı ruhlardı ve bunu kanlı Katliam'ın ardından, bütün çığlıklar sona erdiğinde dört bebekle hayatta kalmayı başardığında yapmıştı.

Hayalet kadınların bağları ne ince ne de kırılgandı. Onlarınki deri kadar dayanıklıydı, elinden kaymaları mümkün değildi. İki Ellen artık vücudunun bir parçası olmuştu. O yüzden diğer hayaletler havada öylece yok olurken hayalet kadınlar hemen yanı başında duruyordu.

Özgür kaldıklarını anladıklarında hayaletlerin suratları kıpkırmızı kesiliyordu. Sarai, küçük Bahar'ı, sonra en güzel elilith dövmelerini yapan yaşlı dövme sanatçısı Guldan'ı gördü. Er Kem de yok oluyordu. Babasının genç kuzeni Ari-Eil'i gördüğünde yüreği pişmanlıkla sızladı. Adamın yüzü sanki gitmeye henüz hazır değilmiş gibi karmakarışıktı. Ne var ki elinde değildi, hepsi adeta buharlaşıyordu. Sanki amfi tiyatro nefesini salmıştı. Öyle ki Tizerkane savaşçıları bile tatlı bir rüzgârın bütün arenayı yalayıp köle ruhları göklere çektiğini hissedebiliyordu.

Ardından sessizlik çöktü. Nova yeteneğini aldığında Minya aynı sessizliğin ve hafifliğin tadına bakmıştı. Ezici ağırlık kalkmış, bitmek bilmeyen nefret uğultusu azalmıştı ama rahatlayamıyordu. Çünkü katıksız bir dehşetle sarsılıyordu.

Artık tanrıtohumlarıyla Tizerkane ordusu arasında hayaletlerden oluşan bir bariyer yoktu. Birbirlerini rahatça görebiliyorlardı. Minya karşısındaki askerlerin sayıca fazlalığı, cüsseleri ve *nefretleri* karşısında sinmek üzereydi. *Menfur* diyen bu bakışları çok iyi biliyordu.

En azından on beş yıldır kendini hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti.

İki kalbi, doğumhanenin kapısında eli bıçaklı yabancı biri belirdiğini gördüğünde olduğu gibi sıkışıyordu. Kaşla göz arasında kendini yine orada bulmuştu. Güçsüzdü ve etrafı onun öldüğünü görmek isteyen yetişkinler tarafından sarılmıştı. Dehşet balyoz gibiydi. Panik beynini yakıyordu. Katliam gözünün önünden gitmiyordu.

İki yanında duran hayalet kadınlar onu yatıştırmak istediyse de Minya büzüştü. Gözünün önüne iki kadının eski yüzleri geliyordu ve bu daha da büyük bir korkuya kapılmasına neden oluyordu. Gözlerini kapattığı halde aynı yüzler karanlıkta onu rahat bırakmıyordu. Acımasız ve muzaffer yüzler... Yine Katliam günü gelmişti ama şimdiki daha kötüydü çünkü elinde bıçağı yoktu, saklanabileceği bir yer yoktu ve iki Ellen diğerlerini kurtarmasına engel olacaktı. Tıpkı daha önce yapmayı denedikleri gibi.

Beyin bir şeyleri saklamak için iyi bir yerdi ama ne yazık ki bazı şeyleri silemiyordu. Sadece bir şeylerin üstünü örtüyordu.

Minya'nın beyninde gizli bir çekmece vardı. Ya da havada asılı dururken bir kâbus dünyasına açılan bir geçidin olduğu bir küre... İster çekmece ister küre olsun, şimdi ardına kadar açılmıştı ve gerçekler kan gibi dökülüyordu.

52

Korku Sarı Saçlı Bir Tanrıça

Bir varmış, bir yokmuş, evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, korkunun ne olduğunu bildiğini sanan küçük bir kız varmış.

Korkunun onu alıp götürecek sarı saçlı bir tanrıça olduğunu düşünürmüş. *Nereye?* Kimse bilmezmiş ama güzel bir yerse, küçük kızın tanrıçayı gülümseyerek karşılayacağı kesinmiş.

Korako gülümsememişti. Acımasız da değildi. Sadece oradaydı. Usulca konuşuyor, nazikçe dokunuyordu. Kaşları beyaz gibi görünürdü ama öyle değildi. O, Sırların Tanrıçası'ydı ve *gerçek* korkuyu öğrendiği gün Minya da kendi sırrını saklıyordu.

Yeteneği ortaya çıkmıştı. Uzansa tutabileceği kadar somut hissin adını koyamıyordu ama üçüncü ya da dördüncü kez hissettiğinde gücü kavrayıp kendinde tutabileceğinden emindi. *Biliyordu* ama yapmadı. Elinden geldiğince umursamadı. Şaşkın bir yüz ifadesi, sihir yapıyormuşçasına açık bir işaretti. Tanrıçanın casusları hemen gidip ispiyonlardı. *Minya derin derin düşünürken görüldü!* Sonra Korako nazik sesi ve do-

kunuşuyla gelecekti. O zaman tanrıçanın acımasız olup olmamasının bir önemi kalmayacaktı. Üzgün görünmesi bile önemli değildi. Sonunda gelecek, alıp götürecekti.

Kiska gideli üç hafta olmuştu. Artık birlikte oyun oynayamıyorlardı. Diğerlerinin hiçbiri hamağın diğer ucunu tutabilecek kadar güçlü değildi. Korako'nun casusları pürdikkat izlemedeydi. Minya gözlerini hep üstünde hissediyordu. Sıra ona gelmişti. Vakit gelmiş de geçiyordu. Haliyle farkındalığını beyninin en gerilerine sakladı.

"Yakında yatağına sığmayacaksın," demişti o sabah Koca Ellen. Minya uyandığında bakıcı kadın başında onu izliyordu. Bu iyiye işaret değildi. Bazen tanrıtohumlarının yeteneklerini uykudayken ele verdiği olurdu.

Öte yandan Koca Ellen doğru diyordu. Minya'nın ayak parmakları küçücük metal karyolanın ucundan sarkmaya başlamıştı. "Bacaklarımı kıvırırım," diye karşılık vermişti. "Upuzun yatmam gerekmiyor."

"Burası evin değil," demişti bakıcı kadın.

O sırada Küçük Ellen cıvıldayarak araya girmişti. "Bizi kandıramazsın. Her şeyi gördük."

Minya bu sözleri bir meydan okuma olarak almıştı. Oyunlarda iyiydi. Elbette onları *kandıracaktı*. Ne olursa olsun yeteneğini ortaya çıkarmayacaktı.

Ama ancak birkaç saat dayanabilmişti. Evet, gerçi oyunu kazanmıştı ama iki Ellen da ölmüştü ve Minya gücüyle ne yapabileceğini *onlarda* öğrenmişti.

Her şey koridordaki tuhaf gürültülerle başlamıştı. Bağırışlar, koşuşturmalar... Sonra kapıda nefes nefese bir adam belirmişti. Elinde bıçak vardı. Sırım gibi zayıf biriydi, sivri bir sakalı vardı. İki Ellen gibi koyu tenliydi. Ve insandı. Kapıda kayarak durduğunda yüzü zaferle parlamıştı.

"Hepsi öldü!" diye bağırıyordu. "Teker teker hepsi öldü. Canavarlar öldü. Artık özgürüz!"

Canavarlar? Minya korkusuna rağmen merak etmekten kendini alamamıştı. *Ne canavarı?*

İki Ellen, adamı soru yağmuruna tutuyordu. Ölen canavarların kim olduğunu anladığında Minya biraz olsun üzülmemişti. Sonuçta korku, sarı saçlı bir tanrıçaydı ve artık ondan korkmasına gerek kalmamıştı. İki Ellen neşeyle çığlıklar atıyorlardı. "Thakra'ya şükürler olsun! Özgürüz!"

Minya heyecan dolu tatlı bir an için belki *kendisinin* ve diğer tanrıtohumlarının da onlarla birlikte özgür kaldığını sanmıştı.

Ama çığlıklar bebekleri korkutmuş, bazıları ağlamaya başlamıştı. Ve iki Ellen dönüp onlara bakarken, Minya sevinçlerinin hiçbirinin hayrına olmadığını fark etmişti.

"Bir de bu küçük canavarlar var," demişti Koca Ellen, adama.

Üçü birden iğrentiyle dizi dizi beşiklere ve yataklara bakıyordu.

"Eril-Fane'yi çağırayım," demişti sivri sakallı adam. "Bence bu şeref ona ait olmalı."

Şeref.

"Acele et," demişti Küçük Ellen. Gözünün üstünde bant vardı. Isagol tembel gözünü parmaklarıyla söküp çıkarmıştı. "Burada bir dakika daha kalamam."

"Al," demişti adam bıçağı uzatarak. "Gerekirse kullanırsın."

Bunu söylerken doğrudan Minya'ya bakmış, sonra gitmişti. İki Ellen heyecanla kıkırdıyordu. "Sonunda buradan kurtuluyoruz."

Onların gülüşmelerinden etkilenen dört yaşındaki Evran heyecanla gelip sormuştu. "Nereye gidiyoruz?"

Kıkırtılar anında susmuştu. Koca Ellen, "*Biz* eve gidiyoruz," dediğinde, Minya kendisinin ve diğer çocukların hiçbir yere gitmeyeceğini anlamıştı.

Hiçbir yere.

Tanrıları öldüren adam onları da öldürmeye geliyordu.

Evran'ı kaptığı gibi kapıya fırlamıştı. Bunu planlamamıştı. Sadece paniklemişti. Ama Küçük Ellen bileğinden yakaladığı gibi ayağını yerden kesmişti. Minya tekmeler savururken Evran'ı bırakmıştı. O sırada Küçük Ellen elindeki bıçağı düşürmüştü. Küçük oğlan karyolasının ardına saklanırken bıçağı ilk kapan Minya olmuştu.

Gerisi bulanıktı.

Bıçak yerdeydi. Kırmızılık masmavi ışıldayan zeminde yayılıyordu. İki Ellen yerde kıpırdamadan yatıyordu, gözleri açık tavana bakıyorlardı ve... aynı zamanda cesetlerinin hemen yanında ayakta duruyorlardı. Hayaletleri şaşkınlıkla Minya'yı seyrediyordu. Dahası onları tek görebilen Minya'ydı ama bakmak istemiyordu. Her şey gerçek dışıydı. Cesetler, hayaletler, yerde yayılan kırmızı gölcük, yapış yapış elleri... Parmakları avucunu ıslatıyordu. Ve ıslaklık ter değildi. Hiç ter olmamıştı. *Kırmızı* bir ıslaklıktı. Sarai ve Vahşi'nin ellerini tuttuğunda kırmızılığı ona da bulaştırmıştı. Çocuklar ağlayamayacak kadar şoka girmişlerdi, nefes alıp vermeyi unutmuş gibi hıçkırıklarını yutuyorlardı. Küçücük parmakları sürekli elinden kayıyor, geri kaçıyorlardı. Minya'yla gitmek istemiyorlardı.

Çünkü onun ne yaptığını görmüşlerdi.

Siz de mi ölmek istiyorsunuz? Ha?

Herhalde onları da öldüreceğini düşünmüşlerdi. Yine de çocukları yerde yatan hizmetçilerin üstünden koridora çekiştirmişti. Hisarın içini pek bilmiyordu. Doğumhaneden

neredeyse hiç dışarı çıkmamıştı. Şansına karşısına neredeyse kapanmak üzere olan bir kapı çıkmıştı. Büyüklerin içinden geçemeyeceği kadar dar bir aralık. Başka bir yere gitseydi, kesinlikle yakalanıp öldürüleceklerdi. Küçükleri dar aralıktan içeri itip, diğer bebekler için doğumhaneye koşmuştu.

Ama geç kalmıştı. Tanrıkatili çoktan gelmişti. Tek yapabildiği, olduğu yerde donakalarak çığlıkların teker teker susmasını dinlemek olmuştu.

KAKTÜS TEAM

53

Boşluklarla Delik Deşik Bir Yaratık

"Minya, geçti. Minya!" Sarai yanına diz çökmüştü. Küçük kızın gözlerindeki katıksız paniği görebiliyordu.

"Ancak o kadarını taşıyabildim," diyordu Minya titreyerek.

"Biliyorum. Çok iyi iş çıkardın. Artık geçti," dedi Sarai. "Yemin ederim. Hepsi geçti."

Ama iki Ellen'ı gören Minya geriledi. Ne kadınların kötü bakışlarını ne de yaptığını unutabilirdi. Onları öldürmüş, yanında *tutmuştu*. Onlara ihtiyacı vardı. Kendi başına dört bebekle baş edemezdi ki!

Gerisi tamamen muammaydı. Yeteneğini ilk kez kullanmıştı. Gücünün ne olduğunu bile bilmiyordu ve travmaların gölgesinde el yordamıyla ilerlemesi gerekmişti. Altı yaşındaydı ve *tanıdığı herkes ölmüştü*. Bakıcıların ruhlarını esir almış, onları ihtiyaç duyduğu gibi şekillendirmişti. Kendilerini sevecek ve ilgilenecek iki anne, hayal edebileceği en iyi şeydi çünkü hiç annesi olmamıştı. Böylece iki Ellen'la arasındaki bağ yoğunlaşmış, Kırlangıç'ın büyüttüğü orkidelerin kökleri gibi ruhunun bir parçası haline gelmişti.

Onları öylesine salamazdı. Kökler çok derinlere inmeliydi. Öyle de yapmıştı.

İki kadını *koparıp attığında*, kısa bir an için tekrar kendileri olmuşlardı. Ve on beş yıl boyunca, daha güçlü bir iradeyle kontrol altında tutulabilecekleri sürede ruhlarını *evcilleştirmişlerdi*. Şimdi derinlere gömdükleri gerçek kimlikleri yüzeye çıkmıştı.

Sarai onların rüyasında gördüğü kadınlara dönüştüğünü fark etti. Yılanbalığı gibi gözler, kötülükle büzülen dudaklar... Öylece yok olmadan önce bakışları her şeyi ortaya koyuyordu. İki Ellen artık yoktu.

Ordusunu serbest bıraktığında Minya'nın üstünden büyük bir yük kalkmıştı. İki Ellen gittiğinde öyle olmadı.

Yük üstünden kalkana kadar ezildiğini, bir bütün olmadan paramparça olduğunu fark edememişti. On beş yıl önce dört bebeğe bakabilmek için çaresizce birilerine ihtiyaç duymuş, sonunda *bakıcıları* yaratmıştı. Aslında başından beri o bakıcılar *kendisiydi*. Bunu kendinden bile saklamıştı çünkü... *onun* da birine ihtiyacı vardı.

İlgilenen, şarkı söyleyen ve seven yanı o iki kadında hayat bulunca geriye *sadece* korku, öfke ve intikam kalıyordu.

İki Ellen gidince, o eksik yanları da geri gelmişti. Yeni bir ağırlık olduğu söylenemezdi. Daha çok... tamamlanmıştı. Bugüne kadar boşluklarla delik deşik bir yaratıktı, bir vantrilok, bir kuklacıydı. Paramparça olmuş küçük bir kızdı.

Şimdiyse *biri* olmuştu.

Eril-Fane yaklaşmaları için sağlıkçılara işaret etti. Kocaman gözlerle gelenler tanrıtohumlarını kaçamak bakışlarla süzüyor, Minya'dan özellikle uzak duruyordu. Kırlangıç'ın önü-

ne de tereddütlü adımlarla geldiler. Kardeşine sımsıkı sarılan Yakut hepsine ateş saçan gözlerle bakıyordu. Yanında duran Vahşi'nin de ondan geri kalır yanı yoktu. Suheyla aracılık etmek için yanlarına gitti.

Eril-Fane, "Hepiniz korumam altındasınız," diyordu. "Söz veriyorum."

Minya, Sarai'a baktı. Tanrıkatili, dünya üzerinde sözüne güveneceği en son kişiydi. Ama Sarai başını sallıyordu. "Güvendesin," dedi. "Artık hepiniz güvendesiniz."

Ve küçük kız, bu sözlerin ardındaki imayı duydu. *Güvendeyiz* değil, *güvendesiniz* demişti çünkü Sarai güvende değildi. Ordusunu bıraktığında Minya gücünün birazını kurtarmış olabilirdi ama tükenişi engelleyemezdi. Sırf Sarai'ın bağını tutmak bile gücünün tükenmesi anlamına geliyordu. Gücünü kullandıkça Sarai daha çok tehlikede olacaktı. Ne kadar zamanı kalmıştı? Asıl soru buydu.

Minya ellerine bakınca durumun korktuğundan da kötü olduğunu gördü. Gri renk yerini sıcak bir kahverengiye bırakıyordu. Telaşla nefesini saldı. Başını kaldırıp Sarai'ın gözlerine baktığında, hüzünlü bir cesaretle karşılaştı.

"Ne yapabiliriz?" diye sordu.

Sarai başını iki yana sallarken, gözyaşlarıyla savaşıyordu. O da Minya'nın tenini ele geçiren kahverengiliğin farkındaydı ama çok daha bariz bir işaret daha vardı. Aralarındaki bağın soğuduğunu hissedebiliyordu. Fazla zamanı kalmamıştı. "Beni dinle Minya," dedi. "Ne yap ne et, Lazlo'yu bul. Bana söz ver. Onu o kadından kurtarmalısın."

Minya'nın gözleri ve burun delikleri kocaman açıldı. Öfkesi bir türlü sevemediği korkuyu kovalarken keyfi neredeyse yerine geliyordu. Boyu yettiğince sırtını dikleştirerek tıpkı eskiden yaptığı gibi bütün kabalığıyla, "Onu *kendin*

kurtarabilirsin," dedi. Sonra topuklarının üstünde döndüğü gibi hayatı boyunca öldürmeyi hayal ettiği Eril-Fane'nin yanına gidip onunla *konuştu*. Dişlerini sıktığı kesindi ama işte konuşuyordu. "Yanılmıyorsam buralarda uçan bir aletiniz vardı," dedi.

KAKTÜS TEAM

54

Mutlu Cehennem

Lazlo artık çırpınmayı bırakmıştı. Uzun saçları yüzünü örtüyordu. Metalden kurtarmaya çalıştığı morarmış bacakları ağrıyordu. Sonunda pes etmişti. Ne kadar zaman geçmişti? Bir saat? Bilmiyordu. Minya'nın renginin solması, öncekinden daha uzun sürmüş olabilir miydi? Öyle değilse fazla zaman kalmamıştı. Sarai çoktan gitmiş bile olabilirdi.

İçinde bir boşluk hissetti.

Gece boyunca onun için yarattığı sık ormanda, tanrıçaların rüyalarından esinlenerek yaptığı su yatağında, yumuşacık beyaz kumların üstündeki dalga izleri gibi uyuyup uyanmışlardı. Ve hem uyanıkken hem de uyurken birlikteydiler. "Bir şey denemek istiyorum," demişti Sarai, dolgun alt dudağını ısırırken kızararak. Hemen ardından pusu andıran elbisesi, güneşin dağıttığı şafak sisi gibi kalkıvermişti.

"Ben de," diye karşılık verdi. Sanki bedeninin derinliklerinden geliyormuş gibi boğuklaşan sesi kendini bile şaşırttı.

"Önce sen söylersen..." diye mırıldanmıştı Sarai. Sesinde hem şehvet hem mahcubiyet vardı. "Ben de sana söylerim."

"Önce sen," demişti Lazlo.

Bunun üzerine kız aklından geçeni söylemişti. Ölüm kelimesini hiç yakıştıramadıkları ve artık *farklı bir şekilde yaşadığı* için hayalet adını verdikleri yeni konumunda Sarai, Lazlo paylaşmadığı sürece yeni duyuları tecrübe edemiyordu. Bu durumda uyanıkken yeni zevkler keşfetmek Lazlo'nun sorumluluğunda olacaktı. Uyurken de cömert rüya ortamında keşfettiği yeni zevkleri Sarai'la paylaşacaktı.

"Çok çalışmam gerekecek galiba," demişti Lazlo, işi başından aşkınmış gibi. Sarai omzunu yumruklamak için hamle yaptığında kızın elini tutmuş, sonra belinden kavradığı gibi mesartiyum yosunlarından oluşan hamakların ve yıldız şeklinde yaprakları olan eğik ağaçların arasından su yatağına taşımıştı.

Sonrasında Sarai'ın fikrinin, Lazlo'nun fikriyle büyük ölçüde örtüştüğünü fark edeceklerdi.

Sevişmemişlerdi. Daha önce hem uyanıkken hem de rüyalarda sevişmenin eşiğine gelmiş, her seferinde kendilerini tutarak büyük vaadi ötelemişlerdi. Bu vaat sadece ikisine aitti ve zamanla tatlılaşıyordu. Hem belki beklemek, gelecekteki tüm gece ve sabahları sahiplenmek anlamına geliyordu.

Şimdiyse kaderle düelloya girmiş ve kaybetmişlerdi. En azından Lazlo böyle hissediyordu. Artık birlikte geçirecekleri geceler ya da sabahlar olmayacaktı. Sarai olmayacaktı. Düşüncesiyle bile Lazlo'nun içindeki sevinç, hayret ve cadı kıvılcımlarıyla birlikte savaşma arzusu da kayboluyordu. Çaldırdığı sihri kendine karşı kullanılarak hapsedildiği metalde dizine kadar batmış bir halde arkaya kaykılıp yere yayıldı.

Altındaki metal Eril-Fane ve Azareen'in kanıyla sırılsıklamdı. Buz gibi bir matem duygusu içindeki boşluğa eşlik etti.

Tizerkane savaşçılarının Büyük Zosma Kütüphanesi'ne geldiği gün hâlâ aklındaydı. Kraliyet tiyatrosunda Eril-Fane

âlimlerin karşısına çıkmış, halkının uzun zamandır çektiği acıları anlatmış, karanlık bir dönemden canlı ve güçlü çıktıklarını söylemişti. Ama şimdi general ölmüştü. Artık Azareen de yoktu. Hıçkırık'ın upuzun karanlık dönemi peşlerini bırakmamış, sonunda onları alt etmişti.

En azından bunu yapan Nova'ydı.

Kadın bütün bu süre boyunca bitkin bir şekilde boş bakmıştı ama hisarı Zeru'dan çıkarma niyetinden bir an olsun sapmamıştı. Dev heykelin kalbindeki oda yarıktan geçerken zamanın sündüğü tuhaf bir an yaşanmış, havada asılı duran küre uzayıp silindire dönüşmüş, öteki tarafa geçerken ağır ağır yine eski şekline dönmüştü. Lazlo'nun öteki dünyaya geçtiklerini anladığı an buydu.

Beyaz kuş Nova'nın etrafından hiç ayrılmıyor, sürekli havada turlar atıyordu. Kiska, Rook ve Werran kenarda dururken liderlerine temkinli kaçamak bakışlar fırlatıyor, arada sırada ikilemde kalmış gibi Lazlo'ya bakıyorlardı.

Lazlo artık yalvarmayı ve çırpınmayı bıraktıktan bir süre sonra Kiska tereddütlü adımlarla yanına geldi. Sormak istediği bir sürü şey vardı. Minya'nın yüzü gözünün önünden gitmiyordu. Küçük kız hâlâ kendisi için Korako'ya kafa tuttuğu günkü gibi görünüyordu. Aynı kız daha biraz önce bu sefer Nova'ya kafa tutmuştu. Minya'nın aynı kalması imkânsızdı.

Genç kadın, Lazlo'nun yanmış delikler gibi görünen gözlerine baktığında kendini tutamayarak, "İyi misin?" diye sordu.

Lazlo ona bakarken soruyu kavramakta zorlanıyordu. İyi mi? İyi miydi? Boş gözlerle baktığında genç kadının bir telepat olduğunu hatırladı. Başını meydan okurcasına kaldırıp, "Neden kafamın içine girip kendin görmüyorsun?" diye karşılık verdi.

Kiska daveti kabul etmedi.

*

"Mutlu cehennem adına, orada neler oluyor?" diye sordu Calixte.

Thyon'un anlamasını beklemiyordu, öylesine söylemişti ama delikanlının beyninde çarklar bulmacanın parçalarını yerlerine yerleştiriyordu ve bir cevap bulana kadar rahat etmeyecekti. Gökyüzündeki geçitler, havada eriyen ordular, gri çocuklar, kan banyosu... Gerçekten mutlu bir cehennemdi bu.

İkisi arenanın kenarındaki ilk duvarın dibine çömelmişlerdi. Daha bir saniye önce oklar başlarının üstünden vızıldayarak uçuyordu. Her şeyi görmüşlerdi ve şimdi aslında... her şeyi *görmediklerini* anlıyorlardı.

Hisarın hareketlenmesiyle işler çığırından çıkmaya başladığında Thyon, takdir edilesi bir sükûnetle ölebileceğini düşünmüştü. Bütün şehir çökebilirdi. Sadece birkaç dakikaları kalmış gibi hissediyordu. En azından devasa melek her an onu *ayağının altına* alabilirdi. Hatta mezar taşının üzerinde ne yazılabileceği bile gözünde canlanmıştı. *HAYATININ BAHARINDA BİR MELEĞİN AYAĞININ ALTINDA EZİLDİ.* Gayriihtiyari ağzından kaçan isterik kahkaha karşısında, içine düştükleri durumun hiçbir komik yanı olmadığını düşünen Calixte ona ters ters baktığında Thyon açıklama yapma ihtiyacı duymamıştı.

Aylar önce Zosma'da Strange'e, "Hakkımda hikâyeler anlatılacak," diyerek böbürlenmişti. Şimdi o halinden utanıyor, bir meleğin ayağının altında ezilmenin hikâyeye yaraşır bir *son* olduğunu düşünmeden edemiyordu. Yine de ölmediğine seviniyordu. Havada eriyip giden insan müsveddeleri dışında Ruza ve Tzara dahil bildiği tanıdığı hiç kimsenin henüz ölmemiş olmasına da seviniyordu. Gerçekten o eriyip gidenler neydi öyle? Sanrı mıydı? Hayalet miydi? Öyleyse Tizerkane mızraklarını kendi silahlarıyla nasıl karşılayabilmişlerdi?

Metalin metalle çarpışmasıyla çıkan sesler, durduğu yerde bile korkuyla titremesine neden olmuştu. Ruza'yla Tzara gizemli orduyla savaşanlar arasındaydı ve arkadaşı her bir darbeyle sendelerken Thyon da irkilmeden edememişti.

Arkadaşlarım diye düzeltti kendini. Çoğul. Tabii ki sadece Ruza'yı izlememişti. Hayali tanrılarla içinden pazarlıklar yaparken Tzara'nın güvenliği için de adaklar adamıştı. Artık savaş sona erdiğine ve arkadaşları hâlâ hayatta olduğuna göre herhalde adaklarını yerine getirmesi gerekecekti. Belki Calixte'nin duaları buna gerek bırakmazdı çünkü kızın bağıra çağıra dile getirdiği küfür dolu tehditleri, adaklardan çok daha baskındı.

"Şuradaki Lazlo'nunki değil mi?" diye soruyordu şimdi. Gizemli ordu gizemli bir şekilde ortadan kaybolduğu için artık hisarın arenaya fırlattıklarını net bir şekilde görebiliyorlardı. Az önce bütün mızrak ve oklar onlara nişan alıyordu. Thyon, silahların abartıldığını düşünüyordu.

Gördüklerini aklında listeledi:

- Eril-Fane ve Azareen kanlar içindeki zırhlarıyla bitkin görünüyordu
- Eril-Fane'nin annesi
- Mavi değil, gri tenli olan küçücük bir kız çocuğu
- Omzuna bir ok saplanan koyu tenli kız, mavi tenli başka bir kız ve delikanlı.

Strange'inki? Belki. Thyon geçen gün ona alıcı gözle bakmamıştı ama kız aynı vahşi kızıl-kahverengi saçlara sahipti.

"Onun öldüğünü sanıyordum," dedi.

"Belki ölmüştür," dedi Calixte. "Burası Hıçkırık. Mantığın açıklayamadığı her şey olabilir."

Thyon aynı fikirde değildi. "Mantık taraftarıyım," diye karşılık verdi. "Sadece burada işler farklı yürüyor olabilir." Çözüm, yeni bir dil öğrenir gibi, buradaki işlerin nasıl yürüdüğünü anlamaktan geçiyordu. Ama arenada ciyaklayan gri tenli küçük kızla gür sesli Eril-Fane'yle ateşli bir şekilde tartıştığını gördüğü halde hem Hıçkırık'ın dinamiklerini hem de konuşulan dilleri bilmemesi nedeniyle bir kez daha kendini karanlıkta hissetti.

Kızın gri tenini merak ediyordu. Strange'in dönüşümüne tanık olmuştu, mesartiyum metaline dokununca delikanlının tenindeki değişimi görmüştü, o yüzden kızın da dönüşmekte olduğunu tahmin ediyordu. Kız ya mavileşecekti ya da tam tersi olacaktı. Ama hangisiydi? Küçük kız metalle temas etmediği için ikincisinde karar kıldı.

Kızın söyledikleri arasında mesartiyum kelimesini duyduğunda, Calixte'ye ne söylediklerini anlayıp anlamadığını sordu.

Calixte burnunu kırıştırdı. "Çok hızlı konuşuyor," derken pervasızca Thyon'a baktı.

"Harika akıcılıkta konuştuğun dil bu mu?"

"Kapa çeneni Nero. Karşında konuşan birini anlamak başka, başkalarının konuşmasını anlamak başka. Ama sanırım bir şey istiyor... Eh, küçük patron tavırlarına bakılırsa daha çok emrediyor da diyebiliriz. Neyse... galiba ipek kızaklardan birini istiyor."

Thyon kaşlarını kaldırdı. Bunu duymayı beklemiyordu. Hıçkırık'ın üstünde bir geçit olduğunu öğrendiği için hisarın gizemli bir şekilde hareket ederek gitmesi artık hiç şaşırtıcı gelmiyordu. Ama *neden* gittiği ve orada yaşayanları niye arkada bıraktığı hâlâ gizemini koruyordu. Hem Calixte'nin deyişiyle... Mutlu cehennem aşkına! Strange neredeydi? Sabah

vaktinde şehre gelmiş, muhteşem metal canavarlarıyla misafirlerini hisara götürmüştü. İyi de şimdi neden misafirler ve hisar sakinleri öylece arenanın ortasına fırlatılmıştı?

Bu işte bir terslik vardı. "Yaklaşalım," dediğinde harekete geçtiler.

Sarai, nutku tutulmuş bir halde Eril-Fane'yle konuşan Minya'yı izliyordu. Tamam, konuşması nezaketten fazlasıyla uzaktı ama adamı öldürmeye çalışmadığı açıktı. Hem küçük kızın kabalığına rağmen general onu saygıyla dinliyor, sözünü kesmiyor, Minya'nın nezaketsiz emirlerine uyarak Soulzeren ve Ozwin'i getirmeleri için askerlerini loncaya gönderiyordu.

Onları ipek kızaklardan biriyle göğe çıkaracaktı. Soulzeren belki pilot olmayı kabul ederdi. Belki de etmezdi. Belki hızla çöken karanlıkta gökyüzündeki yarığı bulup öteki dünyaya uçacak, kenara çekilmiş hisarı bulacak, böylece Minya metale dokunarak maviye dönüşecek ve Sarai'ı hayata bağlayan bağı tutmaya devam edecekti. Sonra oraya gitmişken Lazlo'yu kurtarabilir, hisarlarını ele geçirebilir ve tıpkı masallardaki gibi sonsuza kadar mutlu mesut yaşayabilirlerdi.

Ama tabii ki öyle olmayacaktı.

Zaman yoktu. Sarai farkındaydı. İçi buz kesiyordu. Kopmak üzere olduğunu hissedebiliyordu.

Eril-Fane onları amfi tiyatrodan çıkarmaya çalıştı ve Minya peşinden gitmeye hazır görünüyordu ama Sarai başını iki yana sallayarak, "Minya," dediğinde küçük kız ona baktığı anda anladı.

Sarai'ın beden hatları, tıpkı devasa beyaz kuş ortadan kaybolmadan olduğu gibi havaya karışıp bulanıyordu. Yine de Minya gördüğünü kabullenmeyi reddetti. Renk değişimi görünmesin diye ellerini arkasında birleştirdi.

Gerçi herkes onu görebiliyordu. Yepyeni kahverengi tenindeki belli belirsiz kül rengi biraz hastalıklı olsa da artık neredeyse insan gibi görünüyordu.

"Hisara gitmeliyiz!" dedi inatla. "Metale dokunmam lazım. Hisarın peşinden gidip ona *dokunmam* gerekiyor!"

Sarai küçük kızın önünde diz çöktü. "Hâlâ beni kurtarmaya çalışman benim için çok anlamlı," derken gözleri doluyordu.

Minya'nın da gözleri yaşardı. Kızgın bir bilek hareketiyle gözlerini sildi, sonra bunu yaptığına pişman oldu çünkü elinin ne kadar insani göründüğünü fark etmişti. Bu el *kendi* eli olamazdı. Onun elleri maviydi. O her zaman mavi bir tanrıtohumu olmuştu. Kendinden olanları kurtaramadığı için ağlayan işe yaramaz bir insan olması mümkün değildi.

Artık zihniyle tuttuğu tek bir bağ kalmıştı. Yıldız ışığı gibi parlayan ve Sarai'ı bu dünyada tutan incecik bir bağ. Öldüğünde Sarai'ı kurtarmıştı ama şu anda giderek zayıflayan bağı tutması her saniye biraz daha zorlaşıyordu.

"Gitmemiz gerekiyor," derken hâlâ inat ediyordu.

"Zamanımız kalmadı," diye fısıldadı Sarai. Dünya etrafında dönmeye başlamıştı, sanki bir topacın üstündeydi ve her an devrilebilirdi. Zorlukla yutkunarak dengesini sağlamaya çalıştı. Gücünü toplaması gerekiyordu. Sevdiklerine baktı. Lazlo hariç hepsi oradaydı. "Sizi seviyorum," dedi.

Minya, sımsıkı tuttuğu bağın eridiğini hissedebiliyordu. Panikle Sarai'ın eline uzandı ama tutamadı. Sarai'ın eli havadaki bir gölgeden ibaretti.

Kız şeffaflaşmıştı. Hayalet ordu da aynı bu şekilde yok olmuştu ve Thyon kızın bir sanrı olduğunu sanmıyordu. Herkes mateme bürünmüştü.

"Onun öldüğünü sanıyordum," demişti Calixte'ye.

"Belki ölmüştür. Burası Hıçkırık," diye karşılık vermişti kız.

Thyon bunun üzerine, şehirdeki dinamikleri anlamadığını düşünmüştü. İyi de bu dinamikler neydi? Burada işler *nasıl* yürüyordu? *Kız tam olarak neydi?* Neler oluyordu? Küçük kız artık gri bile değildi. O insana benzedikçe, genç kız silinip gidiyordu.

Hisara uçmak istiyorlardı. Küçük kız ısrarla *mesartiyum* kelimesini kullanmıştı.

Mesartiyum metali güçlerinin kaynağıydı ve Thyon Hıçkırık'ta metalin kıymığı bile olmadığını biliyordu. Çalışırken alkahest özünü test etmek için çapanın yanına gitmesi gerekmişti.

Artık çapalar yoktu.

Bütün bedeni aniden bir elektrik şokuyla sarsıldı. Öne doğru tökezleyerek ilerlerken parmakları adrenalinden uyuşuyordu. O yüzden cebine koyup unuttuğu şeyi almakta zorlanıyordu. Tutup çıkarmaya çalıştıysa da cebinin kenarına takıldığı için aptal gibi çekiştirmeye devam ediyordu. Derin bir nefes alıp tekrar kavradı. Sonunda çıkarıp uzattığında küçük kız bıçak çekilmiş gibi irkildi.

Thyon ilk gösterdiğinde Strange de aynen böyle irkilmişti. Hemen avucunu açarak elindekini gösterdi. "Bu işe yarar mı?" diye sorarken nefes nefeseydi. "Bu... yeter mi?"

Kütüphanecinin özüyle kuzeydeki çapadan kesip çıkardığı mesartiyum parçasını tutuyordu. Eğri büğrü sivri bir şeydi ve üzerinde Lazlo'nun parmak izleri duruyordu.

Ve evet.

Evet. Yeterliydi.

55

Barış ve Hamur İşleri

Suheyla'nın evinde misafir ettiği genç bir faranji için sofra kurmasının üstünden çok fazla zaman geçmemişti. Genç biri için yeniden bir şeyler pişirmek zaten başlı başına büyük bir zevkken, Lazlo'nun ziyafet karşısında gösterdiği hayranlık sofrayı daha da zenginleştirmişti. Elmuthaleth Çölü'nden gelen herhangi biri açlıktan ölmenin eşiğine gelirdi ama Lazlo biraz daha farklıydı. O bir yetimdi ve daha önce kimse onunla ilgilenmemiş, hatta kimse onun için yemek pişirmemişti. Evinde misafir olduğu kısacık zaman diliminde Suheyla delikanlının hayatında yaşayamadığı küçük şeyleri en azından kısmen telafi etmeye çalışmıştı.

Şimdiyse yemek yapabileceği beş yetim birden vardı. Yıllardır araf çorbası ve azıcık tuz eklenmiş kimril ekmeğiyle hayatta kalmış tam *beş yetim*. Yaşlı kadının keyfi yerindeydi.

Diğerlerinin de ondan eksik kalır yanı yoktu.

Sofraya üstleri bal ve fındıklarla kaplı çörek tabağını koyduğunda Yakut resmen yere yığılmış, kollarını iki yana açarak

abartılı bir oyunculukla bütün bunların rüya olmadığını söylemeleri için yalvarıyordu.

Nazikçe, "Bir tane alabilir miyim?" diye soran Vahşi, tabaktan aldığı çöreği yanına diz çöktüğü kızın dudaklarının hemen üstünde tuttu. "Aynı rüyada olmamız mümkün değil," dedikten hemen sonra kaşlarını çatıp Sarai'a baktı. "Rüyada falan değiliz, değil mi?"

Sarai gülümseyerek başını iki yana salladı. Tatlı tatlı gülümsüyordu ama eksikti. Son anda yok olmaktan kurtulmanın, Minya'nın en azından şimdilik herkesi öldürme hayalinden vazgeçmesinin ve aslında herkesin hayatta olmasının getirdiği bir rahatlık vardı ama Lazlo'yu kurtarana kadar Sarai ve gülümsemesi hep eksik kalacaktı.

Yakut çörekten bir ısırık almak için başını yerden kaldırdığında Vahşi elini geri çekip çöreği kendi ağzına tıkıştırdı. Delikanlının gömleği öfkeli tırnaklarla yırtılırken kumaş sesi kulakları tırmalıyordu. Ardından Yakut ayağa kalktı, kapkara vahşi saçlarını yüzünden hışımla çekerek büyük bir ağırbaşlılıkla Suheyla'nın önüne geldi. "Özür dilerim," dedi. "Sakin kalmak çok zor. Şekerimiz on yıl önce bitti."

"Zavallı şeyler," dedi Suheyla anlayışla. Uzattığı tabaktan aldığı çörekten bir ısırık alan Yakut, anında mutlulukla gözlerini yumdu. Yanakları al al olmuştu. Hayal gibi uzun bir an boyunca ne konuşabildi ne de lokmasını çiğneyebildi. Ağzındaki tadın benliğine işlemesini bekliyor gibiydi.

Suheyla için yemekleriyle ilgili aldığı en güzel iltifat buydu.

Bu çocukları evine alıp hakkıyla şımartmak isterdi ama hepsi birkaç nedenden dolayı tüccar loncasında kalıyordu. Her şeyden önce han, amfi tiyatroya yakındı. İpek kızaklar hanın pavyonlarından birindeydi. Ve Suheyla'nın evi, şehrin büyük bölümüyle birlikte nehre düşmüştü.

Eril-Fane keşif gezisinden dönüp kötü haberi verdiğinde elini ağzına götürüp, "*Aaa!*" demişti. "Eh, en azından evde kimse yoktu," diye ekledikten sonra handaki yataklardan birine yatırılan Kırlangıç'ı görmeye gitmişti.

Bütün bunlar Thyon Nero'nun sürpriz bir şekilde Sarai'ı kurtarmasının ardından akşam saatlerinde olmuştu. Delikanlı da en az diğerleri kadar şaşırmış görünüyordu ve Minya metal parçasını elinden alıp iki eliyle birden sardığında Sarai'ın şeffaf görüntüsü netleşmeye başlamış, sonra kız rahatlayarak titreye titreye ağlamaya başladığında kendisi de titremesine engel olamamıştı çünkü hayatında ilk defa hayat ve ölümün muazzamlığıyla karşılaşmıştı.

Dahası hayata daha alçakgönüllü yaklaşması ona yakışıyordu. Her zamanki kibirli duruşu gitmiş, yerine tatlı bir savunmasızlık gelmişti ki dünyanın daha yakışıklı bir Thyon Nero'ya hiç ihtiyacı yoktu. Ruza daha geçen gün, Thyon'un ağzına bile sürmeye korkacağı türden yepyeni bir kumaş peçete olduğunu söylemişti. Eh, yanına gidip bir yere oturtarak nefes almasını sağladığında Ruza da simyacının ne kadar değiştiğini fark etmişti. Sanki daha çok... *yaşıyordu*. Daha az dokunulmazdı. Yine de bir şey dememişti.

Amfi tiyatro boşalmıştı. Kırlangıç kendine gelmişti, üstelik yine mavi olmuştu. Tizerkane sağlıkçıları omzundaki oku çıkarmış, kanamayı durdurmuş, yarasını temizlemişti ama kız kendini iyileştirme işini onlardan devralmıştı. Tabii Minya mesartiyum parçasını onlarla paylaşmaya ikna olduktan sonra...

"Ne zamandır şifa dağıtıyorsun?" diye sormuştu Yakut kaşlarını çatarak.

Kırlangıç, kardeşinin suçlayıcı ses tonundan alınmıştı. "Eh, bu kadar *mutlu* olacağını bilseydim, öğrenir öğrenmez hemen sana söylerdim," demişti iğneleyerek.

"Mutluyum," demişti Yakut, hiç mutlu görünmese de. Sonra eklemişti. "*Ben* olsam söylerdim."

Bunun üzerine Kırlangıç yumuşamıştı. "Ben de söylerdim, şapşal. Sadece yeni öğreniyorum."

Önce çiçekleri büyütmüştü. Sapları kırılan çiçekleri tamir edip tekrar tomurcuklanmalarını sağlıyordu. Sonra Lazlo'nun dudağını iyileştirmeyi denemişti. Hemen ardından ortalık karışmıştı ama delikanlının dudağının iyileşmeye başladığına yemin edebilirdi. Eril-Fane ve Azareen'i görünce hemen yanlarına koşmuş, ellerini yaralarının üstüne yerleştirerek en iyinin olmasını umut etmişti. Aynı anda iki ölümcül yarayı iyileştirmeye çalışmak son derece öğreticiydi ama daha sonra yetenekten ziyade sınırsız sihre ihtiyaç duyduğu anlaşılmıştı.

"Aslında tam olarak şifa dağıttığım söylenemez," diyordu şimdi Yakut'a. Yatağında otururken omzundaki ok yarası neredeyse kapanmıştı. "Yani hasta birine yardım edemem. Bu yaptığım, bir şeyleri büyütmekle alakalı. İnsan vücudunda da işe yarıyor."

Gözleri şeytani kıvılcımlarla parlayan Yakut ellerini göğüslerine götürdü. "Yani *bunları* daha büyük yapabilir misin?"

"*Hayır.*"

Sabah olmuştu. Soulzeren ipek kızakları nasıl uçuracaklarını öğrettiğinden uyumamışlardı ve Yakut hayalini gerçekleştirmekte ısrarlıydı. "Sana rahat vermeyeceğimi biliyorsun," dedi soğukkanlılıkla. "Ya şimdi yaparsın ya da benden çekeceğin var."

"Yakut. Göğüslerine dokunmayacağım."

"*Ne?*" Vahşi kulak misafiri olmuştu.

Kırlangıç ondan yardım istercesine, "Şuna göğüslerinin mükemmel göründüğünü söyler misin?" dedi.

Vahşi kıpkırmızı kesilirken kekeledi.

Yakut da destek bekliyordu. "Ama *daha* mükemmel olabilirler, öyle değil mi?"

Zavallı delikanlı doğru cevabı elbette bilmiyordu. Hatta ne söylerse söylesin, kendini ateşe atacağının farkındaydı. "Şey..." diyebildi.

Ama kızlar onu dinlemiyordu zaten. "Bir şey *daha* mükemmel olamaz," diye terslendi Kırlangıç. "Bu mümkün değil."

Yakut boğazının gerilerinden iğrenti dolu bir gargara sesi çıkarıp ağzını yaya yaya, "Yine ahkâm kesmeye başlama yoksa sıkıcılığından ölebilirim," dedi. Sonra aniden Kırlangıç'ın elini tuttu.

"Beni göğsüne dokunmaya zorlarsan, Thakra'ya yemin ederim ki ikisini birden *küçültürüm*."

Yakut hemen kardeşinin elini bıraktı. "Aman tamam. Ama banyo için sıcak suya ihtiyaç duyduğunda, sakın bana gelme."

"Ah, şimdi öyle mi olduk? O zaman sen de bahçeden hiçbir şey yiyemezsin."

Yakut gözlerini devirdi. "Artık bahçemiz falan *kalmadı*. Hem bir daha hayatım boyunca kimril ya da erik görmesem de olur."

Kırlangıç buna itiraz edemezdi. Barışmış, hamur işleri yemişlerdi. Meyveler artık erik, sebzeler artık kimril değildi. Üstelik daha önce tadına hiç bakmadıkları sosis denen şey, imkânsız da olsa çöreklerin tadı konusunda küçücük bir şüpheye kapılmış bile olsalar, yemeklerin bir tadı olabileceğinin gerçek bir kanıtıydı. Kimse gerçekten ayılıp bayılmamıştı ama bazılarının gözleri minnettarlıkla dolmuştu. Suheyla fazla yememelerini söylemişti. "Yoksa vücutlarınız bütün yediklerinizle ne yapacağını bilemez," diye uyarmıştı. Çay da ezilmiş otlardan yapılmamıştı, gerçek çaydı. Bir de kâse dolusu şeker

vardı. Yakut minyatür şeker kaşığına bayılmış, oyuncak bir kaşık gibi parmak uçlarında tutmuş, fincanına minik kaşık dolusu şeker dökerken yüzü hayranlıkla parlamış, son kaşığı fincan yerine doğrudan ağzına götürmüştü.

Kıyafet meselesine gelince... Suheyla onları arka kapısından çöken bir dükkâna sokmuştu. Böylece kendilerine bluzlar, işlemeli kemerler ve kollarını büzecek deri manşetler seçmişlerdi. Kızlar eteklere göz koymuş ama planlanan günü düşününce pantolonda karar kılmıştı. Vahşi ise tanrıların iç çamaşırı olmayan ilk pantolonunu, gömleğini ve manşetlerini giyiyordu. Ama hepsi yalınayak dolaşmaya alıştığından ayakkabı seçmeye yanaşmadılar. Akılları hâlâ evdeyken sihirli kalmalarını sağlayan mesartiyum metalindeydi.

Hepsi yeniden evlerinde olmak, metal zeminde yürümek, kendi yataklarında uyumak istiyordu.

Bir tek Minya dükkâna gidip kendine yeni giysiler seçmedi. Suheyla ona uyacak birkaç parça götürse de hiçbirine dokunmadan sandalyenin üstünde öylece bıraktı. Ama yemek yedi, muhtemelen de müthiş keyif aldı, yine de keyif aldıysa bile belli etmedi.

Amfi tiyatrodan beri pek sessizdi. Sarai onun neler hissettiğini bilmiyordu ve Minya'nın anlatmayacağı kesindi. Buna rağmen küçük kızdan uzaklaşmadı çünkü zaten başka seçeneği yoktu ve belli ki Minya da onun yakınlarında olmasından rahatsız olmuyordu. Böylesi Minya'nın her geçen gün biraz daha zorlaşarak kapkara bir kasvete büründüğü son birkaç yıldan son derece farklıydı.

Sarai artık onu anlıyordu ve daha önce anlamadığı için kendinden utanıyordu. Onca yıl, onca ruh... Böylesi bir yükü yüklenmeseydi Minya acaba nasıl biri olurdu? Peki o ağır yük kalktığına göre şimdi nasıl biri olacaktı?

Yok olmalarından önce iki Ellen'ın yüzünü gören Sarai, onların birer kukla olduğundan artık emindi. Anne sıcaklığı, komiklik, nezaket ve bilgelik başından beri Minya'nın eseriydi. Bunu bilmesine rağmen bakıcılarının eksikliğini hissetmeden edemiyordu. Yakut, Kırlangıç, Vahşi, hatta belki Minya bile aynı duyguyu paylaşıyor olmalıydı çünkü hayalet kadınlar hayatlarının önemli bir bölümüydü. Hepsi yalan mıydı? *Gerçek* değiller miydi? Bilmek ve hissetmek farklı şeylerdi. Minya'nın eseri olduğunu bildiği halde Sarai, Koca Ellen'ın kocaman kucaklamasını ve Küçük Ellen'ın mırıldandığı şarkıları özlüyordu.

Üstelik Minya'nın hayalet kadınlar üzerinden gösterdiği ilgiyi göstermemesi de işi kolaylaştırmıyordu. Bir gün onlar gibi davranacak mıydı? Hayalet kadınlar hâlâ içinde miydi?

Bunu ancak zaman gösterecekti.

Hıçkırık'ta fazla oyalanmadılar. Sarai bir an önce ayrılmak istiyordu ama gökyüzündeki geçidi gündüz ışığında bile bulmanın zor olduğunu kabul etmişti. Gece bulmaları imkânsıza yakındı. Şimdi hepsi iyileşmiş, karınlarını doyurmuş ve düzgün giysiler kuşanmış halde ipek kızakların olduğu pavyonda toplanmışlardı. Sarai, kızakları tek başlarına uçurma konusunda biraz kaygılıydı, bunu yapmaya gönüllü olmasalar da pilotların hayatlarını tehlikeye atamazlardı. Soulzeren heyecanlı ve maceraya meraklı görünüyordu ama Ozwin ondan daha mantıklıydı ve hayatta kalmalarının kendi hayırlarına olacağını biliyordu. Gerçi hepsi herhangi bir yerde hayatta kalmanın herhangi bir garantisi olmadığının farkındaydı, yine de kimse bunun üstünde durmadı.

Şansları varsa, hisar pek uzaklaşmamıştı. İpek kızaklar Zeru için bile bir mucize sayılırdı ama bilmedikleri bir dünyada ya da gitmeleri gerekirse bambaşka dünyalarda mesarti-

yum metalinden yapılmış bir gemiyi takip edecek kadar güçlü değillerdi. Tek umutları gemiyi harekete geçmeden yakalayabilmekti.

"Peki sonra?" Hepsinin aklından geçen soruyu Eril-Fane dile getirdi. Hisarı yakalarlarsa, yakalayabilirlerse, o zaman ne olacaktı? Artık Korako'nun kardeşi olduğunu bildikleri istilacı kadın, hepsini fena halde pataklamıştı. Bu sefer farklı mı olacaktı?

"Onları şaşırtacağız," dedi Sarai. Oysa sözleri kulağa dört başı mamur bir planmış gibi gelmiyordu. Neyle karşılaşacaklarını bilmeden nasıl plan yapabilirlerdi ki? Belki geçitten geçtikten sonra hiçbir şey bulamayacaklardı. Kıpkırmızı uçsuz bucaksız denizde büyüyen beyaz saplarla dolu öteki dünyada kâbus gibi gelişmeler yaşayabilir, hisarı da bulamazlarsa nereye gideceklerini bile kestiremezlerdi.

"Düşman sihir çalıyor," dedi Eril-Fane. "Güçlerinize güvenemezsiniz. Savaşçıların da yanınızda olmasından zarar gelmez."

Onun yanında duran Azareen bir anda buz kesti ama aslında şaşırmamıştı. Artık Eril-Fane'nin geçmişinden asla kurtulamayacağını anlamıştı. Adam hiçbir zaman önüne bakamayacaktı. Kocasına bakmadan dimdik dururken, onun günahları için yeniden ölmeye hazır olduğunu duymayı bekliyordu.

Sırtında elinin sıcaklığını hissederken Eril-Fane'nin, "Ama biz gelemeyiz," dediğini duyunca, dehşete düşmüş gibi ona baktı. "Bizim görevimiz burada," diyordu kocası. "Umarım anlayış gösterirsiniz."

"Tabii ki," dedi Sarai. Zaten babasını böylesi bir tehlikeye atamazdı. Bu onun savaşı değildi. Öte yandan savaşın sona erdiğini umuyordu ve Minya'daki yumuşamayı zorlamanın

hiç anlamı yoktu. Küçük kızın Eril-Fane'yi affetmediğini adı gibi biliyordu. Herhalde şu anda sayıca az kaldığını düşündüğü düşman bölgesinde yeni stratejiler geliştiriyordu. Avantaj eline geçer geçmez yine intikam planları yapmayacağını kim söyleyebilirdi ki?

Azareen ağlamamak için gözlerini kırpıştırıyordu. Duygulanan Sarai farkında değilmiş gibi yaparak, "Savaşçılara ihtiyacımız yok," dedi.

Sonra arkasına dönüp baktığında tereddütle duran iki Tizerkane savaşçısını gördü. Elbette onları tanıyordu. Hıçkırık'taki herkesi tanırdı. Bunlar Lazlo'nun arkadaşları Ruza ve Tzara'ydı.

Gayriihtiyari, "*Gelmek* mi istiyorsunuz?" diye sordu. Lazlo onların tanrıtohumlarına nefretlerinin ne kadar derinlerden kaynaklandığını anlatmıştı.

"İzin verirseniz," dedi Ruza. Rahatsız görünüyordu. "Kaybolan ben olsaydım, Lazlo mutlaka bulmaya gelirdi. Yani özel falan olduğumdan değil. O herkes için aynısını yapardı." Altın vaftiz oğula dönüp yapmacık bir iğrentiyle burnunu kırıştırdı. "*Senin* için bile."

"Biliyorum," diye karşılık verdi Thyon. Artık birilerine yardım etmek için herhangi bir neden olması gerekmediğini anlamıştı. "Ben de gelebilir miyim?" diye sorarken, hayalet kızın kendisini reddetmesinden ve arkada kalmaktan korkuyordu.

Sarai gerçekten de tereddütteydi. Delikanlının tabutu andıran boğucu rüyalarını unutmamıştı. Dahası ölmeden hemen önce Lazlo'nun penceresine gelip tartışmıştı. O zaman tavrı son derece sert ve soğuktu.

Şimdi farklı görünüyordu. Hatta Sarai'ın hayatını kurtarmıştı. "Nasıl istersen," demekle yetindi.

Calixte de gelmek istiyordu. Kimse karşı çıkmayınca yola çıkacakların sayısı dokuza ulaştı. Beş tanrıtohumu ve dört insan. İki ipek kızak ve gökyüzünde bir yarık. Kurtarma operasyonunun matematiği böyleydi ve artık kaybedilecek tek bir saniye bile kalmamıştı.

KAKTÜS TEAM

56

Obur'un Korsanları

Her dünyada Seraph'lar iki geçit yırtmışlardı. Deyim yerindeyse bir ön kapı, bir de arka kapı... Bir önceki dünyadan *giriş* ve bir sonraki dünyaya *geçiş* için. Evren'de iki yönde seyahat edilirdi. Kuzeye ve güneye değil, sağa ve sola değil, yukarı ve aşağı değil, *al-Meliz*, yani Meliz'e doğru ve *ez-Meliz*, yani Meliz'den uzağa gidilirdi. Gezginlerin yolculuğa çıktığı Seraph dünyası, tek pusulaydı.

Hıçkırık'ın üstündeki delik, Zeru'dan *ez-Meliz*, yani Meliz'den uzağa açılıyordu. Öteki taraftaki dünyanın adı Var Elient'ti ve tamamı kırmızı denizle sisten oluşmuyordu. Ama Arev Bael adı verilen kırmızı deniz haftalarca süren bir seyir gerektiriyordu ve geçmesine izin verdiğinden çok daha fazla gemiyi yutmuştu. Çağlar önce Thakra buraya Obur adını takmıştı. Anlatılanlara göre denizde yüzen canavarları katletmişti.

Var Elient, tanrıların bile yok etmekte zorlanacağı canavarlarıyla gurur duyuyordu.

Belki öyleydi, belki de sadece Gezginler Zeru'daki canavarları yok ettikten sonra yorgun düşmüştü.

Artık Obur'u sadece aptallar ya da çaresizler hava araçlarıyla geçiyordu. Bir zamanlar uzun bir süre hızla büyüyen dünyalar arası ticaret için kesik bir tezerl sapından ibaret adaya konmak isteyenlerden yüksek vergiler alınıyordu. Başka dünyalardan buraya gelip sihirli çocukları alırlardı. Bu bir sır değildi. Var Elient'te kimse bu çocukların bedelini ödeyecek kadar zengin değildi ama nakliye ve vergiden elde ettikleri gelir tatmin ediciydi. Sonra birden ticaret kesilivermişti.

Çaldığı bir yelkenli filikayla adaya düşüp nöbetçileri öldüren, sonrasında gelen giden herkesi katlederek bir limanmış gibi hava araçlarından bir koleksiyon oluşturan Nova'yı suçluyorlardı.

Oysa olanlar onun suçu değildi. Var Elient'in al-Meliz kapısı olan geçit, kadın adaya gelmeden önce açılmış, sonrasında kapalı kalmıştı. Skathis'in mezatları çoktan sona ermişti.

Ne var ki Nova kafeslerde bulduğu üç çocuğu özgür bırakmıştı. Aslında onları *herhangi* başka bir yere götürüp bir hayatları olmasını sağlayabilirdi. Ama adada kalmayı seçmişti. Peki çocuklar ne olacaktı? Nova onlar adına karar vermiş, tekrar açılacağından şüphe duymadığı geçidi gözlemeye koyulmuştu.

Böylece Kiska, Werran ve Rook, Obur'un korsanları olmuşlardı. Onlarınki sihre dayanan bir korsanlık değildi. Dalgalı kırmızı denizde hava araçlarını limana çekerek büyüdüler. Belki Nova da kaderine razı gelmiş, korsan kelimesi yaşam biçimi olmuştu.

Kurtarılan çocuklar ona ölümüne bağlıydı ama tanrımetalinden savaş gemisinde Zeru'daki evlerine döndüklerinde, Nova'ya bağlılıkları biraz olsun sarsılmıştı.

"O *Minya'ydı*," diye fısıldamıştı Kiska. Nova melek heykelini, filonun yeni gemisi olarak limana yaklaştırıyordu. "Minya'nın gemisini çaldık."

Werran başını iki yana salladı. Bir an için genç kadına inanmış olsa da gerçekler inkâr edilebilecek gibi değildi. "Bu nasıl olabilir? Minya olsa bizim yaşımızda olurdu." Hayaletin ısırdığı kolunu kucağında tutuyordu. Acı çektiği belliydi. "Kim olduğunu bilmiyorum ama o küçük bir kızdan başkası değildi."

"Belki Minya'nın kızıdır," dedi Rook. Hesaba göre on dört ya da on beş yaşında doğurmuş olmalıydı, biraz zorlama bir tahmindi ama olmayacak iş değildi.

"Aptal olmayın. İkiniz de onun Minya olduğunu biliyorsunuz."

"Öyleyse ne olmuş?" diye sordu Werran, hezimetin getirdiği bir inatçılıkla. "Bu konuda yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Geri gitmek?" diye fikir yürüttü Kiska. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, volta atıyordu. Devre dışı bıraktığı için yerçekimi botları, her adımında metalde tıngırdıyordu. "İyi olup olmadıklarını kontrol etmek?" *İyi* kelimesi boğazına takılırken rahatsız bir şekilde Lazlo'ya göz attı. Hâlâ yerde ölü gibi yatıyordu, kolunu gözlerinin üstüne kapattığı için yüzü tam olarak görülemiyordu. Çığlık çığlığa söyledikleri doğruysa, geride bıraktıklarının iyi olması mümkün değildi.

"Geri gidemeyiz," dedi Rook.

"Niye ki?" Kiska durdu. "Bir sürü gemimiz var."

"Mesele o değil," diyen Rook, Nova'nın olduğu yere kaçamak bir bakış fırlattı. Beyni zonkluyordu, kemikleri sızlıyordu ve çarpıldığı için parmakları hâlâ uyuşuktu. Beş yaşındayken kafese kapatıldığında nöbetçiler neden korkması gerektiğini öğretmek için o elektrikli sopaları kullanmışlardı. Hepsini Nova kurtarmıştı.

Kadına bakarken sustular. Yolculuk süresince tek kelime etmemişti, onlar da rahatsız etmeyi göze alamamışlardı çünkü koskoca gemiyi daracık yarıktan geçirmek başlı başına zor bir

işti. Ama tek neden bu değildi. Kabul etmek istemeseler de endişelenmişlerdi.

Nova'yla ilgili bilemedikleri ve ulaşamadıkları bir şeyler vardı. Neredeyse hayatlarının büyük bölümünü onun yanında geçirmişlerdi ama kadının daha uzun bir geçmişi vardı. Yirmi, yirmi bir yaşlarına gelmişlerdi ama Nova, eh, onun kaç yaşında olduğunu bile bilmiyorlardı. Bildikleri de bir sarnıcın kapağına vuran yağmur damlaları kadardı. Sarnıçtaki karanlık suları görmek şöyle dursun, tahmin bile edemiyorlardı. Ve bazen Nova'nın gözleri dalar, bazen de adeta bir canavara dönüşürdü. Eğlenceli biri olabildiği gibi gözünü kırpmadan boğaz keser, ardından günlerce ağzını bıçak açmazdı. En önemlisi müthiş bir azme sahip olmasıydı.

Bir zamanlar bir amacı vardı. Kız kardeşini bulacaktı. Peki şimdi ne yapacaktı?

Hisar, Seraph, melek, adı her neyse, gemi durduğunda Nova dakikalardır ilk defa kıpırdadı. Odanın ortasında havada asılı dururken beyaz kuş durmadan etrafında turluyordu ama şimdi yere inmişti ve diğerlerinin beklediği kapıya doğru yürüyordu. Lazlo hâlâ kıpırdamadan köprüde yatıyordu. Kiska, Nova'nın onu metalden kurtardığını görünce sevindi.

Sevinci sadece yarım saniye sürdü.

Bacakları metalden kurtulur kurtulmaz Lazlo kolunu yüzünden kaldırdı ama daha doğrulmasına fırsat kalmadan kafası büyüklüğünde iki tanrımetali topu kollarını ve omuzlarını sararak onu havaya kaldırdı. Şimdi öylece havada asılı duruyor, ayakları boşlukta sallanıyordu. "Bırak beni!" derken, sesi hâlâ bağırıp çağırmaktan çatlaktı. Nova yanına gittiğinde elleriyle kadını yakalamaya çalıştıysa da elinden bir şey gelmedi. Kadınsa onu ne görüyor ne de duyuyordu. Arkasını dönüp Lazlo'yu peşinden sürükledi.

Kiska, Rook ve Werran kapıdan şaşkınlıkla izliyordu. Nova'nın geçmesi için kenara çekilmeleri gerekirdi ama bir an için hiçbiri yerinden kımıldamadı. Bir Lazlo'nun hüzünden perişan görünen yüzüne, bir Nova'nın son derece yorgun ve boş gözlerine bakıyorlardı. Kadının yaptığı şeyi doğru bulmakta zorlandıklarından yerlerinden ayrılmayınca önlerinde duran Nova yana çekilmelerini bekledi.

Neden *yas* tutmuyordu?

Gerçi yas tuttuğunda neler olabileceğini tahmin bile etmek istemezlerdi, yasın olmaması rahatsız ediciydi. Dahası kendilerinden olan bir delikanlıyı böylesi tutsak etmesi hiç doğru gelmiyordu. Evet, onu tanımıyorlardı ama bunun bir önemi var mıydı? Çocuk masumdu, üstelik aradaki benzerlik dikkate alınırsa Werran'ın kardeşi bile olabilirdi. Nova köleleri özgürleştirirdi, onları tutsak *etmezdi*. Ve Lazlo'nun söyledikleri doğruysa, durum daha da kötü bir hal alıyordu. Bu gemiyi alarak yine kendilerinden olan diğerlerini arkada bırakmışlardı ve bu aralarından en azından birinin sonu anlamına geliyordu.

"Nova," derken Kiska tereddütlüydü. "Ona ne yapacaksın?"

"Yapmak?" Nova, Lazlo'ya baktı. "Eh, sanırım bu kendisine bağlı. Skathis'i hep kuş kafesinde hayal etmişimdir."

Gençler buna ne cevap vereceklerini bilemiyorlardı. Evet, Skathis'i kuş kafesine tıkmasına hepsi yardım ederdi ama... Kiska kendini tutamadı. "O Skathis değil."

"Değil ama bir Mesarthim nalbandı ve bu çok nadir bir hazine."

"Hazine mi?" diye sordu Rook. Korsanlık yaptıkları süre boyunca bir sürü hazineyi yağmalamışlardı, buna rağmen hiçbir zaman *insan* kaçırmamışlardı. Kölelikten kurtuldukları için böyle bir şeyi düşünmek bile mide bulandırıcıydı. "Ama

onu tutsak edemezsin," diye ekledi, başka türlüsü olamazmış gibi.

"Zorundayım," dedi Nova. "Kora'yı bulacaksam ona ihtiyacım olacak."

Rook ağzını açtı, hemen ardından kapattı. Bir anda çöken sessizliği fırsat bilen Nova, botları yere çakılmış gibi oldukları yerde duran Rook ve Kiska'yı iterek yanlarından geçti. Lazlo hâlâ havada çırpınıyor, beyaz kuş arkalarından gidiyordu.

Werran sesini alçaltıp Kiska'ya, "Korako'nun öldüğünden emin misin?" diye sordu. Sonuçta *o öldü o öldü o öldü* korosunu duyan ya da kadının kalbine saplanan bıçağı gören Kiska'dan başkası değildi.

"Adım gibi eminim," diye cevaplarken Kiska'nın sesi buz gibiydi.

"O zaman bu ne anlama geliyor şimdi?" diye üsteledi Werran. Sanki gerçeklik ayaklarının altından çekilmişti ve şimdi hepsi birden boşlukta düşüşe geçmişlerdi.

"Bence aklını yitirdi," dedi Rook. "Gözlerini görmediniz mi? Ben buna delilik derim."

"Delilik değil, yas," dedi Kiska. "Şok geçiriyor."

"Bu yaptığına insan kaçırma denir," dedi Werran. "O çocuğu köle yaptı."

"Biliyorum," diyen Kiska, çaresizce Nova'nın ardından koridora çıktı.

Garip bir şekilde tanıdık geliyordu. Köşeye geldiklerinde aynı hatırayla sarsılarak hepsi birden aynı anda duruverdi. Üçü de Korako'nun peşinden bu koridorda yürümüştü. Doğumhane sol taraftaydı. Kiska, o tarafa giderse doğumhaneyi, Minya'nın çığlık çığlığa Korako'yu durdurmaya çalıştığı o gün bıraktığı gibi bulacağından emindi. Bu sefer Nova,

Minya'yı uzaklaştırırken sesini çıkarmadığı için birden kendinden utandı. "Bu yaptığımız doğru değil," dedi.

Ortasında bir yemek masası olan geniş bir odaya girdiler. Dipteki duvar, bahçeye açılan kemerli bir yapıydı. Metalin neredeyse tamamı şımarık çiçek ve sarmaşık desenleriyle kaplanmıştı.

Nova, masanın başındaki sandalyeyi çekip oturdu ve kollarını kolçaklara yerleştirirken yeni bir role bürünmeye hazırlandı. O her zaman Obur'un korsan kraliçesi olmuştu. Şimdiyse Evren'de hiç kimsenin durduramayacağı intikam meleğinin kaptanıydı.

Lazlo hâlâ havada çırpınıyordu. Minya'nın sandalyesinde Nova'nın oturduğunu görmek aslında o kadar da şaşırtıcı değildi. Biri gitmiş, diğeri gelmişti. Oyun tablası hâlâ masadaydı ama taşlar yerlere saçılmıştı. Lazlo da içten içe o taşlar gibi dağılmış hissediyordu. Bu oyun sona erdiğinde, kazanan olacak mıydı?

"Sana yardım etmeyeceğim," dedi kadına. Sesi zehirliydi.

Nova dönüp ona baktı ama meraksız gözleri yorgundu. Lazlo onun kendisini anlamadığını biliyordu, yine de konuşmaya devam etti çünkü elinde sadece tehditler ve vaatler kalmıştı. "Planın her neyse, beni ne için kullanmak istiyorsan, başarısız olacaksın." İçinde yeni bir karanlık doğmuştu, sanki ruhunun kökleri zehirle dolu gizli bir gölcüğe batmış gibi intikam duygularıyla ve daha önce sahip olduğunu bilmediği bir yoğunlukta şiddet arzusuyla dolup taşıyordu.

Bu kadın, Sarai'a verdiği sözü tutmasına engel olmuştu. Ve bunu yaparak Nova, kapkaranlık bir Lazlo yaratmıştı. "Eninde sonunda hata yapacaksın," diye devam etti. "İşte o zaman hazır olacağım. Gücümü geri alır almaz, yaptıklarının hesabını vereceksin."

Cevap olarak Nova yerden ve tavandan mesarriyum yağdırdı. Ortada birleşen taneciklər anında Lazlo'nun etrafında bir kafes oluşturdu. Kafes daraldıkça dizleri bükülüyor, başından aşağı itiliyordu. Çok küçüktü. Lazlo doğrulamıyordu bile. Dahası metalden kurtulmak için çırpınırken mosmor kesilen bacakları şimdi patlayacak gibi ağrıyordu. Acıyla kükredi.

"Dur!" diye bağırdı Kiska, telaşla öne doğru birkaç adım atarak. "Nova, o bizim düşmanımız değil. O bizden biri."

Ama Nova'nın tek bir bakışıyla olduğu yerde donakaldı. Kadının gözlerinde karanlık bir şüphe vardı. Sanki artık onları eskisi gibi görmüyordu. "Benim düşmanım, sizin de düşmanınızdır," dedi.

Kiska, "Ama o..." diye söze başladıysa da kadın onun sözünü kesti.

"Onu bulmama engel olamayacaksınız. Kimse artık bana engel olamayacak."

Kiska artık katlanamıyordu. Gerginliğe rağmen anlayışla, "Nova," dedi. "Kora öldü."

Öldü kelimesi bütün odayı teslim alıvermişti. Kiska bir an için Sarai'ın Nova'nın gözlerinde yakaladığı dipsiz ıstırabı gördüğünü sandı ama sonra geriye sadece gazap kaldı.

Ve gazap adeta patladı.

57

Hayret, Sevinç, Dehşet

"Ben ejderhayı seçerdim," dedi Ruza, ipek kızağın güvenlikli korkuluğuna sımsıkı tutunurken. Sesi de savaşçılardan beklenmeyecek şekilde *neredeyse* titriyordu.

"Ben kanatlı ata bile razıydım," dedi Thyon. O da korkuluğa yapışmıştı. İkisi de Eril-Fane, Azareen ve Suheyla'yı hisara götürmek için Lazlo'nun canlandırdığı mesartiyum canavarlarını düşünüyordu. En ufak yelde bile sarsılan ipek ve gazdan ibaret şu derme çatma şeyin üstündeyken canavarlar çok daha güvenli bir yolculuk vaat ediyormuş gibi hissediyorlardı.

Şehir çok aşağıda kalmıştı, yukarıdan bakmak yepyeni bir manzara sunuyordu. Hıçkırık kubbeleri ve sokakların deseni aşağıdan tahmin bile edilemezdi. Sökülüp alınan çapaların yarattığı yıkım açıkça görülebiliyordu. Görüntü içler acısı olmasa büyüleyici bir manzaraydı.

Kızaklardan birinde ağırlıksız sayılabilecek Sarai, Minya ve Kırlangıç'ın yanı sıra Thyon ve Ruza vardı. Bir hayalet, sıska bir çocuk ve yeterli beslenememiş on altı yaşında bir

kızın ağırlığı ne olabilirdi ki? Diğerini Vahşi, Yakut, Calixte ve Tzara paylaşıyordu. Baş pilotlar Sarai ve Vahşi'ydi ama gerektiğinde Yakut ve Kırlangıç da dümene geçebilecekti. Pavyonda kızakları incelemiş, vanalardaki akışı nasıl kontrol edeceklerini ve yükselirken ulola gazını salıp yavaşça dubaları nasıl boşaltmaları gerektiğini öğrenmişlerdi.

Asıl sorun geri dönmekti. En kötüsü gerçekleşip Lazlo'yu ve evlerini geri getirme amaçlarında başarılı olamazlarsa durum karmaşıklaşabilirdi. Eh, hepsi başlarına gelebilecek en kötü şeyin bu olmayacağını çok iyi biliyordu ama kimse diğer senaryoları dile getirmeyi göze alamıyordu. Ulola gazı salındığında yükseleceklerdi ama sonrasında aşağı inemeyeceklerdi. Aracın kusurlu yanı buydu.

Bununla birlikte insanların sahip olmadıkları bir avantaja sahiptiler ve bu avantajın adı Kırlangıç'tı. Ozwin ona birkaç ulola tohumu vermişti. Gerektiğinde doğaüstü bir hızla tohumları büyütecek olan kız, dönüş yolculuğu için gerekli gazı elde edebilecekti. Bu son seçenekti ama Sarai bunu düşünmek bile istemiyordu çünkü bu Lazlo'yu sonsuza kadar kaybettiği anlamına gelirdi ve bu olasılığa katlanamıyordu.

Hisar, Hıçkırık gökyüzünden gittiği için, havada asılı duran kürenin tam olarak nerede olduğunu kestirmek zordu. Yarık, kürenin içindeyken bile zor görülüyordu. Buna acemi uçuş becerileri eklenince, saatlerce havada turlamaları işten bile değildi.

"Yukarıda olmalı," dedi Sarai bozulan sinirlerine hâkim olmaya çalışarak. "Bu şeyi kullanmayı galiba iyice kıvırdım."

Havadaki tuhaflığı ilk gören Yakut oldu. Oraya doğru yükselirlerken tanrıtohumları, kaygılarının bir şekilde insanların ve Minya'nın görecekleri şey karşısındaki tepkilerinden kaynaklandığını fark ettiler. Böylesi iç karartan bir durumda

bile, diğerlerinin ikna olmakta zorlandığı bir şeyi kanıtlamanın benzersiz bir keyfi vardı.

Bu şerefi Yakut üstlendi. Vahşi aracı yaklaştırırken, Lazlo'nun daha önce yaptığı gibi elini havadaki belli belirsiz çizgiye uzattı, kenarından tutup çekerek açtı.

İki savaşçı, bir simyacı ve bir akrobattan oluşan sessizlikte Minva adeta nefes almayı unutmuştu. Sessizlik kısa sürdü. Calixte kendi dilinde anlaşılmaz bir şeyler sıralıyordu ama küfürlü bir şeyler olduğu kesindi ve ânın ruh halini aynen yansıtıyordu. *Hayret, sevinç, dehşet.*

Öteki dünyayı gördüler.

Hisarın çok uzakta olmadığını görünce fena halde rahatladılar. Melek, öteki dünyada adeta kâbus gibi görünüyordu. Hıçkırık'tayken dik durur, halkı selamlarcasına kollarını iki yana açardı. Buradaysa griye boğulmuş basık havadan ürkmüş gibi kamburu çıkmıştı. Sanki ayağa kalkarsa sis tarafından yutulacağından korkuyordu. Bir zamanlar mükemmel görünen kanatları şimdi perişan haldeydi, omurgası çarpılmış sırtında sivri bir iz oluşturuyordu. Çok soğukmuş ya da korkuyormuş gibi kollarıyla kendini sarmıştı ve bir zamanlar huzurlu görünen yüzü artık öfkenin bir yansımasıydı. Gözlerini sımsıkı yummuş, ağzını sessiz bir çığlıkla ardına kadar açmıştı.

"Bu iyiye işaret," diye takıldı Vahşi.

"O kadın hisara ne yapmış?" diye hırslandı Yakut.

Hisar canlı bir şeymiş de onu çalan hırsız zarar vermiş ya da korkutmuş gibi hepsi aynı öfkeye ve koruma dürtüsüne kapılıyordu.

"Burada olmasına sevindim," dedi Sarai, korkusunu yutarak. "Hadi evimizi geri alalım."

Oraya doğru uçtular. Hıçkırık'ta gündüzdü ama buradaki alacakaranlığa bakılırsa ya şafak vaktiydi ya da akşam çökmek

üzereydi. Belki bu dünyada geceyle gündüz bile yoktu, sadece sürekli alacakaranlık vardı. Sarai, gökyüzündeki yarığa değil de tanımadığı birinin rüyasına, hatta kâbusuna sızmış gibi hissetmekten kendini alamıyordu.

Altlarındaki deniz kan renginde şiddetle çalkalanıyor, adeta kükrüyordu. Yüzeyin hemen altında kapkara gölgeler süzülüyor, ani saldırganlıklarıyla suları adeta fokurdatıyorlardı. Oldukları yerde dalgalanan beyaz sütunlar imkânsızlıklarıyla korkunç görünüyordu ve yukarıdaki sis en az altlarındaki deniz kadar kapkara, yoğun bir bariyer oluşturuyordu.

İpek kızaklar sessizdi, uçarken sadece iticilerin altından havayı fısıldıyordu. Savaşçılar kılıçlarına davrandı. Düello bıçağını çeken Thyon, onların yanında kendini taklitçi gibi hissediyordu. Avuçlarında alev topları oluşturan Yakut, yan gözle insanların etkilenip etkilenmediğini görmeye çalıştı. Özellikle altın saçlı oğlanın etkilenmesini çok isterdi. Delikanlıya bakmaya doyamaması, Vahşi'nin de gözünden kaçmamıştı.

Mesartiyum parçası Minya'daydı. Sihirlerini taze tutmak için parçayı sırayla taşıyorlardı ama küçük kızın içinin rahat etmediği açıktı. Kızağın pruvasında dimdik durmuş, yaklaştıkları melek heykelinin yüzüne bakıyordu.

Meleğin yüz ifadesiyle kendisi arasında tuhaf bir bağ kurmuştu. Aynı donmuş çığlığın çok derinlerinde bir yerde atıldığını hissediyordu. Hisarda olsaydı, o da aynı öfkeyi yaşar, her bir düşüncesi ve duygusu bu öfkenin filtresinden geçerdi. Şimdiyse sanki bir adım geriye çekilmişti ve öfkesinin kıpkırmızı denizine bakıyor, aynı zamanda iltihaplı bir yaraya saplanmış dikeni andıran korkunun kendisini de görüyordu. Her şey çok netti. Devasa metal yüzün, farkında olsun olmasın, meleği değiştiren kadının yansıması olduğunu bile anlayabiliyordu.

Yani Minya onunla kendi arasında bir yakınlık kurabiliyordu.

Ama kadının kendisi neredeydi? Hisara sol kanadının arkasından dikkatle yaklaştılar. Kamburunu çıkaran heykele giriş noktaları sınırlıydı. Kollarıyla kendini sardığı için bileklerindeki girişleri kullanamazlardı. Hem oradan girebilseler bile koridorlar dikleşmiş olacağından pürüzsüz metal yüzeyde tırmanmaları imkânsızdı. Geriye sadece bahçeyle kemer altı kalıyordu.

Nöbetçilerin olması ihtimali yüzünden doğrudan yaklaşmaya korkuyorlardı. Arkadan dolaşıp kendilerini belli etmeden girişi kontrol edeceklerdi. Sarai, bahçede birilerinin olması durumunda ipek kızağı yeterince hızla geri çevirmeyeceğinden korkuyordu. Parlak kırmızı dubaları, görmek isteyenin gözüne çok uzaktan bile çarpabilirdi. O sırada Calixte başka bir öneriyle gelmese planları buydu.

"Beni şuraya bırakın," dedi kız. "Şuraya." Melek heykelinin omzunu işaret ediyordu. "Etrafını tırmanıp kolaçan edeyim. Çok daha az dikkat çekerim."

"Tırmanmak mı?" Tanrıtohumları hayretle ona bakıyordu. "Metale tırmanamazsın," dedi Vahşi, kendinden emin bir otoriteyle.

"Belki *sen* tırmanamazsın," diye karşılık verdi Calixte nazikçe. "Hepimizin yeteneği ayrı, tırmanmak da benim yeteneğim. Bir de suikast." Omzunun üstünden bakıp, daha önce buna hiç inanmayan Thyon'a göz kırptı. Delikanlı şimdi bunun doğru olmasını diliyordu. Calixte'nin birkaç dakikalığına gidip sessizce sorunu çözmesi hoşuna bile gidebilirdi.

Sarai, Calixte'yi hem kızın rüyalarından hem de Lazlo'nun anlattıklarından biliyordu. Kuleyi, zümrüdü ve hatta Hıçkırık'taki çapaya tırmanma macerasını öğrenmişti. Yine

de Calixte'nin gösterdiği yere bakıp pürüzsüz metalin üzerinde tırmandığını gözünde canlandırırken dehşete kapılıyordu çünkü mesartiyum yüzey son derece kaygandı ve tutunacak hiçbir yer yoktu. Yine de kız ısrar ediyordu. "Sonunda Ebliz Tod'la girdiğim bahsi kazanabileceğim."

Memleketlisi heyet üyesi adam çapaya tırmanamayacağına dair onunla bahse girmişti. Eh, artık çapalar gitmişti ama canavarlarla dolu kıpkırmızı bir denizin üstünde süzülen hisar oldukça uygun bir seçenekti. "Hem buraya bu yüzden geldim," diye ekledi kararlı bir şekilde. Durup etrafına hızla göz attı. "Eh, *buraya* gelmeyi planlamamıştım ama Hıçkırık'a geliş amacım bu. Eril-Fane beni işe yarayabileceğim için getirdi. Henüz bir şey yapamadım, o yüzden izin verin de bari bunu yapayım."

Böylece karar verildi. Sarai, Tzara'nın itiraz edeceğini ya da en azından paniklemiş görüneceğini sanmıştı, oysa genç kadın sarılıp öptükten sonra dünyanın ta öbür ucundan onu Hıçkırık'a getiren tırmanma yeteneğini takdir edercesine geri çekilip Calixte'nin gözlerine bakmakla yetindi.

Bir şekilde sakinleşen Vahşi, ipek kızağı Calixte'nin gösterdiği omuz kemiğine doğru yaklaştırdı. Kız korkuluğun üstüne tırmandı ve ağırlığı yokmuş gibi hiç dengesini yitirmeden... zıpladı. Hiçbiri bunu beklememişti. Hepsi birden nefeslerini tutuyordu. Korkuluğa koşan Sarai aşağı baktığında, genç kızın metalden aşağı kayarken çaresizce bir yerlere tutunmaya çalıştığını göreceğinden adı gibi emindi.

Ama manzara hiç de öyle değildi. Kız, sokakta yürüyormuş gibi kolayca hareket ediyordu.

Bir an için hepsi sessiz bir hayretle bakakaldı. Sonra Yakut akıllarındaki soruyu sordu. "Nasıl?"

"Örümcek kız," dedi Thyon. Calixte'nin söylediklerini hatırlıyordu.

"Pardon?" diye sordu Yakut.

Gözlerini bir an olsun Calixte'den ayırmayan Tzara gülümsedi. "Skandal bir olay sayılabilir. Büyük büyükannesi, anlaşılan bir örümceğe âşık olmuş."

"Eh, bunun yanında biz gayet normal sayılırız," dedi Kırlangıç. Calixte'nin meleğin omzundaki kıvrımı tırmanıp gözden kaybolmasını izlediler. Gizlendikleri yerde kızın en son göründüğü yerden gözlerini ayırmıyor, yeniden ortaya çıkarak yaklaşmalarını işaret etmesini ya da bir daha hiç ortaya çıkmamasını bekliyorlardı.

Ama Calixte, sonsuz gibi gelen birkaç dakika sonra tekrar göründü. Önce kıvrımın ardından başı belirdi, ardından koluyla yaklaşmalarını işaret ettiğinde kızaktakiler aynı anda nefeslerini saldı. Sarai hayret içindeydi. Birbirlerine ne kadar kolay uyum sağlamışlardı! Vanaları ayarlayıp ipek kızağı hafifçe ilerletip pürdikkat Calixte'nin gösterdiği kıvrımın ardından bahçeye doğru indirdi. Kendi *bahçeleri*. Evleri. Erik ağaçları ve kimril tarhı.

Başta metal yaratıkların kalabalığı şaşırtıcıydı ama Sarai bunu yapanın Nova değil, Lazlo olduğunu hatırlıyordu. Misafirleri hisara çapaların canavarlarıyla çıkarmıştı, şimdi hepsi Rasalas'la birlikte geldikleri yerde duruyordu.

İniş sırasında iki kalbi birden ağzındaydı. Ulola gazını keserek, bir zamanlar kendi cesedinin yattığı anadne çiçeklerine doğru indirdi. Bunu yaparsa yeniden havalanıp geçide gidemeyeceklerinin farkındaydı. Ama hepsi kararlıydı.

"Burada değiller mi?" diye sordu Calixte'ye fısıltıyla. Bir taraftan etrafı kolaçan ediyordu.

"E-e-vet," dedi Calixte, kelimeyi akordeon gibi uzatarak. "Buradalar." Sonra parmağını dudaklarına götürüp onları kemer altına ilerletti.

Temkinli adımlarla ilerleyen Sarai bir hareket seçer gibi olduğunda sırtını sütunlardan birine yapıştırıp diğerlerine de saklanmalarını işaret etti.

"Sorun yok," diyordu Calixte düşünceli bir şekilde. "Eh, aslında sorun var. Ama bence kendiniz bakın."

Sarai sütunun ardından burnunu uzatınca inanılmaz sahne gözlerinin önüne serildi.

KAKTÜS TEAM

58

Ölen Bir Dilek

Galeri boş değildi. Calixte'nin dediği gibi hepsi oradaydı. Nova, Werran, Rook, Kiska ve... Lazlo.

Lazlo.

Sığamayacağı kadar küçük bir kafesin içindeydi, başını iyice eğmişti, bacakları kırılacakmış gibi görünüyordu. Sarai hemen koşup kafesi açmak istedi ama imkânsızdı. Mesartiyum kafes, sadece Lazlo'nun gücüne boyun eğerdi ve şimdi o gücü elinde tutan Nova'ydı.

Kafesin etrafında, Eril-Fane ve Azareen'i defalarca öldüren benzer ışıltılı bir baloncuk oluştu. Kiska ve Rook da içine hapsolmuştu. Sarai bahçeden onların hareketlerini görmüştü. Lazlo, kafeste hareketsiz duruyordu. Tekrarlayıp geriye saran birkaç saniyede hareket edenler Kiska ve Rook'tu. Sarai ve diğerleri, onların isyan ettikleri âna tanıklık ediyorlardı.

Manzara ancak bu şekilde açıklanabilirdi.

Kiska yan duruyordu. Çenesini göğsüne eğerken yumruğunu sıkıyordu. Sadece yeşil gözü görülebiliyordu. Birden başı geriye kaykıldı ve arkaya doğru uçarak Rook'a çarptı. Rook

onu bir koluyla yakalamaya çalışırken diğer kolunu Nova'nın daha önce yaptığı gibi havaya kaldırdı ve kendi sihirli döngüsünü yaratmak istercesine oynattı ama başaramadı.

Hedefi masanın başındaydı.

"Sandalyeme oturmuş," diye fısıldadı Minya kaskatı bir memnuniyetsizlikle.

Nova masaya yığılmış uyuyordu. Bir kolu başının altındaydı, diğeri yanında hareketsiz bir şekilde sarkıyordu. Sanki bir anda tükenmiş, olduğu yere yığılmıştı.

Tabii ona ihanet eden kendi adamlarının yarattığı tehlikeyi bertaraf ettikten *sonra.*

Werran döngünün içinde değildi. Baloncuğun dışında olması dehşeti azaltmıyor, aksine artırıyordu çünkü genç adam bir *yılanın* ağzındaydı. Rasalas ve bahçedeki diğerleri gibi mesartiyum metalinden canavar yılanın diğer yarısı yerin altındaydı. Bu haliyle avını yakalamak için sudan fırlayan bir yaratığı andırıyordu. Werran'ın ayakları devasa ağzın bir ucundan, başı ve omuzları diğer ucundan sarkıyordu. Nova'nınki kadar cansız görünen yaralı kolu hâlâ kanıyordu. Kemer altındakileri görünce bir anda canlanıp yılanın ağzından kurtulmaya çalıştı.

Sarai onun yeteneğini, ruhlara işleyen o korkunç çığlığı hatırlıyordu ama Werran ses çıkarmadı.

Tabii ki çıkaramazdı. Yılanın ağzı göğsünü ezdiğinden, çığlık atacak gücü toplamak şöyle dursun, nefes almakta bile zorlanıyordu.

"Herhalde Lazlo'ya yardım etmeye çalışmışlar," diye fısıldarken Sarai içten içe seviniyordu çünkü kendilerinden olanlar tarafından ihanete uğramış olmayı bir türlü kabul edemiyordu.

"Umarım öyledir," dedi Minya asık suratla. "Kendilerinden olanların yerine Korako'nun tarafını seçmek? Bak bu büyük hayal kırıklığı olurdu."

Sarai, üç genç insanın Nova ve Minya'ya sadakat konusunda iki arada bir derede kaldıklarını görebiliyordu. İkisi de korkunç bir güçtü. Galerideki manzaraya bakılırsa taraflarını seçmişlerdi.

Aynı zamanda kolayca alt edildiklerinden Nova'ya karşı hiç şansları olmadığı anlaşılıyordu.

Kadına karşı *kimin* şansı olabilmişti ki?

Kadının uyuması ya da kendinden geçmesi, kemer altındakiler için kaçırılmayacak bir fırsat gibi görünüyordu ama bir engel daha vardı. *Hayalet.*

Devasa beyaz kuş Nova'nın oturduğu sandalyenin arkasına tünemişti. Ve kocaman kapkara gözleriyle onları izliyordu.

Eril-Fane onlara Hayalet'le ilgili gerçeği anlatmıştı. Şimdi yıllardır o beyaz renkli hayalet kuşun... Tam olarak neydi bu kuş? Korako değildi ama onun bir parçası ya da yankısı olabilir miydi? Bilinçli mi davranıyordu, yoksa eski umutları doğrultusunda mı hareket ediyordu?

Sarai onun belki de ölen bir dilek olduğunu, sonsuzlukta uçarken amacına ulaşmasını sağlayacak yolun açılmasını beklediğini düşünüyordu. Bunca zamandır Nova'ya ulaşmaya mı çalışmıştı? Şimdi Nova'yı koruyacak mıydı?

Muhtemelen öyleydi. "Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı.

"Onu öldüreceğiz," dedi Minya ama öldürme konusunda eskisi kadar ateşli değildi. Küçük kızın sıktığı yumruklarında kana bulanan parmaklarının kaydığı görülebiliyordu.

Ve Sarai çözümün bu olduğundan emindi. Öte yandan yarattığı karmaşayla Sarai'ın ruhunu tehlikeye atıp Lazlo'yu böylesi hapsetmiş olmasına rağmen bunun yanlış olacağını hissediyordu. Galiba onun için öldürmek hep bu hisse neden olacaktı. "Hayalet'in ona yaklaşmamıza izin vereceğini hiç sanmıyorum," diye söylendi.

"Yaklaşmamız gerekmiyor," dedi Minya, okunu hazırlayan Tzara'yı işaret ederek. "O şeyde iyi misin?"

Kadın savaşçının alıngan bakışları, iyi olduğunu ima ediyordu.

"Hemen ölür mü?" diye sordu Vahşi. "Çünkü birkaç saniye sürerse, hepimiz onun gibi kendimizi yılanın ağzında buluruz." Başıyla Werran'ı işaret ettiğinde genç adamın da onlara baktığını fark ettiler.

Serbest olan yaralı kolunu kaldırmış, telaşla onları yanına çağırıyordu. Sarai diğerlerine hızla göz atıp "Ben giderim," dedi. "Siz burada kalın."

Önce Hayalet'e baktı. Ardından tereddütle bir adım attı ama kuş kanatlarını iki yana açarak korumaya çalışıyormuş gibi Nova'nın üzerine eğilince olduğu yerde donakaldı.

Sonunda yürümekten vazgeçip havada ağır ağır süzülmeye karar verdi. Kuşun bakışları altında yavaşça süzüldü. Lazlo'nun acı veren bir pozisyonda donup kalmış görüntüsü katlanılır gibi değildi. Bir an önce sabun köpüğünü andıran baloncuğu patlatıp elleriyle kafesi darmadağın etmek istiyordu. Keşke Nova'nın gücüne sahip olup bütün bunları yapabilseydi.

Bir hayaletin zarafetiyle Werran'a yaklaşırken beyaz kuş gözleriyle onu takip etti ama yerinden kıpırdamadı.

Bu kadar yakındayken genç adamın göğsündeki baskı yüzünden zorla nefes aldığı duyulabiliyordu. Nefesleri sığ ve ıslıklıydı. Savaşı kaybediyormuş gibi gözlerine umutsuzluk yerleşmişti. Sarai ona yardım edebilmek için gayriihtiyari elini uzattı ama yapabileceği bir şey yoktu. Werran, yılanın kocaman metal ağzına sıkışmıştı, sipsivri kıvrık dişlerin tutsağı olmuştu. Neyse ki yılan heykelden farksızdı. Canlı olsaydı Sarai şimdi olduğu gibi çizgiye benzeyen gözbebeklerine bakamazdı.

Werran bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama dudaklarını şekillendirmekte bile zorlanıyordu. Çok az nefes alıp verebildiğinden ancak fısıldayabildiğinde Sarai anlayabilmek için ona doğru eğildi. "... *onu... öldürme...*"

Sarai yumuşadı. Öldürmek Minya gibilere göreydi, kendisi düşüncesinden bile nefret ediyordu. "Bunu yapmak istemem," diye fısıldadı savunmaya geçercesine. "Ama uyanırsa işimiz biter. O ölürse Lazlo yeteneğini geri alabilir ve sizi bu şeylerden kurtarabilir."

Genç adam telaşlı bir sabırsızlıkla başını iki yana salladı. "... döngü..." Bu tek kelimeyi fısıldamak bile zamanını alıyordu. "... *sadece... o... bozabilir...*"

Sarai'ın anlaması birkaç saniyesini aldı. "Yani o ölürse, hepiniz böyle mi kalacaksınız? Ama... herkesin yeteneği geri dönecek. Rook..."

Werran hâlâ başını iki yana sallıyordu. "... *döngü...*" diyebildi.

Sarai tekrar döngüyü seyretti. Kiska yumruklarını sıkıp başını önüne eğdi. Geriye savrulduğunda Rook onu koluyla yakaladı, aynı zamanda sihrini kullanmaya çalışıyor ama başarılı olamıyordu. Döngüde olduğu sürece, tıpkı ölüp ölüp dirilen Eril-Fane'yle Azareen gibi başarısız olacaktı. Bu birkaç saniye sonsuz döngüde tekrarlayıp duruyordu. Ve Lazlo küçücük bir kafesin içinde hiç kıpırdamıyordu. Sonsuza kadar böyle mi kalacaktı? Yoksa Sarai sadece birkaç adım ötesindeyken açlıktan ve susuzluktan ölüp gidecek miydi? İki seçenek de katlanılır gibi değildi.

"Ne yapabiliriz?" diye sordu çaresizce.

Werran'ın gözleri de çaresizdi, önerebileceği hiçbir plan yoktu. Tek yapabildiği nefes almaya çalışırken fısıldamak oldu. "*Yardım.*"

59

Öldürmenin Kazandırmadığı Oyun

Yardım.

Werran belki yardım istiyordu ama nefesi yetmiyor, devamını getiremiyordu. Yine de bu tek kelime Sarai'ın beyninde çınlamaya devam etti.

Yardım. Yardım. Yardım.

Oyun tablasında karşı karşıya gelen rakip kraliçeler gibi sanki öldürmenin tersi bir stratejiye benziyordu. Bu oyunda öldürmek kazandırmıyordu. Öyle olsa kazanmanın anlamı kalmazdı. Nova'yı öldürmek Lazlo, Kiska ve Rook'u sonsuz döngüye hapsetmekle birdi. Werran da yılanın ağzında can verecekti. Geriye kalan hepsi Hıçkırık yerine bu korkunç gökyüzünde hapsolacak, Kırlangıç ipek kızakların dubalarını gazla dolduracak ulola çiçeklerini yetiştirene kadar bekleyeceklerdi. Peki sonra? Hıçkırık'a mı döneceklerdi? Yeni bir hayat mı kuracaklardı? Meleği ve gelecekte bir gün yabancıların bulacağı ışıltılı baloncuk içindeki Lazlo'yu burada mı bırakacaklardı? Lazlo hayatta kalabilecek miydi?

Düşüncesi bile katlanılır gibi değildi. Bir yolu olmalıydı.

Sarai, kemer altında bekleşen diğerlerinin yanına gitti. Öğrendiklerini anlatıp hazmetmelerini bekledi. Çöken sessizlikte kendi yalnızlığının arttığını hissedebiliyordu. Belki birinin bir yol bulmasını ya da en azından göremediği bir şeyi görmesini umuyordu.

Calixte, "Belki uyandığında bizi öldürmez?" diye fikir yürüttü.

Ama hisarda Nova'nın neler yaptığını görmemişti ve şu anda galerideki manzaraya bakılırsa o zamandan beri kadının daha hoşgörülü birine dönüşmediği kesindi. Hem *belki bizi öldürmez* önermesi, üzerinde yürünemeyecek kadar ince bir buz tabakasıydı. Yapabilecekleri bir şeyler olmalıydı.

Yardım. Yardım. Yardım.

Werran'ın sesi hâlâ Sarai'ın kulaklarında çınlıyordu. *Yardım.* Hayatı boyunca bir sır olmuş, hisarda hapis hayatı yaşamış, kaderini merak etmişti. İnsanlar onu bulup öldürecek miydi, yoksa hisardaki sır olarak tutsaklığı devam mı edecekti? Sonra Eril-Fane ve heyeti Hıçkırık'a geri dönünce her şey değişmişti. İnsanların tanrıtohumlarını keşfetmesi an meselesiydi ve öldürüleceklerdi. Oysa Minya'nın ordusu insanları öldürmüştü. Mesele artık kimin ölüp kimin geriye kalarak kanı temizleyeceğiydi.

Sonra Sarai, Lazlo'yu tanımıştı. Delikanlının zihnine ve rüyalarına girmiş, bir kez daha her şey değişmişti. Çok uzaklardan gelen hayalci-kütüphaneci ona, öldürmenin olmadığı farklı bir hayatı hayal etmeyi öğretmişti. Lazlo'nun zihninde çirkinlikler güzelleşiyor, gelecek de bundan kısmetine düşeni alıyordu.

Şimdiyse kafeste sıkışıp kalmıştı ve Sarai hayallerinin gerçekleşmesinin ona bağlı olduğunu düşünegelmişti. Lazlo'nun mesartiyum gücü, özgürlük anlamına geliyordu ama şimdi hiçbir işe yaramıyordu.

Peki onlara *ne* yardım ederdi? Bu sefer kurtarıcı kim olacaktı?

Panik damarlarında nabız gibi atıyordu. Artık gerçek olmayabilirdi ama kanını ve damarlarını hissedebiliyordu. Çaresizlikle yine etrafa göz gezdirdi. Yerden çıkan yarım bir yılan ölümcül çenesiyle genç bir adamı ölümüne eziyordu. Işıltılı baloncuk, bir hapishane olmak için fazlasıyla güzel görünüyordu. Devasa beyaz kuş, uyuyan tanrıçayı koruyordu.

Masanın üzerine yığılmış yorgun kadın fazlasıyla küçük görünüyordu. Oysa Sarai onun gözlerinde gördüğü korkunç ıstırabı unutamıyordu. Dahası kardeşini bulduğuna inandığı o kısacık anda çok sevinmişti.

"Belki yapabileceğim bir şey vardır," diye mırıldandığında herkes ona baktı.

"Ne *yapabilirsin* ki?" diye sordu Minya. Konuşma tarzında yine eski aksiliği vardı ama Sarai biraz yumuşamış olabileceğini düşündü. Eskisi gibi değildi.

"Kadın uyuyor," dedi. "Ben... ben onun rüyasına girebilirim."

"Rüyasında ne yapacaksın?" dedi Minya şüpheyle.

"Bilmiyorum. Belki yardım ederim?"

"*Yardım* etmek mi?" Minya ona bakakaldı. Aslında hepsi bakakalmıştı. "Yardım *etmek* mi?" diye tekrarlarken huzursuzca sırtını dikleştirdi. "Hem de yaptığı onca şeyden sonra?"

Sarai ne diyeceğini bilmiyordu. "Bu gördüğüm *keder*," dedi galerideki sahneye bakarak. Lazlo'nun onu anlayacağından emindi. "Onun için üzülmek zorunda değilsiniz ama öldürmek sorunumuzu çözmeyecek ve ona *yardım etmek* buradan çıkmanın tek yoludur."

Minya onu düşünceli gözlerle süzdü. "Herkesi kurtaramazsın, Sarai. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sarai, onun rüyalarına girdiğini hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordu. Bebeklerin kundaklarını açıp rüyada yarattığı kapıdan kaçmalarına yardım ederken başarısız oluşunu... "Biliyorum," dedi. "Ama *deneyebiliriz.* Ve... belki kendimizi de böyle kurtarabiliriz."

Minya hâlâ düşünüyordu. Duyduklarını kafasının içinde çevirdiği açıkça görülebiliyordu. Değişim öylesine büyüktü ki Sarai bir an için nefes almayı unuttu. Minya'nın hiç kimseyi dinlemeden hepsini parmağının ucunda oynatmasına ve fitneyle onları birer silaha dönüştürmeye çalışmasına alışmıştı. Yine aynısının olmasını beklerken gerilse de Minya'nın kendisini dinlediğini, *anladığını* ve üzerine düşündüğünü görmek... hafifleticiydi.

"Tamam," dedi Minya.

Tamam, dedi Minya. Sarai şaşkınlığını gizlemekte zorlanıyordu. Minya *asla* başkalarının fikrini kabul etmezdi. O öyle biriydi. Şimdi bu mucizevi uysallığın, Lazlo'nun inanmayı öğrettiği tuhaf ve harika geleceğe uzanan bir dizi mucizenin başlangıç olmasını ummak herhalde yanlış olmazdı.

Ve Sarai, mucizelerin ve geleceğin aslında *kendisine* bağlı olduğunu yeni fark ediyordu. Derin bir nefes alıp Nova'yla Hayalet'e döndü.

"Onun canını yakmayacağım," diye fısıldadı Sarai, sandalyeye yaklaşırken. Kuşun kendisini anlayıp anlamadığından emin olamıyordu, o yüzden gözünü ondan bir saniye olsun ayırmadı. Kapkara kuş gözleri hiç kapanmıyor ama Sarai'ın yaklaşmasına itiraz da etmiyordu. Yine de korkuyla kadına dokunabileceği kadar yaklaştı. Ama neresine dokunacaktı? Kadın hâlâ yağa batırılmış gibi görünen parlak siyah üniformayı giyiyordu. Üstüne bir de mesartiyum zırhını kuşanmış-

tı. Bir zamanlar güvelerini uyuyan insanların neresine konduracağı mesele olurdu ama o zaman işi çok daha kolaydı. Eskiden rüyayı gören kişi uyandığında, karşılarında Sarai'ı değil, görürlerse ancak güvelerinden birini görürlerdi.

Sarai, hemen yanlarında dururken elinin altında nabızlarının yükselişini hissettiği halde Hıçkırık'ta insanlara kâbuslarla işkence etmeye devam edip edemeyeceğini merak etti. Böylesi çok daha yakın ve mahremdi.

Hayalet'ten çekindiği için duraksayarak elini, Nova'nın ensesinde kayan saçlarının arasındaki üçgen şeklindeki küçük mavi tene uzandı. Kuştan gözünü ayırmadan elini bir süre havada tutarak, kadına zarar vermeyeceğinin altını çizmeye çalıştı. Hayal etmiş olabilirdi, sanki kuş anladı.

Sonunda parmak uçlarıyla nazikçe Nova'nın tenine dokundu ve rüyanın içine çekildi.

60

İnce Buz

Sarai kendini hiç bilmediği bir yerde buldu. Hisarda, kırmızı denizde ya da Hıçkırık'ta değildi. Dondurucu bir soğuk vardı. Nereye baksa incecik buz tabakalarından başka bir şey göremiyordu. Geçmişte rüyalarda gördüğü karlı manzaralar gibi huzurla dolu bir yer değildi. Deniz donmuştu ve sular yüzeyin hemen altında bütün şiddetiyle çalkalanıyordu. Denizin üstünü kaplayan buz tabakası hiç sessiz değildi. Aksine inliyor, cıyaklıyor, Sarai'ın ayaklarının altında çatırdıyordu. Önünde bir canavarın dişleri kadar keskin kenarları olan bir çatlak açıldığında, dipsiz sulara gömülmemek için hızla yana kaçtı.

İçini korku bürümüştü. Bunların gerçek olmadığını kendine hatırlatması gerekti. Burada güç ondaydı, kimsenin insafına kalmış değildi.

Yine de soğuğu *hissetmemeye* çalışmak neredeyse imkânsızdı. Kışın hiç gelmediği Hıçkırık'ta böylesi bir soğuğu hiç yaşamamıştı. Vahşi'nin getirdiği kar fırtınaları, kemiklerini sızlatan bu soğuğun yanına bile yaklaşamazdı. Havanın ısınmasını sağlayabilirdi. Manzarayı tümden değiştirebilirdi

ama neden burada olduğunu öğrenmesi önemliydi. Daha da önemlisi, Nova neden buradaydı?

Sarai, kadını aradı. Kendi etrafında bir tur atıp uçsuz bucaksız boş beyazlıkta göz gezdirdi. Sonunda ufukta bir dizi gölge seçti.

Üç kişiydiler, kim olduklarını anlayamayacağı kadar uzaktaydılar. Oraya doğru yürürken içlerinden birinin Nova olduğunu tahmin ediyordu ama daha birkaç adım atamadan buzun altındaki bir şey dikkatini çekti.

Bir yüz.

Korkuyla geriye doğru sıçradı. Sonra kendini bakmaya zorladı çünkü az önce kısacık bir an için bile görmüş olsa kim olduğunu anlamıştı.

Buzun altındaki Eril-Fane'ydi. Ölü gözleri hapsolduğu buzun ardından bomboş bakıyordu.

İyi de babasının bu rüyada ne işi vardı? Bu dünyanın Eril-Fane'yle hiçbir ilgisi yoktu. Sonra onun ardında başka bir yüz daha seçti. Azareen'di. Açık gözleri buz kristalleriyle kaplıydı. Ölüm anındaki çığlığının neden olduğu hava baloncukları ağzında donakalmıştı.

Onları bu halde görmek berbat bir şeydi. Sarai, gördüklerinin gerçek olmadığını kendine bir kez daha hatırlatmak zorunda kaldı. İki savaşçı şu anda gayet sağlıklı bir şekilde Hıçkırık'taydı. Yürümeye devam ettiğinde bir ölü yüzle daha karşılaştı. Bu seferki yabancıydı. Sonra başkasını gördü. Hepsi buzun altına döşenmiş korkunç taşlardan oluşan bir patika gibi uzaktaki gölgelere doğru uzanıyordu. Yere bakmaktan ve ölüleri saymaktan vazgeçti. Üçlüye ulaşması bu kâbusun sonu olacakmış gibi uyuşmuş bir halde yoluna devam etti.

Sonunda oraya vardı. Kalın derilere ve kürklere bürünmüşlerdi, mavi yüzleri kürk çeperli başlıklarının altında ka-

lıyordu. En küçüğü Nova'ydı. Korkmuş ve yorgun görünse de azimli bir hali vardı. Yanındaki iki adamdan biri yaşlı, diğeri orta yaşlardaydı. Köpeklerin çektiği kızakla yolculuğun sonuna yaklaşmışlardı. Gitmek istedikleri yer, ufuktaki baca dumanlarıyla kendini belli ediyordu.

En azından Nova'nın amacı oraya gitmekti. Erkekler yola devam edecekti. Sarai, Nova'nın düz bir sesle onlara bir şeyler söylediğini duydu. Son kelimeleri kimsenin itiraz etmeye cesaret edemeyeceği türden bir emri andırıyordu. Bir anda irkilerek emri anladığını fark etti. Kelimeleri anlamıyordu ama rüya ona manayı sezdiriyordu. Çok basitti.

Denize gidin.

Adamlar gözlerindeki dehşetle kırık bir buzun kıyısına gittiler ve kendilerini taş gibi, buz gibi kapkara sulara bıraktılar. Bir anda. Öylece.

Gördükleri karşısında Sarai'ın midesi kasıldı. Bu adamların, Nova'nın ilk kurbanları olduğunu biliyordu. Bütün bunlar *gerçekten* olmuştu. Bu adamlar ilkti, sonuncularsa Eril-Fane ve Azareen'di. Ve buzun altında gördüğü bütün yüzler, arada geçen zamanda Nova'nın öldürdükleriydi. Sarai dönüp geldiği yola baktığında sayı karşısında uyuştuğunu hissetti. Nova kaç kişinin canını almıştı, kaç ruh onun yüzünden sonsuzlukta kaybolmuştu? Bu kadar cinayet işledikten sonra korkunç koleksiyonuna yenilerini eklemekten çekinir miydi?

Tekrar kızağa baktı, Nova'nın da ona baktığını fark ettiğinde irkildi.

Telaşla bunu yapmaya karar verdiğinde, Nova'nın kendisini görüp görmeyeceği aklının ucundan bile geçmemişti. Bunu Lazlo'dan sonra sadece Minya'da denemişti. Acaba insanların göremediğini Mesarthim görebiliyor muydu? Yoksa ölümünden sonra gücündeki başka bir değişiklik de bu mu

olmuştu? Önemi yoktu. Şu anda en önemli mesele, Nova'nın kapkara gözlerini şüpheyle üstüne dikmiş olmasıydı.

"Burada *ne* işin var?" diye sorduğunda, Sarai onun kendisini tanıdığını anladı. Kadının bakışlarında düşmanlık vardı.

"Yolu takip ettim," dedi Sarai, buzun altındaki yüzleri ima ederek. Az önce ölen iki adamın yüzü de patikaya eklenmiş, yeniden donan incecik buz tabakasının altına kurtulmaya çalışıyorlarmış gibi yapışmışlardı. Nova'yı anladığı gibi Nova'nın da onu anlayıp anlamadığını merak etti.

Belli ki anlıyordu. "Nereden?" Nova, gözlerini kısıp buzdan ufka baktı. Sesi çok gençti. Asırların henüz etkilemediği yüzü daha dolgun, gözleri daha büyüktü.

"Sondan," dedi Sarai.

"Orası son değil," dedi Nova. "Ölene kadar sonu göremezsin."

Sarai bu sözleri anlamaya çalıştı. Ölene kadar işinin bitmeyeceğini, hayatının ardında bıraktığın cesetler olduğunu anlamına mı geliyordu? Sormadı. Bunun yerine en yakınındaki iki yüzü işaret ederek "Ama bunlar başlangıç, öyle değil mi?" dedi. Nova tam burada bir katile dönüşmüştü ve göründüğü kadarıyla bundan hiç pişman değildi. "Bu ikisi sana ne yaptı?"

Nova buzun altındaki yüzlere birer kaldırım taşıymış gibi duygusuzca baktı. İçlerinden birini işaret edip "Bu beni satt," dedi. Ötekine geçti. "Bu beni satın aldı." *Baba* ve *koca* kelimelerini kullanmamıştı ama rüya dilinin yardımıyla Sarai, adamların kim olduğunu çözmüştü.

Babası onu Sarai'ın şu anda olduğu yaştan çok daha küçükken yaşlı bir adama satmıştı. "Üzüldüm," derken, içi anlayışla burkuluyordu.

Nova başlığını geri itip tacını çıkardı. Teni anında maviden, Sarai'ın gördüğü en açık tene dönüştü. Kırlangıç'ın

sıcacık kahverengi tonunun aksine neredeyse süt beyazlığındaydı. Sarı saçlarıyla birlikte sanki güneş altında kalmaktan rengi atmış gibi görünüyordu. Dudakları bile açık renkliydi. En belirgin yeri, ıslak nehir taşları gibi parlayan kahverengi gözleriydi.

"Onlar kadar üzülemezsin," dedi Nova, çenesiyle buzu işaret ederek. "Yaşamalarına izin veremezdim." Tacını havaya kaldırdı. "Targay'a girerken mavi olamam. Rengimin açılması gerekiyor ama gücümü kaybettiğim anda beni öldürürlerdi."

"Babandan mı bahsediyorsun?" Sarai'ın aklına Eril-Fane ve babasıyla karşılaşmadan önceki endişeleri geliyordu.

Nova omuz silkti. Konuştuğunda sesi dalgın geliyordu. "Burada kimse kimseyi sevmez. Çuvaldaki taşlar gibi sürekli birbirlerine sürtünürler."

Sarai nazikçe, "Ama sen Kora'yı seviyordun," dedi.

Seviyordun. Geçmiş zaman dilini kullandığı anda ayaklarının altındaki buz bir canavar ağzı gibi açılınca, suya gömülmemek için havaya süzüldü ve orada kaldı. Havada asılı dururken suya çekilmemek için her zamankinden çok daha fazla güç sarf ediyordu. Rüya sanki ayaklarından asılıyordu. Aşağı bakmaya cesaret ettiğinde, ölü yüzlerin dalgaların köpükleri gibi altında toplandığını gördü.

Nova ayağa kalkmış, kâğıt kadar ince görünen buz tabakasının kıyısında duruyordu. Gözlerini Sarai'a dikmişti. Büyüyen gözbebeklerinde kötülük ve delilik vardı. "Kora'yı *seviyorum*," diye düzeltti sertçe. "Ve onu bulacağım. Beni durdurmaya çalışırsan, kendini bunların yanında bulursun." Başıyla ölüleri işaret etti.

Sarai'ın sırtını ürperten soğuğun, etrafını saran buzla ilgisi yoktu. Burası Nova'nın gençliğinde yaşadığı yer olabilirdi ama konuşurken gözlerindeki tehdit hiç de genç değildi.

Yıllar süren arayışı, başarısızlıkları ve inancı bu gözlerdeydi. Neye inanmıştı? Karanlıkta tutunabileceği küçücük bir umut kırıntısı olmadığı halde kardeşini kurtaracaktı. Asırlar boyunca gerçek bir umuda asla dönüşemeyen, yalnızlık ve umutsuzluk gibi karanlık şeylerle beslenen böylesi bir inanç, gerçekler karşısında bile sarsılmazdı. Çünkü gerçekleri kabul etmezdi. Mantıksız bir şekilde varlığını sürdürür, geriye kalan her şeyi reddederdi.

Kora ölmüştü.

Bu gerçek Nova'yı mahvedecekti. Tıpkı Minya'nın rüyasında yaptığı gibi Nova da zihninde bu gerçeğin etrafına bulanık bir perde çekmişti. Ama gerçeğin ortaya çıkmak gibi bir huyu vardı. Beyin gerçekleri silemez, sadece üstünü örterdi ve üstü örtülen şeyler yok olmazdı.

Sarai bir anda Nova'nın inancının, rüyadaki buz kadar ince ve kırılgan olduğunu fark etti. Kapkara derinliklerle yüzeyi birbirinden ayıran sadece bu incecik tabakaydı. Ani bir panikle sırtının ürpermesine engel olamadı çünkü hayatları bu buz tabakasına bağlıydı.

Nova delirmenin eşiğindeydi. Sarai bunu buzdaki bütün çatlaklarda ve her şeyi içine çekmeyi bekliyormuş gibi bekleyen karanlık sularda görebiliyordu. Deniz sanki onu çağırıyordu.

Hemen iradesiyle rüyaya müdahale edip buzu dondurup güçlendirdi. Sanki böyle yaparsa Nova'nın dağılmasına engel olabilecekti. Keşke bunu *yapabilseydi*. Annesi yapabilirdi ama o da yapmazdı.

Peki ne yapabilirdi? Kâbuslarla dolu bir cephanesi vardı. Nova'yı *delirtmek* istese, işi kolaydı. Ama artık Kâbus Perisi olmak istemiyordu. İyi de ne *olmak* istiyordu? Minya'nın rüyasına ikinci kez girmeden önce Lazlo'nun söylediklerini ha-

tırladı. "Onu yenmeye çalışmıyorsun. Bunu unutma. Sadece kâbusunu *yenmesine* yardım etmeye çalışıyorsun."

Ama baştan sona gerçekler üzerine kurulu bir kâbus nasıl yenilirdi ki?

"Seni durdurmak gibi bir derdim yok," derken, ayağının altında çatırdayan buzlara rağmen sakin kalmaya çalışıyordu. Yine Minya'nın rüyasını değiştirmeye çalışmanın ne kadar zor olduğunu hatırladı çünkü korku çok derin bir iz bırakıyordu. Bu sefer başka bir şey deneyecekti. Keşke Lazlo da yardım etmek için yanında olsaydı. Delikanlının ne yapabileceğini merak ederken cevabı buldu ve rüya bir anda dalgalanıp değişti. Buz manzarası gitmişti, artık Nova'yla Hıçkırık amfi tiyatrosunda duruyorlardı.

Hayır, Hıçkırık değildi. Sarai burayı en son hayalet ve savaşçılarla dolu görmüştü. Burası masallar, arzular ve hayretler üzerine inşa edilmiş Hayalci'nin Hıçkırık şehriydi. Sadece Lazlo'nun ve Sarai'ın ulaşabileceği bir yerdi. Burayı Lazlo, onun için yaratmıştı. Bu sefer Sarai tek başına gelmişti.

"Neredeyiz?" diye sordu Nova kızgınlıkla. Artık kalın kürkler yerine, parlak siyah renkteki daracık giysisi ve zırhı vardı.

"Güvenli bir yerdeyiz," dedi Sarai. Aklına gelen cevap buydu. Daha önce *defalarca* yaptığı gibi Lazlo da burada olsa aynı cevabı verirdi. Kütüphane, nehir kıyısı, Eril-Fane'nin evi ve kanatçıları, çay tezgâhları ve bütün mucizeleriyle Hayalci'nin Hıçkırık şehri... Lazlo onu hep güvenli bir yerlere götürürdü.

"Hiçbir yer güvenli değil," diye terslendi Nova. Sarai ayağının altındaki yerin kaydığını hissederken, aslında buzdan hiç uzaklaşmadıklarını anladı. "Henüz öğrenmediysen, öğreneceksin."

Bu Nova'nın uzun hayatının özetiydi. Hiçbir yer güvenli değildi. Ama Sarai bir yer olabileceğini düşünerek rüyayı yine değiştirdi.

Mesartiyum metalinden zeminlerin buzdan daha sağlam olduğu kesindi. Şimdi Nova'nın çaldığı hisarın *galerisindeydiler.*

Gerçekte Nova, Minya'nın sandalyesinde uyuyordu ve Sarai hafifçe ensesine dokunuyordu. Rüyadaysa kemer altında durmuş bahçeye bakıyorlardı. Devasa beyaz saplar ya da gri sis yoktu. Güneş ufukta doğmak üzereydi. Hangi güneş ya da hangi dünya olduğu önemli değildi. Durdukları yerden aşağısını göremiyorlardı. Sadece korkuluğun dibindeki erik ağaçları ve pamuk helva gibi uçuşan bulutlar... "Daha iyi mi?" diye sordu Sarai.

"Ancak kontrol eden kişi kadar güvenli olabilir," dedi Nova ama ayaklarının altındaki metal değişmediğinden Sarai bu sefer seçiminin işe yaradığını düşündü.

"Doğru," diye hak verdi kadına. Skathis, hisarı canavar bir tanrı olmak için kullanmıştı. Lazlo ise...

Zorla yutkundu. Lazlo burayı sadece kendileri için değil, ihtiyaç duyan herkes için güvenli bir yer haline getirirdi. "İnsanlar," dedi. "İnsanlara güvenebiliriz. Benim güvendiğim biri var. Bana evimde olduğumu hissettiren biri." Gözleri doldu. "Onu kaybettiğimi düşünmek bile istemem. Senin de Kora'yı kaybetmek istemediğini biliyorum."

"Onu kaybetmeyeceğim," dedi Nova savunmaya geçerek. Sarai kadının gözlerinde yine bir an için bile olsa ıstırabı gördü. Bir şey daha vardı. Kanın tadını alabiliyordu. Rüyanın bir yerlerinde bir ses çok derinlerden mırıldanıp duruyordu. *Çok geç, çok geç.* Nova yanağını ısırıyordu. Sarai belli belirsiz de olsa kadının gerçeği inkâr etmesinin her saniye çok daha zorlaştığını hissedebiliyordu.

"Bana onu anlatsana," dedi. Başka bir şey yapmasına engel olacakmış gibi kadını konuşturmaya çalışıyordu, yoksa her an uyanabilir ya da milyonlarca parçaya dağılabilirdi. "Nasıl biriydi?" Yine geçmiş zaman dilini kullandığını fark edince gerginlikle hemen ekledi. "Önceden yani."

Nova bir an parlayacakmış gibi göründü ama üstünde durmadı. *Önceden* kelimesi yerini bulmuştu. Skathis'ten önce, mavi tenden önce, birbirlerinden kopmadan önce... "O *Kora'ydı*," dedi. Rüyada bu tek kelime *her şeyi* kapsıyordu.

Lazlo'nun pastası gibi Nova da Kora'yı Sarai'a sunarak deneyim alanını genişletti. Sarai'ın yeteneği sayesinde zihinleri birleşmiş, anılar bir anda ortalığa dökülmüştü. Anneleri ölen iki kız, yaşadıkları çorak dünyada aynadaki yansımalarından bile daha yakındı. Aslında yaşadıkları yerde ayna bile olmadığından, ikisi de yüzlerini birbirlerinde görüyordu. Sarai, bunun bir elmanın iki yarısı olmak anlamına geldiğini hissedebiliyordu. Böylesi bir ilişkide hiçbir soru yanıtsız kalmazdı. Anılara gömüldü.

Uul yaratıklarının pis kokusunu, Skoyë'nin tokadının tadını öğrendi. Gökyüzünde gördüğü parlak geminin ne anlama geldiğini anladı. Ardında anarşi ve kaos bırakacağı dünyada henüz düşük rütbeli bir imparatorluk subayı olan Skathis'in yaptıklarına tanık oldu. Ve...

Kora'nın göğsünden fırlayan Hayalet'i gördü.

İrkilmişti. Eril-Fane, beyaz kuşun Kora'dan çıktığını söylemişti ama Sarai böylesini gözünde asla canlandıramazdı. Kocaman kuş, kızın vücuduna sığamayacak kadar büyüktü, yine de çıktığı gibi tekrar kızın içine girebilmişti. Kora'nın göğsünden bir hayalet gibi akmış, bir ruh gibi tekrar teninde erimişti.

Aslında hayalet değildi. Hepsi bunu zaten biliyordu. Daha çok Sarai'ın güvelerine benziyordu. "Korako'nun yeteneği bi-

zim için hep bir gizem olarak kaldı," dedi. "Yeteneklerimizin benzediğini hiç bilmezdim."

Nova ona sertçe baktı. "Sen de astral mısın?"

"Ne?" Sarai özür dilercesine açıklamaya girişti. "Kimse bize yeteneklerimizi açıklamadı. Burada hep yalnızdık."

"Bana da kimse öğretmedi," diyen Nova'nın, tek başına olduğunu açıklamasına gerek yoktu. "Astral kelimesi *yıldızlardan* anlamına geliyor. Ruhlarını bedenlerinin dışına çıkarabilenlere deniyor."

Yıldızlardan. Sarai'ın hoşuna gitmişti. Bunu bir an önce Lazlo'yla paylaşmak istiyordu. "Benimkiler güveydi," dedi. "Yüz güve." Burnunu kırıştırıp ekledi. "Ağzımdan çıkıyorlardı."

Nova'nın gözleri kocaman açılınca gülümsemeden edemedi. "Kulağa korkunç geldiğini biliyorum," dedi. "Ama korkunç değildi."

"Değil miydi?" diye sordu Nova, onun gerginliğini hissederek.

Sarai ağır ağır başını salladı. Bir an için kendini gelecekte tanışacağı yeni insanlara bundan bahsedip bahsetmemeye karar verirken hayal etti. *Bu arada tam olarak canlı da sayılmam.* Nova'ya baktı. "Öldüğümde yeteneğim de değişti. Sanırım artık bir astral değilim. Daha doğrusu, artık ne olduğumdan emin değilim. Tek bildiğim bir hayalet olduğum."

Nova sonunda anlamış gibi ona baktı. Kızın dumana dönüşmesi falan... "Demek *hayaletsin*," dedi.

Sarai yine başını salladı. Hâlâ Kora'nın göğsünde eriyen Hayalet'i düşünüyordu. Aklına güneş battıktan sonra her akşam içinde kıpırdanan o sabırsız heyecan geldi. *Astral*, diye geçirdi içinden hayretle. Demek yeteneğinin bir ismi vardı çünkü yalnız değildi. Kendisi gibi daha bir sürü tanrıtohumu olmuştu ve Kora da onlardan biriydi.

Aklına daha çılgın bir şey geldi.

Rüyadan çıkmasa da bir anda bir yanıyla gerçekliğe kaymıştı. Güveleri sayesinde bunu yapmak her zaman kolay olmuştu. Yüzünün arasında deli bir koreografiyle gelip gidebilirdi. Onları kaybettiğinden beri dikkatini *bölüştürmeyi* denememişti. Tuhaf bir durumdu. Gerçek galeriyle rüyadaki galeriyi aynı anda görebiliyordu. Nova hâlâ başı kolunun üstünde uyuyordu, Hayalet sandalyenin arkalığına tünemiş Sarai'ın her hareketini dikkatle izliyordu.

Kuşun gözlerinin içine bakıp nazikçe sordu. "Neden hâlâ buradasın?"

Bu sözler ağzından *bir yankı ve bir kıymık* gibi çıkmıştı. İkisi de tehditkâr görünüyordu ama kuşun burada olması gerçekten bir tesadüf olabilir miydi?

Ölen bir dilek ilginç bir yaklaşımdı.

Şişedeki mesaj, diye düşündüğünde beyni güneşin denize değdiği anda olduğu gibi aydınlandı. Deli miydi, yoksa dahi miydi? Öğrenmenin yolu yoktu. Cesaret edebilir miydi? Bu mümkün müydü? Sarai bir hayaletti ve Hayalet de... geride kalmış bir ruh parçası olabilir miydi? Kim bilir nasıl bağlarla bu dünyaya tutunuyorlardı. Gözlerini ondan ayırmadan elini kendi göğsüne götürüp davet edercesine parmaklarıyla tam da kuşun Kora'da eridiği noktaya vurdu.

Kuş anlamıştı. Hiç duraksamadı. Gözleri keskinleşirken dalışa geçti. Sarai, beyaz dalgayla bayılacak gibi oldu. Sanki bedenindeki açık bir pencereden içeri rüzgâr doluyordu. Tam içine.

Kemer altında duran Minya, Thyon ve diğerleri bunu görmüşlerdi. Başta Hayalet'in sabrını yitirip Sarai'a saldırdığını düşündüklerinden nefeslerini tutmuşlardı. Ruza hreshtek kılıcını çekip kızı koruyabilecekmiş gibi öne atıldı. Minya da

ani bir dürtüyle Sarai'ın bağını, her an elinden kaçabilirmiş gibi daha sıkı tutuyordu. Ama Hayalet, Sarai'ın göğsüne dalarken izlemekten başka bir şey yapamadılar. Devasa kanatlar arkaya katlanmıştı. Kocaman kuş bir anda içe çekilen duman gibi göğsüne daldığında Sarai'ın sırtı yay gibi gerildi, başı arkaya düştü. Ayakları yere değmiyordu. İzleyenler daha ne olduğunu anlayamadan Hayalet, Sarai'ın göğsünde kayboldu.

"Bu hayra alamet olamaz," diye nefesini saldı Yakut dehşetle.

Ama belki de hayra alametti.

KAKTÜS TEAM

61

Şişedeki Mesaj

Daha iki gece önceki rüyalarında Sarai, Lazlo'yla denizde yüzerken içinde bir mesaj olan bir şişe bulmuştu. Yakamoz ışıltılarının arasında batıp çıkan şişeyi açmış, içindeki rulo kâğıdı çıkararak okumuştu: *Bir zamanlar bir şarkı olmayı hayal eden bir sessizlik vardı, sonra seni buldum ve her şey müzik oldu.*

Camda korunan mürekkepli parşömen rüyada gelmişti.

Hatıra ve duygu ise, eh, dünyalardan birinde tanrımetalinin gücü üzerine araştırmalar yapan âlimler varsa, onların açıklayabileceği üzere *sihrin* ötesinde bir şeyle korunduğunu söylerdi. Ama *sihir* de iş görürdü.

Hayalet, Sarai'ın içine aktığında, Kora rüyada belirdi.

Elbette bir sanrıydı ama bu sanrıyı Sarai yaratmamıştı. Tıpkı Sarai'ın doğumhane kapısında gördüğü kadın gibi görünüyordu, boynunda mesartiyum tasması bile vardı ama aynı zamanda ona *benzemiyordu* çünkü o kadın boş bakışlarıyla kaskatı kesilmiş görünürken, bu kadının onunla uzaktan yakından alakası yoktu. Birçok hayat boyunca birikmiş bir sürü yüz ifadesi kısacık bir âna sıkışmış gibiydi. Korku

cesaretle savaşıyor, cesaret galip geliyordu. Tehlikenin nabzı etrafını saran bir hale gibiydi. Çözümü olmayan bir labirentte dolaştıkça sadece çıkmaz sokaklarla karşılaşan bir duygu yayıyordu. Zarafetle son saniyelerini yaşamak için can atıyordu. Hüzün, pişmanlık, özlem ve sevgi de eksik değildi.

Hem de ne büyük bir sevgi! Nova'ya duyduğu sevgi gözlerinde parlıyordu.

Onu görür görmez Nova iki elini birden, hıçkırığını bastırmak istiyormuş gibi ağzına götürdü çünkü aynı anda gözlerinden yaşlar boşalmaya başlamıştı. Gözleri ışıldarken omuzları sarsılıyordu. "Kora?" diye sordu, asırların acısını ve mücadelesini silip atan tereddütlü ama tatlı bir sesle. Bu haliyle iki asır önce donmuş denizi geçen kıza daha çok benziyordu. "Bu gerçekten sen misin?"

Kora ya da yansıması cevap verdi. "Canım, yüreğimin yarısı. Fazla zamanım yok."

Kardeşine gidip omuzlarını tuttu ve doya doya baktı. Nova da ona aynı şekilde bakıyordu. Yıllar sonra bile aynadaki yansımalarından daha gerçek olan yüzlerine bakıyormuş gibiydiler. Benziyorlardı ama tıpatıp kopyalar değillerdi. İkiz değillerdi ve...

Hiç ayna olmadığı için Nova, Rieva'dan ayrılana kadar kendi yüzünü net bir şekilde görememişti. Sonra gördüğündeyse *yanlış* bir yüzle karşılaşmıştı. Aynada gördüğü tanıdık bir yüzdü ama yanlıştı. Aradan geçen iki asır boyunca yüzünün *neredeyse benzerliği* ve *tam benzememesi* yüreğinin sıkışmasına neden olmuştu. İşte şimdi tanıdığı yüz karşısındaydı. *Kendi* yansıması buydu. Kardeşinde kendini görüyordu ve Kora da aynısını hissediyor olmalıydı. Ayrıyken seslerinin yansıyacağı duvarların bile olmadığı bomboş uzaydaki

birer çığlık olmuşlardı. Yıllar sessizce akıp giderken geriye dönmenin imkânı yoktu. Yansı ve yankı olmadan kendileri olamamışlardı.

Şimdi birbirlerine doya doya bakıyorlardı. Sonra Kora'nın ölmeden önce ardında bıraktığı parçası konuştu. "Fazla vaktim yok," dedi yeniden. Dudaklarını yalarken ölüm bir şal gibi omuzlarını sarıyordu. "Geldiğinde burada olmayı ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin. Geleceğinden *hep* emindim. İki asırdır bir an için bile olsun şüphe etmedim. Bir yerlerde olduğunu, bana ulaşmaya çalıştığını *hissetmek* her gün yüreğimi daha çok paralıyordu. Mektupla birlikte tacı gönderdiğim günden sonra benden asla vazgeçmeyeceğini biliyordum." Hıçkırığına engel olamadı. "Hayatım boyunca pişmanlık yaşamadığım tek bir günüm bile olmadı. Çok özür dilerim, Novali. Beni affedebilecek misin? Bencillik ettim. Aqa'ya gelip beni kurtarabileceğini, o canavarı öldürebileceğimizi biliyordum..." Kadının güzel yüzü vahşi bir nefretle çarpıldığında, Sarai bahsettiği canavarın Skathis olduğunu tahmin edebiliyordu. "... böylece birlikte istediğimizi yapabilecektik." Sonra bir şiirden alıntı yapıyormuş gibi fısıldadı Kora. "Safir ve buzullar kadar mavi, yıldızlar kadar güzel." Yaşlar yanaklarından süzülüyordu. "Ama beni alıp götürdü."

Nova'nın iki elini sımsıkı tuttu. "Beni o dünyadan çıkardığında, senden istediğim şeyin ne kadar imkânsız olduğunu anlamıştım. Ne olursa olsun beni bulmaya çalışacağını biliyordum. Hayatını mahvettim."

"Hayatımı mahvetmedin," diye itiraz etti Nova şiddetle. "Seni götürüp beni çöp gibi yere atan *o adam* mahvetti. Babamız mahvetti. Rieva mahvetti. Sense taçla birlikte bana bir hayat *verdin*. Bana bir amaç verdin. Orada kalıp o moru-

ğun bebeklerini doğuracağımı mı sanıyordun? Doğrudan denize yürürdüm, daha iyi. Kora, deniz adımı biliyordu. Sürekli beni çağırıyordu. Beni hayatta tutan tek şey, senin bir yerlerde bana ihtiyaç duyduğundu."

Onca yıl önce eşekarısı şeklindeki gemide Nova'nın yeteneği adeta patladığında, onu kendine getiren Kora olmuştu. Kardeşinin sesi, çalkalanan denize atılan bir ip gibiydi. Ve sonrasında aynı ses hayatta tutunabileceği tek şey olmuştu. Şimdi de Kora'nın yankısı, onu denizde boğulmaktan kurtarıyordu.

"Beni hayatta tutansa, bir gün *geleceğini* bilmekti," dedi Kora. "O kadar yolu tepip beni bulamayacağın düşüncesine katlanamıyordum."

Küçücük bir sessizlik oldu. Sonra Nova, bir çocuğun kırık ve perişan fısıltısıyla, "Peki seni *buldum* mu?" diye sordu.

Kora hıçkırırken mavi yüzü lapis taşı gibi parlıyordu. "Ah Nova, canımın içi. Ben gittim."

Biraz arkalarında duran Sarai, kardeşlerin kederiyle perişan hissediyor, o da ağlıyordu.

"*Olamaz.*" Bu tek kelime, Nova'nın ruhunun derinliklerinden adeta çekilip çıkarılmıştı. "Çok geç kaldım," dedi gözyaşları içinde. "Özür dilerim, Kora."

"Hayır," diye karşılık verdi Kora, bir kaplanın vahşiliğiyle. "Senden imkânsızı istemiştim. Unutulmuş bir yerde hiçbir şeyi olmayan küçücük bir kız, tek başına düzinelerce dünyayı nasıl aşabilirdi ki?"

"İmkânsız değildi," dedi Nova. "İşte geldim! Keşke daha *hızlı* gelebilseydim!"

Kora başını iki yana salladı. "Bu senin suçun değil. Benim kaçıp seni bulmam gerekirdi. Daha güçlü olmam gerekirdi."

"Yardım istemek zayıflık değildir."

"Kendine yardım edememek zayıflık. Ama denedim. Nova, neredeyse başarıyordum. Birkaç yılım daha olsa, özgür kalabilirdim. Skathis öldüremeden bir nalbant bebeği kaçırdım. Onu çok uzaklarda bir yere sakladım, böylece büyüdüğünde Skathis'in sonunu getirebilecek, geçidin yanlış tarafındaki tutsaklığımdan kurtulabilecektim. Seni bulabilecektim. Zamanım yetmedi."

"Biliyorum," diyen Nova dişlerini gıcırdatıyordu çünkü katilinin hatıralarında Kora'nın ölümünü görmüştü.

Kora, "Artık zamanım tükeniyor," dediğinde, Sarai telaşlandı. "Nova, beni dinle. Burada olduğuna göre, başıma gelenleri öğrenmişsindir. Aynı zamanda neye dönüştüğümü de öğrenmiş olman lazım." Sözlerinde utanç vardı. "Senin daha güçlü olduğundan emindim. Sen olsan *satılmalarına* yardım etmek yerine, o çocukları kurtarırdın. Bir tanem, kızacağını biliyorum ama beni dinlemeni istiyorum. Seni burada beklemek için can atıyordum ama bu yaşamayı hak ettiğim anlamına gelmez. Kendi seçimim olsun olmasın, korkunç bir şeyin parçası olmuştum. Bizi öldürmekte haklıydılar. Bana bir söz vermeni istiyorum. İntikam almak yok. Bırak, bütün çirkinlikler burada son bulsun. Seni çok seviyorum."

Kora sarıldığında yüzünü onun omzuna gömmeden önce Nova'nın kaskatı yüzünde gördüğü şeyle birlikte Sarai da gözyaşlarına boğuldu. Kora'nın yavaş yavaş silinmesi çok daha yürek burkuyordu. Enerji amacına ulaşmıştı, yankı kayboluyordu.

Sonunda geriye sadece hıçkırıklarla ağlayan Nova kaldı. Tekrar tek başına kalmıştı ve bu seferki gerçekti.

Rüyadaki Sarai perişan olmuş halde kollarıyla kendini sarıyordu. Yanakları sırılsıklamdı. Nova'yla gözleri buluştuğunda, bir an için kendi içindeki karanlığa düştüğünü san-

dı. Bundan sonra inkâr fayda etmezdi. Kora gitmişti ve Nova bunu biliyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı.

Yüzü daha da çarpılan Nova iki büklüm oldu. Acısı katlanamayacağı kadar büyüktü. Başını iki yana sallarken, "Hayır, olamaz," diyordu ama bu seferki inkâr değildi. Yıkılmıştı. Gözleri kardeşinin kaybıyla deli deli bakıyordu. Buz tabakası kırılmış mıydı? Nova, Sarai'ı da kendisiyle birlikte karanlık sulara mı çekecekti?

İki kalbi birden yerinden fırlayacakmış gibi atarken Sarai, rüyayı yatıştırmaya çalıştı. "Seni çok seviyordu," dedi. "Senden asla şüphe etmedi. Onun için imkânsızı gerçekleştireceğini biliyordu. Birine böylesi güvenebilmenin ne kadar nadir bir şey olduğunu biliyor musun?"

"Onları çoktan öldürdüm," dedi Nova.

Sarai anlamadı. Buzun altındaki o yüzler... Çok insan öldürmüştü.

"Kora intikam almak yok dedi," diye ekledi Nova. Yaptıklarının dehşetiyle sarsılıyordu. "Ama onları çoktan öldürdüm."

Sarai telaşlandı. "Ah! Hayır," dedi. "Yaşıyorlar. Kırlangıç ikisini de kurtardı."

Gözlerini rahatlamış gibi yuman Nova, "Sahi mi?" diye sordu. Sanki yükünün küçücük bir kısmının üstünden kalkmasını umut etmeye bile korkuyordu.

"Sahi," derken, Sarai'ın içindeki endişeler yavaş yavaş eriyordu. Nova yaptıklarından pişmanlık duyuyorsa, Kora'nın sözleri etkili olmuş demekti. "O benim babam. Yani..." Devamını getiremedi. "O da sevdiklerini kurtarmak için korkunç şeyler yaptı. Onun suçu değildi. Olanların suçlusu Kora ve sen de değilsin. Çürümenin ortasındakiler tanrılardı. Ama

artık onlar da yok. Bırakalım, bütün çirkinlikler onlarla birlikte son bulsun.

Aynısını Kora'nın yankısı da söylemişti.

"Bunu yapabilir misin? Lütfen?" Aklında kafesteki Lazlo, baloncuktaki Rook ve Kiska, yılanın ağzındaki Werran varken, sesindeki çaresizliğe engel olamıyordu. Buraya beraber geldikleri de Nova'nın merhametine kalmışlardı. Her şey artık bu kadına bağlıydı. Oysa Nova onun çaresizliğini duyuyor, anlıyor, nedenini biliyordu. Rüyadayken geçmişte kaybolmuştu. Şimdi yine bugüne dönmüştü ve rüya bir anda bölünüp ikisini de dışarı attı.

Ani bir irkilmeyle uyanan Nova doğruldu, silkinerek Sarai'ın nazik dokunuşundan kurtuldu. Ayağa fırladığında yüz yüzeydiler. İkisi de nefes nefeseydi. Aralarındaki gerçek yürek sızısı gibiydi ama uyanan dünyada bir şeyler değişmişti. Birbirlerinin hislerini anlayabildikleri ve dil engellerinin kalktığı ortam yok olmuştu. Sarai, karşısındaki kadının ne düşündüğünü kestiremiyordu.

Gözlerini acıdan gücüyle ne yapacağı bilinemeyen yaralı bir avcıyla burun buruna gelmiş gibi Nova'dan ayırmıyordu. Tzara'nın okunu Nova'ya doğrulttuğunun farkındaydı, her an yayı bırakabilirdi ve bunun *olmaması* için yanıp tutuşuyordu. Başını çevirip kadın savaşçıya yapmamasını söylemeyi istiyordu ama gözünü Nova'dan ayırmaktan korkuyordu. Diğerlerini panikletmek de istemezdi. O yüzden sadece elini ağır ağır kemer altına doğru uzatıp sessizce işaret etti. *Durun.*

Gözü kafesteki Lazlo'ya kayınca, Nova da oraya baktı. Kendi eseri olan tabloya bakarken yüzünü ekşiterek bileğinin bir hareketiyle döngüyü bozdu. Işıltılı baloncuk yok olduğunda özgür kalan Kiska ve Rook tökezlediğinde dengelerini sağlamaya çalıştılar. Rook'un eli hâlâ kendi döngüsünü ya-

ratmak üzere havadaydı ama Sarai'ı görünce durup gözlerini kırpıştırdı.

Sonra yılanın ağzı açıldı ve yerde kaybolmadan önce Werran'ı yere bıraktı. Geriye sadece pürüzsüz metal kalmıştı.

Sonunda Lazlo.

Etrafındaki metal erirken, Lazlo kendini yerde buldu. Sarai hemen ona koşup sarıldı. Delikanlının yüzü acıdan çarpılmıştı, uzun zamandır aynı şekilde kaldığından bacakları ve kolları ağrıyordu. Sarai başını kaldırmasına yardım edip alnını alnına dayadı. Nefesleri nefeslerine karışıyordu. Masalların iz bıraktığı kırık burnuna bir öpücük kondurdu.

"Hâlâ buradasın," diye fısıldadı Lazlo, dua edercesine. Sesi çatlaktı. Sanki bağırmaktan boğazını patlatmıştı. Belli ki Sarai'ın gittiğine inanmıştı. Hayal görmediğinden emin olmak istiyormuş gibi Sarai'ın yüzüne dokundu. "Sen iyi misin?" Doyamıyormuş gibi, gözlerindeki bütün cadıkıvılcımlarını bu ana saklamış gibi gözlerinin içine bakarken ağlıyordu. Sarai da ağlıyordu. Sonra Lazlo gülümsedi ve yüzünü ekşiterek de olsa yavaşça kollarını oynattı. Sarai'ın iki kalbi birden güvelerinin *ve* Hayalet'in hâlâ içinde yaşıyormuş da tatlı bir rüzgâr hepsini alıp götürmüş gibi hissediyordu.

Rook'la Kiska, Werran'ın doğrulmasına yardım etti. Genç adam ciğerlerine derin derin nefesler alıyordu. Kemer altındaki herkesin temkinli gözleri Sarai, Lazlo, Kiska, Rook ve masanın yanında tek başına duran Nova arasında gidip geliyordu. Tzara okunu henüz indirmemişti.

Oysa Nova hiçbirinin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Sarai dönüp baktığında kadının gözlerini ileriye dikmiş bir halde ağır adımlarla kemer altına doğru yürüdüğünü gördü. Kemer altı düzinelerce kemerden oluşuyordu. Minya ve

diğerleri tam ortadaydı. Nova onlara bakmadan sağ tarafa yöneldi. Lazlo'nun kalkmasına yardım eden Sarai herkesle birlikte bahçeye çıktı.

Başları sisin içinde kaybolan devasa beyaz saplar olmasa, çiçekleri ve metal yaratıklarıyla bahçe bildikleri tanıdıkları bahçeydi. Artık havada turlar atan Hayalet yoktu ve bir daha hiç olmayacaktı. Kuş sonsuzluğa gitmişti.

Nova korkuluğa giderken, Sarai hâlâ peşindeydi. Diğerleri geride kaldı.

Kadın elini metalin üstüne koyup uzaklara baktı. Konuşuyordu ama rüyada olmadıkları için birbirine eklenen hecelerin oluşturduğu kelimeleri anlamsızdı. Sarai huzursuz bir ifadeyle omzunun üstünden geriye bakınca Kiska yarım adım yaklaştı. Sarai'la göz göze geldiklerinde başını belli belirsiz sallayıp zihnine konuştu.

Hepsi bir hiç içinmiş, diye çevirdi Nova'nın sözlerini. *Denizin onu uyarmaya çalıştığını söylüyor. Denizi dinlememiş.*

"Deniz mi?" Kiska'nın sözlerini kafasının içinde duyan Sarai, sorarcasına Nova'ya baktı.

Nova yanıtladığında Kiska'nın çevirisi hemen geldi. *Hep biliyordu.*

Sarai nazikçe sordu. "Deniz nasıl bilebilir ki?" Rüyadaki buz gibi kara suları düşününce Nova'nın gerçekle bağını koparmak üzere olmasından korktu.

Ama Nova dönüp baktığında her zamankinden çok daha aklı başında görünüyordu. O konuştu, Kiska çevirdi.

Adımı biliyordu, diyordu kadın. *Deniz adımı hep biliyordu.*

Sonra geriye doğru bir adım attı.

Korkuluk arkasındaydı. Sonra korkuluk arkasında değildi. Lazlo'nun yeteneğini henüz geri vermemişti. Bir an için Sarai'la gözleri kilitlendi. Kadının kahverengi gözlerindeki

buz çözülmüştü. Yorgun ve üzgündü. Sarai, onun ne yapacağını anladığı anda uzandı ama Nova kendini bıraktı.

Ve düştü.

KAKTÜS TEAM

62

Bilenler

Bir varmış, bir yokmuş, evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, kız kardeşine verdiği sözünden nasıl dönebileceğini bilemeyen bir kız varmış, o yüzden kendinden dönmüş.

Bir varmış, bir yokmuş, evvel zaman içinde bir kız imkânsızı başarmış ama birazcık geç kalmış.

Bir varmış, bir yokmuş, evvel zaman içinde bir kadın sonunda pes etmiş ve deniz onu bekliyormuş. Yanlış denizmiş, kan rengindeymiş ve kan kadar sıcakmış ama düşmek özgürlük gibiymiş, her şeyden vazgeçerken asırlardır alamadığı en derin nefesle ciğerlerini doldurmuş.

Sonra her şey bitmiş.

Ya da belki bitmemiş.

Bilenler sonrasını anlatamıyor ve anlatanlar sonrasını bilmiyor.

BÖLÜM V

Amezrou (ah-mey-zru) *isim*

Uzun zamandır kayıp olan ve imkânsız olmasına rağmen bulunduktan sonra tamir edilen şey.

Köken: Yeni kelime. Henüz yaygın olarak kullanılmıyor.

63

Ejderhalar Olmasa Çok Daha Tuhaf Kaçardı

Lazlo, hisarı geçitten geri götürmedi. Hıçkırık'ın görmek isteyebileceği en son şey, nefret ettikleri metal meleğin yine gökyüzünü kapatmasıydı. Hıçkırık bir daha asla gölgede yaşamayacaktı.

Aynı zamanda bir daha asla *Hıçkırık* olmayacaktı.

Kiska, Rook ve Werran, şehrin gerçek adını hatırlıyordu. Unutturma Tanrıçası Letha, Hıçkırık'ın gerçek adını yediğinde, gücü Var Elient'e açılan mühürlü yarığa erişememişti. Böylece başka dünyalarda savaşmak üzere köle olarak satılacak hisarda doğan üç tanrıtohumu, bir zamanlar unutulanı geri getirdi.

Amezrou.

Çok eskiden küçük bir çocuk, don tutmuş meyve bahçesinde elma dalından ibaret iki kılıç darbesi arasında şehrin ismi aklından çalındığı için dünyayı iblislerden temizleyen meleklerin savaş çığlığıyla bir çığ gibi, göklerdeki fırtınalar gibi kükremişti. Şimdi isim geri gelmişti ve baldan bir

mürekkeple özenli bir şekilde yazılmış bir el yazısı hissi veriyordu.

Lazlo hisarı kırmızı denizin üstünde bıraktı ama sonraki birkaç hafta boyunca Sarai ve diğerleriyle birlikte başka dünyalar arasında gidip gelerek yolculukları için hazırlık yaptı. Gökyüzündeki yarıktan geçmek için bütün eksiklerini tamamladıklarında kısa yolculuklarına çıktılar. İpek kızakları Soulzeren'e geri götürdüklerinde, Nova'nın korsan ekibiyle yıllardır biriktirdiği bütün filo, Rasalas dahil Lazlo'nun metal yaratıkları ve artık eşekarısına benzemeyen iki gemi kendilerine kalmıştı.

Mesartiyum metalinden hava araçları, kaptanın istediği şekle bürünüyordu. Lazlo, rüyalarına, kalplerine ve hayatına Sarai'ı getirmelerinin anısına hepsini güvelere dönüştürdü.

Hisarı da dönüştürdü.

Leydi Örümcek unvanına layık görülen Calixte de kendine ait küçük bir araca sahipti artık. "Kabul etmelisin, bu muhteşem bir şey."

"Tamam," diye geveledi Ruza ağzının içinde. "Muhteşem."

Tahmin edilebilir gelecekte son kez geçitten geri geldiklerinde hisar önlerinde duruyordu ve artık meleğe benzemiyordu. Herkes ne şekil verileceği üzerine fikir yürütmüş, önerilerde bulunmuştu ama son karar Lazlo'nundu. O Lazlo'ydu, farklı davranamazdı. O yüzden herkesin tahmin ettiği şeyi yaptı ve Ruza dışında kimse karşı çıkmadı. "Ejderha çok daha muhteşem olurdu," derken hâlâ kendi fikrinde inat ediyordu.

"Ah, sen ve şu ejderhaların," diye terslendi Tzara. "Merak etme. Eminim Lazlo, ejderhayla bir tur atmana izin verir."

Thyon duyduğu bu tür sözler karşısında artık şaşırmadığını düşünüp duruyordu ama bir türlü aklı almıyordu. Strange'in gücü normalliğe kafa tutuyordu. Belki bir gün, kitap okurken

duvarlara çarpan sessiz kütüphanecinin artık sadece zihin gücüyle dünyalar arasında gidip gelen devasa boyutlardaki gök araçlarına hâkim olması karşısındaki hayretinden kurtulurdu.

Ruza aklından geçenleri açıkça dile getiriyordu. Mesela metal canavarlar sadece Lazlo'nun iradesine mi boyun eğiyordu, yoksa başkalarına da itaat edebilirler miydi? "Ağılın içinde turlayan midilliye binmek gibi bir şeyse, hiç eğlencesi kalmaz ki!" diyordu.

Thyon onu midillinin üstündeki küçük bir çocuk olarak hayal edebiliyordu. Şimdi bile bakarken genç adamın nasıl bir çocuk olduğunu görebiliyordu. Dahası savaşçı, şakacı, dost canlısı genç adamla ilgili hissettiği sıcak duyguları daha önce hiç kimse için hissetmemişti. Bu sevgiydi ve ödünü koparan bir şey daha vardı. Dizlerinde, parmak uçlarında ve yüzünde hissedebildiği bir şey. Öyle ki bazen ellerini nereye koyacağını bile şaşırıyordu. Başkalarında farkına bile varmadığı kirpikler ya da parmak eklemleri dikkatini çekiyor, bazen gözlerini kaçırıp başka bir şeyler düşünüyormuş gibi yapması gerekiyordu.

"Eminim bir yerlerde gerçek ejderhalar vardır," dedi. "Birini yumurtadan yetiştirip kendine bağlayabilirsin."

Ruza'nın gözleri parladı. "Sahiden böyle mi düşünüyorsun?"

"Yüzlerce dünya varken? Aralarından birinde ejderha *olmaması* çok daha tuhaf kaçardı."

Yüzlerce dünya. Yüzlerce dünya vardı ve hepsini görebileceklerdi çünkü Zeru'dan ayrılıyorlardı ve Thyon Nero onlarla birlikte gidecekti. Kraliçenin boynunda altın saçlarından bir tutam taşıdığı ve hiç tanımadığı müstakbel karısının yaşadığı Zosma'ya asla geri dönmeyecekti. Bunun yerine tanrıların ve korsanların ekibine katılıp masallara layık bir maceraya atılacaktı. Farklı bir hayat bile yaşamıyordu.

Zamanda geriye gidip buraya gelmek için yaptıklarını geri almak istemezdi. Anlaşılan bundan *sonra* bazı şeyleri farklı yapmak yetiyordu.

"Sen de bir tane yetiştirirsin," dedi Ruza, ejderha yumurtalarını çoktan bulmuşlar da geriye sadece yavruları büyütmek kalmış gibi.

"Tabii ki," dedi Thyon. "Ama benimki seninkinden hızlı olur."

Ruza alınmıştı. "Hiç de *olmaz*." Savaşçı delikanlı, Thyon'u midilli üstündeki bir çocuk gibi hayal edemiyordu. Artık daha kolay iletişim kurulabildiği halde altın saçlı vaftiz oğul hâlâ, tanrıların özenle yaratıp kadife bir kutuda sunulan bir rüyaya benziyordu.

"Ah olur, olur," dedi Thyon.

Parmaklarını şakaklarına bastıran Calixte gözlerini yumup, "Siz iki aptaldan hanginizin garip bir dünyada yumurta çalmaya çalışırken ejderhalara yem olacağını görebiliyorum," dedi.

Ama iki delikanlı onu duymadı bile çünkü *Leydi Örümcek* Thyon'un omzunu Ruza'ya yasladığını görünce yele tutulmuş gibi yolunu değiştirmişti. Kız, Lazlo'nun hisarın mükemmel yeni şekline dahil ettiği yeni hava aracı hangarına giderken, iki delikanlı arkasından bakakaldı.

Hisar artık kartal şeklindeydi. Tabii ki kartal olacaktı.

Kimse sorgulamamıştı. Ruza'nın ejderha ısrarı dışında, kimsenin istemediği tek seçenek hisarın yine melek olarak kalmasıydı. Herkesin meleğe karşı hisleri karmaşıktı. Gökyüzündeki yarıkları açan meleklerin kibri, Evren'de büyük karmaşaya neden olmuştu. Öte yandan o yarıklar açılmasaydı, tanrıtohumları hiç var olmayacak, hatta geminin şekli üzerine fikir yürütemeyeceklerdi.

En kolayı, hisarı olduğu gibi bırakmak olurdu. Duygusal açıdan, Skathis'in izlerini kısa sürede silemeyeceklerini bildiğinden, Lazlo sonunda şekil üzerine çalışmaya başlamıştı.

Her şey değişti. Heykel görünümündeyken hisar uzun ve dikti. Şimdi yayılmış, genişlemişti. Sol ve sağ kolların yerine kartal kanatları gelmişti. Doğumhane ve insan annelerin tıkıldığı küçük odalar da artık yoktu. Orada yaşananların silinmesi asıl amaçtı. Daha önce tanrılara ait olan büyük dairelerin yerine daha çok sayıda daha küçükleri geldi. Minya'nın eskiden kaldığı saraya ihtiyacı kalmamıştı.

Bahçeler dört katı büyüdü, artık kartalın kanatlarının arasındaydılar. Her türden yeni sebze ve meyve yetişiyordu. Kırlangıç keyiften dört köşeydi, adeta ışık saçıyordu. Sık ormandan getirdiği otları gölgelikli bir açıklığa ekmişti. Vahşi de üstüne düşeni yaptı. Su her zaman bir ihtiyaç olacaktı, o yüzden yeteneğine yeni boyutlar katmanın yolları üzerine çalıştı. Belki bir gün bulut hırsızlığının ötesine geçecek, şimşekler bile çaktırabilecekti.

Yakut'a gelince... Yemek pişirme ve banyo suyu ısıtma için sihirli olmayan sistemler geldiği için kendini bir parça kenara itilmiş hissediyordu. Vahşi'nin belki de bir hobi edinmesi doğrultusundaki önerisine zarafetle aksi bir cevap vermemeyi becerdi.

"Ne yapacağımı biliyorum," derken, galerideki yeni koltuklardan birinde işine dalan Werran'a kaçamak bir bakış fırlattı.

Tahmin edilebileceği üzere, yeni *dört* genç erkekle tanışmak, Yakut'u her zamankinden daha cilveli yapmıştı.

Sonunda Kiska, Rook ve Werran'la resmen tanıştırıldıklarında, on beş yıl boyunca nasıl hayatlar yaşadıkları gibi basit soruları sormaya bile gerek duymadan, doğrudan hangi tanrının çocukları olduklarını sorgulamıştı.

Rook, Ikirok'un oğlu olduğunu söylediğinde hayal kırıklığıyla burun kıvırmış, "Yani kardeşim misin?" dedikten sonra yapmacık bir tavırla eklemişti. "Ah, güzel! Bir ağabeyim oldu!" Sonra umutla Werran'a dönmüştü. "Peki sen?"

Werran'ın Lazlo'ya benzerliği tesadüf olamazdı. O da Skathis'in oğluydu ve Lazlo bir ağabeyi olduğu haberini, Yakut'tan daha büyük bir heyecanla karşıladı.

Haliyle Vahşi, Rook'la daha yakın hissederken, Werran etraftayken daha dik durmaya ve sesini kalınlaştırmaya başlamıştı. Altın saçlı faranjinin en büyük rakibi olduğunu sanmıştı, oysa bu çok komikti çünkü Yakut yakınında olduğu halde delikanlının onunla ilgilenmediği çok açıktı. Dahası Yakut azgın bakışlarla ona yaklaştığında, sanki Tizerkane savaşçısı arkadaşının arkasına saklanma ihtiyacı duyuyormuş gibi görünüyordu. Yakut sonunda ondan vazgeçmiş, delikanlıyı rahat bırakmıştı. "Sanırım mavi tenden hoşlanmıyor," demişti, vahşi saçlarını hışımla savurarak. "Kendisi kaybeder."

Kimin kaybedip kimin kazandığı tartışılırdı.

Yeni yatak odalarında kapılar dokunarak açılıp kapanmıyordu. Başına bir şey gelir de odadakiler içeri hapsolur endişesiyle Lazlo bütün kapıları şehirdekiler gibi tasarlamıştı. Şimdi ya anahtarla ya da kulpla açılıyorlardı.

Bununla birlikte Kiska, Rook ve Werran'daki kolyeler gibi hepsi için metalden madalyonlar yapmıştı, böylece artık nereye giderlerse gitsinler, sihirlerini kaybetme endişesi taşımayacaklardı.

Hisarın içi, özellikle meleğin başı yeni keşiflere gebeydi. Skathis'in hazine odasını buldular. Gördükleri karşısında hepsinin ağzı açık kalmıştı. Sikkeler, değerli taşlar ve çeşitli tozlarla dolu cam şişelerin olduğu bu evrensel para müzesi inanılır gibi değildi. Ne tür yaratıklara ait olduğunu asla bi-

lemeyecekleri *gözlerle* dolu fıçılar, kehribar rengi ışıltılar saçan kristaller, hava baloncukları gibi havada süzülen inciler... Tüyler, volkanik taşlar, kumaşlar, haritalar, gizli teknolojilerle yapılmış zamazingolar... Bütün dünyalardan elde edilmiş böylesi bir hazineye sahip olmak hiç de fena değildi.

Hisarda yeni odalar da vardı. Sadece Minya'nın sevdiği oyunun değil, bütün oyunların oynanabildiği bir oyun odası; bir simya laboratuvarı ve gerçek mürekkeple basılmış kitaplarla dolu bir kütüphane... Çoğu Hıçkırık, yani *Amezrou* halkı tarafından hediye edilmişti ama artık daha alçakgönüllü görünen derinliklerden gelen bir kitap daha vardı. Gemiye nevale taşımaktan dönen Thyon, utangaç bir tavırla göğsüne bastırdığı bir kitapla birlikte Lazlo'ya yaklaşıp "Bu senin," demiş, ardından yarım ağızla özür dilemişti.

Kitabı ondan alan Lazlo, elindekinin *Kahvaltı Mucizeleri* olduğunu fark etmişti. Şimdi bir ömür öncesiymiş gibi gelen bir günde, kütüphanenin derinliklerinden bulup çıkardığı masal kitabı. Kaşları anında havaya kalktı. "Bu benimki değil," dedi, ilk sayfada *Büyük Zosma Kütüphanesinin Malıdır* damgasını görünce. "Altın vaftiz oğlun kütüphaneden kitap çaldığını bilse Efendi Hyrrokkin ne derdi?"

"Kitaplarını yanımda getirmedim," dedi Thyon. "Özür dilerim." Bu sefer yarım ağızla söylememişti. "Onlara el koymaya hakkım yoktu."

Ama Lazlo kin tutmuyordu. "Farkında mısın Nero?" dedi. "O gece penceremin önüne elindeki mesartiyum parçasıyla gelmeseydin, hisarın yere çakılmasına asla engel olamayacaktım. Dahası hepimiz ölmüş olacaktık."

"Biliyor musun Strange?" diye karşılık verdi Thyon. Başarıyı kabullenmeyecekti. "Bana kendi özünü vermeseydin, o parçayı yerinden çıkaramayacaktım."

"Eh," dedi Lazlo buruk bir yüz ifadesiyle. "Hep iyilik için çalışan iyi dostlar olmamız boşuna değilmiş."

Eskiden bu doğru olmayabilirdi ama gelecek vaat ediyordu.

Hisarı bütün ihtiyaçlarını karşılayacak bir ev haline getirmek için çok uğraştılar. Tanrıların bütün izleri silindi. Korkunç kıyafetleri, bir zamanlar çocukların mezatta satıldığı adada küflenmeye bırakıldı. Geriye bir tek hisar kalmıştı ve Korako'nun anısına bir kartala dönüştürülmüştü. Tanrıça, çocukları doğumhaneden alıp götüren kişi olabilirdi ama hiç farkında olmadıkları birçok şekilde hayatlarını da kurtarmıştı.

Kartalın bıraktığı kimril kökleri aç kalmalarını önlemişti. En azından bunun için hep minnettar kalacaklardı. Bir tek Yakut aç kalmayı tercih edeceğini söylüyordu. Ama daha da önemlisi, hepsi tanrıçanın bebekken Lazlo'yu kurtardığını biliyordu. Yeteneği ortaya çıkan bütün bebekler gibi Skathis onu da öldürecekti. Korako onu daha önce fark etmiş, Hayalet'in yardımıyla bebeği, bir gün hapishanesinden kurtulmasını sağlayacak bir anahtar olması niyetiyle Zosma'ya göndermişti.

Özgür kaldığı günü görecek kadar yaşamamış olabilirdi, yine de geride kalanların özgür kalmasını sağlamıştı. Bu dünyada kalan son parçasıyla bile kardeşine bir mesaj iletmeyi unutmamıştı. "Bırak bütün çirkinlikler bir son bulsun."

Öyle de olmuştu. En azından Amezrou'da bütün çirkinlikler son buldu.

Ama başka dünyalarda köle olarak büyüyen başka mavi çocuklar vardı. Hepsi kardeşleriydi. Ve onları yalnız bırakmak söz konusu bile olamazdı. Kendileri kurtulmuştu, sıra şimdi kardeşlerindeydi. Nova'dan tanrıların dilini öğrenen Rook, Kiska ve Werran, sadece yön tabloları değil, aynı zamanda seyir kayıtlarının da olduğu Skathis'in kitabını çevirmeye baş-

lamıştı. Doğan ve satılan bütün tanrıtohumları bu kitaba kaydedilmişti. Tarihler, cinsiyet, yetenek, satın alan ve ödenen para, hepsi kitaptaydı.

Kardeşlerinin izini sürebileceklerdi. Bazılarının izleri silinmiş olabilirdi. Bazıları ölmüş olabilirdi. Bazılarının kurtarılmaya bile ihtiyaçları olmayabilirdi. Ama hak ettikleri özgürlük ve güç için, hisardakiler ellerinden geleni artlarına koymayacak, Skathis ve Isagol'un antitezi olacaklardı.

"Bizler anne babalarımız gibi değiliz," demişti Sarai, öldükten hemen sonra Minya'ya. "Bizim de canavar olmamız gerekmiyor."

Minya hâlâ canavarların işe yarayabileceğini düşünüyordu ve Sarai ister istemez ona hak veriyordu. Kendi taraflarında olduğu ve mesela dudak ısırtmadıkları sürece canavarların işe yarayacakları kesindi.

Minya omuz silkip yine onu *sıkıcı* olmakla suçlamıştı.

Lazlo'nun dudağına kavuşma isteğini ya da teknik olarak *sonraki* hayatında yapmak istediklerini Sarai *sıkıcı* olarak tanımlayamazdı. Hâlâ bir hayaletti ve hâlâ Minya'ya bağlıydı. Koca Ellen'ın da dediği gibi; "Bir hayat olduğu söylenemez ama güzellikleri de yok değil."

"Minya'nın kölesi olmak gibi bir sıkıcılık mı?" diye sormuştu ama artık öyle olmayacağını umut etmek için iyi nedenleri vardı. Sarai dairesinde yerde uyandıktan sonra Minya onu hiç kontrol etmemişti ve henüz açıkça iki Ellen'a dair herhangi bir belirti göstermese de artık eski Minya olmadığı kesindi. Sarai bazen ona hayretle bakakalıyor, nasıl bir dönüşüm geçirdiğini merak ediyordu. Paramparça kişiliği yeniden birleşip tek bir kişilikte toplanabilecek miydi?

Şimdi de öyle bakıyordu. Minya bunu fark edince, "Bana böyle bakmak zorunda mısın?" diye terslendi.

"Böyle derken?"

"İlgiye muhtaç bir çocukmuşum gibi."

Sarai ne diyeceğini bilemiyordu. Minya bir çocuk muydu, değil miydi? Aslında hem çocuktu hem değildi. "Peki. Ama sana henüz teşekkür etmedim. Beni kurtardığın için."

"Ne zaman?" diye terslendi yine Minya bütün kabalığıyla. Duyguları konuşmak istediği en son şeydi. Sarai'a bakarken, Koca Ellen gibi başını şahin kafasına dönüştürmemek için kendini zor tutuyordu ama tabii ki öyle bir şey yapmazdı. Kişiliğinin dağılan parçaları geri gelmişti ve henüz delik deşik ruhu hepsini kabullenmeye hazır değildi. Sarai'la arasındaki bağa sızan minnettarlık ve şefkat de eklenince her an patlayacakmış gibi hissetmesi normaldi.

"Minya..." Sarai, gerçekten de henüz ona teşekkür etmemişti ama dudaklarını oynatamadığını fark etti. Yetmiyormuş gibi kendiliğinden topuklarının üstünde dönmüş oradan uzaklaşıyordu. İtiraz bile edemedi. Sohbet sona ermişti ve Minya'nın kölesi olma saati tekrar başa alınmıştı.

Leydi Örümcek'in de gelmesiyle *Astral* ekibi tamamlandı. Bu isimde karar kılmışlardı. Hayalet kadar kulağa korkutucu geliyordu ve hepsi yıldız gezginlerinin yolculuklarının altında yatan anlamı en derinden hissedebiliyordu. Ve Sarai, Korako'nun anısını onurlandırmak istemişti.

Yola çıkmak, demir almak ve *başlamak* için sabırsızlanıyorlardı. Dilek tutmak kadar kolaydı. Lazlo'nun istemesi, kartalın havalanması için yeterliydi. Devasa kuş, Nova'yı da yutan Obur Arev Bael denizinin üstünden süzüldü, hiç zorlanmadan kendi zekâsıyla tezerl saplarının arasından kendi yolunu buldu. Var Elient'in batısındaki *ez-Meliz* geçidine yöneldiler. Birkaç gün sonra vardıklarında, başka dünyalar-

dan insanlarla karşılaştılar ve kendilerini tanıtıp görevlerini açıkladılar.

Toplamda on dört kişiydiler. Bir hayaletin dahil olduğu dokuz tanrıtohumu ve beş insan. Haliyle galerideki masayı uzatmaları gerekmişti. Yolculuğun başındaki ilk yemekleri için hepsi özenmişti. Sonrasında ilk oturdukları yerleri sahiplendiler. Yemekler her zamankinden daha güzeldi, hepsi yemek pişirmeyi öğreniyordu. Tabii ki ekibin beklenmedik on dördüncü üyesi Suheyla sayesinde...

"Emin misin?" diye sormuştu Eril-Fane, annesine, son vedalaşmalarında belki yüzüncü kez.

"Hemen hemen," diye oğlunu rahatlatmaya çalışmıştı yaşlı kadın. Gözleri ışıldıyordu. "Başka ne yapacağım? Evim yıkılıp gitti."

Eril-Fane sabırlı bir oğuldu. "Sana yeni bir ev inşa edebiliriz," demişti. Amezrou adeta yeniden inşa ediliyordu.

"Zahmete girmeye bile değmez," demişti Suheyla. "Zaten inşa edilmişi var." Başıyla hisarı gösterdiğinde, oğlunun itiraz etmesi mümkün müydü? Tüccar loncasından hiç utanmadan yağmaladığı halı ve minderlerle Lazlo'dan sıcak ekmek somunlarını takmak için masanın üzerine asmasını rica ettiği kancalara kadar hisara imzasını çoktan atmıştı.

Oğlunun elini tutarak eklemişti. "Geri döneceğim, bunu biliyorsun. Ama gitmem gerekiyor. Halkımızın sana ihtiyacı var. Bu çocukların da bana."

Bu doğruydu ve birilerinin ona ihtiyaç duyması kendini iyi hissetmesine neden oluyordu. Bir gün güçlü birer kadın ve adam olacak bu çocukların gelişimine katkıda bulunma fikri bile heyecanlanmasına yetiyordu. Bu gençlerin neyin nasıl yapıldığını bilen ve onlara kendi başlarının çaresine bakmayı öğretecek bir büyükanneye ihtiyaçları vardı. Daha

önemlisi Suheyla olmasa, *pasta yapma* işini kimden öğrenirlerdi?

Bu bile ekibe katılma kararı vermesi için yeterliydi. Diğer nedeni dile getirmiyordu ama Skathis'in her şeyi kaydettiği kitap gözünden kaçmamıştı. Lazlo hiç yorum yapmadan kitabı birlikte okuyabilecekleri zamanı yaratıyor, kırk yıl önce belli bir ayda doğan bebeklerin isimlerini onunla birlikte tarıyor, bebeğin ne zaman ve nereye satıldığını bulmaya çalışıyordu.

Belki kayıp çocuğunu bulacak, belki bulamayacaktı. Daha çok kayıp çocuk bulacağı kesindi. En azından hisardaki çocuklar artık kayıp değildi. Suheyla elinden geleni ardına koymadı. Yıllar boyunca en ağır yükü taşıyan Minya dahil, hepsi son derece dayanıklı çocuklardı. Küçük kız pek konuşmasa da Suheyla onu zorlamadı. Gizlice annelik yaptı, küçük dozlar halinde ve göz göze gelmeden, tıpkı huysuz bir kediye yaklaşırcasına ilgisini esirgemedi.

Neyse ki kız sonunda paramparça kıyafetlerinden vazgeçip Suheyla'nın onun için seçtiklerini giydi. Dişi ilk defa sallanıyordu, yani artık altı yaşına sıkışıp kalmış olmayabilirdi. Belki de sonsuza kadar çocuk kalmayacaktı. Bir akşam yemeğinde dişi düştü.

Ekmeğini tam ısırmıştı ki acıyla nefesini tuttu. Elini ağzına götürdüğünde minicik dişi avucuna düştü. Şaşkınlık ve dehşetle dişine bakıyordu. "Vücudumun bir parçası düştü," dedi kapkara bir suratla.

Tzara şarabından aldığı yudumla az daha boğulacaktı.

"Dert etme," dedi Kiska. "Düştüğü yerde daha iyisi var. Sadece bekle."

Minya nasıl olduğunu biliyordu. Sarai, Vahşi, Yakut ve Kırlangıç da diş dökmüştü. Koca Ellen onların bebek dişlerinden yaptığı küçük kolyeyi ahşap bir kutuda saklamıştı

Ama şimdi Suheyla kendi dişini yastığının altına koyup bir dilek tutmasını öneriyordu. "Biz Amezrou'da öyle yaparız."

"Eminim bütün dilekler gerçekleşiyordur," dedi Minya küçümseyen bir tavırla.

"Tabii ki gerçekleşmiyor, şapşal kız," diye cevabı yapıştırdı Suheyla. Yaşlı kadın iyimserliğin hâkim olduğu bir dönemde yaşamamıştı ama bu hayal kurmasına engel değildi. "Dilekler öylece *gerçekleşmez*. Dilekler, etrafına çizdiklerinin fırça darbeleridir. Amaç tam isabet ettirebilmek."

KAKTÜS TEAM

64

Yeni Nesil Dilekler

Sarai, daha sonra Lazlo'yla odalarına döndüğünde bu sözleri düşünüyordu. Diğerlerinden biraz daha büyük olan bir odada birlikte kalıyorlardı. Lazlo'nun daha önce Rüyaların Tanrıçası için yarattığı yatak dahil sık ormandan izler hâlâ duruyordu. İguana arada sırada atıştıracak bir şeyler atmaları için başını bir yerlerde çıkarmaya devam ediyordu.

"Suheyla'nın dileklerle ilgili söylediklerini hatırlıyor musun?" diye sordu, kendini yatağa bırakırken.

"Tam isabet konusu mu?" dedi Lazlo da yanına uzanarak. Delikanlının ağırlığıyla döşeğin ortası çöktüğünden birbirlerine yaklaşmışlardı. "Hoşuma gitti," derken sıcak nefesi Sarai'ın yanağını gıdıklıyordu. "İyi bir nişancı olmalıyım ki bütün dileklerim gerçekleşti."

"Hepsi mi?" Boynu öpülürken gözlerini yuman Sarai gülümsedi. "O zaman yeni dilekler tutmanın zamanı gelmiş demektir. Dilek tutmadan hayat geçmez."

"Merak etme, bende dilekler hiç bitmez." Dirseğinin üstünde doğrulan Lazlo ona ciddiyetle baktı. "Ama ben iste-

diğim her şeye sahip olduğum için dileklerimi başkaları için tutmalıyım."

Sarai da her istediğine kavuşmuştu. Aile, özgürlük, güvenlik, *Lazlo*. Eğilip sevgilisini öptü. Hayal etmeye cesaret edebileceğinden daha fazlasına sahipti, buna rağmen eski hayaller gerçekleşirken, sık ormandaki tohumlar gibi yeni hayaller filizleniyordu. Yeni nesil dilekler.

Öpüşü ne kadar tatlı olsa da Lazlo onun aklında bir şeyler olduğunu sezebiliyordu. "Peki ya sen?" diyebildi boğuk sesiyle.

"Yeteneğimi düşünüyordum," dedi Sarai. "Yeteneğimle neler yapabileceğimi. Ve kim olacağımı."

Lazlo devam etmesini bekledi.

"Minya'nın ve Nova'nın rüyasındayken görebiliyor, neyin yanlış olduğunu sezebiliyordum ama bir türlü *düzeltemiyordum*."

"*Onlardan* mı bahsediyorsun?"

Sarai başını salladı. "Sürekli düştüğünü görüyorum," diye itiraf etti. "Öyle bir şey yapacağını bilmeliydim. *Zihnine* girmiştim."

"Sanırım onun için artık çok geçti," dedi Lazlo nazikçe. "Bazen öyle olur. Senin hatan değildi, Sarai. Hem hepimizi kurtardın. İnsanlara yardım etmek istiyorsan, dileğin buysa, zaten bunu yapacaksın."

"Evet," derken Sarai içinde bir amacın kök saldığını hissetti. Sanki konuştukları sırada aynı filiz büyüyebilmek için ışığa ihtiyaç duyuyordu. Dileği *buydu*. Huzur bulamayan zihinlere, labirentlerinden çıkamayanlara, çatlak buz tabakasının üstünde ayakta kalmaya çalışanlara yardım etmek. Suheyla'nın metaforunda olduğu gibi çizmek istediği resim böyle bir şeydi. "Ama Minya ve Nova ile kendimi çok... yetersiz hissettim. Sanırım benim de hedefi tam isabetten vurma konusunda

çalışmam gerekecek." Asla üstesinden gelemeyeceği, kâbus yaratmanın ötesine geçemeyeceği endişesiyle işi şakaya vurma ihtiyacı hissetmişti.

Lazlo muhtemelen ona bu güveni kazandıramazdı ama cadıkıvılcımlarıyla katkı sağlayabilirdi ki öyle de yaptı. Bakışları karşısında Sarai kendini bir tür mucizeymiş gibi hissediyordu. Hayalci'nin gözleri hayretle parlıyordu. "Sarai," diyordu şimdi. "Yapabildiğin şey müthiş. Tabii ki geliştirmek için çalışman gerekiyor. Sonuçta *zihin* denen muammayla uğraşıyorsun. Olabilecek en karmaşık ve sürprizlerle dolu şey. Hepimizin kafasında başka kimsenin ziyaret edip göremeyeceği bir dünya var. Bunu *bir tek* sen yapabiliyorsun. Ben sadece metale hükmediyorum. Sen insanlarla zihinlerinde buluşuyorsun ve daha az yalnız hissetmelerini sağlıyorsun. Bundan daha olağanüstü bir şey olabilir mi?"

Sarai, buna inanmak için kendine izin verdi. Lazlo'nun sert hatlarını, çene çizgisini, kırık burnunu okşadı. Dudakları tam tersine dolgundu. Isırık yarası iyileşmiş, izi bile kalmamıştı.

Kaosun hâkim olduğu günler boyunca annesinin yeteneğine sahip olmayı dilemişti, böylece nefreti, korkuyu ve öfkeyi silebilecekti. Ama şimdi Isagol'un yeteneğinin, tehditleri bertaraf etmekte pek işe yaramayabileceğini anlıyordu. Aksine bu güç, iyi amaçlarla kullanılsa bile insanlara *yardım* edemezdi. Sahteydi. Birinin nefretini silmek, kişiliğinden bir parçayı çekip almak olurdu. Ama belki Sarai onlara hayat yolculuğunda rehberlik edebilir, bambaşka dünyalar gösterebilir, yeni kapılar ve güneşler yaratabilirdi. Belki.

Bambaşka dünyalarda yaşayan diğer tanrıtohumlarının nasıl hayatlar yaşadığını hayal bile edemezdi, yine de bazılarının yardıma ihtiyacı olabileceğini düşünüyordu. Hatta yıllar

boyunca kâbuslarla edindiği deneyimin onlara yol gösterebileceğine inanıyordu. Tek yapması gereken, onlara yol arkadaşlığı yapıp öteki tarafa geçmelerini sağlamaktı. Tabii isterlerse. Ya da onu zihinlerine davet ederlerse. Belki o zaman yardım edebilirdi.

Kedi gibi gerinip boynunu oynattı. "Gerçek bir bedenim olmadığı halde hâlâ bir yerlerim ağrıyormuş gibi hissetmem komik değil mi? Neden ağrıyı da yanımda taşıyorum ki?"

"Gerçek bir bedenin *var*," diye itiraz etti Lazlo. "Gayet iyi hissedebiliyorum," derken elleri boş durmuyordu.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Delikanlı hayali kaslarındaki hayali ağrıları dağıtmak için boynunu ovuştururken gözlerini yumdu. "Merak ediyorum da..." derken bir rüyadaymış gibi keyif dalgaları bütün vücudunu okşuyordu.

"Neyi?"

"Öteki dünyalardaki tanrıtohumları ve güçleri arasında acaba *biri*... Bilemiyorum." Ne işine yarardı? Bedeni çoktan gitmişti. Yeniden normal bir hayatı yaşama ihtimali var mıydı? "Ne bileyim... Yeni bir bedene ihtiyaç duyan ruhlara yardım edecek biri olabilir mi?" Kendine güldü. Son derece net bir tarifi ve kulağa pek yetenekmiş gibi gelmiyordu. "Mümkün mü?"

Sofrada Ruza'nın bahsettiği ejderha yumurtalarına karşılık Thyon'un teorisini duyan Lazlo, "Yüzlerce dünya arasında mı?" dedi. "Aralarından birinde öyle birinin *olmaması* çok daha tuhaf kaçardı."

Sarai inanmayı çok istiyordu. "İyi o zaman," diye nefesini saldı. "Her neredeyse o kişiyi bulmak istiyorum, böylece hayatta olmanın ayrıcalığıyla ağrılarımı ve hayatın küçük zevklerini hakkıyla hissedebilirim. Bu arada sadece seninkiyle idare edeceğiz."

Yine kedi gibi gerinirken Lazlo, hayalet sevgilisini, tanrıçasını, Mucizeler Perisi'ni kollarıyla sarıp bu işi ciddiyetle üstleneceğini söyledi. Ve muhteşem metal kartal Astral, gece karanlığında sislerin arasından yoluna devam ederken, birbirlerini buldukları yerde birbirlerinde kayboldular.

KAKTÜS TEAM

Biterken

Bunlar olurken Amezrou'da da birileri dilekler hakkında düşünüyordu.

Eril-Fane ve Azareen, hâlâ hayatta olduklarına, dahası üstlerindeki gökyüzünün açık olmasına inanmakta zorlanıyorlardı. Yorgundular, kalpleri yeni iyileşiyordu ve molozların temizlenip şehrin yeniden inşasıyla birlikte yavaş yavaş halkı Enet-Sarra'dan geri getirmek için önlerinde günler uzanıyordu.

Bu yoğunluk arasında baş başa kalabildiklerinde Azareen sonunda, kocası kollarında öldüğünden beri dudaklarına yapışıp kalan o soruyu sordu.

"Aşkım," derken, yıllardır yaptığı gibi Eril-Fane'nin yüz ifadesini okumaya çalışıyordu. "*Keşke* demiştin. Ne dilemiştin?"

Muhteşem Tanrıkatili Eril-Fane, on altıncı yaş gününde bilezik hediye edip dans ettiği kılıç partneri delikanlı gibi kızardı. Kızın belindeki ellerinin nasıl titrediğini hâlâ hatırlıyordu. Çok uzun zamandır zehirli biri olmuştu, etrafını zehirlemişti, şimdiyse temiz, susamış ve yepyeni bir bahçenin verimli toprağında büyümek için can atan bir bitki gibi hissediyordu.

"Keşke..." derken, çocuksu korkusuna rağmen kocaman açılan tatlı gözleriyle karısının gözlerine baktı.

"Evlenebilseydik," dedi fısıltıyla. Hemen ardından cebinden bir şey çıkardı. Ölmeden önceki dileğini unutmamıştı. Aslında son birkaç haftadır ikisi de aynı şeyi düşünmüştü. İnsan sahip olamayacağını düşündüğünde ne istediğini daha iyi öğreniyordu ve Eril-Fane, karısını istiyordu. Parmaklarının arasında bir yüzük vardı. Azareen'in yıllar boyunca sadece uyurken taktığı yüzük gibi bunu kendisi yapmamıştı. Altın ve listen yeni yüzüğün üstündeki kristaller bir yıldız şekli oluşturuyordu.

"Biz zaten evliyiz," dedi Azareen titreyerek çünkü beyni fırtınaya tutulmuştu ve aklına ilk gelenler ağzından dökülüvermişti.

"Yeniden başlamak istiyorum," dedi Eril-Fane. Hem umutlu hem de cevaptan korkuyormuş gibi endişeli görünüyordu. "Yeniden başlar mısın? Benimle?"

Azareen hayır demedi.

Rahibe evlilik törenini birkaç gün sonra gerçekleştirebilirdi. Evliliklerini kendi aralarında tazelediler. Eril-Fane, karısını ipek kumaş kadar hafifmiş gibi Eriklik'teki küçük evlerinin merdivenlerinden kucağında taşıdı. Tıpkı on sekiz yıl önce yaptığı gibi kapıyı tekmesiyle arkasından kapattı. *On sekiz yıl.* Son sevişmelerinin üzerinden ilk sevиştikleri yaştakinden çok daha fazla zaman geçmişti.

Zaman aldı. Unutmuşlardı. Yavaş yavaş hatırladılar.

Kader herhalde kaybettikleri zamanı anlayışla karşılıyordu. O gece bir oğulları oldu ama bunu haftalar sonra öğrendiler ve aylar sonra sonunda onunla tanıştıklarında adını Lazlo koydular. Çocuk yıllar sonra ismini aldığı adamla, büyükannesiyle, hayalet üvey kardeşiyle ve geri gelip ters yönde yola çıkmadan önce Amezrou'yu ziyaret ettiğinde Astral'daki diğerleriyle tanışma fırsatı buldu. Meliz'e doğru yolculukları

meleklerin gerçek dünyasına gidiyordu ve yolda kimle ya da neyle karşılaşacaklarını hiçbiri bilmiyordu.

Ama bu tabii ki başka bir hikâyenin konusuydu.

-BİTTİ-

(YOKSA SON DEĞİL Mİ?)

KAKTÜS TEAM

Yazar Fotoğrafı: Ali Smith

LAINI TAYLOR

Blackbringer, Silksinger ve National Book Award finalisti *Lips Touch: Three Times* adlı kitaplardan oluşan "Dreamdark" serisi ile fantastik roman okurlarının ilgisini çekti. Ama asıl ününü "Duman ve Kemiğin Kızı" serisiyle yakaladı. Serinin ilk kitabı, 2011 yılında Amazon tarafından hazırlanan En İyi Gençlik Kitabı listesinde ilk sırada yer aldı. *Hayalci* ve *Kâbus Perisi*'nden oluşan seri de çoksatarlar arasında yerini aldı. Yazar, illüstratör eşi Jim di Bartolo ve kızları Clementine ile birlikte Portland, Oregon'da yaşıyor. Türkçeli daha detaylı bilgiye www.lainitaylor.com adresinden ulaşabilirsiniz.